

ព្រះ
ព្រៀតបិដកច្បាប់
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
អង្គក្តវនិកាយ នវកនិច្ចាត
ទស្សបកាត

៤៩

ផ្សព្វផ្សាយដោយសម្តេចព្រះអភិសិរីសុភត្តាមហាសង្ឃរាជាធិបតី ប្តូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជនៃគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ព. ស. ២៥៥៣

SUTTANTAPIṬAKA

AṄGUTTARANIKĀYA

NAVAKANIPĀTA

DASAMABHĀGA

49

សម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសង្ឃរាជវិបសិ ប្តូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជ នៃគណៈបច្ចុប្បន្និកនិកាយ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

និយមវចនៈ

ព្រះត្រៃបិដកត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រមាណ៥០០ឆ្នាំប្រាយ ក្រោយអំពីការរំលត់ព្រះខន្ធ ចូលកាន់ ព្រះបរមនិព្វានរបស់សម្តេចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះបរមគ្រូជាអម្ចាស់នៃយើងគ្រប់គ្នា ។ គ្រប់ប្រទេស អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា និងប្រទេសខ្លះមួយចំនួនមិនមែនអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា គ្រប់អង្គការ ពុទ្ធិកសមាគម និងតាមបណ្ណាល័យជាតិធំ ៗ តែងតែបានទទួលយកមកតម្កល់ ទុកធ្វើជាគ្រឹះ ដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវសិក្សាស្វែងយល់ តាមអ្វីដែលហៅថាព្រះពុទ្ធវាចា (ពុទ្ធជម៌) ។ កាលដើមឡើយគេនាំគ្នា កត់ត្រាលើស្លឹករឹត ព្រមទាំងសរសេរចារឹកលើផែនថ្ម និងលើផែនលោហៈ ក៏មាន លុះចំណេរតមក ក៏បាននាំគ្នាបោះពុម្ពលើក្រដាសចងក្រងជាសៀវភៅ (គម្ពីរ) រហូតបច្ចុប្បន្ន នេះ បច្ចេកវិជ្ជាកាន់តែ ចម្រើនឡើង គេបានវាយបញ្ចូលក្នុងកុំព្យូទ័រ តែទោះបីជាបច្ចេកទេស ម៉ាស៊ីនចម្រើនឡើងយ៉ាងណា ក៏នៅមិនអាចបោះបង់សៀវភៅចោលបានឡើយ ដូច្នេះហើយទើប យើងខ្ញុំបានខិតខំធ្វើឲ្យកើតមាន ឡើងនូវក្រុមអក្សរព្រះត្រៃបិដក ដើម្បីជួយធ្វើឲ្យអក្ខរៈខ្លះដែលរលុប មិនអាចអានច្បាស់បាន ឲ្យមាន ការច្បាស់តាមតួអក្ខរៈឡើងវិញ ។

ដោយសទ្ធាជ្រះថ្លាដ៏មុតមាំដែលមានចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏ជាកាតព្វកិច្ចមួយដ៏ធំ ក្នុងតួនាទីជាពុទ្ធបរិស័ទ ដែលបានប្រគល់កាយថ្វាយជីវិត អ្នកធ្វើដំណើរតាមស្នាមព្រះបាទសម្តេច ព្រះពុទ្ធអង្គ រួមកម្លាំងទ្រទ្រង់ បានធ្វើការលះបង់កម្លាំងកាយ វាចា ចិត្ត ទ្រព្យធនផ្ទាល់ ព្រមទាំងបបួល ពុទ្ធបរិស័ទ ញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយ ក្នុងនិងក្រៅប្រទេសធ្វើឡើង ដើម្បីជាពុទ្ធបូជា ធម្មបូជា សង្ឃបូជា ។

សូមសេចក្តីឧស្សាហ៍ក្នុងការជាកុសលនេះ សម្រេចប្រយោជន៍ជូនដល់ព្រះពុទ្ធសាសនាជូនដល់ ពុទ្ធបរិស័ទ សូមបានប្រកបតែនឹងសេចក្តីសុខចម្រើនរុងរឿង ក្នុងលោកនេះផង និងលោកដទៃខាងមុខ ទៀតផង ជាកិរិយាភាពតរៀងទៅ ។

រត្តបទុមធី. ថ្ងៃទី ០៨ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៩

សេចក្តីណែនាំក្នុងការអាន

១) ប្រសិនបើលោកអ្នកអាន បានឃើញពាក្យទាំងឡាយណា ដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ហើយបន្ទាប់មកបានឃើញព្យញ្ជនៈមួយត្នូទៀតនៅខាងចុងពាក្យនោះ សូមមេត្តាកត់សម្គាល់ថា ព្យញ្ជនៈដែលនៅខាងចុងនោះ គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ដោយកំហុសបច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ ។

ឧទាហរណ៍

-ពាក្យខ្មែរ: សមុល ក្នុងពាក្យនេះ ព្យញ្ជនៈ ល គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈ ម ដូច្នេះពាក្យនេះគឺ សម្ម ។

-ពាក្យបាលី: តសុស គឺ តស្ស ។

២) ចំពោះពាក្យខ្មែរ យើងសម្រេចយកតាមវចនានុក្រមខ្មែរ របស់សម្តេចព្រះសង្ឃរាជជាតន្ត្រីណេណា (ជួន-ណាត) ជាគោល ។ ប៉ុន្តែបើពាក្យទាំងឡាយណា ដែលអាចសរសេរតាមបែបបុរាណក៏ត្រឹមត្រូវដែរនោះ យើងខ្ញុំសូមរក្សានូវពាក្យទាំងនោះទុកដដែល ។

៣) ចំពោះ សន្លឹកច្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ ដែលមាននៅផ្នែកខាងចុងនៃព្រះត្រៃបិដកច្បាប់ដើម ក្រុមយើងខ្ញុំសូមមិនដាក់ទៀតទេ ព្រោះក្រុមការងារយើងបានកែតម្រូវតាមនោះរួចរាល់ហើយ ។

សុត្តន្តបិដក
អដ្ឋត្តរនិកាយ នវកនិចាត
ទសមភាគ

៤៩

ព. ស. ២៤៩៨

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ទសមោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បណ្ណាសកេ

បឋមោ សម្តោធរក្កោ

[១] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភកវា សាវត្តិយំ
 វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។
 តត្រិ ខោ ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភិក្ខុវោតិ ។
 ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា
 ឯតទវោច សចេ ភិក្ខុវេ អញ្ញតិត្តិយា បរិព្វាជកា ឯវំ
 បុច្ឆយ្យំ សម្តោធបក្ខិកានំ អារុសោ ធម្មានំ កា
 ឧបនិសា ការនាយាតិ ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ពេ ភិក្ខុវេ តេសំ
 អញ្ញតិត្តិយានំ បរិព្វាជកានំ កិណ្ឌិ ព្យាករយ្យាថាតិ ។

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ នវកនិបាត

ទសមភាគ

សូមនមស្ការព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គនោះ ។

បណ្ណាសក

សម្តោធវគ្គី ទី ១

[១] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងទីនោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើ ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិរិយ គប្បីសួរយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ ហេតុនៃសេចក្តីចម្រើន នូវពួកធម៌ជាចំណែកនៃការត្រាស់ដឹង តើដូចម្តេច ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកអន្យតិរិយសួរយ៉ាងនេះហើយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដោះស្រាយ ដល់ពួកបរិព្វាជកជាអន្យតិរិយទាំងនោះដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ភកវម្ភលកា នោ ភន្តេ ធម្មា ។ បេ ។ ភកវតោ
 សុត្វា ភិក្ខុ ធារស្សន្តីតិ ។ តេនហិ ភិក្ខុវេ សុណាថ
 សាធុកំ មនសិ ករោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវម្ពន្តេតិ
 ខោ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា
 ឯតទរោថ សចេ ភិក្ខុវេ អញ្ញតិត្តិយា បរិព្វាជកា
 ឯវំ បុច្ឆយ្យំ សម្ពោធបក្ខិកានំ អារុសោ ធម្មានំ
 កា ឧបនិសា ការនាយាតិ ឯវំ បុជ្ជា តុម្ភេ ភិក្ខុវេ
 តេសំ អញ្ញតិត្តិយានំ បរិព្វាជកានំ ឯវំ ព្យាករយ្យាថ
 ឥធារុសោ ភិក្ខុ កល្យាណាមិត្តោ ហោតិ កល្យាណា-
 សហាយោ កល្យាណាសម្បវន្តោ ។ សម្ពោធបក្ខិ-
 កានំ អារុសោ ធម្មានំ អយំ បឋមា ឧបនិសា
 ការនាយ ។ បុន ច បរំ អារុសោ ភិក្ខុ
 សីលវា ហោតិ ចាតិមោក្ខសំរសំរុតោ វិហារតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នរកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ទាំងឡាយរបស់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ មានព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគជាមូល ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុបានស្តាប់ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ហើយ ក៏នឹងចាំទុក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំង-
 ឡាយចូរចាំស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង
 ប្រាប់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា
 ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើ ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិវិយ គប្បីសួរ
 យ៉ាងនេះថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ហេតុនៃសេចក្តីចម្រើន នូវពួកធម៌
 ជាចំណែកនៃការត្រាស់ដឹង តើដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាល
 បើពួកអន្យតិវិយសួរយ៉ាងនេះ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីដោះស្រាយដល់
 ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិវិយទាំងនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់
 នឹងមិត្តល្អ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ នេះជាហេតុនៃសេចក្តីចម្រើន
 នូវពួកធម៌ជាចំណែកនៃការត្រាស់ដឹង ទី ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំង-
 ឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានសីល សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរេ:

បណ្ណាសកេ សម្ពោធវគ្គោ

អាចារកោចរសម្បជ្ជោ អណុមត្ថេសុ វង្ខេសុ ភយទស្សវី
សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ។ សម្ពោធបក្ខិកានំ
អារុសោ ធម្មានំ អយំ ទុតិយា ឧបនិសា ការនាយ ។
បុន ច បរំ អារុសោ ភិក្ខុ យាយំ កថា អភិសល្មេទិកា
ចេតោវិវណសប្បាយា សេយ្យដីទំ អប្បិច្ឆកថា សន្តុដ្ឋិ-
កថា បរិវេកកថា អសំសត្តកថា វិយារម្ហកថា
សីលកថា សមាធិកថា បញ្ញាកថា វិមុត្តិកថា
វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនកថា ឯវរូបិយា កថាយ និកាម-
លាភី ហោតិ អភិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។ សម្ពោធប-
ក្ខិកានំ អារុសោ ធម្មានំ អយំ តតិយា ឧបនិសា
ការនាយ ។ បុន ច បរំ អារុសោ ភិក្ខុ អារទ្ធវិយោ
វិហារតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ
ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា ទទ្ធិបរក្កមោ អនិក្ខិ-
ត្តធុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ សម្ពោធបក្ខិកានំ
អារុសោ ធម្មានំ អយំ ចតុត្ថា ឧបនិសា ការនាយ ។

បណ្ណាសក សម្តោធវគ្គ

បរិបូណ៌ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ ឃើញនូវភ័យក្នុងទោសទាំងឡាយ
 សូម្បីបន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ។ ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ នេះជាហេតុនៃសេចក្តីចម្រើន នូវពួកធម៌ជាចំណែក
 នៃការត្រាស់ដឹងទី ២ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នក
 បានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវកថា
 មានសភាពយ៉ាងនេះ ដែលជាកថាផ្លូវផង ជាទីសប្បាយទូលាយចិត្ត
 គឺអប្បិច្ឆកថា សន្តដ្ឋិកថា បរិវេកកថា អសំសគ្គកថា វិរិយារម្ភកថា
 សីលកថា សមាធិកថា បញ្ញាកថា វិមុត្តិកថា វិមុត្តិញ្ញាណទស្ស-
 នកថា ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ នេះជាហេតុនៃសេចក្តីចម្រើន
 នូវពួកធម៌ជាចំណែកនៃការត្រាស់ដឹង ទី ៣ ។ ម្នាលអារុសោទាំង-
 ឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុប្រារព្ធនូវសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវ
 ពួកអកុសលធម៌ចេញ ដើម្បីញ៉ាំងពួកកុសលធម៌ឲ្យកើតឡើង ជាអ្នក
 មានកម្លាំង មានសេចក្តីប្រឹងប្រែងខ្ជាប់ខ្ជួន មិនដាក់ជុរៈចោល ក្នុង
 ធម៌ទាំងឡាយ ជាកុសល ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ នេះជា
 ហេតុនៃសេចក្តីចម្រើន នូវពួកធម៌ជាចំណែកនៃការត្រាស់ដឹង ទី ៤ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

បុន ច បរំ អារុសោ ភិក្ខុ បញ្ញាវា ហោតិ ឧទ-
 យត្តតាមិទិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ
 និព្វេទិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយតាមិទិយា ។ សម្មោធម-
 បក្ខិកានំ អារុសោ ធម្មានំ អយំ បញ្ចមី ឧបនិសា
 ការោយ ។ កល្យាណមិត្តស្សេតំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ
 ចានិកដ្ឋំ កល្យាណសហាយស្ស កល្យាណសម្ប-
 វុទ្ធស្ស សីលវា ភវិស្សតិ ចាតិមោក្ខសំវរសំវុតោ
 វិហរិស្សតិ អាចារកោចរសម្បន្នោ អណុមត្តេសុ វុទ្ធសុ
 ភយទស្សរិ សមាទាយ សិក្ខិស្សតិ សិក្ខាបទេសុ ។
 កល្យាណមិត្តស្សេតំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ ចានិកដ្ឋំ កល្យា-
 ណសហាយស្ស កល្យាណសម្បវុទ្ធស្ស យាយំ កថា
 អភិសល្មេទិកា ចេតោវិវណសប្បាយា សេយ្យដីទំ
 អប្បិច្ឆកថា សន្តុដ្ឋិកថា បរិវេកកថា អសំសត្តកថា
 វិយារម្កកថា សីលកថា សមាទិកថា បញ្ញាកថា
 វិមុត្តិកថា វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនកថា ឯវុបិយា កថាយ
 និកាមលាភី ភវិស្សតិ អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានបញ្ញា ប្រកប
 ដោយបញ្ញាដែលអាចកំណត់ នូវការកើតឡើងនិងការវិនាសទៅ
 (នៃខន្ធបញ្ចកៈ) ជាគ្រឿងទម្ងាយនូវកិលេសដ៏ប្រសើរ ជាធម្មជាតិ
 ដល់នូវកិរិយាអស់ទៅនៃទុក្ខដោយប្រពៃ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 នេះជាហេតុនៃសេចក្តីចម្រើន នូវពួកធម៌ ជាចំណែកនៃការត្រាស់ដឹង
 ទី ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះរមែងកើតប្រាកដដល់ភិក្ខុអ្នក
 មានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹងមិត្តល្អ គឺភិក្ខុនោះ
 នឹងបានជាអ្នកមានសីល សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរេៈ បរិបូណ៌ដោយ
 អាចារៈនិងគោចរៈ ជាអ្នកឃើញភ័យក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បី
 បន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ហេតុនេះរមែងកើតប្រាកដដល់ភិក្ខុអ្នកមានមិត្តល្អ មាន
 សំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹងមិត្តល្អ គឺភិក្ខុនោះនឹងបានជាអ្នកបានតាម
 ប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក បានដោយងាយនូវកថាមានសភាពយ៉ាង
 នេះ ដែលជាកថាផ្លូវផង ជាទិសប្បាយទូលាយចិត្ត គឺអប្បិច្ឆកថា
 សន្តដ្ឋិកថា បរិវេកកថា អសំសគ្គកថា វិយារម្តកថា សីលកថា
 សមាធិកថា បញ្ញាកថា វិមុត្តិកថា វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនកថា ។

បណ្ណាសកេ សម្តោធវគ្គោ

កល្យាណាមិត្តស្សតំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ ចាដិកដ្ឋំ
 កល្យាណាសហាយស្ស កល្យាណាសម្បវដ្តស្ស អារ-
 ទ្ធវិរិយោ វិហារិស្សតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ
 កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ ថាមវា ទទ្ធិ-
 បក្កមោ អនិក្ខត្តជុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។
 កល្យាណាមិត្តស្សតំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ ចាដិកដ្ឋំ
 កល្យាណាសហាយស្ស កល្យាណាសម្បវដ្តស្ស បញ្ញវា
 ភិស្សតិ ឧទយត្តកាមិនិយា បញ្ញាយ សមន្តាកតោ
 អរិយាយ និព្វេជិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយកាមិនិយា ។
 តេន ច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ ឥមេសុ បញ្ចសុ
 ធម្មេសុ បតិជ្ឈាយ ចត្តារោ ធម្មា ឧត្តរី ភាវេតព្វា
 អសុភា ភាវេតព្វា រាគស្ស បហានាយ មេត្តា
 ភាវេតព្វា ព្យាចានស្ស បហានាយ អាណាចានស្សតិ
 ភាវេតព្វា វិតក្កុបច្ឆេនាយ អនិច្ចសញ្ញា ភាវេតព្វា
 អស្មិមានសមុត្ត្យាតាយ ។ អនិច្ចសញ្ញំនោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនោ អនត្តសញ្ញា សណ្ឋាតិ អនត្តសញ្ញំ អស្មិ-
 មានសមុត្ត្យាតំ ចាបុណាតិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និព្វានន្តិ ។

បណ្ណាសក សម្តោធរត្ត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះរមែងកើតប្រាកដដល់ភិក្ខុអ្នកមានមិត្រល្អ
 មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹងមិត្រល្អ គឺភិក្ខុនោះនឹងបានជាអ្នកប្រារព្ធ
 នូវសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌ចេញ ដើម្បីញ៉ាំង
 ពួកកុសលធម៌ឲ្យកើតឡើង ជាអ្នកមានកម្លាំង មានសេចក្តីប្រឹងប្រែង
 ខ្ជាប់ខ្ជួន មិនដាក់ជុរចោល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះ រមែងកើតប្រាកដដល់ភិក្ខុអ្នកមានមិត្រល្អ
 មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹងមិត្រល្អ គឺភិក្ខុនោះនឹងបានជាអ្នកមានបញ្ញា
 ប្រកបដោយបញ្ញា ដែលអាចកំណត់នូវការកើតឡើងនិងការវិនាសទៅ
 (នៃខន្ធបញ្ចកៈ) ជាគ្រឿងទម្ងាយនូវកិលេសដ៏ប្រសើរ ជាធម្មជាតិ
 ដល់នូវកិរិយាអស់ទៅនៃទុក្ខដោយប្រពៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយ
 ទៀត ភិក្ខុនោះតាំងនៅក្នុងធម៌ទាំង ៥ នេះហើយ គប្បីចម្រើន នូវធម៌ ៤
 យ៉ាងតទៅទៀត គឺចម្រើនអសុភ ដើម្បីលះរាគៈ ចម្រើនមេត្តា ដើម្បី
 លះព្យាបាទ ចម្រើនអានាបានស្សតិ ដើម្បីផ្តាច់ផ្តិលនូវវិតក្កៈ ចម្រើនអនិច្ច-
 សញ្ញា ដើម្បីដកចោលនូវអស្មិមានៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តី
 សម្គាល់ថា មិនមែនខ្លួន រមែងប្រាកដដល់ភិក្ខុអ្នកមានសេចក្តីសម្គាល់ថា
 មិនទៀង ភិក្ខុអ្នកមានសេចក្តីសម្គាល់ថា មិនមែនខ្លួន រមែងដល់នូវ
 ព្រះនិព្វានជាគ្រឿងដកចោលនូវអស្មិមានៈ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[២] អថខោ អញ្ញតោ ភិក្ខុ យេន ភកវា
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ ។ បេ ។ ឯក-
 មន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ សោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទោច
 និស្សយសម្បដ្ឋោ និស្សយសម្បដ្ឋោតិ កន្តេ រុច្ចតិ
 កិត្តាវតា នុ ខោ កន្តេ ភិក្ខុ និស្សយសម្បដ្ឋោ
 ហោតីតិ ។ សទ្ធចញ្ចោ ភិក្ខុ និស្សាយ អកុសលំ
 បដហតិ កុសលំ កាវេតិ បហីនមេវស្ស តំ
 អកុសលំ ហោតិ ។ ហិរិញ្ចោ ភិក្ខុ និស្សាយ
 ឱត្តប្បញ្ចោ ភិក្ខុ និស្សាយ វិយញ្ចោ ភិក្ខុ
 និស្សាយ បញ្ញញ្ចោ ភិក្ខុ និស្សាយ អកុសលំ
 បដហតិ កុសលំ កាវេតិ បហីនមេវស្ស តំ
 អកុសលំ ហោតិ តញ្ញិស្ស ភិក្ខុនោ អកុសលំ
 បហីនំ ហោតិ សុប្បហីនំ យស្ស អរិយាយ
 បញ្ញាយ ទិស្វា បហីនំ ។ តេន ច បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា ឥមេសុ បញ្ចសុ ធម្មេសុ
 បតិដ្ឋាយ ចត្តារោ ឧបនិស្សយា វិហារិតញ្ចា^(១) ។

១ ឱ. ចត្តារោ ធម្មា ឧបនិស្សាយ វិហារិតញ្ចា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ នវកនិបាត

[២] គ្រានោះ ភិក្ខុ ១ រូប ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ លុះភិក្ខុនោះ
 អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះ
 ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គេតែងនិយាយថា ភិក្ខុអ្នកបរិបូណ៌ដោយ
 និស្ស័យ (ទីពឹង) អ្នកបរិបូណ៌ដោយនិស្ស័យដូច្នោះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ចុះភិក្ខុអ្នកបរិបូណ៌ដោយនិស្ស័យ តើដោយហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
 បើភិក្ខុអាស្រ័យដោយសទ្ធាហើយលះបង់នូវអកុសល ចម្រើននូវកុសលបាន
 អកុសលនោះ ឈ្មោះថាភិក្ខុនោះបានលះបង់ហើយ ។ បើភិក្ខុអាស្រ័យ
 ហិរិ បើភិក្ខុអាស្រ័យឱត្តប្បៈ បើភិក្ខុអាស្រ័យវិរិយៈ បើភិក្ខុអាស្រ័យ
 បញ្ញា ហើយលះបង់នូវអកុសល ចម្រើននូវកុសលបាន អកុសលនោះ
 ឈ្មោះថាភិក្ខុនោះបានលះបង់ហើយ ព្រោះថា អកុសលដែលភិក្ខុណា
 ឃើញដោយបញ្ញាដ៏ប្រសើរហើយលះ អកុសលនោះឈ្មោះថាភិក្ខុនោះ
 លះហើយ លះស្រឡះហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ
 តាំងនៅក្នុងធម៌ទាំង ៥ នេះហើយ ត្រូវប្រកបដោយឧបនិស្ស័យ ៤ យ៉ាង ។

បណ្ណាសកេ សម្តោធរត្តោ

កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ^(១) សង្ខាយេកំ
 បដិសេវតិ សង្ខាយេកំ អធិវាសេតិ សង្ខាយេកំ
 បរិវេទ្តតិ សង្ខាយេកំ វិទោទេតិ ។ ឯវំ ខោ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ទិស្សយសម្បន្នោ ហោតីតិ ។

[៣] ឯកំ សមយំ ភក្កវា ចាលិកាយំ វិហរតិ
 ចាលិកាបព្វតេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា
 មេឃិយោ ភក្កវតោ ឧបដ្ឋាកោ ហោតិ ។ អថខោ
 អាយស្មា មេឃិយោ យេន ភក្កវា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។
 ឯកមន្តំ បិតោ ខោ អាយស្មា មេឃិយោ ភក្កវន្តំ ឯត-
 ទោច ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ ជន្តក្កាមំ បិណ្ណាយ បរិសិតុន្តិ ។
 យស្សទានិ ត្វំ មេឃិយ កាលំ មញ្ញសីតិ ។
 អថខោ អាយស្មា មេឃិយោ បុព្វណ្ណាសមយំ
 ទិវាសេត្វា បត្តចីរមាទាយ ជន្តក្កាមំ បិណ្ណាយ ចារិសិ

១ ឱ.ម. ឥធិ ភិក្ខុ ភិក្ខុ ។

បណ្ណាសក សម្តោធរត្ត

ឧបនិស្ស័យ ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុង
 សាសនានេះ ពិចារណាហើយ ទើបសេពនូវវត្ថុដែលគួរសេព ១
 ពិចារណាហើយ ទើបអត់សង្កត់នូវវត្ថុដែលគួរអត់សង្កត់ ១ ពិចារណា
 ហើយ ទើបរៀនូវវត្ថុដែលគួររៀន ១ ពិចារណាហើយ ទើបបន្ទោ-
 បង់ចោលនូវវត្ថុដែលគួរបន្ទោបង់ចោល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយនិស្ស័យយ៉ាងនេះឯង ។

[៣] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គង់លើភ្នំចាលិកា ទៀបក្រុង
 ចាលិកា ។ សម័យនោះឯង ព្រះមេឃិយៈដ៏មានអាយុ ជាឧបដ្ឋាកព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ។ គ្រានោះ ព្រះមេឃិយៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយ
 បិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះមេឃិយៈដ៏មានអាយុ បិតនៅក្នុងទី
 ដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះ
 អង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គប្រាថ្នានឹងចូលទៅកាន់ជន្មគ្រាមដើម្បីបិណ្ឌបាត ។
 ម្នាលមេឃិយៈ អ្នកចូរសម្គាល់នូវកាលដែលគួរនឹងទៅ ក្នុងកាលឥឡូវ
 នេះចុះ ។ គ្រានោះ មេឃិយៈដ៏មានអាយុ ស្ងៀមស្ងៀមប្រដាប់បាត
 និងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ណសម័យ ហើយចូលទៅកាន់ជន្មគ្រាម ដើម្បីបិណ្ឌបាត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ជន្តក្កាមេ បិណ្ណាយ ចរិត្វា បច្ឆាកត្តំ បិណ្ណាចា-
 តប្បដិក្កន្តោ យេន កិមិកាណ្យាយ នទិយា
 តិរំ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ធិសា ខោ អាយស្មា
 មេឃិយោ កិមិកាណ្យាយ នទិយា តិវេ ជង្ហ្រិហារំ
 អនុចង្ក្កមមាណោ អនុវិចរមាណោ អម្ពវនំ ចាសាទិកំ
 រមណីយំ ទិស្វានស្ស ឯតទហោសិ ចាសាទិកំ
 វតិទំ អម្ពវនំ រមណីយំ អលំ វតិទំ កុលបុត្តស្ស
 បធានត្ថិកស្ស បធានាយ សចេ មំ ភកវា អនុ-
 ជានេយ្យ អាតច្ឆេយ្យាហំ ឥមំ អម្ពវនំ បធានាយាតិ ។
 អថខោ អាយស្មា មេឃិយោ យេន ភកវា តេនុប-
 សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
 និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ អាយស្មា មេឃិយោ
 ភកវន្តំ ឯតទវោច ឥធាហំ ភន្តេ បុព្វណ្ណាសមយំ
 និវាសេត្វា បត្តចីរមាណាយ ជន្តក្កាមំ បិណ្ណាយ ចារិសី

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

លុះត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតក្នុងជន្មគ្រាមហើយ ក៏ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាតក្នុង
 កាលជាខាងក្រោយនៃភត្ត ក៏ចូលទៅរកឆ្នេរស្ទឹងកិមិកាឡា ។ ព្រះ
 មេឃិយៈដ៏មានអាយុ កំពុងចង្រ្កមតាមលំដាប់ ត្រាច់ទៅតាមលំដាប់
 ដើម្បីសម្រាកស្ទឹង ទៀបឆ្នេរស្ទឹងកិមិកាឡា បានឃើញព្រៃស្វាយ
 ជាទីជ្រះថ្លា ជាទីត្រេកអរ លុះឃើញហើយលោកក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះ
 ដូច្នោះថា ឱហ្ន៎ ព្រៃស្វាយនេះ ជាទីជ្រះថ្លា ជាទីត្រេកអរ ឱហ្ន៎
 ព្រៃស្វាយនេះ គួរដល់ការតាំងព្យាយាមរបស់កុលបុត្ត អ្នកត្រូវការដោយ
 ការតាំងព្យាយាម ប្រសិនបើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យ
 អាត្មាអញ អាត្មាអញនឹងមកកាន់ព្រៃស្វាយនេះ ដើម្បីតាំងសេចក្តី
 ព្យាយាម ។ លំដាប់នោះ ព្រះមេឃិយៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះមេឃិយៈដ៏មានអាយុ អង្គុយ
 ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គស្ងៀកស្ងៀមប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ
 ក្នុងបុព្វល្អាសម័យ ហើយចូលទៅកាន់ជន្មគ្រាម ដើម្បីបិណ្ឌបាត

បណ្ណាសកេ សម្តោធរត្នោ

ជនុក្កាមេ បិណ្ណាយ ចរិត្វា បច្ឆាកត្តំ បិណ្ណាចា-
 តប្បដិក្កន្តោ យេន កិមិកាឡាយ នទិយា តិរំ
 តេនុបសង្កមី អន្ទសំ ខោ អហំ ភន្តេ កិមិកាឡាយ
 នទិយា តិរេ ជង្គុរិហារំ អនុចង្កមមាណោ អនុវិចរមាណោ
 អម្ពរំ ចាសាទិកំ រមណីយំ ទិស្វាន មេ ឯតទហោសិ
 ចាសាទិកំ រតិទំ អម្ពរំ រមណីយំ អលំ រតិទំ
 កុលបុត្តស្ស បដានត្ថិកស្ស បដាណាយ សចេ មំ
 ភកវា អនុជានេយ្យ អាតច្ឆេយ្យាហំ ឥមំ អម្ពរំ
 បដាណាយាតិ ។ សចេ មំ ភកវា អនុជានេយ្យ
 កច្ឆេយ្យាហំ តំ អម្ពរំ បដាណាយាតិ ។ ឯវំ
 វុត្តេ ភកវា អាយស្មន្តំ មេឃិយំ ឯតទរោច
 អាតមេហិ តាវ មេឃិយ ឯកកម្មិ តាវ យាវ
 អញ្ញាបិ កោចិ ភិក្កុ ទិស្សត្ថតិ ។ ទុតិយម្បិ
 ខោ អាយស្មា មេឃិយោ ភកវន្តំ ឯតទរោច

បណ្ណាសក សម្តោធរត្ត

លុះត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាត ក្នុងជន្មគ្រាមហើយ ត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត
 ក្នុងកាលជាខាងក្រោយនៃភក្ត រួចក៏ចូលទៅរកឆ្នេរស្ទឹងភិមិកាឡា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គកំពុងដើរចង្រ្កមតាមលំដាប់ ត្រាច់ទៅតាម
 លំដាប់ ដើម្បីសម្រាកស្ទឹងទៀបឆ្នេរស្ទឹងភិមិកាឡា បានឃើញព្រៃស្វាយ
 ជាទីជ្រះថ្លា ជាទីត្រេកអរ លុះឃើញហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏មានសេចក្តី
 ត្រិះរិះដូច្នោះថា ឱហ្ន៎ ព្រៃស្វាយនេះ ជាទីជ្រះថ្លា ជាទីត្រេកអរ ឱហ្ន៎
 ព្រៃស្វាយនេះ គួរដល់ការតាំងព្យាយាមរបស់កុលបុត្រ អ្នកត្រូវការដោយ
 ការតាំងព្យាយាម ប្រសិនបើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យអាត្មា
 អញ អាត្មាអញនឹងមកកាន់ព្រៃស្វាយនេះ ដើម្បីតាំងសេចក្តីព្យាយាម ។
 ប្រសិនបើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំព្រះអង្គ ខ្ញុំព្រះអង្គ
 នឹងទៅកាន់ព្រៃស្វាយនោះ ដើម្បីតាំងសេចក្តីព្យាយាម ។ កាលបើ
 ព្រះមេឃឹយៈដ៏មានអាយុ ពោលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះមេឃឹយៈដ៏មានអាយុដូច្នោះថា ម្ចាស់មេឃឹយៈ
 អ្នកចូររង្វង់សិនចុះ កុំអាល ដ្បិតតថាគតតែម្នាក់ឯង ទម្រាំមានភិក្ខុណា
 មួយឯទៀត មកប្រាកដសិន (សឹមអ្នកទៅចុះ) ។ ព្រះមេឃឹយៈ
 ដ៏មានអាយុ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគជាគម្រប់ ២ ដងដូច្នោះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ភកវតោ ភន្តេ នត្ថិ កិញ្ចិ ឧត្តរី ការណីយំ នត្ថិ
 កតស្ស បដិចយោ មយ្ហំ ខោ បន ភន្តេ អត្ថិ
 ឧត្តរី ការណីយំ អត្ថិ កតស្ស បដិចយោ សច
 មំ ភកវា អនុជានេយ្យ កច្ឆេយ្យាហំ តំ អម្ពវនំ
 បដានាយាតិ ។ អាគមេហិ តាវ មេឃិយ ឯកកម្មិ
 តាវ យាវ អញ្ញាបិ កោចិ ភិក្ខុ ទិស្សត្វតិ ។
 តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា មេឃិយោ ភកវន្តំ ឯត-
 ទវោច ភកវតោ ភន្តេ នត្ថិ កិញ្ចិ ឧត្តរី ការណីយំ
 នត្ថិ កតស្ស បដិចយោ មយ្ហំ ខោ បន ភន្តេ អត្ថិ
 ឧត្តរី ការណីយំ អត្ថិ កតស្ស បដិចយោ សច មំ
 ភកវា អនុជានេយ្យ កច្ឆេយ្យាហំ តំ អម្ពវនំ បដានា-
 យាតិ ។ បដានន្តិ ខោ មេឃិយ វទមាណំ កិណ្ឌិ វទេ-
 យ្យាម យស្សនានិ ត្វំ មេឃិយ កាលំ មញ្ញសីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គក្ករនិកាយ នវកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កិច្ចដែលត្រូវធ្វើតទៅទៀតបន្តិចបន្តួច របស់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនមាន ការសន្សំនូវកិច្ចដែលធ្វើហើយមិនមានទេ
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចំណែកខ្ញុំព្រះអង្គ នៅមានករណីយកិច្ចតទៅ
 ទៀត នៅមានការសន្សំនូវកិច្ច ដែលធ្វើហើយ ប្រសិនបើ ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំព្រះអង្គ ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងទៅកាន់ព្រៃ
 ស្វាយនោះ ដើម្បីតាំងព្យាយាម ។ ម្នាលមេឃឹមៈ អ្នកចូររង្វង់
 សិនចុះ កុំអាល ដ្បិតតថាគតតែម្នាក់ឯង ទម្រាំមានភិក្ខុណាមួយ
 ឯទៀត មកប្រាកដសិន (សឹមអ្នកទៅចុះ) ។ ព្រះមេឃឹមៈដ៏មានអាយុ
 បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគជាគម្រប់ ៣ ដងដូច្នោះថា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ករណីយកិច្ចតទៅទៀតបន្តិចបន្តួចរបស់ព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគ មិនមាន ការសន្សំនូវកិច្ចដែលធ្វើហើយមិនមាន បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន ចំណែកខ្ញុំព្រះអង្គ នៅមានករណីយកិច្ចតទៅទៀត នៅមាន
 ការសន្សំនូវកិច្ចដែលធ្វើហើយ ប្រសិនបើព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់
 អនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំព្រះអង្គ ខ្ញុំព្រះអង្គគប្បីទៅកាន់ព្រៃស្វាយនោះ ដើម្បី
 តាំងព្យាយាម ។ ម្នាលមេឃឹមៈ តថាគតគប្បីនិយាយដូចម្តេច
 នឹងអ្នក ដែលចេះតែនិយាយថា ការតាំងព្យាយាមដូច្នោះ ម្នាលមេ-
 ឃឹមៈ អ្នកចូរសម្គាល់នូវកាល ដែលគួរនឹងទៅក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។

បណ្ណាសកេ សម្ពោធវគ្គោ

អថខោ អាយស្មា មេឃិយោ ឧដ្ឋាយាសនា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា បទត្តិលំ កត្វា យេន តំ អម្ពវនំ
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ អម្ពវនំ អដ្ឋោ-
 តាហេត្វា អញ្ញតវស្មី រុក្ខមូលេ ទិវាវិហារំ និសីទិ ។
 អថខោ អាយស្មតោ មេឃិយស្ស តស្មី អម្ពវនេ
 វិហារន្តស្ស យេកុយ្យេន តយោ ចាបកា អកុសលា
 វិតក្កោ សមុទាចវន្តិ សេយ្យថីនំ កាមវិតក្កោ
 ព្យាចានវិតក្កោ វិហីសាវិតក្កោ ។ អថខោ អាយស្មតោ
 មេឃិយស្ស ឯតទហោសិ អច្ឆរិយំ វត កោ អព្ពតំ
 វត កោ សទ្ធាយ តម្ហា អការស្មា អនការិយំ
 បព្វទិតា អថ ច បនិមេហិ តីហិ ចាបកេហិ
 អកុសលេហិ វិតក្កេហិ អដ្ឋាសត្តា កាមវិតក្កេន
 ព្យាចានវិតក្កេន វិហីសាវិតក្កេនាតិ ។ អថខោ
 អាយស្មា មេឃិយោ យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ អាយស្មា មេឃិយោ

បណ្ណាសក សម្តោធរត្ត

ត្រានោះឯង ព្រះមេឃឹយៈ ដ៏មានអាយុ ក្រោកចាកអាសនៈ
 ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចូលទៅរកព្រៃ
 ស្វាយនោះ លុះទៅដល់ហើយ ក៏ចូលទៅកាន់ព្រៃស្វាយនោះ អង្គុយ
 សម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃ ទៀបគល់ឈើ ១ ដើម ។ លំដាប់នោះ កាល
 ព្រះមេឃឹយៈដ៏មានអាយុ នៅក្នុងព្រៃស្វាយនោះ អកុសលវិតក្កៈដ៏លាមក
 ៣ យ៉ាង គឺ កាមវិតក្កៈ ១ ព្យាបាទវិតក្កៈ ១ វិហឹសាវិតក្កៈ ១ ក៏ពុះ
 ពោរឡើងរឿយៗ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមេឃឹយៈដ៏មានអាយុ
 ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះថា យីអើ អស្ចារ្យណាស់ យីអើ ចំឡែក
 ណាស់ហ្ន៎ បុគ្គលទាំងឡាយចេញចាកផ្ទះនោះ ចូលកាន់ផ្លូវដោយ
 សទ្ធា ក៏នៅតែមានអកុសលវិតក្កៈដ៏លាមក ៣ ប្រការនេះ គឺកាម-
 វិតក្កៈ ១ ព្យាបាទវិតក្កៈ ១ វិហឹសាវិតក្កៈ ១ តាមរូបវិតទៀត ។ លំដាប់
 នោះ ព្រះមេឃឹយៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទី
 សមគួរ ។ លុះព្រះមេឃឹយៈដ៏មានអាយុអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ភក្កវន្តំ ឯតទោច ឥធិ មយ្ហំ ភន្តេ តស្មី អម្ពវនេ
 វិហារន្តស្ស យេភុយ្យេន តយោ ចាបកា អកុសលា
 វិតក្កោ សមុទាចរន្តិ សេយ្យដីទំ កាមវិតក្កោ
 ព្យាបាទវិតក្កោ វិហីសាវិតក្កោ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ
 ឯតទហោសិ អច្ឆរិយំ វត កោ អពុតំ វត កោ
 សទ្ធាយ តម្ហា អការស្មា អនការិយំ បព្វជិតា អថ ច
 បនិមេហិ តីហិ ចាបកេហិ អកុសលេហិ វិតក្កេហិ
 អន្ទាសត្តា កាមវិតក្កេន ព្យាបាទវិតក្កេន វិហីសា-
 វិតក្កេនាតិ ។ អបរិបក្កាយ មេឃិយ ចេតោវិមុត្តិយា
 បញ្ច ធម្មា បរិបក្កាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ បញ្ច ។
 ឥធិ មេឃិយ ភិក្ខុ កល្យាណមិត្តោ ហោតិ កល្យា-
 ណសហាយោ កល្យាណសម្បវដ្តោ ។ អបរិបក្កាយ
 មេឃិយ ចេតោវិមុត្តិយា អយំ បឋមោ ធម្មោ បរិបក្កាយ
 សំវត្តតិ ។ បុន ច បរំ មេឃិយ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ
 ចាតិមោក្ខសំវរសំរុតោ វិហារតិ អាចារកោចរសម្បដ្ឋោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទី
ឯណោះ កាលខ្ញុំព្រះអង្គនៅក្នុងព្រៃស្វាយនោះ អកុសលវិតក្កៈដ៏លាមក
៣ ប្រការ គឺកាមវិតក្កៈ ១ ព្យាបាទវិតក្កៈ ១ វិហឹសាវិតក្កៈ ១ តែង
ពុះពោរឡើងរឿយៗ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនោះ មាន
សេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា យីអើ អស្ចារ្យណាស់ យីអើ ចំឡែកណាស់
កុលបុត្តទាំងឡាយ ចេញចាកផ្ទះនោះ ចូលកាន់ផ្លូវដោយសទ្ធាហើយ
ក៏នៅតែមានអកុសលវិតក្កៈដ៏លាមក ៣ ប្រការនេះ គឺ កាមវិតក្កៈ ១
ព្យាបាទវិតក្កៈ ១ វិហឹសាវិតក្កៈ ១ តាមរូបវិតទៀត ។ ម្នាល
មេឃឹមៈ ធម៌ទាំងឡាយ ៥ យ៉ាង តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីចេតោវិមុត្តិ
ដែលពុំទាន់ចាស់ក្លា ឲ្យចាស់ក្លាឡើងបាន ។ ធម៌ ៥ យ៉ាង តើ
ដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលមេឃឹមៈ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានមិត្រល្អ
មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹងមិត្រល្អ ។ ម្នាលមេឃឹមៈ នេះជាធម៌
ទី ១ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីចេតោវិមុត្តិ ដែលពុំទាន់ចាស់ក្លា ឲ្យចាស់
ក្លាឡើងបាន ។ ម្នាលមេឃឹមៈ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានសីល សង្រួម
ហើយដោយការសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខ បរិបូណ៌ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ

បណ្ណាសកេ សម្តោធរត្តោ

អណ្តាមត្តេសុ រដ្ឋេសុ ភយទស្សរី សមាទាយ
សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ។ អបរិបក្កាយ មេឃិយ
ចេតោវិមុត្តិយា អយំ ទុតិយោ ធម្មោ បរិបក្កាយ
សំវត្តតិ ។ បុន ច បរំ មេឃិយ ភិក្ខុ យាយំ
កថា អភិសល្មេទិកា ចេតោវិរណាសប្បាយា
សេយ្យដីទំ អប្បិច្ឆកថា សន្តុដ្ឋិកថា បរិវេកកថា
អសំសត្តកថា វិយារម្កកថា សីលកថា សមាធិ-
កថា បញ្ញាកថា វិមុត្តិកថា វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនកថា
ឯវរូបិយា កថាយ ជិកាមលាភី ហោតិ អភិច្ឆលាភី
អកសិរលាភី ។ អបរិបក្កាយ មេឃិយ ចេតោវិមុត្តិយា
អយំ តតិយោ ធម្មោ បរិបក្កាយ សំវត្តតិ ។ បុន
ច បរំ មេឃិយ ភិក្ខុ អារទ្ធវិយោ វិហារតិ អកុសលានំ
ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ
ថាមវា ទទ្ធិបរក្កមោ អនិក្ខិត្តុជរោ កុសលេសុ
ធម្មេសុ ។ អបរិបក្កាយ មេឃិយ ចេតោវិមុត្តិយា
អយំ ចតុត្តោ ធម្មោ បរិបក្កាយ សំវត្តតិ ។

បណ្ណាសក សម្តោធវគ្គ

ឃើញភ័យ ក្នុងទោសទាំងឡាយសូម្បីបន្តិចបន្តួច សមាទានសិក្សា
 ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ។ ម្នាលមេឃឹយៈ នេះជាធម៌ ទី ២
 តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីចេតោវិមុត្តិ ដែលពុំទាន់ចាស់ក្លា ឲ្យចាស់ក្លា
 ឡើងបាន ។ ម្នាលមេឃឹយៈ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា
 បានមិនលំបាក បានដោយងាយនូវកថាមានសភាពយ៉ាងនេះ ដែល
 ជាកថាដ៏ផ្លូវផង ជាទីសប្បាយទូលាយចិត្ត គឺអប្បិច្ឆកថា សន្តដ្ឋិកថា
 បរិវេកកថា អសំសគ្គកថា វិរិយារម្មកថា សីលកថា សមាធិកថា
 បញ្ញាកថា វិមុត្តិកថា វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនកថា ។ ម្នាល
 មេឃឹយៈ នេះជាធម៌ទី ៣ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីចេតោវិមុត្តិ ដែល
 ពុំទាន់ចាស់ក្លា ឲ្យចាស់ក្លាឡើងបាន ។ ម្នាលមេឃឹយៈ មួយទៀត
 ភិក្ខុជាអ្នកប្រារព្ធនូវសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌
 ចេញ ដើម្បីញ៉ាំងពួកកុសលធម៌ឲ្យកើតឡើង ជាអ្នកមានកម្លាំង
 មានសេចក្តីប្រឹងប្រែងដ៏មាំមួន មិនដាក់គុរៈចោលក្នុងកុសលធម៌ទាំង-
 ឡាយ ។ ម្នាលមេឃឹយៈ នេះជាធម៌ ទី ៤ តែងប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីចេតោវិមុត្តិ ដែលពុំទាន់ចាស់ក្លា ឲ្យចាស់ក្លាឡើងបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

បុន ច បរំ មេឃិយ ភិក្ខុ បញ្ញវា ហោតិ ឧទយត្តកា-
 មិទិយា បញ្ញាយ សមន្នាគតោ អរិយាយ និព្វេទិកាយ
 សម្មាទុក្ខក្ខយតាមិទិយា ។ អបរិបក្កាយ មេឃិយ
 ចេតោវិមុត្តិយា អយំ បញ្ចមោ ធម្មោ បរិបក្កាយ
 សំវត្តតិ ។ កល្យាណមិត្តស្សេតំ មេឃិយ ភិក្ខុនោ
 ចាទិកដ្ឋំ កល្យាណសហាយស្ស កល្យាណសម្ប-
 វឌ្ឍស្ស សីលវា ភវិស្សតិ ។ បេ ។ សមាទាយ
 សិក្ខិស្សតិ សិក្ខាបទេសុ ។ កល្យាណមិត្តស្សេតំ
 មេឃិយ ភិក្ខុនោ ចាទិកដ្ឋំ កល្យាណសហាយស្ស
 កល្យាណសម្បវឌ្ឍស្ស យាយំ កថា អភិសល្លេខិកា
 ចេតោវិវេណសប្បាយា សេយ្យដីទំ អប្បិច្ឆកថា ។ បេ ។
 វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនកថា ឯវរូបិយា កថាយ និកាម-
 លាភី ភវិស្សតិ អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី ។ កល្យា-
 ណមិត្តស្សេតំ មេឃិយ ភិក្ខុនោ ចាទិកដ្ឋំ កល្យា-
 ណសហាយស្ស កល្យាណសម្បវឌ្ឍស្ស អារទ្ធារិយោ
 វិហារិស្សតិ ។ បេ ។ អនិក្ខិត្តដុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលមេឃឹយៈ មួយទៀត ភិក្ខុជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ដែលកំណត់នូវការកើតឡើង និងវិនាសទៅ ជាគ្រឿងទម្លាយនូវ កិលេសដ៏ប្រសើរ ជាធម្មជាតិដល់នូវកិរិយាអស់ទៅនៃទុក្ខដោយប្រពៃ ។

ម្នាលមេឃឹយៈ នេះជាធម៌ទី ៥ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីចេតោវិមុត្តិ ដែល ពុំទាន់ចាស់ក្លា ឲ្យចាស់ក្លាឡើងបាន ។ ម្នាលមេឃឹយៈ ហេតុនេះ រមែងកើតប្រាកដដល់ភិក្ខុអ្នកមានមិត្រល្អ មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹង មិត្រល្អ គឺភិក្ខុនោះនឹងបានជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។ សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ។ ម្នាលមេឃឹយៈ ហេតុនេះ រមែងកើតប្រាកដ ដល់ភិក្ខុអ្នកមានមិត្រល្អ មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹងមិត្រល្អ គឺភិក្ខុ នោះនឹងបានជាអ្នកបានតាមប្រាជ្ញា បានដោយមិនលំបាក បានដោយ ងាយ នូវកថាមានសភាពយ៉ាងនេះ ដែលជាកថាដ៏ផ្លូវផង ជាទីសប្បាយ ទូលាយចិត្ត គឺអប្បិច្ឆកថា ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនកថា ។ ម្នាល មេឃឹយៈ ហេតុនេះ រមែងកើតប្រាកដដល់ភិក្ខុអ្នកមានមិត្រល្អ មាន សំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹងមិត្រល្អ គឺភិក្ខុនោះនឹងបានជាអ្នកប្រារព្ធនូវសេចក្តី ព្យាយាម ។ បេ ។ ជាអ្នកមិនដាក់គុរៈចោល ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ។

បណ្ណាសកេ សម្តោធរត្តោ

កល្យាណាមិត្តស្ម័គ្រំ មេឃិយ ភិក្ខុនោ ចាដិកដ្ឋំ
 កល្យាណាសហាយស្ស កល្យាណាសម្បវដ្តស្ស បញ្ញវា
 ភវិស្សតិ ។ បេ ។ សម្មាទុក្ខក្ខយតាមិនិយា ។
 តេន ច បន មេឃិយ ភិក្ខុនា ឥមេសុ បញ្ចសុ
 ធម្មេសុ បតិដ្ឋាយ ចត្តារោ ធម្មា ឧត្តរី ភាវេតព្វា
 អសុភា ភាវេតព្វា រាគស្ស បហានាយ មេត្តា
 ភាវេតព្វា ព្យាចានស្ស បហានាយ អាណាចានស្សតិ
 ភាវេតព្វា វិតក្កុបច្ឆេនាយ អនិច្ចសញ្ញា ភាវេតព្វា
 អស្មិមានសមុត្ត្យាតាយ ។ អនិច្ចសញ្ញំនោ មេឃិយ
 អនត្តសញ្ញា សណ្ឋាតិ អនត្តសញ្ញំ អស្មិមាន-
 សមុត្ត្យាតំ ចាបុណាតិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ និព្វានន្តិ ។
 [៤] ឯកំ សមយំ ភក្កវា សារត្តិយំ វិហារតិ
 ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
 ខោ បន សមយេន អាយស្មា នន្ទកោ
 ឧបដ្ឋានសាលាយំ ភិក្ខុ ធម្មិយា កថាយ សន្ទ-
 ស្សតិ សមាទបេតិ សមុត្តេជេតិ សម្បហំសេតិ ។

បណ្ណាសក សម្តោធរត្ត

ម្នាលមេឃឹយៈ ហេតុនេះ រមែងកើតប្រាកដដល់ភិក្ខុ អ្នកមានមិត្រល្អ
 មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹងមិត្រល្អ គឺភិក្ខុនោះ នឹងបានជាអ្នក
 មានបញ្ញា ។ បេ ។ ជាធម្មជាតិដល់នូវកិរិយាអស់ទៅ នៃទុក្ខដោយ
 ប្រពៃ ។ ម្នាលមេឃឹយៈ មួយទៀត ភិក្ខុនោះតាំងនៅក្នុងធម៌ទាំង ៥
 នេះហើយ គប្បីចម្រើននូវធម៌ ៤ យ៉ាងតទៅគឺចម្រើនអសុភ ដើម្បីលះ
 រាគៈ ចម្រើនមេត្តា ដើម្បីលះព្យាបាទ ចម្រើនអានាបានស្សតិ ដើម្បីផ្តាច់បង់
 នូវវិតក្កៈ ចម្រើនអនិច្ចសញ្ញា ដើម្បីដកចោលនូវអស្មិមានៈ ។ ម្នាល
 មេឃឹយៈ សេចក្តីសម្គាល់ថា មិនមែនខ្លួន រមែងប្រាកដដល់ភិក្ខុអ្នកមាន
 សេចក្តីសម្គាល់ថា មិនទៀង ភិក្ខុអ្នកមានសេចក្តីសម្គាល់ថា មិនមែនខ្លួន
 រមែងដល់ព្រះនិព្វានជាគ្រឿងដកចោលនូវអស្មិមានៈ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

[២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ព្រះ
 នន្ទកៈដ៏មានអាយុ បានញ៉ាំងភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់
 យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថា ក្នុងឧបដ្ឋានសាលា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អថខោ ភកវា សាយណ្ណាសមយំ បដិសល្លាណ វុដ្ឋិតោ
 យេនុបដ្ឋានសាលា តេនុបសុដ្ឋមិ ឧបសុដ្ឋមិត្វា ពហិ-
 ទ្វារកោដ្ឋកេ អដ្ឋាសិ កថាបរិយោសានំ អាគម-
 យមាណោ ។ អថខោ ភកវា កថាបរិយោសានំ វិទិត្វា
 ឧក្កាសេត្វា អត្តទ្បំ អាគោដេសិ ។ វិរីសុ ខោ
 តេ ភិក្ខុ ភកវតោ ទ្វារំ ។ អថខោ ភកវា ឧបដ្ឋាន-
 សាលំ បរិសិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសទ្ធវ
 ខោ ភកវា អាយស្មន្តំ នន្ទកំ ឯតទរោច ដីឃោ ខោ
 ត្យាយំ នន្ទក ធម្មបរិយាយោ ភិក្ខុនំ បដិភាសិ
 អមិ មេ បិដ្ឋិ អាភិលាយតិ ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ
 បិតស្ស កថាបរិយោសានំ អាគមយមាណស្សាតិ ។
 ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា នន្ទកោ សារដ្ឋមាណូចោ
 ឱត្តប្បមាណោ^(១) ភកវន្តំ ឯតទរោច ន ខោ បន មយំ
 ភន្តេ ជាធាម ភកវា ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ បិតោតិ
 សចេ ហិ មយំ ភន្តេ ជានេយ្យាម ភកវា ពហិទ្វារ-
 កោដ្ឋកេ បិតោតិ ឯត្តកំបិ ធា នប្បដិភាសេយ្យាតិ ។

១ ឱ. ឱត្តប្បមាណោតិ អយំ បាហោ ន ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គកុរុវិទ្យា នវកនិបាត

គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ចេញអំពីទីពឹងសម្លឹង ក្នុងសាយណ្តូ-
សម័យ ចូលទៅឧបដ្ឋានសាលា លុះស្តេចចូលទៅដល់ហើយ ក៏
ប្រថាប់នៅទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅ រង់ចាំចប់កថា ។ លំដាប់នោះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ថាចប់កថាហើយ ក៏គ្រហែម
ហើយគោះសន្ទុះទ្វារ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក៏បើកទ្វារថ្វាយព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ស្តេចចូលទៅ
ក្នុងឧបដ្ឋានសាលាហើយ ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ។
លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ គង់ហើយ ទ្រង់ត្រាស់នឹងព្រះនន្ទកៈដ៏មាន
អាយុថា នៃនន្ទកៈ ធម្មបរិយាយរបស់អ្នកនេះ វែងពេកណាស់ប្រាកដ
ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយហើយ ប៉ុនអម្បាល តថាគតឈរទៀបក្លោងទ្វារខាង
ក្រៅ រង់ចាំទម្រាំតែចប់កថាទាល់តែរួយខ្លាំង ។ កាលបើព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ព្រះនន្ទកៈដ៏មានអាយុ ក៏អៀន
អន់ខ្លាច បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គ
ដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំមិនដឹងជាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រថាប់នៅទៀប
ក្លោងទ្វារខាងក្រៅទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើប្រសិនជា ខ្ញុំព្រះ
អង្គដឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សណ្ឋិតនៅទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅ
ដូច្នោះ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏មិនគប្បីសម្តែងនូវពាក្យមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះទេ ។

បណ្ណាសកេ សម្តោធរត្នោ

អថខោ ភកវា អាយស្មន្តំ នន្ទកំ សារជ្ជមានរូបំ
 វិទិត្វា អាយស្មន្តំ នន្ទកំ ឯតទរោច សាធុ សាធុ
 នន្ទក ឯតំ ខោ នន្ទក តុម្ហាកំ បដិរូបំ កុលបុត្តានំ
 សន្ធាយ អការស្មា អនការិយំ បព្វជិតានំ យំ តុម្ហ
 ធម្មិយា កថាយ សន្និសីទេយ្យាថ សន្និបតិតានំ
 រោ នន្ទក ទ្វយំ ករណីយំ ធម្មិ វា កថា អរិយោ
 វា តុណ្ហិកាវោ ។ សន្ធា នន្ទក ភិក្ខុ ហោតិ នោ
 សីលវា ឯវំ សោ តេនដ្តេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន
 តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ កិណ្ហាហំ^(១) សន្ធា ច អស្សំ
 សីលវា ចាតិ ។ យតោ ច ខោ នន្ទក ភិក្ខុ
 សន្ធា ច ហោតិ សីលវា ច ឯវំ សោ តេនដ្តេន
 បរិបូរោ ហោតិ សន្ធា ច នន្ទក ភិក្ខុ ហោតិ
 សីលវា ច នោ ច លាភី អជ្ឈត្តំ ចេតោស-
 មាធិស្ស^(២) ឯវំ សោ តេនដ្តេន អបរិបូរោ ហោតិ
 តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ កិណ្ហាហំ សន្ធា ច អស្សំ
 សីលវា ច លាភី ច អជ្ឈត្តំ ចេតោសមាធិស្សាតិ ។

១ ឱ. កិណ្ហាហំ ។ ២ ឱ. ចេតោសមថស្ស ។

បណ្ណាសក សម្តោធវគ្គ

លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវព្រះនន្ទកៈ
ដ៏មានអាយុ ជាអ្នកមានសភាពអៀនអន់ ហើយទ្រង់ត្រាស់នឹង
ព្រះនន្ទកៈ ដ៏មានអាយុថា ម្ចាស់នន្ទកៈ ប្រពៃហើយ។
ម្ចាស់នន្ទកៈ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីអង្គុយប្រជុំគ្នា ដោយធម្មិកថា
ណា ការអង្គុយប្រជុំគ្នាដោយធម្មិកថានេះ សមគួរដល់អ្នកទាំងឡាយ
ដែលជាកុលបុត្តចេញចាកផ្ទះ ចូលកាន់ផ្នួស ដោយសទ្ធាហើយ ម្ចាស់
នន្ទកៈ អ្នកទាំងឡាយដែលប្រជុំគ្នាហើយ គប្បីធ្វើកិច្ច ២ យ៉ាងគឺ ធម្មិ-
កថា ១ អរិយតុណ្ណីភាព ១ ។ ម្ចាស់នន្ទកៈ ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាតែគ្មាន
សីល កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនពេញដោយអង្គនោះទេ
ភិក្ខុនោះ ត្រូវបំពេញអង្គនោះដោយគិតថា អាត្មាអញគប្បីជាអ្នកមាន
សទ្ធាផង មានសីលផង មិនដូច្នោះឬ ។ ម្ចាស់នន្ទកៈ កាលណា
ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ
ឈ្មោះថាជាអ្នកពេញដោយអង្គនោះ ម្ចាស់នន្ទកៈ ភិក្ខុមានសទ្ធាផង
មានសីលផង តែមិនបាននូវចេតោសមាធិខាងក្នុងសន្តាន កាលបើ
យ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនពេញដោយអង្គនោះទេ ភិក្ខុនោះ ត្រូវ
បំពេញអង្គនោះដោយគិតថា អាត្មាអញគប្បីជាអ្នកមានសទ្ធាផង មាន
សីលផង បាននូវចេតោសមាធិខាងក្នុងសន្តានផង មិនដូច្នោះឬ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

យតោ ច ខោ នន្ទក ភិក្ខុ សទ្ធា ច ហោតិ សីលវា
 ច លាភី ច អជ្ឈត្តំ ចេតោសមាធិស្ស ឯវំ សោ
 តេនឡ្ហេន បរិបូរោ ហោតិ សទ្ធា ច នន្ទក ភិក្ខុ
 ហោតិ សីលវា ច លាភី ច អជ្ឈត្តំ ចេតោសមា-
 ធិស្ស ន លាភី អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ ឯវំ សោ
 តេនឡ្ហេន អបរិបូរោ ហោតិ ។ សេយ្យថាបិ នន្ទក
 ទ្ធិទាទកោ ចតុប្បាទកោ តស្ស តស្ស ឯកោ
 ទាទោ ឱមកោ លាមកោ ឯវំ សោ តេនឡ្ហេន
 អបរិបូរោ អស្ស ឯវមេវ ខោ នន្ទក ភិក្ខុ សទ្ធា ច
 ហោតិ សីលវា ច លាភី ច អជ្ឈត្តំ ចេតោស-
 មាធិស្ស ន លាភី អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ ឯវំ សោ
 តេនឡ្ហេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ
 កិណ្ណាហំ សទ្ធា ច អស្សំ សីលវា ច លាភី ច
 អជ្ឈត្តំ ចេតោសមាធិស្ស លាភី ច អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្ស-
 នាយាតិ ។ យតោ ច ខោ នន្ទក ភិក្ខុ សទ្ធា ច
 ហោតិ សីលវា ច លាភី ច អជ្ឈត្តំ ចេតោ-
 សមាធិស្ស លាភី ច អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ ឯវំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលនន្ទកៈ កាលណាកិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង បាននូវ
 ចេតោសមាធិខាងក្នុងសន្តានផង កាលបើយ៉ាងនេះ កិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា
 ជាអ្នកពេញដោយអង្គនោះ ម្នាលនន្ទកៈ កិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មាន
 សីលផង បាននូវចេតោសមាធិ ខាងក្នុងសន្តានផង តែមិនបាននូវ
 អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា កាលបើយ៉ាងនេះ កិក្ខុនោះ ឈ្មោះថាមិន
 ពេញដោយអង្គនោះ ។ ម្នាលនន្ទកៈ ដូចសត្វជើង ២ សត្វជើង ៤
 តែជើង ១ របស់សត្វនោះៗ ថែកថយ អន់ កាលបើយ៉ាងនេះ សត្វ
 នោះឈ្មោះថា មិនពេញដោយអង្គនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលនន្ទកៈ
 កិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង បាននូវចេតោសមាធិ
 ខាងក្នុងសន្តានផង តែមិនបាននូវអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា កាលបើ
 យ៉ាងនេះ កិក្ខុនោះឈ្មោះថាមិនពេញដោយអង្គនោះ កិក្ខុនោះត្រូវ
 បំពេញអង្គនោះ ដោយគិតថា អាត្មាអញ គប្បីជាអ្នកមានសទ្ធាផង
 មានសីលផង បាននូវចេតោសមាធិ ខាងក្នុងសន្តានផង បាននូវអធិ-
 ប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាផង មិនដូច្នោះឬ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលនន្ទកៈ
 កាលណា កិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង បាននូវចេតោសមាធិ
 ខាងក្នុងសន្តានផង បាននូវអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាផង កាលបើយ៉ាងនេះ

បណ្ណាសកេ សម្តោធវគ្គោ

សោ តេនឡ្ហេន បរិបូរោ ហោតីតិ ។ ឥនមរោច ភកវា
ឥនំ វត្តាន សុតតោ ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ ចារិសិ ។
អថខោ អាយស្មា នន្ទកោ អចិវប្បក្កន្តស្ស ភកវតោ
ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ឥនាជារុសោ ភកវា ចត្វហិ បទេហិ
កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេត្វា
ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បរិដ្ឋោ សទ្ធោ នន្ទក ភិក្ខុ
ហោតិ នោ សីលវា វរំ សោ តេនឡ្ហេន អបរិបូរោ
ហោតិ តេន តំ អន្តំ បរិបូរេតព្វំ កិណ្ឌាហំ សទ្ធោ
ច អស្សំ សីលវា ចាតិ ។ យតោ ច ខោ នន្ទក
ភិក្ខុ សទ្ធោ ច ហោតិ សីលវា ច វរំ សោ
តេនឡ្ហេន បរិបូរោ ហោតិ សទ្ធោ ច នន្ទក
ភិក្ខុ ហោតិ សីលវា ច នោ ច លាភី អជ្ឈត្តំ
ចេតោសមាធិស្ស ។ មេ ។ លាភី ច អជ្ឈត្តំ
ចេតោសមាធិស្ស ន លាភី អធិប្បញ្ញាធម្មវិបសុស-
នាយ វរំ សោ តេនឡ្ហេន អបរិបូរោ ហោតិ

បណ្ណាសក សម្តោធរត្ត

ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ជាអ្នកពេញដោយអង្គនោះ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ត្រាស់ពាក្យនោះចប់ហើយ លុះព្រះសុគតទ្រង់ពោលពាក្យនេះហើយ
ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ចូលទៅកាន់វិហារ ។ គ្រានោះ ព្រះនន្ទកៈ
ដ៏មានអាយុ កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគចៀសចេញទៅ មិនយូរប៉ុន្មាន
ក៏ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រកាសព្រហ្មចរិយធម៌ដ៏បរិសុទ្ធ គ្រប់ទាំង
អស់ដោយបទទាំងឡាយ ៤ ហើយទ្រង់ស្តេចក្រោកចាកអាសនៈ ចូល
ទៅកាន់វិហារ ត្រាស់ថា ម្ចាស់នន្ទកៈ ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាតែគ្មាន
សីល កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនពេញដោយអង្គនោះ
ភិក្ខុនោះត្រូវតែបំពេញអង្គនោះដោយគិតថា អាត្មាអញ គប្បីជាអ្នកមាន
សទ្ធាផង មានសីលផង មិនដូច្នោះឬ ។ ម្ចាស់នន្ទកៈ កាលណា
ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ
ឈ្មោះថា ពេញដោយអង្គនោះ ម្ចាស់នន្ទកៈ ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង
មានសីលផង តែមិនបាននូវចេតោសមាធិ ខាងក្នុងសន្តាន ។ បេ ។
បាននូវចេតោសមាធិ ខាងក្នុងសន្តានផង តែមិនបាននូវអធិប្បញ្ញាធម្ម-
វិបស្សនា កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាមិនពេញដោយអង្គនោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ នន្ទក ទ្ធិចាទកោ ចតុប្បាទកោ តស្ស
តស្ស ឯកោ ចាទោ ឱមកោ លាមកោ ឯវំ សោ
តេនឡ្ហេន អបរិបូរោ អស្ស ឯវមេវ ខោ នន្ទក ភិក្ខុ
សទ្ធោ ច ហោតិ សីលវា ច លាភី ច អជ្ឈត្តំ ចេតោ-
សមាធិស្ស ន លាភី អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ ឯវំ
សោ តេនឡ្ហេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គិ
បរិបូរេតព្វំ កិណ្ឌាហំ សទ្ធោ ច អស្សំ សីលវា ច លាភី
ច អជ្ឈត្តំ ចេតោសមាធិស្ស លាភី ច អធិប្បញ្ញាធម្ម-
វិបស្សនាយាតិ ។ យតោ ច ខោ នន្ទក ភិក្ខុ សទ្ធោ
ច ហោតិ សីលវា ច លាភី ច អជ្ឈត្តំ ចេតោសមា-
ធិស្ស លាភី ច អធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ ឯវំ សោ
តេនឡ្ហេន បរិបូរោ ហោតីតិ ។ បញ្ចមេ អារុសោ
អាទិសំសា កាលេន ធម្មស្សវេន កាលេន ធម្មសា-
កច្ឆាយ ។ កតមេ បញ្ច ។ ឥធារុសោ ភិក្ខុ
ភិក្ខុនំ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេ-
កល្យាណំ បរិយោសានកល្យាណំ សាត្តំ សព្វញ្ញនំ
កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ បញ្ចកនិបាត

ម្នាលនន្ទកៈ ដូចសត្វជើង ២ សត្វជើង ២ តែជើងមួយរបស់សត្វនោះ។
 ថោកថយ អន់ កាលបើយ៉ាងនេះ សត្វនោះឈ្មោះថាមិនពេញដោយអង្គ
 នោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលនន្ទកៈ ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មាន
 សីលផង បាននូវចេតោសមាធិខាងក្នុងសន្តានផង តែមិនបាននូវអធិ-
 ប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាមិនពេញដោយ
 អង្គនោះ ភិក្ខុនោះ ត្រូវបំពេញអង្គនោះ ដោយគិតថា អាត្មាអញ
 គប្បីជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង បាននូវចេតោសមាធិខាងក្នុង
 សន្តានផង បាននូវអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនាផង មិនដូច្នោះឬ ក៏យ៉ាង
 នោះដែរ ។ ម្នាលនន្ទកៈ កាលណា ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មាន
 សីលផង បាននូវចេតោសមាធិខាងក្នុងសន្តានផង បាននូវអធិប្បញ្ញាធម្ម-
 វិបស្សនាផង កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថាពេញដោយ
 អង្គនោះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អានិសង្សក្នុងការស្តាប់ធម៌
 តាមកាលគួរ ក្នុងការសាកច្នៃធម៌តាមកាលគួរនេះ មាន ៥ យ៉ាង ។
 អានិសង្ស ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ក្នុងសាសនានេះ សម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាធម៌ពីរោះបទ
 ដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ប្រកបដោយអត្ត ប្រកប
 ដោយព្យញ្ជនៈ ប្រកាស នូវព្រហ្មចរិយធម៌ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់

បណ្ណាសកេ សម្ពោធវគ្គោ

យថា យថារុសោ ភិក្ខុ ភិក្ខុនំ ធម្មំ ទេសេតិ
 អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានក-
 ល្យាណំ សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធី
 ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ តថា តថា តស្ស តស្ស
 សត្តំ បិយោ ហោតិ មនាថោ ច កុ ច
 ការដិយោ ។ អយំ អារុសោ បបមោ អាទិសំសោ
 កាលេន ធម្មស្សវេន កាលេន ធម្មសាកត្វាយ ។
 បុន ច បរំ អារុសោ ភិក្ខុ ភិក្ខុនំ ធម្មំ ទេសេតិ
 អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានក-
 ល្យាណំ សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធី
 ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ យថា យថារុសោ ភិក្ខុ
 ភិក្ខុនំ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ ។ បេ ។
 ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ តថា តថា សោ តស្មី
 ធម្មេ អត្តប្បដិសំវេទី ច ហោតិ ធម្មប្បដិសំវេទី
 ច ។ អយំ អារុសោ ទុតិយោ អាទិសំសោ
 កាលេន ធម្មស្សវេន កាលេន ធម្មសាកត្វាយ ។

បណ្ណាសក សម្តោធវគ្គ

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាធម៌
 ពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ប្រកបដោយ
 អត្ត ប្រកបដោយព្យញ្ជនៈ ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌
 ទាំងអស់ ដោយប្រការណាៗ ភិក្ខុនោះ ជាទីស្រឡាញ់ផង ជាទី
 គាប់ចិត្តផង ជាទីគោរពផង ជាទីសរសើរផង របស់គ្រូនោះៗដោយ
 ប្រការដូច្នោះៗ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្សទី ១ ក្នុង
 ការស្តាប់ធម៌តាមកាលគួរ ក្នុងការសាក្ខីធម៌តាមកាលគួរ ។ ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាធម៌
 ពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ប្រកបដោយអត្ត ប្រកប
 ដោយព្យញ្ជនៈ ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាធម៌ពីរោះ
 បទដើម ។ បេ ។ ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ដោយប្រការណាៗ ភិក្ខុ
 នោះ ជាអ្នកដឹងច្បាស់នូវអត្តផង ដឹងច្បាស់នូវធម៌ផង ក្នុងធម៌នោះ
 ដោយប្រការដូច្នោះៗ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្ស
 ទី ២ ក្នុងការស្តាប់ធម៌តាមកាលគួរ ក្នុងការសាក្ខីធម៌តាមកាលគួរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

បុន ច បរំ អារុសោ ភិក្ខុ ភិក្ខុនំ ធម្មំ ទេសេតិ
 អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានក-
 ល្យាណំ សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធី
 ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ យថា យថារុសោ ភិក្ខុ
 ភិក្ខុនំ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ ។ បេ ។
 ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ តថា តថា សោ តស្មី ធម្មេ
 កម្មីរំ អត្ថបទំ បញ្ញាយ បដិវិជ្ជំ បស្សតិ ។ អយំ
 អារុសោ តតិយោ អាទិសំសោ កាលេន ធម្មស្សរេ
 កាលេន ធម្មសាកច្ឆាយ ។ បុន ច បរំ អារុសោ
 ភិក្ខុ ភិក្ខុនំ ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ ។ បេ ។
 ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ តថា តថា នំ សព្វេចារី
 ឧត្តរី សម្មាវេន្តិ អន្ធា អយមាយស្មា បត្តោ វា
 កច្ចតិ វាតិ ។ អយំ អារុសោ ចតុត្តោ អាទិសំសោ
 កាលេន ធម្មស្សរេ កាលេន ធម្មសាកច្ឆាយ ។
 បុន ច បរំ អារុសោ ភិក្ខុ ភិក្ខុនំ ធម្មំ ទេសេតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ជាធម៌ពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ប្រកបដោយ
 អត្ត ប្រកបដោយព្យញ្ជនៈ ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ដ៏បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌
 ទាំងអស់ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ជាធម៌ពីរោះបទដើម ។ បេ ។ ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ដោយ
 ប្រការណាៗ ភិក្ខុនោះ រមែងឃើញច្បាស់នូវអត្តនិងបទដ៏ជ្រាលជ្រៅ
 ក្នុងធម៌នោះ ដែលខ្លួនចាក់ធ្លុះ ដោយបញ្ញាដោយប្រការដូច្នោះៗ ។
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្សទី ៣ ក្នុងការស្តាប់
 ធម៌តាមកាលគួរ ក្នុងការសាក្ខីធម៌តាមកាលគួរ ។ ម្នាលអារុសោ
 ទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាធម៌
 ពីរោះបទដើម ។ បេ ។ ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ សព្វព្រហ្មចារី
 បុគ្គលទាំងឡាយ តែងសរសើរនូវភិក្ខុនោះតទៅ ដោយប្រការដូច្នោះៗ
 ថា ភិក្ខុដ៏មានអាយុនេះ ដល់ហើយ ឬនឹងដល់ (នូវព្រះអរហត្ត
 មិនខាន) ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្សទី ៤ ក្នុង
 ការស្តាប់ធម៌តាមកាលគួរ ក្នុងការសាក្ខីធម៌តាមកាលគួរ ។ ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ

បណ្ណាសកេ សម្ពោធវគ្គោ

អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិយោសានក-
 ល្យាណំ សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិ
 ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ យថា យថារុសោ ភិក្ខុ ភិក្ខុនំ
 ធម្មំ ទេសេតិ អាទិកល្យាណំ មជ្ឈេកល្យាណំ បរិ-
 យោសានកល្យាណំ សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ
 បរិសុទ្ធិ ព្រហ្មចរិយំ បកាសេតិ តត្ថ យេ តេ ភិក្ខុ
 សេក្ខា អប្បត្តមានសា អនុត្តរំ យោគក្ខេមំ បត្តយមាណ
 វិហារន្តិ តេ តំ ធម្មំ សុត្វា វិរិយំ អារកន្តំ អប្បត្តស្ស
 បត្តិយា អនទិកតស្ស អទិកមាយ អសច្ចិកតស្ស
 សច្ចិកិរិយាយ យេ បន តត្ថ ភិក្ខុ អរហន្តោ ខីណា-
 សវា រុសិតវន្តោ កតករណីយា ឱហិតភារា អនុប្បត្ត-
 សទត្តា បរិក្ខិណាកវសញ្ញាជនា សម្មទញ្ញា វិមុត្តា តេ
 តំ ធម្មំ សុត្វា ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារំ យេវ អនុយុត្តា វិហារន្តិ ។

បណ្ណាសក សម្តោធវគ្គ

ជាធម៌ពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ប្រកបដោយ
អត្ថ ប្រកបដោយព្យញ្ជនៈ ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ដ៏បរិសុទ្ធ
បរិបូណ៌ទាំងអស់ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ជាធម៌ពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង
ប្រកបដោយអត្ថ ប្រកបដោយព្យញ្ជនៈ ប្រកាសនូវព្រហ្មចរិយធម៌ ដ៏
បរិសុទ្ធ បរិបូណ៌ទាំងអស់ ដោយប្រការណាៗ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ
ពួកភិក្ខុណាជាសេក្ខៈ មានសេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងចិត្តគឺអរហត្តមិនទាន់សម្រេច
ប្រាថ្នានូវធម៌ក្សេមចាកយោគៈដ៏ប្រសើរ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ បានស្តាប់
ធម៌នោះហើយ ក៏រមែងប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីដល់នូវធម៌ដែល
ខ្លួនមិនទាន់ដល់ ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវធម៌ ដែលខ្លួនមិនទាន់ត្រាស់ដឹង
ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវធម៌ដែលខ្លួនមិនទាន់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មួយទៀត
បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ពួកភិក្ខុណា ជាអរហន្តខីណាស្រេត ប្រព្រឹត្ត
ព្រហ្មចរិយធម៌ចប់ហើយ មានសោឡសកិច្ចធ្វើស្រេចហើយ មានភារៈ
ដាក់ចុះហើយ បានសម្រេចប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដោយលំដាប់ហើយ
មានធម៌ជាគ្រឿងប្រកបសត្វក្នុងភពអស់ហើយ មានចិត្តផុតស្រឡះ
ហើយ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ ភិក្ខុទាំងនោះ បានស្តាប់ធម៌នោះ
ហើយ រមែងប្រកបរឿយៗ នូវធម៌ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អយំ អារុសោ បញ្ចមោ អានិសំសោ កាលេន
ធម្មស្សវេន កាលេន ធម្មសាកច្ឆាយ ។ ឥមេ ខោ
អារុសោ បញ្ច អានិសំសោ កាលេន ធម្មស្សវេន
កាលេន ធម្មសាកច្ឆាយាតិ ។

[៥] ចត្តារិមាទិ ភិក្ខុវេ ពលាទិ ។ កតមាទិ
ចត្តារិ ។ បញ្ញាពលំ វិយពលំ អនវដ្ឋពលំ សង្កហ-
ពលំ ។ កតមញ្ច ភិក្ខុវេ បញ្ញាពលំ ។ យេ ធម្មា
កុសលា កុសលសង្ខាតា យេ ធម្មា អកុសលា
អកុសលសង្ខាតា យេ ធម្មា សាវដ្ឋា សាវដ្ឋសង្ខាតា
យេ ធម្មា អនវដ្ឋា អនវដ្ឋសង្ខាតា យេ ធម្មា កណ្ណា
កណ្ណសង្ខាតា យេ ធម្មា សុក្កា សុក្កសង្ខាតា
យេ ធម្មា អសេវិតញ្ច អសេវិតញ្ចសង្ខាតា យេ
ធម្មា សេវិតញ្ច សេវិតញ្ចសង្ខាតា យេ ធម្មា ធាល-
មរិយា ធាលមរិយសង្ខាតា យេ ធម្មា អលមរិយា
អលមរិយសង្ខាតា ត្យស្ស ធម្មា បញ្ញាយ វោទិដ្ឋា
ហោន្តិ វោចរិតា ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ បញ្ញាពលំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គក្ករនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្សទី ៥ ក្នុងការស្តាប់ធម៌តាម
កាលគួរ ក្នុងការសាក្ខីភាពធម៌តាមកាលគួរ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
នេះជាអានិសង្ស ៥ ប្រការ ក្នុងការស្តាប់ធម៌តាមកាលគួរ ក្នុងការ
សាក្ខីភាពធម៌តាមកាលគួរ ។

[៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពលៈនេះមាន ៤ យ៉ាង ។
ពលៈ ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺ បញ្ញាពលៈ ១ វិរិយពលៈ ១ អនវដ្ឋ-
ពលៈ ១ សង្គហពលៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបញ្ញាពលៈ
តើដូចម្តេច ។ ធម៌ទាំងឡាយណា ជាកុសល រាប់ថាជាកុសល ធម៌
ទាំងឡាយណា ជាអកុសល រាប់ថាអកុសល ធម៌ទាំងឡាយណា
មានទោស រាប់ថាមានទោស ធម៌ទាំងឡាយណា មិនមានទោស
រាប់ថាមិនមានទោស ធម៌ទាំងឡាយណា ជាធម៌ខ្មៅ រាប់ថាជាធម៌ខ្មៅ
ធម៌ទាំងឡាយណា ជាធម៌ស រាប់ថាជាធម៌ស ធម៌ទាំងឡាយណាមិន
គួរសេព រាប់ថាជាធម៌មិនគួរសេព ធម៌ទាំងឡាយណាគួរសេព រាប់
ថាជាធម៌គួរសេព ធម៌ទាំងឡាយណា មិនគួរដល់ព្រះអរិយៈ រាប់ថាជា
ធម៌មិនគួរដល់ព្រះអរិយៈ ធម៌ទាំងឡាយណាគួរដល់ព្រះអរិយៈ រាប់ថា
ជាធម៌គួរដល់ព្រះអរិយៈ ធម៌ទាំងនោះ បុគ្គលឃើញច្បាស់ ស្ទង់ចុះ
ដោយបញ្ញាតាមពិត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា បញ្ញាពលៈ ។

បណ្ណាសកេ សម្ពោធវគ្គោ

កតមញ្ច ភិក្ខុវេ វិយពលំ ។ យេ ធម្មា អកុសលា
 អកុសលសង្ខាតា យេ ធម្មា សាវជ្ជា សាវជ្ជសង្ខាតា
 យេ ធម្មា កល្យាណ កល្យាណសង្ខាតា យេ ធម្មា
 អសេវិតញ្ច អសេវិតញ្ចសង្ខាតា យេ ធម្មា ណាមរិយា
 ណាមរិយសង្ខាតា តេសំ ធម្មានំ បហានាយ ធន្នំ
 ជនេតិ វាយមតិ វិយំ អារភតិ ចិត្តំ បក្កណ្ណាតិ
 បទហតិ ។ យេ ធម្មា កុសលា កុសល-
 សង្ខាតា យេ ធម្មា អនវជ្ជា អនវជ្ជសង្ខាតា
 យេ ធម្មា សុក្កា សុក្កសង្ខាតា យេ ធម្មា
 សេវិតញ្ច សេវិតញ្ចសង្ខាតា យេ ធម្មា អលមរិយា
 អលមរិយសង្ខាតា តេសំ ធម្មានំ បដិលាកាយ ធន្នំ
 ជនេតិ វាយមតិ វិយំ អារភតិ ចិត្តំ បក្កណ្ណាតិ
 បទហតិ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ វិយពលំ ។ កតមញ្ច
 ភិក្ខុវេ អនវជ្ជពលំ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ អរិយ-
 ស្សាវកោ អនវជ្ជេន កាយកម្មេន សមដ្ឋាកតោ
 ហោតិ អនវជ្ជេន វចីកម្មេន សមដ្ឋាកតោ ហោតិ

បណ្ណាសក សម្តោធរត្ត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះវិរិយពលៈ តើដូចម្តេច ។ ធម៌ទាំងឡាយ
ណា ជាអកុសល រាប់ថាជាអកុសល ធម៌ទាំងឡាយណា មានទោស
រាប់ថាជាធម៌ មានទោស ធម៌ទាំងឡាយណា ជាធម៌ខ្មៅ រាប់ថាជា
ធម៌ខ្មៅ ធម៌ទាំងឡាយណា មិនគួរសេព រាប់ថាជាធម៌ មិនគួរសេព
ធម៌ទាំងឡាយណា មិនគួរដល់ព្រះអរិយៈ រាប់ថាជាធម៌ មិនគួរដល់
ព្រះអរិយៈ បុគ្គលក៏បានញ៉ាំងឆន្ទៈឲ្យកើត ប្រឹងប្រែងប្រារព្ធព្យាយាម
ផ្តង់ចិត្ត តម្កល់ចិត្ត ដើម្បីលះបង់នូវធម៌ទាំងនោះ ។ ធម៌ទាំងឡាយ
ណា ជាអកុសល រាប់ថាជាអកុសល ធម៌ទាំងឡាយណា មិនមាន
ទោស រាប់ថាជាធម៌ មិនមានទោស ធម៌ទាំងឡាយណា ជាធម៌ស
រាប់ថា ជាធម៌ស ធម៌ទាំងឡាយណា គួរសេព រាប់ថាជាធម៌ គួរសេព
ធម៌ទាំងឡាយណា គួរដល់ព្រះអរិយៈ រាប់ថាជាធម៌គួរដល់ព្រះអរិយៈ
បុគ្គលក៏បានញ៉ាំងឆន្ទៈឲ្យកើត ប្រឹងប្រែងប្រារព្ធព្យាយាម ផ្តង់ចិត្ត
តម្កល់ចិត្ត ដើម្បីឲ្យបាននូវធម៌ទាំងនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
ហៅថា វិរិយពលៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអនវដ្ឋពលៈ តើដូច
ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នក
ប្រកបដោយកាយកម្មមិនមានទោស ប្រកបដោយវចីកម្មមិនមានទោស

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អនវរដ្ឋេន មនោកម្មេន សមដ្ឋាតតោ ហោតិ ឥទំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ អនវរដ្ឋេពលំ ។ កតមញ្ច ភិក្ខុវេ សង្កហា-
 ពលំ ។ ចត្តារិមាជិ ភិក្ខុវេ សង្កហាវត្ថុជិ ទានំ
 បេយ្យវដ្ឋំ អត្តចរិយា សមាទត្តតា ឯតទក្កំ ភិក្ខុវេ
 ទានានំ យទិទំ ធម្មទានំ ឯតទក្កំ ភិក្ខុវេ បេយ្យ-
 វដ្ឋានំ យទិទំ អត្តិកស្ស ឱហិតសោតស្ស បុនប្បុនំ
 ធម្មំ ទេសេតិ ឯតទក្កំ ភិក្ខុវេ អត្តចរិយានំ យទិទំ
 អស្សុទ្ធិំ សទ្ធាសម្បទាយ សមាទបេតិ និវេសេតិ
 បតិដ្ឋាបេតិ ទុស្សីលំ សីលសម្បទាយ មច្ឆរី
 ចាកសម្បទាយ ទុប្បញ្ញំ បញ្ញាសម្បទាយ សមាទបេតិ
 និវេសេតិ បតិដ្ឋាបេតិ ឯតទក្កំ ភិក្ខុវេ សមាទត្តតានំ
 យទិទំ សោតាបន្នេន^(១) សោតាបន្នស្ស សមាទត្តោ

១ ឱ. ម. សោតាបន្នោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ប្រកបដោយមនោកម្មមិនមានទោស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា
អនវដ្ឋពលៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសង្គហពលៈ តើដូចម្តេច ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្គហវត្ថុនេះមាន ២ យ៉ាង គឺការឲ្យទាន ១ ការ
ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ ១ ការប្រព្រឹត្តអំពើឲ្យជាប្រយោជន៍ ១ ភាព
ជាអ្នកតាំងខ្លួនស្មើ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាទានទាំងឡាយ ទាន
ដែលប្រសើរបំផុតនុ៎ះ គឺធម្មទាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាការពោល
ពាក្យជាទីស្រឡាញ់ទាំងឡាយ ការពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ដ៏ប្រសើរ
បំផុតនុ៎ះ គឺធម្មកិច្ច សម្តែងធម៌រឿយៗ ដល់អ្នកត្រូវការស្តាប់ អ្នក
ផ្សេងត្រចៀកស្តាប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាការប្រព្រឹត្តអំពើឲ្យ
ជាប្រយោជន៍ទាំងឡាយ ការប្រព្រឹត្តអំពើឲ្យជាប្រយោជន៍ដ៏ប្រសើរនុ៎ះ
គឺបុគ្គលអ្នកញ៉ាំងជនមិនមានសទ្ធា ឲ្យកាន់យក ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យតម្កល់
សិបក្នុងសទ្ធាសម្បទា ញ៉ាំងជនទ្រុស្តសីល ឲ្យកាន់យក ឲ្យតាំងនៅ
ឲ្យតម្កល់សិបក្នុងសីលសម្បទា ញ៉ាំងជនអ្នកមានសេចក្តីកំណាញ់ឲ្យកាន់
យក ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យតម្កល់សិបក្នុងចាតសម្បទា ញ៉ាំងជនអ្នកមិនមាន
បញ្ញាឲ្យកាន់យក ឲ្យតាំងនៅ ឲ្យតម្កល់សិប ក្នុងបញ្ញាសម្បទា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាភាពជាអ្នកតាំងខ្លួនស្មើទាំងឡាយ ភាពជាអ្នកតាំង
ខ្លួនស្មើដ៏ប្រសើរនុ៎ះ គឺសោតាបន្នបុគ្គល មានខ្លួនស្មើនឹងសោតាបន្នបុគ្គល

បណ្ណាសកេ សម្ពោធរត្នោ

សកទាតាមិណ្ណ^(១) សកទាតាមិស្ស សមាណត្ថោ
អនាតាមិណ្ណ^(២) អនាតាមិស្ស សមាណត្ថោ អរហតា
អរហតោ សមាណត្ថោ ឥន្ទំ រុច្ឆតិ ភិក្ខុវេ សង្ក-
ហពលំ ។ ឥមាណិ ខោ ភិក្ខុវេ ចត្តារិ
ពលាណិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ចត្តហិ ពលេហិ
សមដ្ឋាកតោ អរិយស្សារកោ បញ្ច ភយាណិ
សមតិក្កុញ្ញោ ហោតិ ។ កតមាណិ បញ្ច ។ អាជីវិតភយំ
អសិលោកភយំ បរិសំ សារដ្ឋភយំ មរណភយំ
ទុក្ខតិភយំ ។ សោ ខោ ភិក្ខុវេ អរិយស្សារកោ
ឥតិ បដិសញ្ចិត្តិ ធាហំ អាជីវិតភយស្ស កាយាមិ
កិស្សហំ អាជីវិតភយស្ស កាយិស្សមិ អត្ថិ មេ
ចត្តារិ ពលាណិ បញ្ញាពលំ វិយពលំ អនវដ្ឋពលំ
សង្កហពលំ ។ ទុប្បញ្ញោ ខោ អាជីវិតភយស្ស
កាយេយ្យ កុសីតោ អាជីវិតភយស្ស កាយេយ្យ
សារដ្ឋ កាយកម្មន្តរថី កម្មន្តមនោ កម្មន្តជីវិតភយស្ស
កាយេយ្យ អសង្កហកោ អាជីវិតភយស្ស កាយេយ្យ

១ ឱ. ម. សកទាតាមី ។ ២ ឱ. ម. អនាតាមី ។

បណ្ណាសក សម្តោធវគ្គ

សកទាគាមិបុគ្គល មានខ្លួនស្មើនឹងសកទាគាមិបុគ្គល អនាគាមិបុគ្គល
 មានខ្លួនស្មើនឹងអនាគាមិបុគ្គល អរហន្ត មានខ្លួនស្មើនឹងអរហន្ត ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សង្គហពលៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពលៈមាន ៤ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក ប្រកប
 ដោយពលៈ ៤ យ៉ាងនេះហើយ រមែងជាអ្នកឆ្លងផុតក័យ ៥ យ៉ាង ។ ក័យ
 ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺអាជីវិតភយៈ (ក័យអំពីការចិញ្ចឹមជីវិត) ១
 អសិលោកភយៈ (ក័យអំពីការមិនសរសើរ) ១ បរិសំសារជ្ជភយៈ
 (ក័យអំពីការកោតញញើតក្នុងបរិសទ្យ) ១ មរណភយៈ (ក័យអំពី
 សេចក្តីស្លាប់) ១ ទុគ្គតិភយៈ (ក័យអំពីទុគ្គតិ) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 អរិយសាវ័កនោះ ពិចារណាដូច្នោះថា អាត្មាអញមិនខ្លាច ចំពោះអាជីវិត-
 ក័យ អាត្មាអញនឹងខ្លាចអាជីវិតក័យដូចម្តេច បើពលៈទាំង ៤ គឺបញ្ញាពលៈ
 វិរិយពលៈ អនវដ្ឋពលៈ សង្គហពលៈ របស់អាត្មាអញ មានស្រេច
 ហើយ ។ ឯបុគ្គលគ្មានប្រាជ្ញា គប្បីខ្លាចអាជីវិតក័យ បុគ្គលខ្ជិល គប្បី
 ខ្លាចអាជីវិតក័យ គប្បីខ្លាចអាជីវិតក័យដោយកាយកម្ម វចីកម្ម មនោកម្ម
 ដែលមានទោស បុគ្គលជាអ្នកមិនសង្រ្គោះ គប្បីខ្លាច អាជីវិតក័យ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឆាហំ អសីលោកកយស្ស កាយាមិ ។ បេ ។
 ឆាហំ បរិសំ សារជ្ជកយស្ស កាយាមិ ឆាហំ មរណ-
 កយស្ស កាយាមិ ឆាហំ ទុក្ខតិកយស្ស កាយាមិ
 កិស្សាហំ ទុក្ខតិកយស្ស កាយិស្សាមិ អត្ថិ មេ ចត្តារិ
 ពលានិ បញ្ញាពលំ រិយពលំ អនវដ្ឋពលំ សង្កហ-
 ពលំ ។ ទុប្បញ្ញោ ខោ ទុក្ខតិកយស្ស កាយេយ្យ
 កុសីតោ ទុក្ខតិកយស្ស កាយេយ្យ សារជ្ជកាយ-
 កម្មន្តវចី កម្មន្តមនោកម្មន្ត ទុក្ខតិកយស្ស កាយេយ្យ
 អសង្កហកោ ទុក្ខតិកយស្ស កាយេយ្យ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ ចត្វហិ ពលេហិ សមន្នាគតោ អរិយស្សា-
 វកោ ឥមាជិ បញ្ច កយានិ សមតិក្ក្តន្តោ ហោតីតិ ។

[៦] តត្រិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ ។ បេ ។ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទវោច
 បុក្កលោមិ អារុសោ ទុរិយេន វេទិតព្វោ សេរិតព្វោមិ
 អសេរិតព្វោមិ ចីវរម្បិ អារុសោ ទុរិយេន វេទិតព្វំ
 សេរិតព្វម្បិ អសេរិតព្វម្បិ បិណ្ឌាចាតោមិ អារុសោ
 ទុរិយេន វេទិតព្វោ សេរិតព្វោមិ អសេរិតព្វោមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ នវកនិបាត

អាត្មាអញ មិនខ្លាចអសិលោកភ័យទេ ។ បេ ។ អាត្មាអញមិនខ្លាច
 បរិសំសារជ្ជក័យទេ អាត្មាអញ មិនខ្លាចមរណភ័យទេ អាត្មាអញ
 មិនខ្លាចទុគ្គតិភ័យទេ អាត្មាអញនឹងខ្លាចទុគ្គតិភ័យដូចម្តេច បើ ពលៈ
 ទាំង ៤ គឺ បញ្ញាពលៈ វិរិយពលៈ អនវដ្ឋពលៈ សង្កហពលៈ
 របស់អាត្មាអញ មានស្រេចហើយ ។ ឯបុគ្គលគ្មានប្រាជ្ញា គប្បី
 ខ្លាចទុគ្គតិភ័យ បុគ្គលខ្ជិល គប្បីខ្លាចទុគ្គតិភ័យ គប្បីខ្លាចទុគ្គតិភ័យ
 ដោយកាយកម្ម វចីកម្ម មនោកម្ម ដែលមានទោស បុគ្គលមិន
 មានសេចក្តីសង្រួះ គប្បីខ្លាចទុគ្គតិភ័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 អរិយសាវ័ក ប្រកបដោយពលៈ ៤ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកកន្លងផុតនូវភ័យ
 ទាំង ៥ នេះបាន ។

[៦] ក្នុងទីនោះឯង ព្រះសាវ័បុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុ
 ទាំងឡាយថា ។ បេ ។ ព្រះសាវ័បុត្តដ៏មានអាយុ បានពោលដូច្នោះថា
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់បុគ្គលពីរពួក គឺ
 បុគ្គលគួរសេពគប់ ១ បុគ្គលមិនគួរសេពគប់ ១ ម្នាលអារុសោទាំង-
 ឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់ចីវរពីរយ៉ាង គឺចីវរគួរប្រើប្រាស់ ១
 មិនគួរប្រើប្រាស់ ១ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បី
 ស្គាល់ បិណ្ឌបាត ២ យ៉ាង គឺបិណ្ឌបាតគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១

បណ្ណាសកេ សម្ពោធវគ្គោ

សេនាសនម្បិ អារុសោ ទុរិយេន វេទិតព្វំ សេរិតព្វម្បិ
អសេរិតព្វម្បិ កាមនិកមោមិ អារុសោ ទុរិយេន វេទិ-
តព្វោ សេរិតព្វោមិ អសេរិតព្វោមិ ជនបទប្បទេសោមិ
អារុសោ ទុរិយេន វេទិតព្វោ សេរិតព្វោមិ អសេរិ-
តព្វោមិ ។ បុគ្គលោមិ អារុសោ ទុរិយេន វេទិតព្វោ
សេរិតព្វោមិ អសេរិតព្វោមិភិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ
កិព្វោតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា បុគ្គលំ
ឥមំ ខោ មេ បុគ្គលំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា
អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ យេ ច
ខោ មេ បព្វជិតេន ដីរិតបរិក្ខារា សមុទានេតព្វា
ចីរវបិ ណ្ហា ចាតសេនាសនកិ លានប្បច្ច យកេសជ្ជ បរិក្ខារា
តេ ច កសិវេន សមុទាហារន្តិ^(១) យស្ស
ចម្មំ អត្តាយ អការស្នា អនការិយំ បព្វជិតោ

១ ឱ. ម. សមុទាគច្ឆន្តិ ។

បណ្ណាសក សម្តោធរត្ត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់សេនាសនៈ
 ពីរយ៉ាង គឺសេនាសនៈគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ម្នាលអារុសោ
 ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់ស្រុកនិងនិគមពីរយ៉ាង
 គឺស្រុកនិងនិគម គួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ម្នាលអារុសោ
 ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់ជនបទនិងប្រទេសពីរយ៉ាងគឺ
 ជនបទនិងប្រទេសដែលគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ។ ក៏ពាក្យថា
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់បុគ្គលពីរពួក
 គឺបុគ្គលគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ដូច្នោះនេះ ដែលខ្ញុំពោលហើយ
 ពាក្យដែលខ្ញុំពោលហើយនេះ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។
 បណ្ណាបុគ្គលទាំងពីរពួកនោះ បើបុគ្គលស្គាល់បុគ្គលណាថា កាលបើ
 អាត្មាអញសេពគប់បុគ្គលនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង
 កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងវិនាសទៅ មួយទៀត គ្រឿងបម្រុងជីវិត
 ទាំងឡាយណា គឺចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជ-
 បរិក្ខារ ដែលអាត្មាអញ ជាបព្វជិតត្រូវប្រមូលមក ក៏គ្រឿងបម្រុងជីវិត
 ទាំងនោះ តែងមូលមកបានដោយក្រ មួយទៀត អាត្មាអញចេញចាកផ្ទះ
 ចូលទៅកាន់ផ្នួស ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ប្រយោជន៍នៃសមណៈណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សោ ច មេ សាមញ្ញត្ថោ ន ការណាចារិប្បី កច្ចតីតិ
 តេជារុសោ បុគ្គលេន សោ បុគ្គលោ សដ្ឋាបិ^(១)
 រត្តិភាគំ វា ទិវសភាគំ វា អនាបុច្ឆា វា បក្កមិតពោ
 នានុពន្ធិតពោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា បុគ្គលំ ឥមំ ខោ មេ
 បុគ្គលំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ
 កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ យេ ច ខោ មេ បព្វជិតេន
 ដីវិតបរិក្ខារា សមុទានេតព្វា ចីវរិបិណ្ណាចាតសេនា-
 សនតិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ខារា តេ ច អប្បក-
 សិវេន សមុទាហារន្តិ យស្ស ចម្ហិ អត្តាយ អការស្មា
 អនការិយំ បព្វជិតោ សោ ច មេ សាមញ្ញត្ថោ ការណា-
 ចារិប្បី កច្ចតីតិ តេជារុសោ បុគ្គលេន សោ បុគ្គលោ
 សដ្ឋាបិ យារដីវំ^(២) អនុពន្ធិតពោ ន បក្កមិតពោ ។

១ ឱ. សង្ខាបីតិ អយំ បាហោ នត្តិ ។ ២ ឱ. ម. យារដីវន្តិ បាហោ នត្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ នវកនិបាត

ប្រយោជន៍នៃសមណៈនោះ មិនដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយការវនា ដល់
អាត្មាអញដូច្នោះ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលអ្នកសេពគប់នោះ
លុះដឹងក្នុងចំណែករាត្រីក្តី ក្នុងចំណែកថ្ងៃក្តី មិនគប្បីលាហើយចៀស
ចេញទៅ ឬក៏មិនគប្បីជាប់តាមបុគ្គលមិនគួរសេពគប់នោះឡើយ ។

បណ្តាបុគ្គលទាំងពីរពួកនោះ បុគ្គលស្គាល់បុគ្គលណាថា កាលបើ
អាត្មាអញសេពគប់បុគ្គលនោះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងវិនាសទៅ
កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង មួយទៀត គ្រឿងបម្រុងជីវិត
ទាំងឡាយណា គឺចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជៈ
បរិក្ខារ ដែលអាត្មាអញ ជាបព្វជិតត្រូវប្រមូលមក ក៏គ្រឿងបម្រុងជីវិត
ទាំងនោះតែងមូលមកបានដោយងាយ មួយទៀត អាត្មាអញចេញចាក
ផ្ទះចូលទៅកាន់ផ្នួស ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ប្រយោជន៍នៃសមណៈណា
ប្រយោជន៍នៃសមណៈនោះ ដល់នូវការបរិបូណ៌ដោយការវនា ដល់អាត្មា
អញ ដូច្នោះ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលនោះ បើស្គាល់ហើយ គប្បី
ជាប់តាមបុគ្គលនោះ មិនគប្បីចៀសចេញទៅដរាបដល់អស់ជីវិតឡើយ ។

បណ្ណាសកេ សម្តោធរត្នោ

តត្ថ យំ ជញ្ញា បុគ្គលំ ឥមំ ខោ មេ បុគ្គលំ
 សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា
 ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ យេ ច ខោ មេ បព្វជិតេន ដីវិត-
 បរិក្ខារា សមុទានេតព្វា ចីវរិបិណ្ណាទាតសេនាសន-
 តិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ខារា តេ ច អប្បកសិវេន
 សមុទាហារន្តិ យស្ស ចម្មិ អត្តាយ អការស្នា
 អនការិយំ បព្វជិតោ សោ ច មេ សាមញ្ញត្ថោ
 ការនាទារិប្បី កច្ឆតីតិ តេនាវុសោ បុគ្គលេន សោ
 បុគ្គលោ យារជីវំ^(១) អនុពន្ធិតព្វោ ន បក្កមិ-
 តព្វោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា បុគ្គលំ ឥមំ ខោ
 មេ បុគ្គលំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ
 កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ យេ ច មេ
 បព្វជិតេន ដីវិតបរិក្ខារា សមុទានេតព្វា ចីវរិបិណ្ណា-
 ទាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ខារា តេ
 ច អប្បកសិវេន សមុទាហារន្តិ យស្ស
 ចម្មិ អត្តាយ អការស្នា អនការិយំ បព្វជិតោ

១ ឱ. ម. យារជីវន្តិ បាហោ នត្ថិ ។

បណ្ណាសក សម្តោធវគ្គ

បណ្ណាបុគ្គលទាំងពីរពួកនោះ បុគ្គលស្គាល់បុគ្គលណាថា កាលអាត្មា
អញសេពគប់បុគ្គលនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងវិនាសទៅ កុសល-
ធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង មួយទៀត គ្រឿងបម្រុងជីវិតទាំង
ឡាយណា គឺចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ
ដែលអាត្មាអញ ជាបព្វជិតត្រូវប្រមូលមក ក៏គ្រឿងបម្រុងជីវិតទាំងនោះ
មូលមកបានដោយងាយ មួយទៀត អាត្មាអញចេញចាកផ្ទះចូលទៅ
កាន់ផ្នួស ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ប្រយោជន៍នៃសមណៈណា ប្រយោជន៍
នៃសមណៈនោះ តែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយការវិនាសល់អាត្មាអញ
ដូច្នោះ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលនោះគប្បីជាប់តាមបុគ្គលនោះ
មិនគប្បីចៀសចេញទៅដរាបដល់អស់ជីវិតឡើយ ។ បណ្ណាបុគ្គលទាំង
ពីរពួកនោះ បុគ្គលស្គាល់បុគ្គលណាថា កាលបើអាត្មាអញសេពគប់
បុគ្គលនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌
ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង មួយទៀត គ្រឿងបម្រុងជីវិតទាំង-
ឡាយណា គឺចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ
ដែលអាត្មាអញ ជាបព្វជិតត្រូវប្រមូលមក ក៏គ្រឿងបម្រុងជីវិតទាំង
នោះ មូលមកបានដោយងាយ មួយទៀត អាត្មាអញចេញចាកផ្ទះ
ចូលទៅកាន់ផ្នួស ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ប្រយោជន៍នៃសមណៈណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សោ ច មេ សាមញ្ញត្ថោ ការណាចារិប្បី កច្ចតីតិ
តេនារុសោ បុគ្គលេន សោ បុគ្គលោ យាវដីវ
អនុពន្ធិតព្វោ ន បក្កមិតព្វោ អបិ បនុជ្ជមាណេន ។
បុគ្គលោបិ អារុសោ ទុរិយេន វេទិតព្វោ សេរិតព្វោបិ
អសេរិតព្វោបីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច
វុត្តំ ។ ចីវរម្បិ អារុសោ ទុរិយេន វេទិតព្វំ សេរិ-
តព្វម្បិ អសេរិតព្វម្បិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ
កិព្វេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា ចីវរំ ឥទំ ខោ
មេ ចីវរំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ
កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ ឯវរូបំ ចីវរំ ន សេរិ-
តព្វំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា ចីវរំ ឥទំ ខោ មេ ចីវរំ
សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា
ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ ឯវរូបំ ចីវរំ សេរិតព្វំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គក្ករនិកាយ នវកនិបាត

ប្រយោជន៍នៃសមណៈនោះ តែងដល់នូវការបរិបូណ៌ ដោយការនាដល់
អាត្មាអញ ដូច្នោះ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ បុគ្គលនោះ ទោះបីត្រូវ
គេបណ្តេញចេញ គប្បីជាប់តាមបុគ្គលនោះ មិនគប្បីចៀសចេញ
ទៅដរាបដល់អស់ជីវិតឡើយ ។ ពាក្យណាថា ម្ចាស់អាវុសោទាំង-
ឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់បុគ្គលពីរពួក គឺបុគ្គលគួរសេព ១
មិនគួរសេព ១ ដូច្នោះ ដែលខ្ញុំពោលហើយ ពាក្យដែលខ្ញុំពោល
ហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ក៏ពាក្យថា ម្ចាស់អាវុសោ
ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីស្គាល់ចីវរពីរយ៉ាង គឺចីវរគួរប្រើប្រាស់ ១
មិនគួរប្រើប្រាស់ ១ ដូច្នោះនេះ ដែលខ្ញុំពោលហើយ ពាក្យដែលខ្ញុំពោល
ហើយនុ៎ះ តើព្រោះអាស្រ័យ ហេតុដូចម្តេច ។ បណ្តាចីវរទាំងពីរយ៉ាង
នោះ ភិក្ខុស្គាល់ចីវរណាថា កាលអាត្មាអញប្រើប្រាស់ចីវរនេះហើយ
អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែង
សាបសូន្យទៅដូច្នោះ ចីវរបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរប្រើប្រាស់ឡើយ ។ បណ្តា
ចីវរទាំង ២ យ៉ាងនោះ ភិក្ខុស្គាល់ចីវរបែបណាថា កាលបើអាត្មាអញប្រើ
ប្រាស់ចីវរនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌
ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង ដូច្នោះ ចីវរបែបនេះ ភិក្ខុគួរប្រើប្រាស់បាន ។

បណ្ណាសកេ សម្តោធរត្នោ

ចីរម្បិ អារុសោ ទុរិយោ វេទិតព្វំ សេរិតព្វម្បិ
 អសេរិតព្វម្បិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច
 វុត្តំ ។ បិណ្ឌាចារោមិ អារុសោ ទុរិយោ វេទិតព្វោ
 សេរិតព្វោមិ អសេរិតព្វោមិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ
 កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា បិណ្ឌាចារំ
 ឥមំ ខោ មេ បិណ្ឌាចារំ សេរតោ អកុសលា ធម្មា
 អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ ឯវរុចោ
 បិណ្ឌាចារោ ន សេរិតព្វោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា
 បិណ្ឌាចារំ ឥមំ ខោ មេ បិណ្ឌាចារំ សេរតោ អកុ-
 សលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ
 ឯវរុចោ បិណ្ឌាចារោ សេរិតព្វោ ។ បិណ្ឌាចារោមិ
 អារុសោ ទុរិយោ វេទិតព្វោ សេរិតព្វោមិ អសេរិ-
 តព្វោមិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

បណ្ណាសក សម្តោធវគ្គ

ពាក្យណាថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវស្គាល់ចីវរមាន ២ យ៉ាង គឺចីវរគួរប្រើប្រាស់ ១ មិនគួរប្រើប្រាស់ ១ ដូច្នោះ ដែលខ្ញុំពោលហើយ ពាក្យដែលខ្ញុំពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ក៏ពាក្យថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់បិណ្ឌបាត ២ យ៉ាង គឺបិណ្ឌបាតគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ដូច្នោះនេះ ដែលខ្ញុំពោលហើយ ពាក្យដែលខ្ញុំពោលហើយនុ៎ះ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។ បណ្តា បិណ្ឌបាតទាំង ២ យ៉ាងនោះ ភិក្ខុស្គាល់បិណ្ឌបាតណាថា កាលបើ អាត្មាអញសេពនូវបិណ្ឌបាតនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើន ឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅដូច្នោះ បិណ្ឌបាតបែប នេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្តាបិណ្ឌបាតទាំង ២ យ៉ាងនោះ ភិក្ខុ ស្គាល់បិណ្ឌបាតណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពនូវបិណ្ឌបាតនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើងដូច្នោះ បិណ្ឌបាតបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេពបាន ។ ពាក្យ ណាថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់បិណ្ឌ- បាត ២ យ៉ាង គឺបិណ្ឌបាតគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ដូច្នោះ ដែលខ្ញុំ ពោលហើយ ពាក្យដែលខ្ញុំពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សេនាសនម្បិ អារុសោ ទុរិយេន វេទិតព្វំ សេរិ-
តព្វម្បិ អសេរិតព្វម្បិភិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ
កិញ្ចោតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា សេនា-
សនំ ឥមំ ខោ មេ សេនាសនំ សេវតោ អក្កុ-
សលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយ-
យន្តិភិ ឯវរូបំ សេនាសនំ ន សេរិតព្វំ ។ តត្ថ
យំ ជញ្ញា សេនាសនំ ឥមំ ខោ មេ សេនាសនំ
សេវតោ អក្កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ កុសលា
ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិភិ ឯវរូបំ សេនាសនំ សេរិ-
តព្វំ ។ សេនាសនម្បិ អារុសោ ទុរិយេន វេទិតព្វំ
សេរិតព្វម្បិ អសេរិតព្វម្បិភិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ
ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ កាមនិកមោមិ អារុសោ
ទុរិយេន វេទិតព្វោ សេរិតព្វោមិ អសេរិតព្វោមិភិ
ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចោតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គក្ករនិកាយ នវកនិបាត

ក៏ពាក្យថា ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់
 សេនាសនៈ ២ យ៉ាង គឺសេនាសនៈគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ដូច្នោះ
 នេះដែលខ្ញុំពោលហើយ ពាក្យដែលខ្ញុំពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យ
 ហេតុដូចម្តេច ។ បណ្តាសេនាសនៈទាំង ២ យ៉ាងនោះ ភិក្ខុស្គាល់
 សេនាសនៈណាថា កាលបើអាត្មាអញសេពនូវសេនាសនៈនេះ អកុសល-
 ធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាប-
 សូន្យទៅដូច្នោះ សេនាសនៈបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្តា
 សេនាសនៈទាំង ២ យ៉ាងនោះ ភិក្ខុស្គាល់សេនាសនៈណាថា កាល
 បើអាត្មាអញ សេពនូវសេនាសនៈនេះហើយ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើងដូច្នោះ សេនា-
 សនៈបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេពបាន ។ ក៏ពាក្យណាថា ម្ចាស់អាវុសោទាំង
 ឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់សេនាសនៈ ២ យ៉ាង គឺសេនាសនៈ
 គួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ដូច្នោះ ដែលខ្ញុំពោលហើយ ពាក្យដែលខ្ញុំ
 ពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ក៏ពាក្យថា ម្ចាស់អាវុសោ
 ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់ស្រុកនិងនិគម ២ យ៉ាង គឺ ស្រុក
 និងនិគមគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ដូច្នោះនេះ ដែលខ្ញុំពោលហើយ
 ពាក្យដែលខ្ញុំពោលហើយនុ៎ះ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។

បណ្ណាសកេ សម្តោធរត្នោ

តត្ថ យំ ជញ្ញា កាមនិកមំ ឥមំ ខោ មេ កាមនិកមំ
 សេវតោ អកុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា
 ធម្មា បរិហាយន្តីតិ វរុទោ កាមនិកមោ ន
 សេវិតព្វោ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា កាមនិកមំ ឥមំ
 ខោ មេ កាមនិកមំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា
 បរិហាយន្តិ កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តីតិ វរុទោ
 កាមនិកមោ សេវិតព្វោ ។ កាមនិកមោមិ អារុសោ
 ទុរិយេន វេទិតព្វោ សេវិតព្វោមិ អសេវិតព្វោមីតិ
 ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ជនបទប្បទេ-
 សោមិ អារុសោ ទុរិយេន វេទិតព្វោ សេវិតព្វោមិ
 អសេវិតព្វោមីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិព្វោតំ
 បដិច្ច វុត្តំ ។ តត្ថ យំ ជញ្ញា ជនបទប្បទេសំ
 ឥមំ ខោ មេ ជនបទប្បទេសំ សេវតោ អកុសលា
 ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ កុសលា ធម្មា បរិហាយន្តីតិ

បណ្ណាសក សម្តោធវគ្គ

បណ្ណាស្រុកនិងនិគមទាំង ២ យ៉ាងនោះ ភិក្ខុស្គាល់នូវស្រុកនិងនិគមណា
 ថា កាលបើអាត្មាអញសេពស្រុកនិងនិគមនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 តែងចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅដូច្នោះ ស្រុក
 និងនិគមបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្ណាស្រុកនិងនិគម ២ យ៉ាង
 នោះ ភិក្ខុស្គាល់ស្រុកនិងនិគមណាថា កាលបើអាត្មាអញ សេពស្រុក
 និងនិគមនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌
 ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើងដូច្នោះ ស្រុកនិងនិគមបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេព
 បាន ។ ក៏ពាក្យណាថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
 គប្បីស្គាល់ស្រុកនិងនិគម ២ យ៉ាង គឺស្រុកនិងនិគមគួរសេព ១ មិនគួរ
 សេព ១ ដូច្នោះ ដែលខ្ញុំពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះ ដែលខ្ញុំពោលហើយ
 ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ក៏ពាក្យថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ អ្នក
 ទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់ជនបទនិងប្រទេស ២ យ៉ាង គឺ ជនបទនិងប្រទេស
 ដែលគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ដូច្នោះនេះ ដែលខ្ញុំពោលហើយ ពាក្យ
 ដែលខ្ញុំពោលហើយនុ៎ះ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។ បណ្ណា
 ជនបទនិងប្រទេសទាំង ២ យ៉ាងនោះ ភិក្ខុស្គាល់ជនបទនិងប្រទេសណា
 ថា កាលបើអាត្មាអញសេពជនបទនិងប្រទេសនេះ អកុសលធម៌ទាំង-
 ឡាយ តែងចម្រើនឡើង កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងសាបសូន្យទៅដូច្នោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឯវរូចោ ជនបទប្បទេសោ ន សេវិតញោ ។ តត្ថ
 យំ ជញ្ញា ជនបទប្បទេសំ ឥមំ ខោ មេ ជនបទប្ប-
 ទេសំ សេវតោ អកុសលា ធម្មា បរិហាយន្តិ
 កុសលា ធម្មា អភិវឌ្ឍន្តិ ឯវរូចោ ជនបទប្ប-
 ទេសោ សេវិតញោ ។ ជនបទប្បទេសោមិ អារុសោ
 ទុរិយេន វេទិតញោ សេវិតញោមិ អសេវិតញោមិ
 ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តន្តិ ។

[៧] ឯកំ សមយំ ភក្កវា រាជកហោ វិហារតិ
 កិដ្ឋក្ខេ បព្វតេ ។ អថខោ សុត្តវា បរិព្វាជកោ
 យេន ភក្កវា តេនុបសន្តមិ ឧបសន្តមិត្វា ភក្កវតា
 សន្តិ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កមំ សារាណីយំ
 វីតិសារត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ
 ខោ សុត្តវា បរិព្វាជកោ ភក្កវន្តំ ឯតទរោច

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ជនបទនិងប្រទេសបែបនេះ ភិក្ខុមិនគួរសេពឡើយ ។ បណ្តាជនបទនិង
 ប្រទេសទាំង ២ យ៉ាងនោះ ភិក្ខុស្គាល់ជនបទនិងប្រទេសណាថា កាល
 បើអាត្មាអញ សេពនូវជនបទនិងប្រទេសនេះ អកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 តែងសាបសូន្យទៅ កុសលធម៌ទាំងឡាយ តែងចម្រើនឡើងដូច្នោះ
 ជនបទនិងប្រទេសបែបនេះ ភិក្ខុគួរសេពបាន ។ ក៏ពាក្យណាថា ម្ចាស់
 អាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីស្គាល់ជនបទនិងប្រទេស ២ យ៉ាង
 គឺជនបទនិងប្រទេសដែលគួរសេព ១ មិនគួរសេព ១ ដូច្នោះ ដែលខ្ញុំ
 ពោលហើយ ពាក្យដែលខ្ញុំពោលហើយនុ៎ះ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

[៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់លើភ្នំគិដ្ឋក្នុង
 ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង បរិព្វាជក ឈ្មោះសុតវន្ត ចូលទៅ
 គាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយ
 ជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនិងពាក្យ
 ដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះសុតវន្តបរិព្វាជក
 អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា

បណ្ណាសកេ សម្ពោធវគ្គោ

ឯកមិទាហំ ភន្តេ សមយំ ភគវា ឥធរេ រាជគហេ
 វិហារមិ តិរិព្វជេ^(១) ។ តត្រិ ខោ^(២) មេ ភន្តេ ភគវតោ
 សម្មុខា សុតំ សម្មុខា បដិក្កហិតំ យោ សោ សុតវា
 ភិក្ខុ អរហំ ទីណាសវោ រុសិតវា កតករណីយោ
 ឱហិតភារោ អនុប្បត្តសទត្តោ បរិក្ខីណាភវសញ្ញា-
 ជនោ សម្មុទញ្ញាវិមុត្តោ អភព្វោ សោ បញ្ចដ្ឋានានិ
 អដ្ឋាចរិតំ អភព្វោ ទីណាសវោ ភិក្ខុ សញ្ជិច្ច ចាលំ
 ដីរិតា វោវោបេតំ អភព្វោ ទីណាសវោ ភិក្ខុ អទិដ្ឋំ
 ថេយ្យសដ្ឋាតំ អាទាតំ អភព្វោ ទីណាសវោ ភិក្ខុ
 មេដុនំ ធម្មំ បដិសេវិតំ អភព្វោ ទីណាសវោ ភិក្ខុ
 សម្មុជានមុសា កាសិតំ អភព្វោ ទីណាសវោ ភិក្ខុ
 សន្និធិការកំ^(៣) កាមេ បរិកុញ្ញិតំ សេយ្យថាបិ បុព្វេ
 អគារិយភូតោ^(៤) កច្ចិ មេតំ ភន្តេ ភគវតោ
 សុស្សុតំ សុក្កហិតំ សុមនសិកតំ សុបដារិតន្តិ ។

១ ឱ. ឯកមិទំ ភន្តេ សមយំ ភគវា ឥធរេ រាជគហេ វិហារតិ តិរិព្វជេ ។ ២ ឱ.ម.
 ខោសទ្វោ នត្តិ ។ ៣ ឱ. ម. សន្និធិការកេ ។ ៤ ឱ. ម. អគារិយភូតោតិ ។

បណ្ណាសក សម្តោធរត្ត

បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគដ៏ចម្រើន សម័យមួយ ខ្ញុំព្រះអង្គនៅក្នុងក្រុង
 រាជគ្រឹះ ដែលមានភ្នំ (ព័ទ្ធជុំវិញ) ដូចជាក្រោលនេះឯង ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ បានស្តាប់ចំពោះព្រះភក្ត្រ បាន
 ទទួលយកចំពោះព្រះភក្ត្រនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក្នុងទីនោះថា ម្ចាស់
 សុតវន្ត ភិក្ខុណា ជាអរហន្តខីណាស្រព មានព្រហ្មចរិយធម៌ បាន
 ប្រព្រឹត្តរួចហើយ មានសោឡសកិច្ច បានធ្វើស្រេចហើយ មានភារៈ
 ដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍ របស់ខ្លួនសម្រេចហើយ មានធម៌
 ជាគ្រឿងប្រកបសត្វក្នុងភពអស់ហើយ ជាអ្នករួចស្រឡះ ព្រោះដឹង
 ដោយប្រពៃ ភិក្ខុនោះ មិនគួរប្រព្រឹត្តកន្លងនូវហេតុ ៥ យ៉ាង គឺ ភិក្ខុ
 ជាខីណាស្រព មិនគួរក្លែងផ្តាច់បង្គំជីវិតសត្វ ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 មិនគួរកាន់យកនូវវត្ថុ ដែលគេមិនបានឲ្យ ដែលហៅថាលួច ១ ភិក្ខុ
 ជាខីណាស្រព មិនគួរសេពមេប៉ុនធម្ម ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរ
 ពោលពាក្យកុហកទាំងដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរ
 ធ្វើនូវការសន្សំទុក ហើយបរិភោគនូវកាមទាំងឡាយ ដូចជានៅជា
 គ្រហស្ថក្នុងកាលមុន ១ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានស្តាប់
 ល្អហើយ បានទទួលល្អហើយ បានធ្វើទុកក្នុងចិត្តល្អហើយ ចាំ
 បានល្អហើយនូវព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនុ៎ះមែនឬ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តត្ប តេ ឯតំ សុស្សុតំ សុត្តហិតំ សុមនសិកតំ
 សូបជារិតំ បុព្វេ ចាហំ សុត្តវា ឯតរហិ ច ឯវំ វនាមិ
 យោ សោ ភិក្ខុ អរហំ វិណាសវោ វុសិតវា
 កតករណីយោ ឱហិតកាវោ អនុប្បត្តសទត្តោ
 បរិក្ខិណាករសញ្ញោជនោ សម្មទញ្ញារិមុត្តោ អភព្វោ
 សោ នវដ្ឋានាទិ អដ្ឋាចរិតុំ អភព្វោ វិណាសវោ
 ភិក្ខុ សញ្ញាច្ច ចាណំ ដីវិតា វោវោមេតុំ អភព្វោ
 វិណាសវោ ភិក្ខុ អទិន្នំ ថេយ្យសម្ពាសំ អាទាតុំ
 អភព្វោ វិណាសវោ ភិក្ខុ មេចុនំ ធម្មំ បដិសេវិតុំ
 អភព្វោ វិណាសវោ ភិក្ខុ សម្មជាទមុសា
 កាសិតុំ អភព្វោ វិណាសវោ ភិក្ខុ សន្និទិការកំ កាមេ
 បរិកុញ្ញិតុំ សេយ្យថាមិ បុព្វេ អការិយភូតោ អភព្វោ
 វិណាសវោ ភិក្ខុ ធម្មាគតី កន្តុំ អភព្វោ វិណាសវោ
 ភិក្ខុ ទោសាគតី កន្តុំ អភព្វោ វិណាសវោ ភិក្ខុ
 មោហាគតី កន្តុំ អភព្វោ វិណាសវោ ភិក្ខុ ភយាគតី
 កន្តុំ បុព្វេ ចាហំ សុត្តវា ឯតរហិ ច ឯវំ វនាមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

អើពាក្យនុ៎ះ អ្នកស្តាប់ល្អហើយ រៀនល្អហើយ ធ្វើទុកក្នុងចិត្តល្អហើយ
 ចាំល្អហើយ ម្នាលសុតវន្ត ក្នុងកាលពីដើមក្តី ក្នុងកាលឥឡូវនេះក្តី
 តថាគត តែងពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណា ជាអរហន្តខីណាស្រព
 មានព្រហ្មចរិយធម៌បានប្រព្រឹត្តរួចហើយ មានសោឡសកិច្ច បានធ្វើ
 ស្រេចហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនសម្រេច
 ហើយ មានធម៌ជាគ្រឿងប្រកបសត្វ ក្នុងភពអស់ហើយ ជាអ្នករួចស្រឡះ
 ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ ភិក្ខុនោះ មិនគួរប្រព្រឹត្តកន្លងនូវហេតុ ៩ យ៉ាង
 គឺភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរក្លែងផ្តាច់បង់ជីវិតសត្វ ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 មិនគួរកាន់យកនូវវត្ថុដែលគេមិនបានឲ្យ ដែលហៅថាលួច ១ ភិក្ខុជា
 ខីណាស្រព មិនគួរសេពមេប៉ុនធម្ម ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរ
 ពោលពាក្យកុហកទាំងដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរធ្វើនូវការ
 សន្សំទុកហើយបរិភោគនូវកាមទាំងឡាយ ដូចជានៅជាគ្រហស្ថក្នុងកាល
 មុន ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រពមិនគួរលុះក្នុងឆន្ទាគតិ ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 មិនគួរលុះក្នុងទោសាគតិ ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរលុះក្នុងមោហា-
 គតិ ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរលុះក្នុងភយាគតិ ១ ម្នាលសុតវន្ត
 ក្នុងកាលពីដើមក្តី ក្នុងកាលឥឡូវនេះក្តី តថាគតតែងពោលយ៉ាងនេះថា

បណ្ណាសកេ សម្មោធរត្នោ

យោ សោ ភិក្ខុ អរហំ ទីណាសវោ វុសិតវា
 កតករណីយោ ឱហិតកាវោ អនុប្បត្តសទត្ថោ
 បរិក្ខិណាកវសញ្ញោជនោ សម្មទញ្ញាវិមុត្តោ អភព្វោ
 សោ ឥមាទិ នវជ្ជាទាទិ អជ្ឈាចរិតុទ្ធិ ។

[៨] ឯកំ សមយំ ភកវា រាជគហោ វិហារតិ
 តិវ្យក្ខេ បព្វតេ ។ អថខោ សន្នេហា បរិព្វាជកោ
 យេន ភកវា តេនុបសន្តមិ ឧបសន្តមិត្វា ភកវតា
 សន្តិ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កមំ សារាណីយំ វីតិ-
 សារត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ
 សន្នេហា បរិព្វាជកោ ភកវន្តំ ឯតទរោច ឯកមិទាហំ
 ភន្តេ សមយំ ភកវា ឥធរេ រាជគហោ វិហារមិ
 តិវិព្វជេ^(១) ។ តត្រិ មេ ភន្តេ ភកវតោ សម្មុខា
 សុតំ សម្មុខា បដិក្កហិតំ យោ សោ សជ្ឈ
 ភិក្ខុ អរហំ ទីណាសវោ វុសិតវា កតករណីយោ

១ ឱ. ឯកមិទំ ភន្តេ សមយំ ភកវា ឥធរេ រាជគហោ វិហារតិ តិវិព្វជេ ។

បណ្ណាសក សម្តោធរត្ត

ភិក្ខុណាជាអរហន្តខីណាស្រេត ដែលមានព្រហ្មចរិយធម៌ បានប្រព្រឹត្ត
រួចហើយ មានសោឡសកិច្ច បានធ្វើស្រេចហើយ មានការដាក់ចុះ
ហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនសម្រេចហើយ មានធម៌ជាគ្រឿងប្រកប
សត្វក្នុងភពអស់ហើយ ជាអ្នករួចស្រឡះ ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ ភិក្ខុ
នោះ មិនគួរប្រព្រឹត្តកន្លងនូវហេតុទាំង ៩ យ៉ាងនេះ ។

[៨] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់លើភ្នំគិដ្ឋក្នុង ទៀប
ក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង បរិព្វាជកឈ្មោះសជ្ឈៈ ចូលទៅគាល់ព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹក
ហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះសជ្ឈបរិព្វាជក អង្គុយក្នុងទីសមគួរ
ហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគដ៏ចម្រើន សម័យមួយ ខ្ញុំព្រះអង្គនៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ដែលមានភ្នំ
(ព័ទ្ធជុំវិញ) ដូចជាក្រាលនេះឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គបាន
ស្តាប់ចំពោះព្រះភក្ត្រ បានទទួលយកចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ក្នុងទីនោះថា ម្ចាស់សជ្ឈៈ ភិក្ខុណាជាអរហន្តខីណាស្រេត មានព្រហ្ម-
ចរិយធម៌បានប្រព្រឹត្តរួចហើយ មានសោឡសកិច្ចបានធ្វើស្រេចហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឱហិតភារោ អនុប្បត្តសទត្តោ បរិក្ខីណាករសញ្ញោជនោ
 សម្មទញ្ញារិមុត្តោ អភព្វោ សោ បញ្ចដ្ឋានានិ អដ្ឋាចរិតំ
 អភព្វោ វិណាសវោ ភិក្ខុ សព្វាច្ច ចាលំ ដីវិតា
 វោវោមេតំ អភព្វោ វិណាសវោ ភិក្ខុ អទិន្នំ
 ថេយ្យសដ្ឋានំ អាទានំ អភព្វោ វិណាសវោ
 ភិក្ខុ មេចុនំ ធម្មំ បដិសេវិតំ អភព្វោ វិណាសវោ
 ភិក្ខុ សម្មជានមុសា ភាសិតំ អភព្វោ វិណាសវោ
 ភិក្ខុ សន្និធិការកំ កាមេ បរិភុញ្ញិតំ សេយ្យថាបិ
 បុព្វេ អការិយភូតោ កច្ចិ មេតំ ភន្តេ ភកវតោ សុស្សុតំ
 សុត្តហិតំ សុមនសិកតំ សូបធារិតន្តិ ។ តក្ស្យ
 តេ ឯតំ សជ្ឈ សុស្សុតំ សុត្តហិតំ សុមនសិកតំ
 សូបធារិតំ ។ បុព្វេ ចាហំ សជ្ឈ ឯតហិ ច ឯវំ
 វនាមិ យោ សោ ភិក្ខុ អរហំ វិណាសវោ រុសិតវា
 កតករណីយោ ឱហិតភារោ អនុប្បត្តសទត្តោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនសម្រេចហើយ មាន
 ធម៌ជាគ្រឿងប្រកបសត្វក្នុងភពអស់ហើយ ជាអ្នករួចស្រឡះ ព្រោះដឹង
 ដោយប្រពៃ ភិក្ខុនោះមិនគួរប្រព្រឹត្តកន្លងនូវហេតុ ៥ យ៉ាង គឺភិក្ខុជា
 ខីណាស្រព មិនគួរក្លែងផ្តាច់បង្កជីវិតសត្វ ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រពមិនគួរ
 កាន់យកនូវវត្ថុដែលគេមិនបានឲ្យដែលហៅថាលួច ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 មិនគួរសេពនូវមេប៉ុនធម្ម ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរពោលនូវពាក្យ
 កុហកទាំងដឹងខ្លួន ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរធ្វើនូវការសន្សំទុក
 ហើយបរិភោគនូវកាមទាំងឡាយ ដូចជានៅជាគ្រហស្ថក្នុងកាលមុន ១
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានស្តាប់ល្អហើយ បានទទួលល្អហើយ
 បានធ្វើទុកក្នុងចិត្តល្អហើយ ចាំបានល្អហើយនូវព្រះពុទ្ធដីកាន់៖ របស់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគមែនឬ ។ ម្នាលសង្ឃៈ អើពាក្យនុ៎ះ អ្នកបានស្តាប់
 ល្អហើយ បានទទួលល្អហើយ បានធ្វើទុកក្នុងចិត្តល្អហើយ បានចាំទុក
 ល្អហើយ ។ ម្នាលសង្ឃៈ ក្នុងកាលពីដើមក្តី ឥឡូវនេះក្តី តថាគត
 ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណា ជាអរហន្តខីណាស្រព ជាអ្នកមាន
 ព្រហ្មចរិយធម៌ បានប្រព្រឹត្តរួចហើយ មានសោឡសកិច្ចបានធ្វើស្រេច
 ហើយ មានភារៈដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនសម្រេចហើយ

បណ្ណាសកេ សម្ពោធវគ្គោ

បរិក្ខិណាករសញ្ញាជនោ សម្មទញ្ញារិមុត្តោ អភព្វោ
 សោ នវដ្ឋានានិ អដ្ឋាចរិតុំ អភព្វោ ទីណាសវោ
 ភិក្ខុ សញ្ញាច្ច ចាលំ ដីវិតា វោវោបេតុំ ។ បេ ។
 អភព្វោ ទីណាសវោ ភិក្ខុ សន្និទិការកំ កាមេ
 បរិកុញ្ញិតុំ សេយ្យថាបិ បុព្វេ អតារិយក្ខតោ
 អភព្វោ ទីណាសវោ ភិក្ខុ ពុទ្ធី បច្ចក្ខាតុំ អភព្វោ
 ទីណាសវោ ភិក្ខុ ធម្មំ បច្ចក្ខាតុំ អភព្វោ ទីណា-
 សវោ ភិក្ខុ សជ្ឈំ បច្ចក្ខាតុំ អភព្វោ ទីណាសវោ
 ភិក្ខុ សិក្ខុំ បច្ចក្ខាតុំ បុព្វេ ចាហំ សជ្ឈ ឯតរហិ
 ច ឯវំ វនាមិ យោ សោ ភិក្ខុ អរហំ ទីណាសវោ
 វុសិតវា កតករណីយោ ឱហិតកាវោ អនុប្បត្តស-
 ទត្តោ បរិក្ខិណាករសញ្ញាជនោ សម្មទញ្ញារិមុត្តោ

អភព្វោ សោ ឥមាណិ នវដ្ឋានានិ អដ្ឋាចរិតុន្តិ ។

[៧] នវយិមេ ភិក្ខុវេ បុគ្គលា សន្តោ
 សំវិជ្ជមាណ លោកស្មី ។ កតមេ នវ ។ អរហា

បណ្ណាសក សម្តោធវគ្គ

មានធម៌ជាគ្រឿងប្រកបសត្វ ក្នុងភពអស់ហើយ ជាអ្នករួចស្រឡះ
 ព្រោះដឹងដោយប្រពៃ ភិក្ខុនោះមិនគួរប្រព្រឹត្តកន្លងនូវហេតុ ៧ យ៉ាង
 គឺភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរក្លែងផ្តាច់បង់ជីវិតសត្វ ១ ។ លេ ។ ភិក្ខុជា
 ខីណាស្រព មិនគួរធ្វើនូវការសន្សំទុក ហើយបរិភោគនូវកាម
 ទាំងឡាយ ដូចជានៅជាគ្រហស្ថក្នុងកាលមុន ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 មិនគួរលះបង់ព្រះពុទ្ធ ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរលះបង់ព្រះធម៌ ១
 ភិក្ខុជាខីណាស្រព មិនគួរលះបង់ព្រះសង្ឃ ១ ភិក្ខុជាខីណាស្រព មិន
 គួរលះបង់សិក្ខា ១ ម្នាលសង្ឃៈ ក្នុងកាលពីដើមក្តី ឥឡូវនេះក្តី
 តថាគតក៏ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណា ជាអរហន្តខីណាស្រព មាន
 ព្រហ្មចរិយធម៌ បានប្រព្រឹត្តរួចហើយ មានសោឡសកិច្ចបានធ្វើស្រេច
 ហើយ មានការដាក់ចុះហើយ មានប្រយោជន៍របស់ខ្លួនសម្រេចហើយ
 មានធម៌ជាគ្រឿងប្រកបសត្វក្នុងភពអស់ហើយ ជាអ្នករួចស្រឡះ ព្រោះ
 ដឹងដោយប្រពៃ ភិក្ខុនោះ មិនគួរប្រព្រឹត្តកន្លង នូវហេតុ ៧ យ៉ាងនេះ ។

[៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៧ ពួកនេះ តែងមាន
 ប្រាកដ ក្នុងលោក ។ បុគ្គល ៧ ពួក តើដូចម្តេច ។ គឺអរហន្ត ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អរហត្តាយ បដិបន្នោ អនាតាមី អនាតាមិផល-
 សច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ សកទាតាមី សកទា-
 តាមិផលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ សោតាបន្នោ
 សោតាបត្តិផលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ បុប្ផជ្ជនោ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ នវ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមាណ
 លោកស្មិន្តិ ។

[១០] នវយិមេ ភិក្ខុវេ បុគ្គលា អាហុនេយ្យ
 ចាហុនេយ្យ ទត្តិណេយ្យា អញ្ចលិករណីយា អនុត្តរំ
 បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេ នវ ។ អរហា
 អរហត្តាយ បដិបន្នោ អនាតាមី អនាតាមិផលសច្ចិកិរិ-
 យាយ បដិបន្នោ សកទាតាមី សកទាតាមិផល-
 សច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផល-
 សច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ កោត្រិក្ខ ។ ឥមេ ខោ
 ភិក្ខុវេ នវ បុគ្គលា អាហុនេយ្យ ។ បេ ។ អនុត្តរំ
 បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

សម្តោធរត្តោ បបមោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

បុគ្គលប្រតិបត្តិដើម្បីអរហត្ត ១ អនាគាមិបុគ្គល ១ បុគ្គលប្រតិបត្តិដើម្បី
ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ១ សកទាគាមិបុគ្គល ១ បុគ្គលប្រតិបត្តិ
ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសកទាគាមិផល ១ សោតាបន្នបុគ្គល ១ បុគ្គល
ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល ១ បុថុជ្ជន ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៩ ពួកនេះឯង តែងមានប្រាកដក្នុងលោក ។

[១០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៩ ពួកនេះ ជាអ្នកគួរទទួល
នូវចតុប្បច្ច័យ ដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវអាគន្តកទាន ដែលគេនាំ
មកដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ញាលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្ត
ដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ បុគ្គល ៩ ពួក តើដូចម្តេច ។ គឺអរហន្ត ១
បុគ្គលប្រតិបត្តិដើម្បីអរហត្ត ១ អនាគាមិបុគ្គល ១ បុគ្គលប្រតិបត្តិ
ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល ១ សកទាគាមិបុគ្គល ១ បុគ្គល
ប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសកទាគាមិផល ១ សោតាបន្នបុគ្គល ១
បុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល ១ គោត្រិក្ខុ-
បុគ្គល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំង ៩ ពួកនេះឯង ជាអ្នក
គួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យ ដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្ត
ដ៏ប្រសើរ របស់សត្វលោក ។

ចប់ សម្តោធវគ្គទី ១ ។

បណ្ណាសកេ សម្ពោធវគ្គោ

តត្រុទ្ធានំ ភវតិ

សម្ពោធិ និស្សយោ ចេវ មេឃិយំ នន្ទកំ ពលំ
សេវនា សុតវា សដ្ឋោ បុត្តលោ អាហុនេយ្យា ចាតិ ។

បណ្ណាសក សម្តោធវគ្គ

ឧទ្ទានក្នុងសម្តោធវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីការត្រាស់ដឹង ១ អំពីនិស្ស័យ ១ អំពីមេឃិ-
 យត្ថេរ ១ អំពីនន្ទកត្ថេរ ១ អំពីពលៈ ១ អំពីការសេព ១
 អំពីសុតវន្តបរិញ្ញាជក ១ អំពីសជ្ឈបរិញ្ញាជក ១ អំពីបុគ្គល ១
 អំពីអាហុនេយ្យបុគ្គល ១ ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

[១១] ឯកំ សមយំ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ
 ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ
 អាយស្មា សារីបុត្តោ យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភកវន្តំ
 ឯតទរោថ វុដ្ឋោ មេ ភន្តេ សាវត្ថិយំ វស្សារាសោ
 ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ ជនបទចារិកំ បក្កមិតុន្តិ ។
 យស្សនាទិ ត្វំ សារីបុត្ត កាលំ មញ្ញសីតិ ។
 អថខោ សោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ឧដ្ឋា-
 យាសនា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិលំ កត្វា
 បក្កាមិ ។ អថខោ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អចិរ-
 ប្បក្កន្តេ អាយស្មន្តេ សារីបុត្តេ ភកវន្តំ ឯតទរោថ

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

[១១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន
របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ ព្រះសារីបុត្ត
ដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់
ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ
ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូល
ព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ការនៅចាំវស្សា
ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ខ្ញុំព្រះអង្គនៅរួចហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ
ខ្ញុំព្រះអង្គប្រាថ្នា ដើម្បីទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា
ម្ចាស់សារីបុត្ត ចូរអ្នកសម្គាល់នូវកាលគួរ ក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ។
លំដាប់នោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុនោះ ក្រោកចាកអាសនៈ
ថ្វាយបង្គំលាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ។
លំដាប់នោះ កាលព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ចៀសចេញទៅមិន
យូរប៉ុន្មាន ភិក្ខុ ១ រូប បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

អាយស្មា មំ ភន្តេ សារីបុត្តោ អាសន្ន្ម^(១) អប្ប-
 ដិទិស្សន្ត ចារិកំ បក្កន្តោតិ ។ អថខោ ភកវា
 អញ្ញតវំ ភិក្ខុំ អាមន្តេសិ ឯហិ តំ ភិក្ខុ មម
 វចនេន សារីបុត្តំ អាមន្តេសិ សត្តា តំ អារុសោ
 សារីបុត្ត អាមន្តេតីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ សោ
 ភិក្ខុ ភកវតោ បដិស្សត្វា យេនាយស្មា សារីបុត្តោ
 តេនុបសន្តិមិ ឧបសន្តិមិត្វា អាយស្មន្នំ សារីបុត្តំ
 ឯតទរោច សត្តា តំ អារុសោ សារីបុត្ត អាម-
 ន្តេតីតិ ។ ឯវមារុសោតិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ
 តស្ស ភិក្ខុនោ បច្ចុស្សោសិ ។ តេន ខោ
 បន សមយេន អាយស្មា ច មហាមោក្កល្លានោ
 អាយស្មា ច អានន្តោ អចាបុរណំ អនាយ វិហារំ
 អាហិណ្ណានិ អភិក្ខុមថាយស្មន្តោ អភិក្ខុមថាយស្មន្តោ

១ អាបជ្ជាតីបិ បាហោ ទិស្សតិ ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ បានប៉ះ^(១) ខ្ញុំព្រះ
អង្គ មិនបានខមាទោស ហើយចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។
លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់ហៅភិក្ខុ ១ រូប មកថា
ម្ចាស់ភិក្ខុ អ្នកចូរមកអាយ ចូរទៅហៅសារីបុត្តតាមពាក្យតថាគតថា
ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ហៅលោក ។ ភិក្ខុនោះ
ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ
ហើយក៏ចូលទៅរកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ
បាននិយាយនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ដូច្នោះថា ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត
ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ហៅលោក ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ទទួល
ពាក្យភិក្ខុនោះថា ករុណាអារុសោ ។ សម័យនោះឯង ព្រះមហា-
មោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ និងព្រះអានន្ទ ដ៏មានអាយុ កាន់យកនូវ
កូនសោ ដើរចូលទៅកាន់វិហារហើយនិយាយថា លោកដ៏មានអាយុ
ទាំងឡាយ ចូរទៅឆាប់ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ចូរទៅឆាប់

១ មានតំណាលថា កាលព្រះសារីបុត្តថ្វាយបង្គំលា ព្រះទសពលញ្ញាណ ហើយថយ
ចេញពីទីនោះទៅ ជាយថីរលោកក៏បក់ទៅប៉ះសរីរភិក្ខុនោះបន្តិច ព្រោះហេតុនោះបានជា
ភិក្ខុនោះចងគំនុំ លុះឃើញព្រះសារីបុត្តមានភិក្ខុបរិវារចោមរោមច្រើន ក៏យកសេចក្តីនោះ
ក្រាបបង្គំទូលព្រះ ដើម្បីធ្វើឲ្យអាក់ខានដំណើរនោះ ដោយសេចក្តីក្រោធ ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឥនាធាយស្មា សារីបុត្តោ ភកវតោ សម្មុខា សីហា-
 ធានំ នទិស្សតីតិ ។ អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ
 អភិវទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធិ
 ខោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ភកវា ឯតទរោច ឥធិ តេ
 សារីបុត្ត អញ្ញតរោ សព្វហ្មចារី វិយធម្មំ អាបន្នោ
 អាយស្មា មំ ភន្តេ សារីបុត្តោ អាសន្ន អប្បដិ-
 និស្សន្ន ចារិកំ បក្កន្តោតិ ។ យស្ស នូន ភន្តេ
 កាយេ កាយកតា សតិ អនុបដ្ឋិតា អស្ស សោ
 ឥធិ អញ្ញតរំ សព្វហ្មចារី អាសន្ន អប្បដិទិស្សន្ន
 ចារិកំ បក្កមេយ្យ សេយ្យថាបិ ភន្តេ បបរិយំ សុចិម្បិ
 និក្ខិបន្តិ អសុចិម្បិ និក្ខិបន្តិ កូចកតម្បិ និក្ខិបន្តិ
 មុត្តកតម្បិ និក្ខិបន្តិ ខេឡុកតម្បិ និក្ខិបន្តិ បុព្វកតម្បិ
 និក្ខិបន្តិ លោហិតកតម្បិ និក្ខិបន្តិ ន ច តេន បបរិ
 អន្តិយតិ វា ហារាយតិ វា ជិក្ខុច្ឆតិ វា ឯវមេវ ខោ
 អហំ ភន្តេ បបរិសមេន ចេតសា វិហារមិ វិបុលេន
 មហាក្កតេន អប្បមាលោន អវេរេន អព្យាបដ្ឋេន

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ដ្បិតព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ នឹងបន្ធិនូវសីហនាទ ចំពោះព្រះភក្ត្រ
 នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។ គ្រានោះ ព្រះសារីបុត្ត
 ដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាប
 ថ្វាយបង្គំ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះ
 ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 បានត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់សារីបុត្ត ក្នុងទីនេះ មានសព្វហ្មចារី ១ រូប
 អាក់អន់ចិត្តនឹងអ្នកថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ
 បានប៉ះខ្ញុំព្រះអង្គ មិនបានខមាទោស ហើយចៀសចេញទៅកាន់
 ចារិក ។ ព្រះសារីបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាយ-
 គតាសតិ ដែលបុគ្គលណាមិនបានតាំងទុកក្នុងកាយហើយ បុគ្គលនោះ
 ប៉ះ សព្វហ្មចារីណាមួយក្នុងលោកនេះ មិនបានខមាទោស ហើយ
 ចៀសចេញទៅកាន់ចារិក បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកអ្នកផងជាក់វត្ថុ
 ស្អាតក្តី ជាក់វត្ថុមិនស្អាតក្តី ជាក់លាមកក្តី ជាក់មូត្រក្តី ជាក់ទឹកមាត់ក្តី
 ជាក់ខ្ទះក្តី ជាក់ឈាមក្តី លើផែនដី ផែនដីមិនធុញទ្រាន់ មិននឿយ
 ណាយ មិនខ្លើមរអើម ដោយវត្ថុនោះទេ យ៉ាងណាមិញ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានចិត្តស្មើដោយផែនដី ជាចិត្តទូលាយ
 ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ យ៉ាងនោះឯង ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទរគោ

យស្ស ទូន ភន្តេ កាយេ កាយកតា សតិ
 អនុបដ្ឋិតា អស្ស សោ ឥធិ អញ្ញតរំ សព្វប្បចារី
 អាសដ្ឋ អប្បដិទិស្សដ្ឋ ចារិកំ បក្កមេយ្យ ។
 សេយ្យថាមិ ភន្តេ អាបស្មី សុចិម្បិ ដោវន្តិ អសុ-
 ចិម្បិ ដោវន្តិ កូថកតម្បិ មុត្តកតម្បិ ខេទ្ធកតម្បិ
 បុព្វកតម្បិ លោហិតកតម្បិ ដោវន្តិ ន ច តេន
 អាចោ អដ្ឋិយតិ វា ហារាយតិ វា ទិកុច្ឆតិ វា
 ឯវមេវ ខោ អហំ ភន្តេ អាចោសមេន ចេតសា
 វិហារមិ វិបុលេន មហាក្កតេន អប្បមាលោន អវេរេន
 អព្យាបដ្ឋេន ។ យស្ស ទូន ភន្តេ កាយេ កាយ-
 កតា សតិ អនុបដ្ឋិតា អស្ស សោ ឥធិ អញ្ញតរំ
 សព្វប្បចារី អាសដ្ឋ អប្បដិទិស្សដ្ឋ ចារិកំ បក្ក-
 មេយ្យ ។ សេយ្យថាមិ ភន្តេ តេដោ សុចិម្បិ
 ឧហតិ អសុចិម្បិ ឧហតិ កូថកតម្បិ មុត្តកតម្បិ
 ខេទ្ធកតម្បិ បុព្វកតម្បិ លោហិតកតម្បិ ឧហតិ ន
 ច តេន តេដោ អដ្ឋិយតិ វា ហារាយតិ វា ទិកុច្ឆតិ វា

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាយគតាសតិ ដែលបុគ្គលណាមិនបានតាំង
 ទុកហើយ ក្នុងកាយដោយពិត បុគ្គលនោះ ប៉ះ សព្វហ្មចារីណាមួយ
 ក្នុងលោកនេះ មិនបានខមាទោស គប្បីចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកអ្នកផង លាងវត្ថុស្អាតក្តី លាងវត្ថុមិនស្អាតក្តី
 លាងលាមកក្តី មូត្រក្តី ទឹកមាត់ក្តី ខ្ទះក្តី ឈាមក្តី ក្នុងទឹក ទឹករមែង
 មិនធុញទ្រាន់ ឬនឿយណាយ ឬក៏ខ្លើមរអើមដោយវត្ថុនោះទេ យ៉ាង
 ណាមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានចិត្តស្មើដោយទឹក ជាចិត្ត
 ធំទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ក៏យ៉ាង
 នោះឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាយគតាសតិ ដែលបុគ្គលណា
 មិនបានតាំងទុកហើយ ក្នុងកាយដោយពិត បុគ្គលនោះ ប៉ះ សព្វហ្ម-
 ចារីណាមួយក្នុងលោកនេះ មិនបានខមាទោស គប្បីចៀសចេញទៅកាន់
 ចារិក ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភ្លើងតែងឆេះវត្ថុស្អាតក្តី ឆេះវត្ថុមិនស្អាតក្តី
 ឆេះលាមកក្តី មូត្រក្តី ទឹកមាត់ក្តី ខ្ទះក្តី ឈាមក្តី ភ្លើងរមែងមិនធុញ
 ទ្រាន់ឬនឿយណាយ ឬក៏ខ្លើមរអើមដោយវត្ថុនោះ យ៉ាងណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឯវមេវ ខោ អហំ ភន្តេ តេជោសមេន ចេតសា
 វិហារមិ វិបុលេន មហាក្កតេន អប្បមាលោន អវេវេន
 អព្យាបដ្ឋេន ។ យស្ស ទូន ភន្តេ កាយេ កាយ-
 កតា សតិ អនុបដ្ឋិតា អស្ស សោ ឥធិ អញ្ញតំ
 សព្វេហ្មចារី អាសដ្ឋ អប្បដិនិស្សដ្ឋ ចារិកំ បក្ក-
 មេយ្យ ។ សេយ្យថាបិ ភន្តេ វាយោ សុចិម្បិ ឧបវាយតិ
 អសុចិម្បិ ឧបវាយតិ ក្ខុដកតម្បិ មុត្តកតម្បិ ខេទ្យកតម្បិ
 បុព្វកតម្បិ លោហិតកតម្បិ ឧបវាយតិ ន ច តេន
 វាយោ អដ្ឋិយតិ វា ហារាយតិ វា ជិតុច្ឆតិ វា ឯវមេវ
 ខោ អហំ ភន្តេ វាយោសមេន ចេតសា វិហារមិ
 វិបុលេន មហាក្កតេន អប្បមាលោន អវេវេន អព្យា-
 បដ្ឋេន ។ យស្ស ទូន ភន្តេ កាយេ កាយកតា
 សតិ អនុបដ្ឋិតា អស្ស សោ ឥធិ អញ្ញតំ សព្វេហ្ម-
 ចារី អាសដ្ឋ អប្បដិនិស្សដ្ឋ ចារិកំ បក្កមេយ្យ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានចិត្តស្មើដោយភ្លើង ជាចិត្តធំ
ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ
ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាយគតាសតិ ដែល
បុគ្គលណា មិនបានតាំងទុកហើយ ក្នុងកាយដោយពិត បុគ្គល
នោះ ប៉ះ សព្វហ្មចារីណាមួយ ក្នុងលោកនេះ ហើយមិនបាន
ខមាទោស គប្បីចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។ បពិត្រព្រះអង្គ
ដ៏ចម្រើន ខ្យល់បក់វត្ថុស្អាតក្តី បក់វត្ថុមិនស្អាតក្តី បក់លាមកក្តី
មូត្រក្តី ទឹកមាត់ក្តី ខ្ទះក្តី ឈាមក្តី ខ្យល់រមែងមិនធុញទ្រាន់ ឬនឿយ
ណាយ ឬក៏ខ្លើមរអើមដោយវត្ថុនោះ យ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះ
អង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានចិត្ត ស្មើដោយខ្យល់ ជាចិត្តធំទូលាយ
ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាយគតាសតិ ដែលបុគ្គលណា មិនបាន
តាំងទុកក្នុងកាយដោយពិត បុគ្គលនោះ ប៉ះ សព្វហ្មចារីណាមួយក្នុង
លោកនេះ មិនបានខមាទោស គប្បីចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទរត្តោ

សេយ្យថាបិ កន្តេ រដោហារណំ សុចិម្បិ មុញ្ចតិ
 អសុចិម្បិ មុញ្ចតិ កូថកតម្បិ មុត្តកតម្បិ ខេទ្យកតម្បិ
 បុព្វកតម្បិ លោហិតកតម្បិ មុញ្ចតិ ន ច តេន
 រដោហារណំ អន្តិយតិ វា ហារាយតិ វា ជិកុច្ឆតិ
 វា ឯវមេវ ខោ អហំ កន្តេ រដោហារណាសមេន
 ចេតសា វិហារមិ វិបុលេន មហាគ្គតេន អប្បមា-
 ណោន អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ។ យស្ស នូន កន្តេ
 កាយេ កាយកតា សតិ អនុបដ្ឋិតា អស្ស សោ
 ឥធម្មតំ អញ្ញតំ សព្វហ្មចារី អាសន្ន អប្បជិនិស្សន្ត
 ចារិកំ បក្កមេយ្យ ។ សេយ្យថាបិ កន្តេ ចណ្ណាល-
 កុមារកោ វា ចណ្ណាលកុមារិកា វា កន្សោបិ-
 ហត្ថោ នន្តិកាវាសី កាមំ វា និកមំ វា បរិសន្តោ
 ជីចចិត្តំយេវ ឧបដ្ឋបេត្វា បរិសតិ ឯវមេវ ខោ អហំ កន្តេ
 ចណ្ណាលកុមារកសមេន ចេតសា វិហារមិ វិបុលេន
 មហាគ្គតេន អប្បមាណោន អវេរេន អព្យាបជ្ឈេន ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុគ្គលជូតវត្ថុ ស្អាតក្តី ជូតវត្ថុមិនស្អាតក្តី
 ជូតលាមកក្តី មូត្រក្តី ទឹកមាត់ក្តី ខ្វះក្តី ឈាមក្តី ដោយសំពត់
 សម្រាប់ជូតជូលីៗ រមែងមិនជុញទ្រាន់ ឬនឿយណាយ ឬក៏ខ្លើម
 រអើមនឹងវត្ថុនោះទេ យ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ
 មានចិត្តស្មើដោយសំពត់សម្រាប់ជូតជូលី ជាចិត្តធំទូលាយ ប្រមាណ
 មិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាយគតាសតិ ដែលបុគ្គលណា មិនបានតាំង
 ទុកក្នុងកាយដោយពិត បុគ្គលនោះ ប៉ះសព្វហូចារីណាមួយ ក្នុង
 លោកនេះ មិនបានខមាទោស គប្បីចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចណ្ណាលកុមារក្តី ចណ្ណាលកុមារីក្តី មានដៃ
 កាន់កញ្ជើ ស្ងៀកពាក់សំពត់រេចដោយ ចូលទៅកាន់ស្រុកក្តី និគមក្តី
 រមែងដាក់ចិត្តឲ្យទាប ហើយចូលទៅ យ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានចិត្តស្មើដោយចណ្ណាលកុមារ ជាចិត្តធំទូលាយ
 ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

យស្ស ទូន ភន្តេ កាយេ កាយកតា សតិ
 អនុបដ្ឋិតា អស្ស សោ ឥធិ អញ្ញាតំ សព្វហ្មចារី
 អាសដ្ឋ អប្បដិទិស្សដ្ឋ ចារិកំ បក្កមេយ្យ ។
 សេយ្យថាមិ ភន្តេ ឧសភោ ធិន្ទវិសាលោ សុរតោ
 សុទន្តោ សុសិក្ខិតោ^(១) រថិយាយ រថិយំ សិដ្ឋ្យាដកេន
 សិដ្ឋ្យាដកំ អន្ធាហិណ្ណាន្តោ ន កិញ្ចិ ហីសតិ ចានេន
 វា វិសាលោន វា ឯវមេវ ខោ អហំ ភន្តេ ឧសភធិន្ទ-
 វិសាលាសមេន ចេតសា វិហារមិ វិបុលេន មហាក្កតេន
 អប្បមាលោន អវេរេន អព្យាបដ្ឋេន ។ យស្ស ទូន
 ភន្តេ កាយេ កាយកតា សតិ អនុបដ្ឋិតា អស្ស
 សោ ឥធិ អញ្ញាតំ សព្វហ្មចារី អាសដ្ឋ អប្បដិទិស្សដ្ឋ
 ចារិកំ បក្កមេយ្យ ។ សេយ្យថាមិ ភន្តេ ឥត្ថិ វា
 បុរិសោ វា ទហារោ វា យុវា វា មណ្ឌានកជាតិកោ^(២)
 អហិកុណាមេន វា កុក្កុរកុណាមេន វា^(៣) កណ្ណោ
 អាលក្កេន^(៤) អដ្ឋិយេយ្យ ហារាយេយ្យ ជិកុច្ឆេយ្យ

១ ឱ. ម សុវិនីតោ ។ ២ ឱ. ឯត្តន្តរេ សីសំ នហាតោតិ បាហោ អត្ថិ ។ ៣ ឱ.
 ម. ឯត្តន្តរេ មនុស្សកុណាបេន វាតិ បាហោ អត្ថិ ។ ៤ ឱ. ម. អ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ នវកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាយគតាសតិ ដែលបុគ្គលណា មិនបាន
តាំងទុក ក្នុងកាយដោយពិត បុគ្គលនោះ ប៉ះសព្វហ្មចារីណាមួយ
ក្នុងលោកនេះ មិនបានខមាទោស គប្បីចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គោឧសភ បាក់ស្មែងជាសត្វស្ងួត ដែលគេ
ទូន្មានហើយ បង្ហាត់ល្អហើយ ដើរទៅកាន់ច្រកតាមច្រក ដើរទៅកាន់
ផ្លូវបែក តាមផ្លូវបែក មិនដែលបៀតបៀនអ្វីៗ ដោយជើងក្តី ដោយ
ស្មែងក្តី យ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានចិត្ត
ស្មើដោយគោឧសភបាក់ស្មែង ជាចិត្តធំ ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន
មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គ
ដ៏ចម្រើន កាយគតាសតិ ដែលបុគ្គលណា មិនបានតាំងទុកហើយ
ក្នុងកាយដោយពិត បុគ្គលនោះ ប៉ះសព្វហ្មចារីណាមួយ ក្នុងលោកនេះ
មិនបានខមាទោស គប្បីចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។ បពិត្រព្រះ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ស្រី ឬបុរសកំលោះ ឬជំទង់ ប្រកបដោយជាតិជាអ្នក
ស្មិតស្មាង គប្បីធុញទ្រាន់ នឿយណាយ ខ្លើមរអើម នឹងសាក-
សពពស់ ឬសាកសពកូនសុនខ ដែលជាប់ត្រង់ក យ៉ាងណាមិញ

បណ្ណាសកេ សីហនាទរត្តោ

ឯវមេវ ខោ អហំ ភន្តេ ឥមិនា បូតិកាយេន អន្តិយាមិ
 ហារាយាមិ ជិតុច្ឆាមិ ។ យស្ស ទូន ភន្តេ កាយេ
 កាយកតា សតិ អនុបដ្ឋិតា អស្ស សោ ឥធម អញ្ញតំ
 សត្រប្បចារី អាសដ្ឋ អប្បជិនិស្សដ្ឋ ចារិកំ បក្ក-
 មេយ្យ ។ សេយ្យថាបិ ភន្តេ បុរិសោ មេទកថាលិកំ
 បរិហរេយ្យ ធិទ្ធារធិទ្ធិំ ឧត្សរន្តំ បត្សរន្តំ ឯវមេវ ខោ
 អហំ ភន្តេ ឥមំ កាយំ បរិហារមិ ធិទ្ធារធិទ្ធិំ ឧត្សរន្តំ
 បត្សរន្តំ ។ យស្ស ទូន ភន្តេ កាយេ កាយកតា
 សតិ អនុបដ្ឋិតា អស្ស សោ ឥធម អញ្ញតំ
 សត្រប្បចារី អាសដ្ឋ អប្បជិនិស្សដ្ឋ ចារិកំ
 បក្កមេយ្យាតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ ឧដ្ឋាយាសនា
 ឯកំសំ ឧត្តរាសន្តិ ករិត្វា ភកវតោ ចាទេសុ សិរសា
 ជិបតិក្វា ភកវន្តំ ឯតទរោច អច្ចយោ មំ ភន្តេ
 អច្ចកមា យថាពាលំ យថាម្មដ្ឋំ យថាអកុសលំ

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ រមែងធុញទ្រាន់ នឿយណាយ ខ្ពើម
 រអើម នឹងកាយស្គុយនេះ ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 កាយគតាសតិ ដែលបុគ្គលណា បានតាំងទុកក្នុងកាយដោយពិត បុគ្គល
 នោះ ប៉ះសព្វហូចារីណាមួយ ក្នុងលោកនេះ មិនបានឧមាទោស គប្បី
 ចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុរសរក្សាភាជន៍
 សម្រាប់ដាក់ខ្នាញ់ ដែលមានរន្ធតូច-ធំ ហូរចេញចូល យ៉ាងណាមិញ
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គរក្សានូវកាយនេះ ដែលមានរន្ធតូច-ធំ
 ហូរចេញចូល ក៏យ៉ាងនោះឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាយគតា-
 សតិ ដែលបុគ្គលណាបានតាំងទុកក្នុងកាយដោយពិត បុគ្គលនោះ ប៉ះ
 សព្វហូចារីណាមួយក្នុងលោកនេះ មិនបានឧមាទោស គប្បីចៀសចេញ
 ទៅកាន់ចារិក ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនោះ ក្រោកចាកអាសនៈ ធ្វើសំពត់
 ឧត្តរាសង្កៈធៀងស្នាម្នាង ក្រាបចុះទៀបព្រះបាទទាំងគូ របស់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ដោយក្បាល ហើយក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ទោសដែលប្រព្រឹត្តកន្លងហើយ នូវខ្ញុំព្រះអង្គ
 ព្រោះជាមនុស្សពាល ជាមនុស្សរង្វើង ជាមនុស្សមិនឈ្លាស យ៉ាងណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវេនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

យោ អហំ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ អសតា តុច្ឆា
 មុសា អភូតេន អញ្ញាចិក្ខិ តស្ស មេ ភន្តេ
 ភកវា អច្ចយំ អច្ចយតោ បដិក្កណ្ណាតុ អាយតី
 សំរាយាតិ ។ តក្សតំ ភិក្ខុ អច្ចយោ អច្ចកមា យថា-
 ពាលំ យថាម្ពុទ្ធិ យថាអកុសលំ យោ តំ សារីបុត្តំ
 អសតា តុច្ឆា មុសា អភូតេន អញ្ញាចិក្ខិ យតោ
 ច ខោ តំ ភិក្ខុ អច្ចយំ អច្ចយតោ ទិស្វា យថាធម្មំ
 បដិកោសិ តន្តំ មយំ បដិក្កណ្ណាម វុឌ្ឍិ ហោសា
 ភិក្ខុ អរិយស្ស វិនយេ យោ អច្ចយំ អច្ចយតោ ទិស្វា
 យថាធម្មំ បដិកោតិ អាយតី សំរំ អាបជ្ជតីតិ ។
 អថខោ ភកវា អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ អាមន្តេសិ ខម
 សារីបុត្ត ឥមស្ស មោយបុរិសស្ស បុណយំ តត្ថេវ
 សត្តណ មុច្ឆា ផលិស្សតីតិ ។ ខមាមហំ ភន្តេ តសុស
 អាយស្មតោ សចេ មមំ សោ អាយស្មា ឯវមាហ
 ខមតុ ច មេ សោ អាយស្មាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ខ្ញុំព្រះអង្គណា និយាយបង្ហាត់ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ដោយពាក្យ
មិនមែន ជាពាក្យទទេ ជាពាក្យកុហក មិនពិត បពិត្រព្រះអង្គ
ដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ អត់ទោសតាមទោស ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គនោះ
ដើម្បីសង្រួមតទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុ អើទោសកំហុស ដែលប្រព្រឹត្តកន្លង
នូវអ្នក ព្រោះជាមនុស្សពាល ជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សមិនឈ្លាស
យ៉ាងណា អ្នកពោលបង្ហាត់សារីបុត្ត ដោយពាក្យមិនមែន ជាពាក្យ
ទទេ កុហកមិនពិត ម្នាលភិក្ខុ កាលណាបើអ្នក ឃើញទោសតាម
ទោស ដែលប្រព្រឹត្តកន្លងហើយ ត្រឡប់ធ្វើឲ្យត្រូវតាមធម៌វិញ តថាគត
ក៏អត់ទោសអ្នក បើបុគ្គលណាឃើញទោសតាមទោស ដែលប្រព្រឹត្ត
កន្លងហើយ ត្រឡប់ធ្វើឲ្យត្រូវតាមធម៌វិញ ដល់នូវការសង្រួមតទៅ
ម្នាលភិក្ខុ នេះជាសេចក្តីចម្រើន ក្នុងវិន័យរបស់ព្រះអរិយៈ ។ លំដាប់នោះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា ម្នាល
សារីបុត្ត លោកចូរអត់ទោសដល់មោឃបុរសនេះចុះ ដ្បិតមោឃបុរស
នេះ នឹងបែកក្បាលជា ៧ ភាគ ក្នុងទីនោះឯង ។ ព្រះសារីបុត្តក្រាប
បង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គអត់ទោសដល់លោកដ៏មាន
អាយុនោះ បើលោកដ៏មានអាយុនោះ និយាយនឹងខ្ញុំព្រះអង្គយ៉ាងនេះ
សូមលោកដ៏មានអាយុនោះ អត់ទោសខ្ញុំព្រះអង្គវិញ ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទរត្តោ

[១២] ឯកំ សមយំ ភក្កវា សារត្តិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។
អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ បុព្វណ្ណាសមយំ
និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ សារត្តិ បិណ្ឌិកាយ
ចារិសិ ។ អថខោ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស ឯត-
ទហោសិ អតិប្បកោ ខោ តាវ សារត្តិយំ បិណ្ឌិកាយ
ចរិតុំ យទ្ធជាហំ យេន អញ្ញតិត្តិយានំ បរិព្វាជកានំ
អាវាមោ តេនុបសង្កមេយ្យន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា
សារីបុត្តោ យេន អញ្ញតិត្តិយានំ បរិព្វាជកានំ
អាវាមោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេហិ
អញ្ញតិត្តិយេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធិ សម្មោទិ
សម្មោទនីយំ កងំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ តេន ខោ បន សមយេន តេសំ
អញ្ញតិត្តិយានំ បរិព្វាជកានំ សន្និសិដ្ឋានំ សន្និបតិ-
តានំ អយមន្តរកថា ឧទទាទិ យោ ហិ កោចិ
អាវុសោ សឧទាទិសេសោ កាលំ ករោតិ សព្វោ
សោ អបរិមុត្តោ និរយា អបរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

[១២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅ ក្នុងវត្ត
 ជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ ព្រះ
 សារីបុត្តដ៏មានអាយុ ស្ងៀមស្ងៀមប្រដាប់បាត្រនិងចីវរក្នុងបុព្វណ្ណសម័យ
 ចូលទៅបិណ្ឌាបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ លំដាប់នោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏
 មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា ការត្រាច់ទៅបិណ្ឌាបាតក្នុងក្រុង
 សាវត្ថី នៅព្រឹកនៅឡើយ បើដូច្នោះគួរអាត្មាអញ ចៀងចូលទៅ
 ឯអារាមពួកអន្យតិវិយបរិព្វាជកសិន ។ ទើបព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ
 ចៀងចូលទៅឯអារាម របស់ពួកអន្យតិវិយបរិព្វាជក លុះចូលទៅ
 ដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយទៅរកពួកអន្យតិវិយបរិព្វាជក លុះ
 បញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួររីករាយនិងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយ
 ក្នុងទីសមគួរ ។ សម័យនោះឯង អន្តរាកថានេះ កើតដល់ពួក
 អន្យតិវិយបរិព្វាជក ដែលកំពុងអង្គុយប្រជុំគ្នាទាំងនោះថា ម្ចាស់អារុសោ
 ទាំងឡាយ បុគ្គលណានីមួយ ជាសឧបាទិសេស ធ្វើមរណកាលទៅ
 បុគ្គលទាំងអស់នោះ មិនដែលផុតអំពីនរក មិនផុតអំពីកំណើតតិរច្ឆាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អបរិមុត្តោ បិត្តិវិសយា អបរិមុត្តោ អបាយទុក្ខតិវិទិចា-
តាតិ ។ អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ តេសំ អញ្ញតិត្តិ-
យានំ បរិព្វាជកានំ កាសិតំ នេវ អភិនទ្ធិ នប្បដិ-
ក្កោសិ អនភិនទ្ធិត្វា អប្បដិក្កោសិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា
បក្កាមិ ភកវតោ សន្តិកេ ឯតស្ស កាសិតស្ស អត្ថំ
អាជានិស្សាមីតិ ។ អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ
សារត្តិយំ បិណ្ណាយ ចរិត្វា បច្ឆាកត្តំ បិណ្ណាចាតប្ប-
ដិក្កន្តោ យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
និសិទ្ធោ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភកវន្តំ ឯត-
នវោច ឥនាហំ ភន្តេ បុព្វណ្ណាសមយំ និវាសេត្វា
បត្តចីរមាទាយ សារត្តិ បិណ្ណាយ ចារិសី ។ តស្ស
មយ្ហំ ភន្តេ ឯតនហោសិ អតិប្បកោ ខោ តាវ
សារត្តិយំ បិណ្ណាយ ចរិត្តំ យន្ទនាហំ យេន អញ្ញតិត្តិ-
យានំ បរិព្វាជកានំ អាវាមោ តេនុបសង្កមេយ្យន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

មិនផុតអំពីបិដកវិស័យ មិនផុតអំពីអបាយ ទុក្ខតិ និងវិនិបាតទេ ។ គ្រានោះ
 ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មិនត្រេកអរ មិនជំទាស់នឹងភាសិត របស់
 អន្សតិរិយបរិញ្ញាជកទាំងនោះ លុះមិនត្រេកអរ មិនជំទាស់ហើយ ទើប
 ក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញទៅ ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹង
 នូវសេចក្តីនៃភាសិតនេះ ក្នុងសំណាក់នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់
 នោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ចូលទៅបិណ្ឌាបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី លុះ
 ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌាបាត ក្នុងវេលាខាងក្រោយភត្តហើយ ក៏ចូលទៅគាល់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ អង្គុយ
 ក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដូច្នោះថា
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គស្ងៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រ
 និងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ណសម័យ ដើម្បីចូលទៅបិណ្ឌាបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីត្រិះរិះ ដូច្នោះថា ការចូល
 ទៅបិណ្ឌាបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី នៅព្រឹកនៅឡើយ បើដូច្នោះគួរតែ
 អាត្មាអញឈៀងចូលទៅឯអារាម របស់ពួកអន្សតិរិយបរិញ្ញាជកសិន ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

អថខោហំ ភន្តេ យេន អញ្ញតិត្តិយានំ បរិព្វាជកានំ
 អាវាមោ តេនុបសង្កមី ឧបសង្កមិត្វា តេហិ អញ្ញតិត្តិ-
 យេហិ បរិព្វាជកេហិ សទ្ធិំ សម្មោទី សម្មោទនីយំ
 កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទី ។
 តេន ខោ បន សមយេន តេសំ អញ្ញតិត្តិយានំ បរិព្វា-
 ជកានំ សន្និសិទ្ធានំ សន្និបតិទានំ អយមន្តរកថា
 ឧទទាទិ យោ ហិ កោចិ អារុសោ សឧទាទិសេសោ
 កាលំ ករោតិ សព្វោ សោ អបរិមុត្តោ និរយា
 អបរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា អបរិមុត្តោ បិត្តិវិសយា
 អបរិមុត្តោ អចាយទុក្កតិវិនិចាតាតិ ។ អថខោហំ
 ភន្តេ តេសំ អញ្ញតិត្តិយានំ បរិព្វាជកានំ ភាសិតំ នេវ
 អភិនទ្ធិំ នប្បដិក្កោសី អនភិនទ្ធិត្វា អប្បដិក្កោសិត្វា
 ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមី ភកវតោ សន្តិកេ ឯតស្ស
 ភាសិតស្ស អត្តំ អាជានិស្សាមីតិ ។ កេចិ សារីបុត្ត
 អញ្ញតិត្តិយា បរិព្វាជកា ពាលា អព្យត្តា កេចិ
 សឧទាទិសេសំ វា សឧទាទិសេសោតិ ជាទិស្សន្តិ

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ទើបខ្ញុំព្រះអង្គធៀងចូលទៅឯអារាម របស់ពួក
អន្យតិវិយបរិព្វាជក លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយទៅ
រកអន្យតិវិយបរិព្វាជកទាំងនោះ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និង
ពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ សម័យនោះឯង
អន្តរាកថានេះ កើតឡើងដល់ពួកអន្យតិវិយបរិព្វាជក ដែលកំពុងអង្គុយ
ប្រជុំគ្នាថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ បុគ្គលណានីមួយ ជាសឧបាទិ-
សេស ធ្វើមរណកាលទៅ បុគ្គលទាំងអស់នោះ មិនដែលផុតអំពីនរក មិន
ផុតអំពីកំណើតតិរច្ឆាន មិនផុតអំពីបិត្តិវិស័យ មិនផុតអំពីអបាយ ទុក្ខតិ
និងវិនិបាតទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លំដាប់នោះ ខ្ញុំព្រះអង្គមិន
ត្រេកអរ មិនជំទាស់នឹងភាសិត របស់ពួកអន្យតិវិយបរិព្វាជកទាំងនោះ
លុះខ្ញុំព្រះអង្គមិនត្រេកអរ មិនជំទាស់ហើយ ទើបក្រោកចាកអាសនៈ
ចៀសចេញទៅ ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងនូវសេចក្តីនៃភាសិតនេះ
ក្នុងសំណាក់នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់សារីបុត្ត
ពួកអន្យតិវិយបរិព្វាជកនីមួយ ជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សមិនឈ្លាស
ពួកណាខ្លះនឹងដឹងនូវសឧបាទិសេសបុគ្គល ថាជាសឧបាទិសេសបុគ្គលក្តី

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អនុចាទិសេសំ វា អនុចាទិសេសោតិ ជានិស្សន្និ ។
 នវយិមេ សារីបុត្ត បុត្តលា សឧចាទិសេសា
 កាលំ កុរុមាណា បរិមុត្តា និរយា បរិមុត្តា តិរច្ឆាន-
 យោនិយា បរិមុត្តា បិត្តិវិសយា បរិមុត្តា អចាយ-
 ទុក្ខតិវិទិចាតា ។ កតមេ នវ ។ ឥធិ សារីបុត្ត
 ឯកច្ចោ បុត្តលោ សីលេសុ បរិបូរីការី ហោតិ
 សមាទិស្នី បរិបូរីការី បញ្ញាយ^(១) មត្តសោការី^(២)
 សោ បញ្ចន្នំ ឱរម្ហាតិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខុយា
 អន្តរាបរិទិញាយី ហោតិ ។ អយំ សារីបុត្ត បឋមោ
 បុត្តលោ សឧចាទិសេសោ កាលំ កុរុមាណា បរិមុត្តា
 និរយា បរិមុត្តា តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តា បិត្តិវិសយា
 បរិមុត្តា អចាយទុក្ខតិវិទិចាតា ។ បុន ចបរំ
 សារីបុត្ត ឥធិកច្ចោ បុត្តលោ សីលេសុ បរិបូរីការី
 ហោតិ សមាទិស្នី បរិបូរីការី បញ្ញាយ មត្តសោការី

១ ឱ. ឯត្តន្តរេ ន បរិបូរីការីតិ បាហោ អត្ថិ ។ ២ ឱ. មត្តសោការីតិ អយំ បាហោ នត្ថិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

នឹងដឹងនូវអនុបាទិសេសបុគ្គល ថាជាអនុបាទិសេសបុគ្គលក្តី ។ ម្នាល
សារីបុត្ត បុគ្គលជាសឧបាទិសេសនេះ មាន ៩ ពួក កាលធ្វើមរណ-
កាលទៅ តែងផុតចាកនរក ផុតចាកកំណើតតិរច្ឆាន ផុតចាក
បិត្តិវិស័យ ផុតចាកអបាយ ទុក្ខតិនិងវិនិបាត ។ បុគ្គល ៩ ពួកដូច
ម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលសារីបុត្ត បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកធ្វើ
ឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសីល ធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសមាធិ តែធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណ
ក្នុងបញ្ញា បុគ្គលនោះ ជាអន្តរាបរិនិព្វាយី ព្រោះអស់សំយោជនៈជា
ចំណែកខាងក្រោម ៥ ។ ម្នាលសារីបុត្ត នេះជាសឧបាទិសេស-
បុគ្គលទី ១ កាលធ្វើមរណកាលទៅ ផុតចាកនរក ផុតចាកកំណើត
តិរច្ឆាន ផុតចាកបិត្តិវិស័យ ផុតចាកអបាយ ទុក្ខតិនិងវិនិបាតហើយ ។
ម្នាលសារីបុត្ត មួយទៀត បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកធ្វើឲ្យបរិបូណ៌
ក្នុងសីល ធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសមាធិ តែធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណក្នុងបញ្ញា

បណ្ណាសកេ សីហនាទរត្តោ

សោ បញ្ចន្នំ ឱរម្ហាតិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខុយា
ឧបហច្ចបរិនិព្វាយី ហោតិ អសដ្ឋារបរិនិព្វាយី ហោតិ
សសដ្ឋារបរិនិព្វាយី ហោតិ ឧទ្ធុសោតោ ហោតិ អក-
និដ្ឋតាមី ។ អយំ សារីបុត្ត បញ្ចមោ បុគ្គលោ សឧចា-
ទិសេសោ កាលំ កុរុមាណោ បរិមុត្តោ និរយា បរិមុត្តោ
តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តោ បិត្តិវិសយា បរិមុត្តោ អចា-
យទុក្ខតិវិនិទាតា ។ បុន ចបរំ សារីបុត្ត ឥនេកច្ចោ
បុគ្គលោ សីលេសុ បរិបូរីការី ហោតិ សមាទិស្មី
មត្តសោការី បញ្ញាយ មត្តសោការី សោ តិណ្ណំ
សំយោជនានំ បរិក្ខុយា រាគនោសមោហានំ តនុត្តា
សកតាតាមី ហោតិ សកិទេវ ឥមំ លោកំ អាភិញ្ញ
ទុក្ខស្សន្តំ កហេតិ ។ អយំ សារីបុត្ត ឆដ្ឋោ
បុគ្គលោ សឧចាទិសេសោ កាលំ កុរុមាណោ បរិមុត្តោ
និរយា ។ បេ ។ បរិមុត្តោ អចាយទុក្ខតិវិនិទាតា ។ បុន
ចបរំ សារីបុត្ត ឥនេកច្ចោ បុគ្គលោ សីលេសុ បរិបូរីការី
ហោតិ សមាទិស្មី មត្តសោការី បញ្ញាយ មត្តសោការី

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

បុគ្គលនោះ ជាឧបហត្ថបរិនិព្វាយី ជាអសង្ខារបរិនិព្វាយី ជាសសង្ខារ-
 បរិនិព្វាយី ជាឧទ្ធិសោតអកនិដ្ឋតាមី ព្រោះអស់ទៅ នៃសំយោជនៈជា
 ចំណែកខាងក្រោម ៥ ។ ម្នាលសារីបុត្ត នេះជាសឧបាទិសេសបុគ្គលទី ៥
 កាលធ្វើមរណកាលទៅ ផុតចាកនរក ផុតចាកកំណើតតិរច្ឆាន ផុត
 ចាកបិត្តិវិស័យ ផុតចាកអបាយ ទុគ្គតិនិងវិនិបាតហើយ ។ ម្នាលសារីបុត្ត
 មួយទៀត បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសីល តែធ្វើឲ្យ
 ល្មមប្រមាណក្នុងសមាធិ ធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណក្នុងបញ្ញា បុគ្គលនោះ ជា
 សកទាតាមី ព្រោះអស់សំយោជនៈ ៣ ព្រោះមានរាគៈ ទោសៈ មោហៈ
 ស្រាលស្តើង មកកាន់មនុស្សលោកនេះម្តងទៀត ទើបធ្វើទីបំផុតទុក្ខបាន ។
 ម្នាលសារីបុត្ត នេះជាសឧបាទិសេសបុគ្គលទី ៦ កាលធ្វើមរណកាលទៅ
 ផុតចាកនរក ។ បេ ។ ផុតចាកអបាយ ទុគ្គតិនិងវិនិបាតហើយ ។
 ម្នាលសារីបុត្ត មួយទៀត បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យបរិបូណ៌
 ក្នុងសីល តែធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណក្នុងសមាធិ ធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណក្នុងបញ្ញា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយសុស នវកនិបាតោ

សោ តិណ្ណំ សំយោជនានំ បរិក្ខាយា ឯកតីដី
 ហោតិ ឯកំយេវ មានុសកំ ករំ និព្វត្តេត្វា
 ទុក្ខស្សន្តំ កកោតិ ។ អយំ សារីបុត្ត សត្តមោ
 បុត្តលោ សឧបាទិសេសោ កាលំ កុរុមាណោ បរិមុត្តោ
 និរយា ។ បេ ។ បរិមុត្តោ អចាយទុក្ខតិរិទិចាតា ។
 បុន ចបរំ សារីបុត្ត ឥនេកច្ចោ បុត្តលោ សីលេសុ
 បរិបូរីការី ហោតិ សមាទិស្មី មត្តសោការី បញ្ញាយ
 មត្តសោការី សោ តិណ្ណំ សំយោជនានំ បរិក្ខាយា
 កោលំកោលោ ហោតិ ទ្វេ វា តីណិ វា កុលានិ
 សន្ធាវិត្វា សំសវិត្វា ទុក្ខស្សន្តំ កកោតិ ។ អយំ សារីបុត្ត
 អដ្ឋមោ បុត្តលោ សឧបាទិសេសោ កាលំ កុរុមាណោ
 បរិមុត្តោ និរយា ។ បេ ។ បរិមុត្តោ អចាយទុក្ខ-
 តិរិទិចាតា ។ បុន ចបរំ សារីបុត្ត ឥនេកច្ចោ
 បុត្តលោ សីលេសុ បរិបូរីការី ហោតិ សមាទិស្មី
 មត្តសោការី បញ្ញាយ មត្តសោការី សោ តិណ្ណំ
 សំយោជនានំ បរិក្ខាយា សត្តក្ខត្តំបរមោ^(១) ហោតិ

១ ឱ. ម. សត្តក្ខត្តំបរមោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេទិកាយ នរកនិបាត

បុគ្គលនោះ ជាឯកពីជី ព្រោះអស់សំយោជនៈ ៣ ត្រូវកើតក្នុង
មនុស្សភព ម្តងទៀត ទើបធ្វើទីបំផុតទុក្ខបាន ។ ម្នាលសារីបុត្ត
នេះជាសឧបាទិសេសបុគ្គលទី ៧ កាលធ្វើមរណកាលទៅ ផុតចាក
នរក ។ បេ ។ ផុតចាកអបាយ ទុក្ខតិរិច្ឆវិនិបាតហើយ ។ ម្នាលសារីបុត្ត
មួយទៀត បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យបរិបូណ៌ក្នុងសីល តែធ្វើឲ្យ
ល្មមប្រមាណក្នុងសមាធិ ធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណក្នុងបញ្ញា បុគ្គលនោះ
ជាកោលំកោលៈ ព្រោះអស់សំយោជនៈ ៣ ត្រាច់រង្គាត់ អន្ទោល
ទៅកាន់ត្រកូលពីរ ឬបីទៀត ទើបធ្វើទីបំផុតទុក្ខបាន ។ ម្នាល
សារីបុត្ត នេះជាសឧបាទិសេសបុគ្គលទី ៨ កាលធ្វើមរណកាលទៅ
ផុតចាកនរក ។ បេ ។ ផុតចាកអបាយ ទុក្ខតិរិច្ឆវិនិបាតហើយ ។
ម្នាលសារីបុត្ត មួយវិញទៀត បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើឲ្យបរិបូណ៌
ក្នុងសីល តែធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណក្នុងសមាធិ ធ្វើឲ្យល្មមប្រមាណក្នុង
បញ្ញា បុគ្គលនោះ ជាសត្តក្ខត្តិបរមៈ ព្រោះអស់សំយោជនៈ ៣

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

សត្តក្ខត្តំបរមំ ទេវេ ច មនុស្សេ ច សន្ធាវិត្តា
 សំសរិត្តា ទុក្ខស្សន្តំ ករោតិ ។ អយំ សារីបុត្ត
 នវមោ បុត្តលោ សឧទាទិសេសោ កាលំ ក្សរុមាណា
 បរិមុត្តោ និរយា បរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តោ
 បិត្តិវិសយា បរិមុត្តោ អទាយទុក្ខតិវិទិចាតា ។ កេចិ
 សារីបុត្ត អញ្ញតិត្តិយា បរិព្វាជកា ពាលា អព្យត្តា
 កេចិ សឧទាទិសេសំ វា សឧទាទិសេសោតិ
 ជាទិស្សន្តិ អនុទាទិសេសំ វា អនុទាទិសេសោតិ
 ជាទិស្សន្តិ ។ ឥមេ ខោ សារីបុត្ត នវ បុត្តលោ
 សឧទាទិសេសោ កាលំ ក្សរុមាណា បរិមុត្តោ និរយា
 បរិមុត្តោ តិរច្ឆានយោនិយា បរិមុត្តោ បិត្តិវិសយា
 បរិមុត្តោ អទាយទុក្ខតិវិទិចាតា ។ ន តាវាយំ សារីបុត្ត
 ធម្មបរិយាយោ បតិកាសិ ភិក្ខុនំ ភិក្ខុនីនំ ឧទាស-
 កានំ ឧទាសិកានំ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ មា ឥមំ
 ធម្មបរិយាយំ សុត្តា បមាទំ អាហារីសូតិ អបិ ច
 មយា យោ បញ្ញាធិប្បាយេន កាសិតោតិ ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

ត្រាច់រង្គាត់ អន្ទោលទៅ កាន់ទេវលោកនិងមនុស្សលោក ៧ ដងទៀត
 ដោយច្រើន ទើបធ្វើទីបំផុតទុក្ខបាន ។ ម្នាលសារីបុត្ត នេះជា
 សឧបាទិសេសបុគ្គលទី ៧ កាលធ្វើមរណកាលទៅ ផុតចាកនរក ផុត
 ចាកកំណើតតិរច្ឆាន ផុតចាកបិត្តិវិស័យ ផុតចាកអបាយ ទុក្ខតិនិង
 វិនិបាតហើយ ។ ម្នាលសារីបុត្ត ពួកអន្យតិវិយបរិព្វាជកនីមួយ ជា
 មនុស្សល្ងង់ មិនឃ្លាស ពួកណាខ្លះនឹងដឹងនូវសឧបាទិសេសបុគ្គល
 ថាជាសឧបាទិសេសបុគ្គលក្តី នឹងដឹងនូវអនុបាទិសេសបុគ្គល ថាជា
 អនុបាទិសេសបុគ្គលក្តី ។ ម្នាលសារីបុត្ត សឧបាទិសេសបុគ្គលទាំង ៧
 ពួកនេះឯង កាលធ្វើមរណកាលទៅ ផុតចាកនរក ផុតចាកកំណើត
 តិរច្ឆាន ផុតចាកបិត្តិវិស័យ ផុតចាកអបាយ ទុក្ខតិនិងវិនិបាតហើយ ។
 ម្នាលសារីបុត្ត ធម្មបរិយាយនេះ មិនទាន់ភ្លឺច្បាស់ដល់ពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី
 ឧបាសក ឧបាសិកា នៅឡើយទេ ។ ដំណើរនេះ ព្រោះហេតុអ្វី ។
 ព្រោះថា ធម្មបរិយាយណា ដែលតថាគតសម្តែងហើយ ដោយបញ្ញា-
 ធិប្បាយ ពួកជនបានស្តាប់ធម្មបរិយាយនោះហើយ ចូរកុំដល់នូវសេចក្តី
 ប្រមាទឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[១៣] អថខោ អាយស្មា មហាកោដ្ឋិតោ យេនា-
 យស្មា សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយ-
 ស្មតា សារីបុត្តេន សទ្ធិ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ
 សារាណីយំ វិតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
 និសិទ្ធោ ខោ អាយស្មា មហាកោដ្ឋិតោ អាយស្មន្តំ
 សារីបុត្តំ ឯតទរោច កិណ្ឌខោ អារុសោ សារីបុត្ត យំ
 កម្មំ ទិដ្ឋធម្មវេទនីយំ តំ មេ កម្មំ សម្បរាយវេទនីយំ
 ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ
 វុស្សតីតិ ។ នោ ហិទំ អារុសោ ។ កិ បនារុសោ
 សារីបុត្ត យំ កម្មំ សម្បរាយវេទនីយំ តំ មេ កម្មំ
 ទិដ្ឋធម្មវេទនីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ
 ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ។ នោ ហិទំ អារុសោ ។ កិណ្ឌ
 ខោ អារុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ សុខវេទនីយំ តំ មេ
 កម្មំ ទុក្ខវេទនីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ
 ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ។ នោ ហិទំ អារុសោ ។ កិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

[១៣] គ្រានោះ ព្រះមហាកោដ្ឋិតៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅរកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយ នឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យ ដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះមហាកោដ្ឋិតៈដ៏មាន អាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានសួរព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុដូច្នោះ ថា ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណាដែលឲ្យ ផល ក្នុងបច្ចុប្បន្ន សូមឲ្យកម្មនោះឲ្យផល ក្នុងបរលោកដល់អាត្មាអញ វិញ បានឬ ។ ម្ចាស់អារុសោ មិនបានទេ ។ ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បី ប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណាឲ្យផល ក្នុងបរលោក សូមឲ្យ កម្មនោះឲ្យផល ក្នុងបច្ចុប្បន្នដល់អាត្មាអញវិញ បានដែរឬ ។ ម្ចាស់ អារុសោ មិនបានទេ ។ ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្ម- ចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុ នេះថា កម្មណាដែលឲ្យផលជាសុខ សូមឲ្យកម្មនោះឲ្យផលជាទុក្ខ ដល់អាត្មាអញវិញ បានដែរឬ ។ ម្ចាស់អារុសោ មិនបានទេ ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

បដារុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ ទុក្ខវេទនីយំ តំ មេ
 កម្មំ សុខវេទនីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ
 ព្រហ្មចរិយំ រុស្សតីតិ ។ ឆោ ហិទំ អារុសោ ។
 កិណ្ណ ខោ អារុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ បរិបក្កវេទនីយំ
 តំ មេ កម្មំ អបរិបក្កវេទនីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស
 អត្តាយ ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ រុស្សតីតិ ។ ឆោ ហិទំ
 អារុសោ ។ កិ បដារុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ អបរិ-
 បក្កវេទនីយំ តំ មេ កម្មំ បរិបក្កវេទនីយំ ហោតូតិ
 ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ រុស្សតីតិ ។
 ឆោ ហិទំ អារុសោ ។ កិណ្ណ ខោ អារុសោ
 សារីបុត្ត យំ កម្មំ ពហុវេទនីយំ តំ មេ កម្មំ
 អប្បវេទនីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ
 ព្រហ្មចរិយំ រុស្សតីតិ ។ ឆោ ហិទំ អារុសោ ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណាឲ្យ
 ផលជាទុក្ខ សូមឲ្យកម្មនោះឲ្យផល ជាសុខដល់អាត្មាអញវិញ បាន
 ដែរឬ ។ ម្នាលអារុសោ មិនបានទេ ។ ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត
 ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណាដែលមានវារៈឲ្យផល សូម
 ឲ្យកម្មនោះទៅជាមានវារៈ មិនឲ្យផលដល់អាត្មាអញវិញ បានដែរឬ ។
 ម្នាលអារុសោ មិនបានទេ ។ ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់
 ហេតុនេះថា កម្មណាដែលមានវារៈមិនឲ្យផល សូមឲ្យកម្មនោះ ទៅ
 ជាមានវារៈ ឲ្យផលដល់អាត្មាអញវិញ បានដែរឬ ។ ម្នាលអារុសោ
 មិនបានទេ ។ ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយ-
 ធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុ
 នេះថា កម្មណាឲ្យផលច្រើន សូមឲ្យកម្មនោះ ត្រឡប់ទៅជាឲ្យផលតិច
 ដល់អាត្មាអញវិញ បានដែរឬ ។ ម្នាលអារុសោ មិនបានទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

កី បនារុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ អប្បវេទនីយំ តំ មេ
កម្មំ ពហុវេទនីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ
ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ។ នោ ហិទំ អារុសោ ។

កិណ្ណ ខោ អារុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ វេទនីយំ តំ
មេ កម្មំ អវេទនីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ
ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ។ នោ ហិទំ អារុសោ ។

កី បនារុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ អវេទនីយំ តំ
មេ កម្មំ វេទនីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ
ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ។ នោ ហិទំ អារុសោ ។

កិណ្ណ ខោ អារុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ ទិដ្ឋទម្ម-
វេទនីយំ តំ មេ កម្មំ សម្បរាយវេទនីយំ ហោតូតិ
ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ឥតិ
បុដ្ឋោ សមាណោ នោ ហិទំ អារុសោតិ វទេសិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណាឲ្យ
 ផលតិច សូមឲ្យកម្មនោះ ត្រឡប់ទៅជាឲ្យផលច្រើនដល់អាត្មាអញវិញ
 បានដែរឬ ។ ម្នាលអារុសោ មិនបានទេ ។ ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត
 ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បី
 ប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណា ដែលឲ្យផល សូមឲ្យកម្មនោះ
 ត្រឡប់ជាមិនឲ្យផលដល់អាត្មាអញវិញ បានដែរឬ ។ ម្នាលអារុសោ
 មិនបានទេ ។ ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយ-
 ធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា
 កម្មណាដែលមិនឲ្យផល សូមឲ្យកម្មនោះ ត្រឡប់ជាឲ្យផលដល់អាត្មា
 អញវិញ បានដែរឬ ។ ម្នាលអារុសោ មិនបានទេ ។

ព្រះមហាកោដ្ឋិតៈដ៏មានអាយុពោលថា កាលដែលខ្ញុំសួរដូច្នោះថា
 ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណាដែល
 ឲ្យផល ក្នុងបច្ចុប្បន្ន សូមឲ្យកម្មនោះឲ្យផល ក្នុងបរលោកដល់អាត្មា
 អញវិញ បានដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្នាលអារុសោ មិនបានទេ ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទរត្តោ

កី បនាវុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ សម្បរាយវេទ-
 ដីយំ តំ មេ កម្មំ ទិដ្ឋទម្មវេទដីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស
 អត្តាយ ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ឥតិ បុដ្ឋោ
 សមាដោ ដោ ហិទំ អាវុសោតិ វទេសិ ។ កិណ្ណ ខោ
 អាវុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ សុខវេទដីយំ តំ មេ កម្មំ
 ទុក្ខវេទដីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ
 ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាដោ ដោ ហិទំ
 អាវុសោតិ វទេសិ ។ កី បនាវុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ
 ទុក្ខវេទដីយំ តំ មេ កម្មំ សុខវេទដីយំ ហោតូតិ
 ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ
 ឥតិ បុដ្ឋោ សមាដោ ដោ ហិទំ អាវុសោតិ វទេសិ ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

កាលដែលខ្ញុំសួរដូច្នោះថា ម្ចាស់អាវុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍
 ដល់ហេតុនេះថា កម្មណាដែលឲ្យផល ក្នុងបរលោក សូមឲ្យកម្មនោះ
 ឲ្យផល ក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះដល់អាត្មាអញវិញ បានដែរឬ លោកឆ្លើយថា
 ម្ចាស់អាវុសោ មិនបានទេ ។ កាលដែលខ្ញុំសួរដូច្នោះថា ម្ចាស់អាវុសោ
 សារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណាឲ្យផលជាសុខ
 សូមឲ្យកម្មនោះ ឲ្យផលជាទុក្ខដល់អាត្មាអញវិញ បានដែរឬ លោក
 ឆ្លើយថា ម្ចាស់អាវុសោ មិនបានទេ ។ កាលដែលខ្ញុំសួរដូច្នោះថា
 ម្ចាស់អាវុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណា
 ដែលឲ្យផលជាទុក្ខ សូមឲ្យកម្មនោះ ត្រឡប់ឲ្យផលជាសុខដល់អាត្មា
 អញវិញ បានដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្ចាស់អាវុសោ មិនបានទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

កិណ្ណុ ខោ អារុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ បរិបក្កវេ-
 ទនីយំ តំ មេ កម្មំ អបរិបក្កវេទនីយំ ហោតូតិ
 ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ឥតិ
 បុដ្ឋោ សមាណោ នោ ហិទំ អារុសោតិ វទេសិ ។
 កី បនារុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ អបរិបក្កវេទនីយំ
 តំ មេ កម្មំ បរិបក្កវេទនីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ
 ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាណោ
 នោ ហិទំ អារុសោតិ វទេសិ ។ កិណ្ណុ ខោ អារុសោ
 សារីបុត្ត យំ កម្មំ ពហុវេទនីយំ តំ មេ កម្មំ អប្ប-
 វេទនីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ
 វុស្សតីតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាណោ នោ ហិទំ អារុសោតិ
 វទេសិ ។ កី បនារុសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ
 អប្បវេទនីយំ តំ មេ កម្មំ ពហុវេទនីយំ ហោតូតិ
 ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ឥតិ
 បុដ្ឋោ សមាណោ នោ ហិទំ អារុសោតិ វទេសិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ នវកនិបាត

កាលដែលខ្ញុំសួរដូច្នោះថា ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់
 ហេតុនេះថា កម្មណាដែលមានវារៈឲ្យផល សូមឲ្យកម្មនោះ មានវារៈ
 មិនឲ្យផលដល់អាត្មាអញវិញ បានដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្ចាស់អារុសោ
 មិនបានទេ ។ កាលដែលខ្ញុំសួរដូច្នោះថា ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត
 ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បី
 ប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណាដែលមានវារៈមិនឲ្យផល សូមឲ្យ
 កម្មនោះ មានវារៈឲ្យផលដល់អាត្មាអញវិញ បានដែរឬ លោកឆ្លើយថា
 ម្ចាស់អារុសោ មិនបានទេ ។ កាលដែលខ្ញុំសួរដូច្នោះថា ម្ចាស់
 អារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណាដែលឲ្យ
 ផលច្រើន សូមឲ្យកម្មនោះ ត្រឡប់ឲ្យផលតិចដល់អាត្មាអញវិញ បាន
 ដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្ចាស់អារុសោ មិនបានទេ ។ កាលដែលខ្ញុំសួរ
 ដូច្នោះថា ម្ចាស់អារុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុង
 សំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណា
 ដែលឲ្យផលតិច សូមឲ្យកម្មនោះ ត្រឡប់ជាឲ្យផលច្រើនដល់អាត្មា
 អញវិញ បានដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្ចាស់អារុសោ មិនបានទេ ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

កិណ្ណុ ខោ អាវសោ សារីបុត្ត យំ កម្មំ វេទនីយំ
តំ មេ កម្មំ អវេទនីយំ ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ
ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាណោ
នោ ហិទំ អាវុសោតិ វទេសិ ។ កិ បណាវុសោ
សារីបុត្ត យំ កម្មំ អវេទនីយំ តំ មេ កម្មំ វេទនីយំ
ហោតូតិ ឯតស្ស អត្តាយ ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ
វុស្សតីតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាណោ នោ ហិទំ អាវុសោតិ
វទេសិ អថ កិមត្ថំ ចរតាវុសោ^(១) ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ
វុស្សតីតិ ។ យំ ខោស្ស អាវុសោ អត្តាយ អទិដ្ឋំ អប្បត្ថំ
អសច្ចិកតំ អនកិសមេតំ តស្ស ញាណាយ ទស្សនាយ
បត្តិយា សច្ចិកិរិយាយ អកិសមយាយ ភកវតិ
ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតិ ឥទំ ទុក្ខន្តិ ខោស្ស អាវុសោ អយំ
ទុក្ខសមុទយោតិ ខោស្ស អាវុសោ អយំ ទុក្ខនិរោណោតិ

១ ឱ. បរហាវុសោ ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

កាលដែលខ្ញុំសួរដូច្នោះថា ម្នាលអាវុសោសារីបុត្ត ចុះបុគ្គល ប្រព្រឹត្ត
 ព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់
 ហេតុនេះថា កម្មណា ដែលឲ្យផល សូមឲ្យកម្មនោះ ត្រឡប់
 ជាមិនឲ្យផល ដល់អាត្មាអញវិញ បានដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្នាល
 អាវុសោ មិនបានទេ ។ កាលដែលខ្ញុំសួរដូច្នោះថា ម្នាលអាវុសោ
 សារីបុត្ត ចុះបុគ្គល ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ហេតុនេះថា កម្មណា ដែល
 មិនឲ្យផល សូមឲ្យកម្មនោះ ត្រឡប់ជាឲ្យផល ដល់អាត្មាអញវិញ
 បានដែរឬ លោកឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ មិនបានទេ ម្នាលអាវុសោ
 កាលបើដូច្នោះ ចុះបុគ្គល ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ តើប្រព្រឹត្តដើម្បីអ្វី ។ ម្នាលអាវុសោ គុណជាតណា
 ដែលបុគ្គលមិនបានដឹង មិនបានឃើញ មិនបានដល់ មិនបានធ្វើឲ្យ
 ជាក់ច្បាស់ មិនបានត្រាស់ដឹងនៅឡើយ បុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌
 ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីដឹង ដើម្បីឃើញ ដើម្បីដល់ ដើម្បី
 ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹង នូវគុណជាតនោះ ម្នាលអាវុសោ នេះ
 ជាទុក្ខ ម្នាលអាវុសោ នេះជាទុក្ខសមុទ័យ ម្នាលអាវុសោ នេះជាទុក្ខនិរោធ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ខោស្ស អាវុសោ អយំ ទុក្ខនិរោធតាមិទី បដិបទាតិ
 ខោស្ស អាវុសោ អញ្ញាតំ អទិដ្ឋំ អប្បត្តំ អសច្ចិកតំ
 អនភិសមេតំ តស្ស ញាណាយ ទស្សនាយ បត្តិយា
 សច្ចិកិរិយាយ អភិសមយាយ ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ
 វុស្សតិ ឥទំ ខោស្ស អាវុសោ អញ្ញាតំ អទិដ្ឋំ
 អប្បត្តំ អសច្ចិកតំ អនភិសមេតំ តស្ស ញាណាយ
 ទស្សនាយ បត្តិយា សច្ចិកិរិយាយ អភិសមយាយ
 ភកវតិ ព្រហ្មចរិយំ វុស្សតីតិ ។

[១៤] អថខោ អាយស្មា សមិទ្ធិ យេនាយស្មា
 សារីបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ
 សារីបុត្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯក-
 មន្តំ និសីទ្តំ ខោ អាយស្មន្តំ សមិទ្ធិ អាយស្មា
 សារីបុត្តោ ឯតទរោច កិមារម្មណា សមិទ្ធិ
 បុរិសស្ស សង្កប្បវិតក្កា ឧប្បជ្ជន្តីតិ ។ ជាមរូចារម្មណា
 ភន្តេតិ ។ តេ បន សមិទ្ធិ កូ ជានត្តំ កច្ចន្តីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គក្ករិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអារុសោ នេះជាទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទា ដែលបុគ្គល
 មិនបានដឹង មិនបានឃើញ មិនបានដល់ មិនបានធ្វើ
 ឲ្យជាក់ច្បាស់ មិនបានត្រាស់ដឹង បុគ្គលប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌
 ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីដឹង ដើម្បីឃើញ ដើម្បីដល់
 ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវគុណជាតនោះ ម្នាលអារុសោ
 នេះឯង ជាគុណជាត ដែលបុគ្គល មិនបានដឹង មិនបានឃើញ
 មិនបានដល់ មិនបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មិនបានត្រាស់ដឹង បុគ្គល
 ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ក្នុងសំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដើម្បីដឹង
 ដើម្បីឃើញ ដើម្បីដល់ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដើម្បីត្រាស់ដឹងនូវ
 គុណជាតនោះ ។

[១២] គ្រានោះ ព្រះសមិទ្ធិដ៏មានអាយុ ចូលទៅរកព្រះ
 សារីបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ
 ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះសមិទ្ធិដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសម
 គួរហើយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ សួរដូច្នោះថា ម្នាលសមិទ្ធិ វិតក្កៈ
 ជាសង្កប្បៈ របស់បុរស មានអ្វី ជាអារម្មណ៍ ទើបកើតឡើង ។ ព្រះសមិទ្ធិ
 ឆ្លើយតបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មាននាមនិងរូប ជាអារម្មណ៍ ។
 ម្នាលសមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះ ដល់នូវភាពផ្សេងគ្នា ក្នុងទីដូចម្តេច ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

ធាតុសុ កន្តេតិ ។ តេ បន សមិទ្ធិ កឹសមុទយាតិ ។
 ជស្សសមុទយា កន្តេតិ ។ តេ បន សមិទ្ធិ
 កឹសមោសរណាតិ ។ វេទនាសមោសរណា កន្តេតិ ។
 តេ បន សមិទ្ធិ កឹបមុខាតិ ។ សមាធិប្បមុខា
 កន្តេតិ ។ តេ បន សមិទ្ធិ កឹអាធិបតេយ្យាតិ ។
 សតាធិបតេយ្យា កន្តេតិ ។ តេ បន សមិទ្ធិ
 កឹឧត្តរាតិ ។ បញ្ញាត្តរា កន្តេតិ ។ តេ បន
 សមិទ្ធិ កឹសារាតិ ។ វិមុត្តិសារា កន្តេតិ ។ តេ
 បន សមិទ្ធិ កឹឱកធាតិ ។ អមតោកធា កន្តេតិ ។
 កិមារម្មណា សមិទ្ធិ បុរិសស្ស សង្កប្បវិតក្កា
 ឧប្បជ្ជន្តិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាណោ ជាមរូចារម្មណា
 កន្តេតិ វេទសិ ។ តេ បន សមិទ្ធិ កូ ណានត្ថំ កច្ឆន្តិ
 ឥតិ បុដ្ឋោ សមាណោ ធាតុសុ កន្តេតិ វេទសិ ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ក្នុងពួកធាតុ ។ ម្នាលសមិទ្ធិ ធម៌ទាំង
នោះ មានអ្វី ជាដែនកើត ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មាន
ផស្សៈ ជាដែនកើត ។ ម្នាលសមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះ មានអ្វីជា
ទីប្រជុំចុះ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានវេទនា ជាទីប្រជុំចុះ ។
ម្នាលសមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះមានអ្វី ជាប្រធាន ។ បពិត្រលោកម្ចាស់
ដ៏ចម្រើន មានសមាធិ ជាប្រធាន ។ ម្នាលសមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះ មាន
អ្វី ជាអធិបតី ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានសតិ ជាអធិបតី ។
ម្នាលសមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះ មានអ្វី ជារបស់ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ បពិត្រលោក
ម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានបញ្ញា ជារបស់ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ម្នាលសមិទ្ធិ ធម៌ទាំង
នោះ មានអ្វី ជាខ្លឹម ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានវិមុត្តិ ជាខ្លឹម ។
ម្នាលសមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះ មានអ្វី ជាទីតាំងនៅស៊ប់ ។ បពិត្រលោក
ម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានអមតៈ ជាទីតាំងនៅស៊ប់ ។ កាលដែលខ្ញុំសួរថា ម្នាល
សមិទ្ធិ វិតក្កៈ ជាសង្គ័យៈ របស់បុរស មានអ្វី ជាអារម្មណ៍ ទើបកើតឡើង
លោកឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មាននាមនិងរូប ជាអារម្មណ៍ ។
កាលដែលខ្ញុំសួរថា ម្នាលសមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះដល់នូវភាពផ្សេងគ្នា ក្នុងទី
ដូចម្តេច លោកឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ក្នុងពួកធាតុ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តេ បន សមិទ្ធិ កឹសមុទយាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ
សមាណោ ជស្សសមុទយា ភន្តេតិ វទេសិ ។ តេ
បន សមិទ្ធិ កឹសមោសវណាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាណោ
វេទនាសមោសវណា ភន្តេតិ វទេសិ ។ តេ បន សមិទ្ធិ
កឹបមុខាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាណោ សមាធិប្បមុខា
ភន្តេតិ វទេសិ ។ តេ បន សមិទ្ធិ កឹអាធិបតេយ្យាតិ
ឥតិ បុដ្ឋោ សមាណោ សតាធិបតេយ្យា ភន្តេតិ
វទេសិ ។ តេ បន សមិទ្ធិ កឹឧត្តរាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ
សមាណោ បញ្ញត្តរា ភន្តេតិ វទេសិ ។ តេ បន
សមិទ្ធិ កឹសារាតិ ឥតិ បុដ្ឋោ សមាណោ វិមុត្តិសារា
ភន្តេតិ វទេសិ ។ តេ បន សមិទ្ធិ កឹឱកធាតិ
ឥតិ បុដ្ឋោ សមាណោ អមតោកធា ភន្តេតិ វទេសិ ។
សាធុ សាធុ សមិទ្ធិ សាធុ ខោ ត្វំ សមិទ្ធិ បញ្ញំ
បុដ្ឋោ វិស្សន្តេសិ តេន វា មា មញ្ញិតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

កាលដែលខ្ញុំសួរថា ម្ចាស់សមិទ្ធិ ធម៌ទាំងឡាយនោះ មានអ្វី ជាដែនកើត លោក
ឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានផស្សៈ ជាដែនកើត ។ កាល
ដែលខ្ញុំសួរថា ម្ចាស់សមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះ មានអ្វី ជាទីប្រជុំចុះ លោក
ឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានវេទនា ជាទីប្រជុំចុះ ។ កាល
ដែលខ្ញុំសួរថា ម្ចាស់សមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះ មានអ្វី ជាប្រធាន លោក
ឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានសមាធិ ជាប្រធាន ។ កាល
ដែលខ្ញុំសួរថា ម្ចាស់សមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះ មានអ្វី ជាអធិបតី លោកឆ្លើយ
ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានសតិ ជាអធិបតី ។ កាលដែលខ្ញុំ
សួរថា ម្ចាស់សមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះ មានអ្វី ជារបស់ខ្ពង់ខ្ពស់ លោក
ឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានបញ្ញា ជារបស់ខ្ពង់ខ្ពស់ ។
កាលដែលខ្ញុំសួរថា ម្ចាស់សមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះ មានអ្វី ជាខ្លឹម លោក
ឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានវិមុត្តិ ជាខ្លឹម ។ កាលដែល
ខ្ញុំសួរថា ម្ចាស់សមិទ្ធិ ធម៌ទាំងនោះ មានអ្វី ជាទីតាំងនៅស៊ប់ លោកឆ្លើយ
ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន មានអមតៈ ជាទីតាំងនៅស៊ប់ ។ ម្ចាស់
សមិទ្ធិ ប្រពៃណាស់ ម្ចាស់សមិទ្ធិ អ្នកវិសជ្ជនាប្រស្នាដែលខ្ញុំសួរហើយត្រូវ
ណាស់ មួយទៀត អ្នកកុំបានចិត្តព្រោះការវិសជ្ជនាប្រស្នានោះឡើយ ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

[១៥] សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ កល្នោកា អនេក-
 វស្សតណិកោ តស្សស្ស ឆវ វណាមុខានិ ឆវ
 អភេទនមុខានិ តតោ យំ កិញ្ចិ បក្សវេយ្យ
 អសុចិយេវ បក្សវេយ្យ ទុក្ខន្ធិយេវ បក្សវេយ្យ
 ជេតុច្ឆិយំយេវ បក្សវេយ្យ យំ កិញ្ចិ បសវេយ្យ
 អសុចិយេវ បសវេយ្យ ទុក្ខន្ធិយេវ បសវេយ្យ
 ជេតុច្ឆិយំយេវ បសវេយ្យ ។ កល្នោកាតិ ខោ ភិក្ខុវេ
 ឥមស្សេតំ ចាតុម្ហាហាភូតិកស្ស កាយស្ស អធិ-
 វចនំ មាតាបេត្តិកសម្ភវស្ស ឱទនកុម្មាសុបចយស្ស
 អនិច្ចុត្តាននបរិមទ្ធនភេទនវិទ្ធិសនធម្មស្ស តស្ស ឆវ
 វណាមុខានិ ឆវ អភេទនមុខានិ តតោ យំ កិញ្ចិ
 បក្សវតិ អសុចិយេវ បក្សវតិ ទុក្ខន្ធិយេវ
 បក្សវតិ ជេតុច្ឆិយំយេវ បក្សវតិ យំ កិញ្ចិ
 បសវតិ អសុចិយេវ បសវតិ ទុក្ខន្ធិយេវ បសវតិ
 ជេតុច្ឆិយំយេវ បសវតិ តស្មាតិហា ភិក្ខុវេ ឥមស្សី
 កាយេ និព្វិន្ទថាតិ ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

[១៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចបូសរាប់ដោយឆ្នាំមិនតែមួយ មុខដំបៅមាន ៩ គឺមុខដំបៅដែលមិនមានអ្នកណាទម្លាយទាំង ៩ របស់ បូសនោះទេ វត្ថុនីមួយៗគប្បីហូរចេញ របស់មិនស្អាតក៏គប្បីហូរចេញ ក្លិន អាក្រក់ ក៏គប្បីផ្សាយចេញ របស់គួរខ្ពើមក៏គប្បីហូរចេញ វត្ថុនីមួយៗក៏គប្បី ជ្រាបចេញ របស់មិនស្អាតក៏គប្បីជ្រាបចេញ ក្លិនអាក្រក់ក៏គប្បីផ្សាយ ចេញ របស់ដែលគួរខ្ពើមក៏គប្បីផ្សាយចេញអំពីមុខដំបៅនោះ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា បូសនេះ ជាឈ្មោះរបស់កាយ ដែលប្រកប ដោយមហាកូតរូប ៤ នេះ មានមាតាបិតា ជាដែនកើត ចម្រើនដោយ បាយនិងនំកុម្មាស មានសេចក្តីមិនទៀង មានកិរិយាប្រោះព្រំ គក់ច្របាច់ បែកធ្លាយ វិនាសខ្ចាត់ខ្ចាយជាធម្មតា មុខដំបៅមាន ៩ គឺមុខដំបៅ ដែលមិនមានអ្នកណាទម្លាយទាំង ៩ របស់កាយនោះទេ វត្ថុមួយតែងហូរ ចេញ របស់មិនស្អាតក៏ហូរចេញ ក្លិនអាក្រក់ក៏ហូរចេញ របស់ គួរខ្ពើមក៏ហូរចេញ វត្ថុនីមួយៗក៏ជ្រាបចេញ របស់មិនស្អាតក៏ជ្រាប ចេញ ក្លិនអាក្រក់ក៏ជ្រាបចេញ របស់គួរខ្ពើមក៏ជ្រាបចេញ អំពីមុខ ដំបៅនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរនឿយណាយក្នុងកាយនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[១៦] នវយិមា ភិក្ខុវេ សញ្ញា ការិតា ពហុលី-
 កតា មហាប្បលា ហោត្តិ មហានិសំសា អមតោគតា
 អមតបរិយោសាណា ។ កតមា នវ ។ អសុភសញ្ញា
 មរណសញ្ញា អាហារេ បដិក្ខុលសញ្ញា សព្វលោកេ
 អនភិវតសញ្ញា អនិច្ចសញ្ញា អនិច្ចេ ទុក្ខសញ្ញា ទុក្ខេ
 អនត្តសញ្ញា បហានសញ្ញា វិរាគសញ្ញា ។ ឥមា ខោ
 ភិក្ខុវេ នវ សញ្ញា ការិតា ពហុលីកតា មហាប្បលា
 ហោត្តិ មហានិសំសា អមតោគតា អមតបរិយោ-
 សាណាតិ ។

[១៧] នវហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមដ្ឋាគតំ កុលំ
 អនុបកត្ធា វា ណាលំ ឧបកត្តំ ឧបកត្ធា វា ណាលំ
 ទិសីទិគំ ។ កតមេហិ នវហិ ។ ន មនាបេន
 បច្ចុដ្ឋេន្តិ ន មនាបេន អភិវាទេន្តិ ន មនាបេន អាសនំ
 ទេន្តិ សន្តមស្ស បរិកុយ្ហន្តិ ពហុកម្មិ ថោកំ ទេន្តិ
 បណីតម្មិ លូទំ ទេន្តិ អសក្កច្ចំ ទេន្តិ នោ សក្កច្ចំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

[១៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញា ៩ យ៉ាងនេះ ដែលបុគ្គល
 ចម្រើន ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន
 មានអមតៈ ជាទីតាំងនៅស៊ប់ មានអមតៈ ជាបរិយោសាន ។ សញ្ញា
 ៩ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺ អសុភសញ្ញា ១ មរណសញ្ញា ១ អាហារេ
 បដិកូលសញ្ញា ១ សព្វលោកេអនភិវតសញ្ញា ១ អនិច្ចសញ្ញា ១
 អនិច្ចេទុក្ខសញ្ញា ១ ទុក្ខេអនត្តសញ្ញា ១ បហានសញ្ញា ១ វិរាគសញ្ញា ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញាមាន ៩ យ៉ាងនេះឯង ដែលបុគ្គលចម្រើន
 ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានអមតៈ
 ជាទីតាំងនៅស៊ប់ មានអមតៈជាបរិយោសាន ។

[១៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រកូលប្រកបដោយអង្គ ៩
 ដែលភិក្ខុមិនទាន់ចូលទៅ ក៏មិនគួរចូលទៅ បើភិក្ខុចូលជ្រុលទៅហើយ
 ក៏មិនគួរអង្គុយ ។ ត្រកូលប្រកបដោយអង្គ ៩ តើដូចម្តេចខ្លះ ។
 គឺគេមិនក្រោកទទួល ដោយសេចក្តីពេញចិត្ត ១ មិនថ្វាយបង្គំ ដោយ
 សេចក្តីពេញចិត្ត ១ មិនឲ្យអាសនៈ ដោយសេចក្តីពេញចិត្ត ១ លាក់
 របស់ដែលមាន ១ របស់មានច្រើនឲ្យតិច ១ មានរបស់ដែលថ្លៃថ្លា
 ឲ្យរបស់សៅហ្មង ១ ឲ្យដោយមិនគោរព មិនឲ្យ ដោយគោរព ១

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

ន ឧបនិសីទន្តិ ធម្មស្សវោយ កាសិតមស្ស ន
 រមិស្សន្តិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ នវហដ្តេហិ សមដ្ឋាកតំ
 កុលំ អនុបកន្ធា វា ជាលំ ឧបកន្តំ ឧបកន្ធា វា
 ជាលំ និសីទិតុំ ។ នវហិ ភិក្ខុវេ អដ្តេហិ សមដ្ឋាកតំ
 កុលំ អនុបកន្ធា វា អលំ ឧបកន្តំ ឧបកន្ធា វា អលំ
 និសីទិតុំ ។ កតមេហិ នវហិ ។ មនាបេន បច្ចុដ្ឋេន្តិ
 មនាបេន អភិវាទេន្តិ មនាបេន អាសនំ ទេន្តិ
 សន្តមស្ស ន បរិគុយ្ហន្តិ ពហុកម្មិ ពហុកំ ទេន្តិ
 បណីតម្មិ បណីតំ ទេន្តិ សក្កច្ចំ ទេន្តិ នោ អសក្កច្ចំ
 ឧបនិសីទន្តិ ធម្មស្សវោយ កាសិតមស្ស រមិស្សន្តិ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ នវហដ្តេហិ សមដ្ឋាកតំ កុលំ
 អនុបកន្ធា វា អលំ ឧបកន្តំ ឧបកន្ធា វា អលំ
 និសីទិតុន្តិ ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

មិនចូលទៅអង្គុយជិត ដើម្បីស្តាប់ធម៌ដោយគោរព ១ មិនត្រេកអរនឹង
 ភាសិតរបស់ភិក្ខុនោះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រកូលប្រកបដោយ
 អង្គ ៩ នេះឯង ដែលភិក្ខុមិនធ្លាប់ចូលទៅ ក៏មិនគួរចូលទៅ ឬ ចូល
 ជ្រុលទៅហើយ ក៏មិនគួរអង្គុយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រកូល
 ប្រកបដោយអង្គ ៩ ដែលភិក្ខុមិនទាន់ចូលទៅ ក៏ចូលទៅបាន ឬ ចូល
 ទៅហើយ ក៏គួរអង្គុយបាន ។ ត្រកូលប្រកបដោយអង្គ ៩ តើដូច
 ម្តេចខ្លះ ។ គឺគេក្រោកទទួល ដោយសេចក្តីពេញចិត្ត ១ ថ្វាយបង្គំ
 ដោយសេចក្តីពេញចិត្ត ១ ឲ្យអាសនៈ ដោយសេចក្តីពេញចិត្ត ១ មិន
 លាក់របស់ដែលមាន ១ របស់ដែលមានច្រើនឲ្យច្រើន ១ របស់ថ្លៃថ្លា
 ឲ្យរបស់ថ្លៃថ្លា ១ ឲ្យដោយគោរព មិនឲ្យដោយមិនគោរព ១ ចូល
 ទៅអង្គុយជិត ដើម្បីស្តាប់ធម៌ ១ ត្រេកអរនឹងភាសិតរបស់ភិក្ខុនោះ ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រកូលប្រកបដោយអង្គ ៩ នេះឯង ដែលភិក្ខុមិន
 ទាន់ចូលទៅ ក៏គួរចូលទៅបាន ឬចូលទៅហើយ ក៏គួរអង្គុយបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[១៨] នវហង្កេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុវេ ឧចោ-
សថោ ឧបរុត្តោ មហាប្បលោ ហោតិ មហានិសំសោ
មហាជុតិកោ មហាវិច្ឆារោ ។ កថំ ឧបរុត្តោ ច ភិក្ខុវេ
នវហង្កេហិ សមន្នាគតោ ឧចោសថោ មហាប្បលោ
ហោតិ មហានិសំសោ មហាជុតិកោ មហាវិច្ឆារោ ។
ឥធិ ភិក្ខុវេ អរិយស្សារកោ ឥតិ បដិសញ្ចិត្តិ យាវ-
ដីវំ អរហន្តោ ចាណាតិចាតំ បហាយ ចាណាតិចាតា
បដិវិរតា និហិតទណ្ណោ និហិតសត្តោ លង្គិ ទយាបន្នោ
សព្វប្បណាក្ខតហិតានុកម្មិនោ វិហារន្តិ អហម្បជ្ជ
ឥមញ្ច រត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ ចាណាតិចាតំ បហាយ
ចាណាតិចាតា បដិវិរតោ និហិតទណ្ណោ និហិត-
សត្តោ លង្គិ ទយាបន្នោ សព្វប្បណាក្ខតហិតានុកម្មិ
វិហារមិ ឥមិធាបង្កេន អរហតំ អនុករោមិ ឧចោ-
សថោ ច មេ ឧបរុត្តោ ភិវិស្សតីតិ ឥមិធា
បបមេន ចង្កេន សមន្នាគតោ ហោតិ ។ មេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

[១៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៩ ប្រការ ដែលបុគ្គលចាំរក្សាហើយ រមែងមានផលច្រើន មាន អានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មានការផ្សាយទៅច្រើន ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៩ ប្រការ ដែលបុគ្គល ចាំរក្សាហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានសេចក្តី រុងរឿងច្រើន មានការផ្សាយទៅច្រើន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក ក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាដូច្នោះថា ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះបង់បាណាតិបាត វៀរចាកបាណាតិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានគ្រឿងសស្ត្រាដាក់ចុះហើយ មានសេចក្តី ខ្មាស ដល់នូវសេចក្តីអាណិតអាសូរ អនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ដល់សត្វ ទាំងអស់ដរាបអស់ជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកអាត្មាអញក៏លះបង់នូវបាណា- តិបាត វៀរចាកបាណាតិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានគ្រឿង សស្ត្រាដាក់ចុះហើយ មានសេចក្តីខ្មាស ដល់នូវសេចក្តីអាណិតអាសូរ អនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ដល់សត្វទាំងពួង អស់យប់នេះ និងថ្ងៃនេះ ដែរ អាត្មាអញយកតម្រាប់ព្រះអរហន្តផង អាត្មាអញនឹងចាំរក្សាឧបោ- សថដោយអង្គនេះផង ឧបោសថប្រកបដោយអង្គទី ១ នេះ ដូច្នោះ ។ បេ ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទវត្តោ

យាវដីវំ អរហន្តោ ឧច្ចាសយនមហាសយនំ បហាយ
 ឧច្ចាសយនមហាសយនា បដិវិតា នីចសេយ្យំ កប្បេន្តិ
 មញ្ចកេ វា តិណាសន្តរកេ វា អហាម្បដ្ឋ ឥមញ្ច
 វត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ ឧច្ចាសយនមហាសយនំ បហាយ
 ឧច្ចាសយនមហាសយនា បដិវិតោ នីចសេយ្យំ
 កប្បេមិ មញ្ចកេ វា តិណាសន្តរកេ វា ឥមិណាបង្កេន
 អរហតំ អនុករោមិ ឧចោសថោ ច មេ ឧបុត្តោ
 ភវិស្សតីតិ ឥមិណា អដ្ឋមេន ចង្កេន សមដ្ឋាកតោ
 ហោតិ មេត្តាសហកតេន ចេតសា ឯកំ ទិសំ
 ដវិត្វា វិហារតិ តថា ទុតិយំ តថា តតិយំ តថា ចតុត្ថំ
 ឥតិ ឧទ្ធមដោ តិវិយំ សព្វដិ សព្វត្តតាយ សព្វាវន្តំ
 លោកំ មេត្តាសហកតេន ចេតសា វិបុលេន មហាក្ក-
 តេន អប្បមាលោន អវេរេន អព្យាបដ្ឋេន ដវិត្វា
 វិហារតិ ឥតិ ឥមិណា នវមេន ចង្កេន សមដ្ឋាកតោ
 ហោតិ ។ ឯវញ្ច ឧបុត្តោ ខោ ភិក្ខុវេ នវដ្ឋសមដ្ឋា-
 កតោ ឧចោសថោ មហាបូលោ ហោតិ មហានិសំសោ
 មហាជុតិកោ មហាវិទ្ធារោតិ ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

ព្រះអរហន្ត លះបង់ទីដេកដ៏ខ្ពស់ និងទីដេកដ៏ប្រសើរ រៀរចាកទី
 ដេកដ៏ខ្ពស់ និងទីដេកដ៏ប្រសើរ សម្រេចនូវទីដេកដ៏ទាប គឺលើ
 គ្រែតូចក្តី លើកម្រាលស្មៅក្តី ដរាបអស់ជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែក
 អាត្មាអញ ក៏លះបង់ទីដេកដ៏ខ្ពស់ និងទីដេកដ៏ប្រសើរ រៀរចាកទីដេក
 ដ៏ខ្ពស់ និងទីដេកដ៏ប្រសើរ សម្រេចទីដេកដ៏ទាប គឺលើគ្រែតូចក្តី
 លើកម្រាលស្មៅក្តី អស់យប់នេះនិងថ្ងៃនេះដែរ អាត្មាអញយកតម្រាប់
 ព្រះអរហន្តផង អាត្មាអញនឹងរក្សាឧបោសថដោយអង្គនេះឯង ឧបោសថ
 ប្រកបដោយអង្គទី ៨ នេះដូច្នោះ បុគ្គលមានចិត្តប្រកបដោយមេត្តា ផ្សាយ
 ទៅកាន់ទិសទី ១ ទី ២ ទី ៣ ទី ៤ ក៏ដូចៗ គ្នា ផ្សាយទៅកាន់ទិស
 ខាងលើ ខាងក្រោម និងទិសទីផង មានចិត្តប្រកបដោយមេត្តាធំ
 ទូលាយ ប្រមាណមិនបាន មិនមានពៀរ មិនមានព្យាបាទ ផ្សាយទៅ
 កាន់សត្វលោកទាំងពួង ដោយយកខ្លួនប្រៀបផ្ទឹមនឹងសត្វទាំងពួង ក្នុងទី
 ទាំងពួង ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៩ នេះដូច្នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៩ ប្រការ ដែលបុគ្គលចាំរក្សាហើយ
 រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានតេជះច្រើន មានការ
 ផ្សាយទៅច្រើន យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[១៩] ឥមញ្ច ភិក្ខុវេ រត្ថី សម្មហុលា ទេវតា
អភិក្កន្តាយ រត្ថិយា អភិក្កន្តវណ្ណា កោវលកប្បំ
ទេតវនំ ឱកាសេត្វា យេនាហំ តេនុបសង្កម្មីសុ
ឧបសង្កម្មិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋិសុ ។
ឯកមន្តំ បិតា ខោ ភិក្ខុវេ តា មំ ឯតទវោចំ
ឧបសង្កម្មីសុ នោ ភន្តេ បុព្វេ មនុស្សក្ខតានំ
បព្វជិតា អតារាជិ តេ មយំ ភន្តេ បច្ចុដ្ឋិម្ហ នោ ច
ខោ អភិវាទិម្ហ តេ មយំ ភន្តេ អបរិបុណ្ណាកម្មន្តា
វិប្បជិសារិនិយោ បច្ឆានុតាបិនិយោ ហីនំ កាយំ
ឧបបន្នាតិ ។ អបរាបិ មំ ភិក្ខុវេ សម្មហុលា
ទេវតា ឧបសង្កម្មិត្វា ឯតទវោចំ ឧបសង្កម្មីសុ
នោ ភន្តេ បុព្វេ មនុស្សក្ខតានំ បព្វជិតា អតារាជិ
តេ មយំ ភន្តេ បច្ចុដ្ឋិម្ហ ច អភិវាទិម្ហ ច
នោ ច ខោ អាសនំ អទិម្ហ តេ មយំ ភន្តេ
អបរិបុណ្ណាកម្មន្តា វិប្បជិសារិនិយោ បច្ឆានុតាបិនិយោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

[១៧] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងវេលាយប់នេះ ពួកទេវតាជាច្រើន
 កាលដែលរាត្រីបឋមយាម កន្លងទៅហើយ មានរស្មីដ៏រុងរឿង ញ៉ាំងវត្ត
 ជេតពនទាំងអស់ឲ្យភ្លឺច្បាស់ ចូលមករកតថាគត លុះចូលមកដល់ហើយ
 ក៏ថ្វាយបង្គំតថាគត ហើយបិតនៅក្នុងទីសមគួរ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ លុះពួកទេវតាទាំងនោះ បិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ
 បានពោលនឹងតថាគតដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកបព្វជិត
 បានមកកាន់ផ្ទះយើងខ្ញុំព្រះអង្គ កាលដែលកើតជាមនុស្ស ក្នុងកាលមុន
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំព្រះអង្គទាំងនោះ បានក្រោកទទួល
 ហើយ តែមិនបានថ្វាយបង្គំ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំព្រះអង្គ
 ទាំងនោះ ជាអ្នកមានបុញ្ញកម្ម មិនបរិបូណ៌ គួរឲ្យមានសេចក្តីស្តាយ
 ក្តៅក្រហាយជាខាងក្រោយ ទើបបានទៅកើត ក្នុងពួកថោកទាប ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកទេវតាជាច្រើនពួកទៀត ចូលមករកតថាគត
 ហើយពោលដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកបព្វជិតចូលមកកាន់ផ្ទះ
 របស់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ កាលដែលកើតជាមនុស្ស ក្នុងកាលមុន យើងខ្ញុំព្រះ
 អង្គទាំងនោះបានក្រោកទទួលផង បានថ្វាយបង្គំផង ហើយតែមិនបាន
 ប្រគេនអាសនៈ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំព្រះអង្គទាំងនោះ ជាអ្នក
 មានបុញ្ញកម្ម មិនបរិបូណ៌ មានសេចក្តីស្តាយ ក្តៅក្រហាយជាខាងក្រោយ

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

ហ្នឹង កាយំ ឧបបន្ទាតិ ។ អបរាបិ មំ ភិក្ខុវេ
 សម្ពហុលា ទេវតា ឧបសង្កមិត្តា ឯតទរោចំ ឧបសង្ក-
 មីសុ នោ ភន្តេ បុព្វេ មនុស្សក្ខតានំ បព្វជិតា
 អតារាជិ តេ មយំ ភន្តេ បច្ចុដ្ឋិម្ហ ច អភិវាទិម្ហ
 ច អាសនញ្ច អទិម្ហ នោ ច ខោ យថាសត្តិ
 យថាពលំ សំរិកទិម្ហ ។ បេ ។ យថាសត្តិ យថាពលំ
 សំរិកទិម្ហ នោ ច ខោ ឧបនិសីទិម្ហ ធម្មស្សវនាយ
 ឧបនិសីទិម្ហ ធម្មស្សវនាយ នោ ច ខោ ឱហិត-
 ស្សោតា ធម្មំ សុណិម្ហ ឱហិតស្សោតា ធម្មំ សុណិម្ហ
 នោ ច ខោ សុត្វា ធម្មំ ធារយិម្ហ សុត្វា ច ធម្មំ
 ធារយិម្ហ នោ ច ខោ ធាតានំ ធម្មានំ អត្ថំ
 ឧបបរិក្ខិម្ហ ធាតានញ្ច ធម្មានំ អត្ថំ ឧបបរិក្ខិម្ហ នោ
 ច ខោ អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបទ្ឋិម្ហ
 តេ មយំ ភន្តេ អបរិបុណ្ណកម្មត្តា វិប្បដិសារិនិយោ
 បច្ឆានុតាបិនិយោ ហ្នឹង កាយំ ឧបបន្ទាតិ ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

ទើបបានទៅកើត ក្នុងពួកថោកទាប ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
 ទេវតាជាច្រើនផ្សេងៗ ទៀត ចូលមករកតថាគត បានពោលដូច្នោះថា
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកបព្វជិតបានចូលមកកាន់ផ្ទះរបស់យើងខ្ញុំ
 ព្រះអង្គ កាលដែលកើតជាមនុស្ស ក្នុងកាលមុន បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំទាំងនោះបានក្រោកទទួលផង ថ្វាយបង្គំផង បាន
 ប្រគេនអាសនៈផង តែមិនបានចាត់ចែង តាមសមគួរដល់យសស័ក្តិ
 តាមសមគួរដល់កម្លាំង ។ បេ ។ ចាត់ចែងតាមសមគួរដល់
 យសស័ក្តិ តាមសមគួរដល់កម្លាំងហើយ តែមិនបានចូលទៅអង្គុយជិត
 ដើម្បីស្តាប់ធម៌ បានចូលទៅអង្គុយជិត ដើម្បីស្តាប់ធម៌ហើយ តែមិន
 បានផ្ទង់ត្រចៀកស្តាប់ធម៌ បានផ្ទង់ត្រចៀកស្តាប់ធម៌ហើយ តែថា
 ស្តាប់ធម៌ហើយមិនបានចាំទុក បានស្តាប់ធម៌ចាំទុកហើយ តែថា
 មិនបានពិចារណាសេចក្តីនៃធម៌ដែលចាំទុក ពិចារណាសេចក្តីនៃធម៌
 ដែលចាំទុកបានហើយ តែថាយល់អត្ថ យល់ធម៌ហើយ មិនបាន
 ប្រតិបត្តិធម៌ តាមសមគួរដល់ធម៌ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំព្រះ
 អង្គទាំងនោះ ជាអ្នកមានបុញ្ញកម្ម មិនបរិបូណ៌ គួរឲ្យមានសេចក្តី
 ស្តាយ ក្តៅក្រហាយខាងក្រោយ ទើបទៅកើត ក្នុងពួកថោកទាប ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អបរាមិ មំ ភិក្ខុវេ សម្ពហុលា ទេវតា ឧបសង្កមិត្វា
ឯតទរោចំ ឧបសង្កមិសុ ទោ ភន្តេ បុព្វេ មនុស្ស-
ភូតានំ បព្វជិតា អកាវាទិ តេ មយំ ភន្តេ បច្ចុដ្ឋិម្ហ
ច អភិវាទិម្ហ ច អាសនញ្ចា អទិម្ហ យថាសត្តិ
យថាពលំ សំរិកទិម្ហ ឧបនិសីទិម្ហ ច ធម្មស្សវនាយ
ឱហិតស្សោតា ច ធម្មំ សុណិម្ហ សុត្វា ធម្មំ ធារយិម្ហ
ធាតានញ្ចា ធម្មានំ អត្ថំ ឧបបរិក្ខិម្ហ អត្តមញ្ញាយ
ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបទ្ឋិម្ហ តេ មយំ ភន្តេ
បរិបុណ្ណាកម្មត្តា អរិប្បដិសារិនិយោ អបច្ឆានុតាមិនិយោ
បណ្ឌិតំ កាយំ ឧបបន្នាតិ ។ ឯតានិ ភិក្ខុវេ រុក្ខម្ហ-
លានិ ឯតានិ សុញ្ញាតាវាទិ ឈាយថ ភិក្ខុវេ មា
បមាទថ មា បច្ឆារិប្បដិសារិទោ អហុវត្ថុ សេយ្យថាមិ
តា បុរិមិកា ទេវតាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេទិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកទេវតាជាច្រើនផ្សេងទៀត ចូលមករកតថាគត
 ហើយពោលដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកបព្វជិតចូលមកកាន់ផ្ទះ
 របស់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ កាលដែលកើតជាមនុស្ស ក្នុងកាលមុន យើងខ្ញុំព្រះ
 អង្គទាំងនោះ បានក្រោកទទួលផង បានថ្វាយបង្គំផង បានប្រគេន
 អាសនៈផង បានចាត់ចែង តាមសមគួរដល់យសស័ក្តិ តាមសមគួរដល់
 កម្លាំងផង ចូលទៅអង្គុយជិតស្តាប់ធម៌ផង ផ្ទះត្រចៀកស្តាប់ធម៌ផង
 ស្តាប់ធម៌ហើយ បានចាំទុកផង បានពិចារណាសេចក្តីនៃធម៌ដែលចាំ
 ទុកផង យល់អត្ថ យល់ធម៌ ហើយប្រតិបត្តិធម៌តាមសមគួរដល់ធម៌ផង
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំព្រះអង្គទាំងនោះ ជាអ្នកមានបុញ្ញកម្ម
 បរិបូណ៌ មិនមានសេចក្តីស្តាយ ក្តៅក្រហាយខាងក្រោយ ទើបបាន
 ទៅកើត ក្នុងពួកខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នុ៎ះជារុក្ខមូល នុ៎ះជា
 សុញ្ញាគារដ្ឋាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចម្រើនឈាន
 ចូរកុំប្រមាទ ចូរកុំមានសេចក្តីស្តាយ ក្នុងកាលខាងក្រោយ ដូចជាពួក
 ទេវតាមុននោះឡើយ ។

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

[២០] ឯកំ សមយំ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហាតិ
 ជេតវនេ អនាថបិណ្ណិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ
 អនាថបិណ្ណិកោ កហាបតិ យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសីទន្តំ ខោ អនាថបិណ្ណិកំ កហាបតិ
 ភកវា ឯតទវោច អបិ នុ តេ កហាបតិ កុលេ
 ទានំ ទិយ្យតីតិ ។ ទិយ្យតិ មេ ភន្តេ កុលេ
 ទានំ តញ្ច ខោ លូទំ កាលាណាជកំ ពិលង្កុទុតិយន្តិ ។
 លូទំ វាបិ កហាបតិ ទានំ ទេតិ បណ្ឌិតំ វា តញ្ច
 អសក្កច្ចំ ទេតិ អបចិត្តិ កត្វា ទេតិ អសហត្វា
 ទេតិ អបវិដ្ឋំ ទេតិ អនាគមនទ្ធិដ្ឋិកោ ទេតិ
 យត្ថ យត្ថ តស្ស តស្ស ទានស្ស វិទាកោ
 និព្វត្តតិ ន ឧទ្យារាយ ភត្តកោកាយ ចិត្តំ នមតិ
 ន ឧទ្យារាយ វត្តកោកាយ ចិត្តំ នមតិ ន ឧទ្យារាយ
 យានកោកាយ ចិត្តំ នមតិ ន ឧទ្យារេសុ បញ្ចសុ
 កាមកុលោសុ កោកាយ ចិត្តំ នមតិ យេបិស្ស
 តេ ហោន្តិ បុត្តាតិ វា ទារាតិ វា ទាសាតិ វា

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

[២០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់ក្នុងវត្តជេតពន
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិក-
 គហបតី ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក៏ក្រាបថ្វាយ
 បង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិក-
 គហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់
 សួរដូច្នោះថា ម្ចាស់គហបតី ទានក្នុងត្រកូលអ្នកនៅតែឲ្យដែរឬ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ទានក្នុងត្រកូលខ្ញុំព្រះអង្គនៅតែឲ្យដែរ តែទាន
 នោះឯងសៅហ្មង គឺបាយចុងអង្ករនិងទឹកជ្រក់ជាគម្រប់ពីរ ។ ម្ចាស់
 គហបតី បុគ្គលឲ្យទានសៅហ្មងក្តី ឲ្យទានថ្លៃថ្នាក់ក្តី តែឲ្យទាន
 នោះមិនគោរព ធ្វើសេចក្តីមិនកោតក្រែងហើយឲ្យ មិនឲ្យដោយដៃ
 ខ្លួនឯង បោះឲ្យ យល់ថាមិនមានផលហើយឲ្យ វិបាករបស់ទាននោះ។
 កើតក្នុងត្រកូលណាៗ ចិត្តក៏មិនឱនទៅ ដើម្បីប្រើប្រាស់នូវភត្តដ៏ថ្លៃថ្នាក់
 ចិត្តមិនឱនទៅ ដើម្បីប្រើប្រាស់នូវសំពត់ដ៏ថ្លៃថ្នាក់ ចិត្តមិនឱនទៅ ដើម្បី
 ប្រើប្រាស់យានដ៏ថ្លៃថ្នាក់ ចិត្តមិនឱនទៅ ដើម្បីប្រើប្រាស់ក្នុងកាមគុណ ៥
 ដ៏ថ្លៃថ្នាក់ មួយទៀត ពួកជនណា ដែលជាកូនក្តី ប្រពន្ធក្តី ទាសៈក្តី

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

បេស្សាតិ វា កម្មករាតិ វា តេបិ ន សុស្សុសន្តិ
 ន សោតំ ឱទហន្តិ អញ្ញាចិត្តំ ឧបជ្ជបេន្តិ ។ តំ
 កិស្ស ហេតុ ។ ឯវញ្ចេតំ កហាបតិ ហោតិ អសក្កច្ច-
 កតានំ កម្មានំ វិទាកោ ល្ងទំ វាបិ កហាបតិ
 ទានំ ទេតិ បណ្ឌិតំ វា តញ្ច សក្កច្ចំ ទេតិ បចិត្តិ
 កត្វា ទេតិ សហត្វា ទេតិ អនបវិជ្ជំ ទេតិ អាគម-
 នទ្ធិដ្ឋិកោ ទេតិ យត្ត យត្ត តស្ស តស្ស ទានស្ស
 វិទាកោ និព្វត្តតិ ឧទ្យារាយ ភត្តកោតាយ ចិត្តំ នមតិ
 ឧទ្យារាយ វត្តកោតាយ ចិត្តំ នមតិ ឧទ្យារាយ យាន-
 កោតាយ ចិត្តំ នមតិ ឧទ្យារេសុ បញ្ចសុ កាមកុ-
 ណោសុ កោតាយ ចិត្តំ នមតិ យេបិស្ស តេ ហោន្តិ
 បុត្តាតិ វា ទារាតិ វា ទាសាតិ វា បេស្សាតិ វា
 កម្មករាតិ វា តេបិ សុស្សុសន្តិ សោតំ ឱទហន្តិ ន
 អញ្ញាចិត្តំ ឧបជ្ជហន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ ឯវញ្ចេតំ
 កហាបតិ ហោតិ សក្កច្ចកតានំ កម្មានំ វិទាកោ ។
 ភូតបុព្វំ កហាបតិ វេលាមោ ឆាម ព្រាហ្មណោ
 អហោសិ សោ ឯវរូបំ ទានំ អទាសិ មហាទានំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នរកនិបាត

អ្នកបម្រើក្តី កម្មករក្តី របស់បុគ្គលនោះ ជនទាំងនោះមិនស្តាប់ មិនផ្ទង់
ត្រចៀកស្តាប់ រមែងបញ្ជូនចិត្តទៅក្នុងអារម្មណ៍ដទៃ ។ ដំណើរនោះ
ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលគហបតី ព្រោះថា វិបាកនៃកម្មទាំងឡាយ
ដែលបុគ្គលធ្វើដោយមិនគោរព រមែងមានយ៉ាងនេះឯង ម្នាលគហបតី
បុគ្គលឲ្យទានសៅហ្មងក្តី ថ្ងៃថ្នាំក្តី តែឲ្យទាននោះដោយគោរព ធ្វើសេចក្តី
កោតក្រែងហើយឲ្យ ឲ្យដោយដៃខ្លួនឯង មិនបោះទុយ យល់ថាមានផល
ហើយឲ្យ វិបាករបស់ទាននោះៗ កើតក្នុងត្រកូលណាៗ ចិត្តក៏រមែងឱន
ទៅ ដើម្បីប្រើប្រាស់កត្តដ៏ថ្លៃថ្នាំ ចិត្តរមែងឱនទៅ ដើម្បីប្រើប្រាស់
សំពត់ដ៏ថ្លៃថ្នាំ ចិត្តរមែងឱនទៅ ដើម្បីប្រើប្រាស់យានដ៏ថ្លៃថ្នាំ ចិត្តរមែង
ឱនទៅ ដើម្បីប្រើប្រាស់ក្នុងកាមគុណ ៥ ដ៏ថ្លៃថ្នាំ មួយទៀត ពួកជនណា
ដែលជាកូនក្តី ប្រពន្ធក្តី ទាសៈក្តី អ្នកបម្រើក្តី កម្មករក្តី របស់បុគ្គលនោះ
ជនទាំងនោះ រមែងស្តាប់ ផ្ទង់ត្រចៀកស្តាប់ មិនបញ្ជូនចិត្ត ទៅក្នុង
អារម្មណ៍ដទៃឡើយ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលគហបតី
ព្រោះថាវិបាករបស់កម្មទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលធ្វើដោយគោរព រមែង
មានយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលគហបតី កាលពីព្រេងនាយ មានព្រាហ្មណ៍
ឈ្មោះវេលាម លោកបានឲ្យទាន ជាមហាទាន មានសភាពយ៉ាងនេះ

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

ចតុរាសីតិ សុវណ្ណាចាតិសហស្សានិ អនាសិ រូបិយ-
 បូរាណិ ចតុរាសីតិ រូបិយចាតិសហស្សានិ អនាសិ
 សុវណ្ណបូរាណិ ចតុរាសីតិ កំសចាតិសហស្សានិ អនាសិ
 ហិរញ្ញបូរាណិ ចតុរាសីតិ ហត្ថិសហស្សានិ អនាសិ
 សោវណ្ណាលង្ការាណិ សោវណ្ណាទូជានិ ហោមជាលប្ប-
 ជិច្ចន្ទានិ ចតុរាសីតិ រថសហស្សានិ អនាសិ សីហា-
 ចម្មបរិវារាណិ ព្យក្សចម្មបរិវារាណិ ធីបិចម្មបរិវារាណិ បណ្ណា-
 កម្មលបរិវារាណិ សោវណ្ណាលង្ការាណិ សោវណ្ណាទូជានិ
 ហោមជាលប្បជិច្ចន្ទានិ ចតុរាសីតិ ធជេនុសហស្សានិ
 អនាសិ ទុកុលសណ្ឋានិ កំសូបធារណានិ ចតុរាសីតិ
 កញ្ញាសហស្សានិ អនាសិ អាមុត្តមណិកុណ្ណាលាយោ
 ចតុរាសីតិ បល្ល័ង្កសហស្សានិ អនាសិ កោនកត្តតានិ
 បដិកត្តតានិ បដលិកត្តតានិ កេនលិមិតប្បវេយ្យច្ចត្ត-
 រណានិ សឧត្តរច្ចនានិ ឧភតោលោហិតក្រូបធានានិ
 ចតុរាសីតិ វត្តកោនិសហស្សានិ អនាសិ ខោមសុ-
 ខុមាណំ កោសេយ្យសុខុមាណំ កប្បាសិកសុខុមាណំ

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

គឺបានឲ្យភាជន៍មាស ៨៤.០០០ ដែលពេញដោយប្រាក់ បានឲ្យភាជន៍
 ប្រាក់ ៨៤.០០០ ដែលពេញដោយមាស បានឲ្យភាជន៍សំរិទ្ធិ ៨៤.០០០
 ដែលពេញដោយប្រាក់ បានឲ្យដំរី ៨៤.០០០ ដែលមានគ្រឿងអលង្ការ
 មាស មានទង្គ័យមាស ព្រមទាំងដោយបណ្ណាញមាស បានឲ្យរថ
 ៨៤.០០០ ដែលពាសដោយស្បែកសីហា: ដែលពាសដោយស្បែកខ្លាធំ
 ពាសដោយស្បែកខ្លាដំបង ពាសដោយសំពត់កម្ពុល មានពណ៌លឿង
 មានគ្រឿងអលង្ការមាស មានទង្គ័យមាស បិទបាំងដោយបណ្ណាញ
 មាស បានឲ្យមេគោ ៨៤.០០០ សម្រាប់រឹតបង្កូរ (ទឹកដោះ) មាន
 ភាជន៍សំរិទ្ធិសម្រាប់ត្រង បានឲ្យនាងកញ្ញា ៨៤.០០០ ដែលពាក់
 កែវមណីនិងកណ្តាល បានឲ្យបល្ល័ង្ក ៨៤.០០០ ដែលក្រាលដោយព្រំ
 ក្រាលដោយកម្រាលរោម មានពណ៌ស ក្រាលដោយកម្រាលរោម
 មានផ្កាជាចង្កោម ក្រាលដោយកម្រាល ដំប្រសើរធ្វើពីរោមម្រឹគ
 ឈូស មានខ្នើយមានពណ៌ក្រហម ទាំងពីរខាង ព្រមទាំងពិតាន
 មានពណ៌ក្រហម បានឲ្យកោដិ^(១) នៃសំពត់ ៨៤.០០០ គឺ សំពត់ផ្ទៃមាន
 សាច់ល្អិត សំពត់សូត្រមានសាច់ល្អិត សំពត់អំបោះមានសាច់ល្អិត

១ កោដិក្នុងទីនេះសំដៅយក សំពត់សាដក ១០ ហៅថាមួយកោដិ ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

កោ បន វាទោ អន្ទស្ស ចានស្ស ខន្ទស្ស កោជនស្ស
 លេបនស្ស សេយ្យស្ស នន្ទោ មញ្ញោ វិសន្ទន្តិ សិយា
 ខោ បន តេ កហាបតិ ឯវមស្ស អញ្ញោ ទូន តេន
 សមយេន វេលាមោ ព្រាហ្មណោ អហោសិ សោ
 តំ ទានំ អទាសិ មហាទានន្តិ ។ ន ខោ បនតំ
 កហាបតិ ឯវំ ទន្ទត្វំ អហំ តេន សមយេន វេលាមោ
 ព្រាហ្មណោ អហោសី អហំ តំ ទានំ អទាសី
 មហាទានំ ។ តស្មី ខោ បន កហាបតិ ទានេ ន
 កោចិ ទត្តិណោយ្យោ អហោសិ ន តំ កោចិ
 ទត្តិណំ វិសោធមតិ ។ យំ កហាបតិ វេលាមោ
 ព្រាហ្មណោ ទានំ អទាសិ មហាទានំ យោ ចេកំ
 ទិដ្ឋិសម្បន្នំ កោដេយ្យ ឥទំ តតោ មហាប្បលតរំ យោ
 ច សតំ ទិដ្ឋិសម្បន្នានំ កោដេយ្យ យោ ចេកំ
 សកទាតាមី កោដេយ្យ ។ មេ ។ យោ ច សតំ
 សកទាតាមីនំ កោដេយ្យ យោ ចេកំ អទាតាមី
 កោដេយ្យ យោ ច សតំ អទាតាមីនំ កោដេយ្យ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

បាច់និយាយថ្វី ដល់បាយ ទឹក បង្កើម ភោជន គ្រឿងលាប
 ទីដេក ដូចជាស្ទឹងតែងហូរទៅ ម្នាលគហបតី អ្នកប្រហែលជាមាន
 សេចក្តីសម្គាល់នូវវេលាមព្រាហ្មណ៍នុ៎ះ យ៉ាងនេះថា ក្នុងសម័យនោះ
 វេលាមព្រាហ្មណ៍ជាបុគ្គលដទៃដោយពិត (ក្រៅពីតថាគត) លោក
 បានឲ្យទាននោះជាមហាទាន ។ ម្នាលគហបតី ហេតុនុ៎ះ អ្នកមិនត្រូវ
 យល់យ៉ាងនេះឡើយ ក្នុងសម័យនោះ វេលាមព្រាហ្មណ៍ ក៏គឺតថាគត
 ទានដែលតថាគតបានឲ្យនោះ ជាមហាទាន ។ ម្នាលគហបតី មិនមាន
 ទក្ខិណោយ្យបុគ្គលណាមួយ ក្នុងទាននោះទេ មិនមានបុគ្គលណាមួយ
 សម្មាតទក្ខិណាទាននោះទេ ។ ម្នាលគហបតី វេលាមព្រាហ្មណ៍បាន
 ឲ្យទានណា ដែលឈ្មោះថាមហាទាន និងបុគ្គលណាញ៉ាំងបុគ្គលដែល
 មានទិដ្ឋិល្អ ១ រូប (សោតាបន្ទបុគ្គល) ឲ្យបរិភោគ ទាននេះ ជាទាន
 មានផលច្រើនជាងមហាទាន បុគ្គលណា ញ៉ាំងបុគ្គល ដែលមានទិដ្ឋិ
 ល្អ ១០០ រូបឲ្យបរិភោគ និងបុគ្គលណា ញ៉ាំងបុគ្គល ជាសកទាតាមី
 ១ រូបឲ្យបរិភោគ ។ បេ ។ បុគ្គលណា ញ៉ាំងបុគ្គល ជាសកទាតាមី ១០០
 រូបឲ្យបរិភោគ និងបុគ្គលណា ញ៉ាំងបុគ្គល ជាអនាតាមី ១ រូបឲ្យ
 បរិភោគ បើបុគ្គលណា ញ៉ាំងបុគ្គល ជាអនាតាមី ១០០ រូបឲ្យបរិភោគ

បណ្ណាសកេ សីហនាទវត្តោ

យោ ចេកំ អរហន្តំ កោដេយ្យ យោ ច សតំ
 អរហន្តានំ កោដេយ្យ យោ ចេកំ បច្ចេកពុទ្ធី
 កោដេយ្យ យោ ច សតំ បច្ចេកពុទ្ធានំ កោដេយ្យ
 យោ ច តថាគតំ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធី កោដេយ្យ
 យោ ច ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ កោដេយ្យ យោ ច
 ចាតុទ្ធិសំ សង្ឃំ ឧទ្ធិស្ស វិហារំ កាវាបេយ្យ
 យោ ច បសន្នចិត្តោ ពុទ្ធិញ្ច ធម្មញ្ច សង្ឃញ្ច
 សរណំ កច្ឆេយ្យ យោ ច បសន្នចិត្តោ សិក្ខាបទានិ
 សមាទិយេយ្យ ចាណាតិចាតា វេមណី អទិច្ឆាទាណ
 វេមណី កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេមណី មុសាវាទា
 វេមណី សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាណ វេមណី យោ
 ច បសន្នចិត្តោ សិក្ខាបទានិ សមាទិយេយ្យ
 ចាណាតិចាតា វេមណី ។ បេ ។ សុរាមេរយមជ្ជប្ប-
 មាទដ្ឋាណ វេមណី យោ ច អន្តមសោ កិច្ចហន-
 មត្តម្យិ^(១) មេត្តចិត្តំ កាវេយ្យ ឥទំ តតោ មហាបួលតរំ ។

១ ម. គន្ធាហានមត្តម្យិ ។ អដ្ឋកថាយំ បន គន្ធាហានមត្តំ គោទោហានមត្តំ វាតិ ទិស្សតិ ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

និងបុគ្គលណា ញ៉ាំងបុគ្គលជាព្រះអរហន្ត ១ រូបឲ្យបរិភោគ បុគ្គលណា
ញ៉ាំងបុគ្គលជាព្រះអរហន្ត ១០០ រូបឲ្យបរិភោគ និងបុគ្គលណា ញ៉ាំង
ព្រះបច្ចេកពុទ្ធ ១ អង្គឲ្យបរិភោគ បុគ្គលណា ញ៉ាំងព្រះបច្ចេកពុទ្ធ
១០០ អង្គឲ្យបរិភោគ និងបុគ្គលណា ញ៉ាំងព្រះតថាគត អរហន្ត
សម្មាសម្ពុទ្ធឲ្យបរិភោគ បុគ្គលណា ញ៉ាំងសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជា
ប្រធានឲ្យបរិភោគ និងបុគ្គលណា ឲ្យគេធ្វើវិហារ ឧទ្ទិសចំពោះ
សង្ឃមកពីទិសទាំង ៤ បុគ្គលណា មានចិត្តជ្រះថ្លាដល់នូវព្រះពុទ្ធផង
ព្រះធម៌ផង ព្រះសង្ឃផង ជាទីពឹង និងបុគ្គលណា មានចិត្តជ្រះថ្លា
សមាទាន នូវសិក្ខាបទទាំងឡាយ គឺចេតនារៀរចាកបាណាតិបាត
រៀរចាកអទិន្នាទាន រៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ រៀរចាកមុសាវាទ
រៀរចាកហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ដោយការផឹក នូវទឹកស្រវឹង
គឺសុរានិងមេរ័យ បុគ្គលណា មានចិត្តជ្រះថ្លា សមាទាន នូវសិក្ខាបទ
ទាំងឡាយ គឺចេតនារៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ រៀរចាកហេតុ
ជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ដោយការផឹក នូវទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ
ដោចហោចទៅ បុគ្គលណា ចម្រើននូវមេត្តាចិត្ត សូម្បីអស់កាល
ត្រឹមតែមួយរឹតទឹកដោះគោប៉ុណ្ណោះ ការចម្រើនមេត្តាចិត្តនេះ របស់
បុគ្គលទាំងនោះ មានផលច្រើន ជាងទាននោះទៅទៀត ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

យញ្ច កហាបតិ វេលាមោ ព្រាហ្មណោ ទានំ អនាសិ
 មហាទានំ យោ ចេកំ ទិដ្ឋិសម្បទ្ធំ កោដេយ្យ យោ
 ច សតំ ទិដ្ឋិសម្បទ្ធានំ កោដេយ្យ យោ ចេកំ សក-
 ទាតាមី កោដេយ្យ យោ ច សតំ សកទាតាមីនំ
 កោដេយ្យ យោ ចេកំ អនាតាមី កោដេយ្យ យោ ច
 សតំ អនាតាមីនំ កោដេយ្យ យោ ចេកំ អរហន្តំ
 កោដេយ្យ យោ ច សតំ អរហន្តានំ កោដេយ្យ
 យោ ចេកំ បច្ចេកពុទ្ធានំ កោដេយ្យ យោ ច សតំ
 បច្ចេកពុទ្ធានំ កោដេយ្យ យោ ច តថាគតំ អរហន្តំ
 សម្មាសម្ពុទ្ធានំ កោដេយ្យ យោ ច ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ
 កោដេយ្យ យោ ច ចាតុទ្ធិសំ សង្ឃំ ឧទ្ធិស្ស វិហារំ
 កាវារេយ្យ យោ ច បសន្នចិត្តោ ពុទ្ធិញ្ច ធម្មញ្ច
 សង្ឃញ្ច សរណំ កច្ឆេយ្យ យោ ច បសន្នចិត្តោ
 សិក្ខាបទានិ សមាទិយេយ្យ ចាលាតិចាតា
 វេមណី ។ បេ ។ សុរាមេយមជ្ឈប្បមាទដ្ឋានា វេមណី

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលគហបតី វេលាមព្រាហ្មណ៍ បានឲ្យទាន ជាមហាទានណា
និងបុគ្គលណា ញ៉ាំងបុគ្គលមានទិដ្ឋិល្អ ១ រូបឲ្យបរិភោគ បុគ្គលណា
ញ៉ាំងបុគ្គលមានទិដ្ឋិល្អ ១០០ រូបឲ្យបរិភោគ និងបុគ្គលណា ញ៉ាំង
បុគ្គល ជាសកទាគាមី ១ រូបឲ្យបរិភោគ បុគ្គលណា ញ៉ាំងបុគ្គល ជា
សកទាគាមី ១០០ រូបឲ្យបរិភោគ និងបុគ្គលណា ញ៉ាំងបុគ្គល ជាអនា-
គាមី ១ រូបឲ្យបរិភោគ បុគ្គលណា ញ៉ាំងបុគ្គល ជាអនាគាមី ១០០ រូប
ឲ្យបរិភោគ និងបុគ្គលណា ញ៉ាំងព្រះអរហន្ត ១ អង្គឲ្យបរិភោគ បុគ្គល
ណា ញ៉ាំងព្រះអរហន្ត ១០០ អង្គឲ្យបរិភោគ និងបុគ្គលណា ញ៉ាំង
ព្រះបច្ចេកពុទ្ធ ១ អង្គឲ្យបរិភោគ បុគ្គលណា ញ៉ាំងពួកព្រះបច្ចេកពុទ្ធ
១០០ អង្គឲ្យបរិភោគ និងបុគ្គលណា ញ៉ាំងព្រះតថាគត អរហន្តសម្មា-
សម្ពុទ្ធឲ្យបរិភោគ បុគ្គលណា ញ៉ាំងភិក្ខុសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន
ឲ្យបរិភោគ និងបុគ្គលណា ឲ្យគេធ្វើវិហារ ឧទ្ទិសចំពោះសង្ឃមកអំពី
ទិសទាំង ៤ បុគ្គលណា មានចិត្តជ្រះថ្លាដល់នូវព្រះពុទ្ធផង ព្រះធម៌ផង
ព្រះសង្ឃផង ជាទីពឹង និងបុគ្គលណា មានចិត្តជ្រះថ្លា សមាទាននូវ
សិក្ខាបទទាំងឡាយ គឺចេតនាវៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ វៀរចាកហេតុ
ជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ដោយការផឹក នូវទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ

៨៣

បណ្ណាសកេ សីហនាទវគ្គោ

យោ ច អន្តមសោ កទ្ធិហនមត្តម្បិ មេត្តចិត្តំ ភាវេយ្យ
 យោ ច អច្ឆរាសដ្ឋាតមត្តម្បិ អនិច្ចសញ្ញំ ភាវេយ្យ
 ឥទំ តតោ មហាប្បលតវន្តិ ។

សីហនាទវគ្គោ ទុតិយោ ។

តត្រ្រិទ្ធានំ

វុត្តោ សឧចាទិសេសោ ច កោដ្ឋិតេន សមិទ្ធិនា
 កណ្ណាសញ្ញា កុលេ សត្តា^(១) ទេវតា វេលាមេន ចាតិ ។

១ ឱ. ម. មេត្តា ។

បណ្ណាសក សីហនាទវគ្គ

ដោយហោចទៅ និងបុគ្គលណា ចម្រើនរូបមេត្តាចិត្ត សូម្បីអស់
កាលត្រឹមតែមួយវិវតទឹកដោះគោប៉ុណ្ណោះ និងបុគ្គលណា ចម្រើនរូប
អនិច្ចសញ្ញា សូម្បីអស់កាលគ្រាន់តែផ្ទាត់ម្រាមដៃប៉ុណ្ណោះ ការចម្រើននេះ
មានផលច្រើនជាងទាននោះទៅទៀត ។

ចប់ សីហនាទវគ្គទី ២ ។

ឧទ្ទានក្នុងសីហនាទវគ្គនោះគឺ

- និយាយអំពីការចាំរក្សាឧបោសថ ១ សឧបាទិសេស និង
- អនុបាទិសេស ១ ព្រះកោដ្ឋិតកិក្ខុ ១ ព្រះសមិទ្ធិកិក្ខុ ១
- កាយដូចជាបូស ១ សញ្ញា ១ ត្រកូល ១ មេត្តា ១
- ទេវតា ១ វេលាមព្រាហ្មណ៍ ១ ។

តតិយោ សត្តារាសវគ្គោ

[២០] តីហិ ភិក្ខុវេ ហានេហិ ឧត្តរក្សុកា
មនុស្សា ទេវេ ច តាវត្តិសេ អធិក្កណ្ណានិ ជម្ពុទីបកេ
ច មនុស្សេ ។ កតមេហិ តីហិ ។ អមមា អបរិក្ខហា
និយតាយុកា វិសេសភុនោ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
តីហិ ហានេហិ ឧត្តរក្សុកា មនុស្សា ទេវេ ច
តាវត្តិសេ អធិក្កណ្ណានិ ជម្ពុទីបកេ ច មនុស្សេ ។
តីហិ ភិក្ខុវេ ហានេហិ ទេវា តាវត្តិសា ឧត្តរក្សុកេ
ច មនុស្សេ អធិក្កណ្ណានិ ជម្ពុទីបកេ ច មនុស្សេ ។
កតមេហិ តីហិ ។ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន
ទិព្វេន សុខេន ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ តីហិ ហានេហិ
ទេវា តាវត្តិសា ឧត្តរក្សុកេ ច មនុស្សេ អធិក្កណ្ណានិ
ជម្ពុទីបកេ ច មនុស្សេ ។ តីហិ ភិក្ខុវេ ហានេហិ
ជម្ពុទីបកា មនុស្សា ឧត្តរក្សុកេ ច មនុស្សេ
អធិក្កណ្ណានិ ទេវេ ច តាវត្តិសេ ។ កតមេហិ តីហិ ។

សត្តារាសវគ្គ ទី ៣

[២១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមនុស្សអ្នកនៅក្នុងឧត្តរក្សុទ្ធិប
ខ្ពង់ខ្ពស់ ហួសពួកទេវតាជាន់តារត្តិវ្យុផង និងពួកមនុស្សអ្នកនៅក្នុងជម្ពូទ្ធិប
ផង ដោយស្ថាន ៣ យ៉ាង ។ ស្ថាន ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺមិន
មានសេចក្តីអន្ទះសា ១ មិនមានសេចក្តីហ្នឹងហែង ១ មានអាយុទៀង
មានកំណើតដ៏វិសេស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមនុស្សនៅ
ក្នុងឧត្តរក្សុទ្ធិប តែងខ្ពង់ខ្ពស់ ហួសពួកទេវតាជាន់តារត្តិវ្យុផង និងពួក
មនុស្សអ្នកនៅក្នុងជម្ពូទ្ធិបផង ដោយស្ថាន ៣ យ៉ាង នេះឯង ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកទេវតាជាន់តារត្តិវ្យុ ខ្ពង់ខ្ពស់ហួសពួកមនុស្សអ្នក
នៅក្នុងឧត្តរក្សុទ្ធិបផង និងពួកមនុស្សអ្នកនៅក្នុងជម្ពូទ្ធិបផង ដោយ
ស្ថាន ៣ យ៉ាង ។ ស្ថាន ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺអាយុ
ជាទិព្វ ១ សម្បុរជាទិព្វ ១ សេចក្តីសុខជាទិព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកទេវតាជាន់តារត្តិវ្យុ តែងខ្ពង់ខ្ពស់ហួសពួកមនុស្សអ្នកនៅ ក្នុងឧត្តរ-
ក្សុទ្ធិបផង និងពួកមនុស្សអ្នកនៅ ក្នុងជម្ពូទ្ធិបផង ដោយស្ថាន ៣ យ៉ាង
នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមនុស្សអ្នកនៅក្នុងជម្ពូទ្ធិប
ខ្ពង់ខ្ពស់ហួសពួកមនុស្សអ្នកនៅក្នុងឧត្តរក្សុទ្ធិបផង និងពួកទេវតាជាន់
តារត្តិវ្យុផង ដោយស្ថាន ៣ យ៉ាង ។ ស្ថាន ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។

បណ្ណាសកេ សត្តាវាសវគ្គោ

សុរា សតិមន្តោ អធិព្រហ្មចរិយវាសា^(១) ។ ឥមេហិ
ខោ ភិក្ខុវេ តីហិ ហានេហិ ជម្ពុដីបកា មនុស្សា
ឧត្តរក្សុកេ ច មនុស្សេ អធិត្តណ្ណានិ ទេវេ ច
តាវត្តិសេតិ ។

[២២] តយោ ច ភិក្ខុវេ អស្សុខទ្បុដ្តោ^(២)
ទេសេស្សាមិ តយោ ច បុរិសខទ្បុដ្តោ តយោ ច
អស្សុសទស្សេ តយោ ច បុរិសសទស្សេ តយោ
ច ភិក្ខុ អស្សុជាទិយេ តយោ ច ភិក្ខុ បុរិសាជា-
ទិយេ តំ សុណាម ។ កតមេ ច ភិក្ខុវេ តយោ
អស្សុខទ្បុដ្តោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ អស្សុខទ្បុដ្តោ
ជវសម្បន្នោ ហោតិ ន វណ្ណសម្បន្នោ ន អាពេ-
ហាបរិណាហាសម្បន្នោ ។ ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ
អស្សុខទ្បុដ្តោ ជវសម្បន្នោ ហោតិ វណ្ណសម្បន្នោ ន
អាពេហាបរិណាហាសម្បន្នោ ។ ឥធិ បន ភិក្ខុវេ
ឯកច្ចោ អស្សុខទ្បុដ្តោ ជវសម្បន្នោ ច ហោតិ

១ ឱ. ម. ឥធិព្រហ្មចរិយវាសោ ។ ២ ឱ. ម. អស្សុខទ្បុដ្តោ ។ អដ្ឋកថាយម្បិ ល្បទិសោ
ហោតិ ។

បណ្ណាសក សត្តាវាសវគ្គ

គឺមានសេចក្តីក្លៀវក្លា ១ មានស្មារតី (ខ្ជាប់ខ្ជួន) ១ មានការបំពេញ
ព្រហ្មចរិយធម៌ដ៏វិសេស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមនុស្ស
នៅក្នុងជម្ងឺប តែងខ្ពង់ខ្ពស់ ហួសពួកមនុស្សអ្នកនៅក្នុងឧត្តរកុរុទ្ធិបផង
និងពួកទេវតាជាន់តាវត្តិជ្យផង ដោយស្មាន ៣ យ៉ាងនេះឯង ។

[២២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវសេះខឡង្គៈ^(១)
៣ ពួកផង នូវបុរសខឡង្គៈ ៣ ពួកផង នូវសេះ^(២)សទស្សៈ ៣
ពួកផង នូវបុរសសទស្សៈ ៣ ពួកផង នូវសេះអាជានេយ្យ^(៣)
ដ៏ប្រសើរ ៣ ពួកផង នូវបុរសអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរ ៣ ពួកផង ចូរអ្នក
ទាំងឡាយ ស្តាប់នូវធម៌នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសេះខឡង្គៈ
៣ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះខឡង្គៈខ្លះ ក្នុង
លោកនេះ ជាសត្វបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះ តែមិនបរិបូណ៌ដោយសម្បុរ
មិនបរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និងទំហំ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះ
ខឡង្គៈខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាសត្វបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះ បរិបូណ៌ដោយ
ពណ៌សម្បុរ តែមិនបរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និងទំហំ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ សេះខឡង្គៈខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បរិបូណ៌ដោយសន្ទុះផង

១ ពាក្យថាខឡង្គៈនេះគឺ ជាគោត្រូវរបស់សេះមួយពួក ។ សំដៅយកពួកសេះធុនអន់ជាងគេ
បំផុត ។ ២ សំដៅយកសេះធុនកណ្តាល (ល្អជាងពួកសេះខឡង្គៈ) ។ ៣ ពួកសេះ
ដែលស្គាល់ហេតុខុស-ត្រូវ (សេះធុនល្អបំផុត) ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

វណ្ណសម្បជ្ជោ ច អាហោហារិណាហសម្បជ្ជោ ច ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ អស្សខទ្បុដ្ឋោ ។ កតមេ
 ច ភិក្ខុវេ តយោ បុរិសខទ្បុដ្ឋោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ឯកច្ចោ បុរិសខទ្បុដ្ឋោ ជវសម្បជ្ជោ ហោតិ ន វណ្ណ-
 សម្បជ្ជោ ន អាហោហារិណាហសម្បជ្ជោ ។ ឥធិ បន
 ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ បុរិសខទ្បុដ្ឋោ ជវសម្បជ្ជោ ហោតិ
 វណ្ណសម្បជ្ជោ ន អាហោហារិណាហសម្បជ្ជោ ។ ឥធិ
 បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ បុរិសខទ្បុដ្ឋោ ជវសម្បជ្ជោ ច
 ហោតិ វណ្ណសម្បជ្ជោ ច អាហោហារិណាហសម្បជ្ជោ
 ច ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ បុរិសខទ្បុដ្ឋោ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ បុរិសខទ្បុដ្ឋោ ជវសម្បជ្ជោ
 ហោតិ ន វណ្ណសម្បជ្ជោ ន អាហោហារិណា-
 ហសម្បជ្ជោ ។ ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឥទំ
 ទុក្ខន្តិ យថាក្ខតំ បជាណតិ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ
 យថាក្ខតំ បជាណតិ អយំ ទុក្ខនិរោធាតិ យថាក្ខតំ
 បជាណតិ អយំ ទុក្ខនិរោធាតិ យថាក្ខតំ
 យថាក្ខតំ បជាណតិ ឥទមស្ស ជវស្មី វនាមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

បរិបូណ៌ដោយពណ៌សម្បុរផង បរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និងទំហំផង ១ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះខឡ្យង្គៈមាន ៣ ពួកនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុរសខឡ្យង្គៈ ៣ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសខឡ្យង្គៈខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះ តែមិនបរិបូណ៌ដោយគុណ មិនបរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និងទំហំ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសខឡ្យង្គៈខ្លះក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះ បរិបូណ៌ដោយគុណ តែមិនបរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និងទំហំ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសខឡ្យង្គៈខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះផង បរិបូណ៌ដោយគុណផង បរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និងទំហំផង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសខឡ្យង្គៈមាន ៣ ពួកនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុរសខឡ្យង្គៈ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះ តែមិនបរិបូណ៌ដោយគុណ មិនបរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និងទំហំ តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាធម៌រំលត់ទុក្ខ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ធម៌រំលត់ទុក្ខ តថាគតពោលថា នេះជាសន្ទុះរបស់ភិក្ខុនោះ

បណ្ណាសកេ សត្តារាសវគ្គោ

អភិធម្មេ ខោ បន អភិវិទយេ បញ្ចំ បុដ្ឋោ
 វិស្សជ្ជេតិ នោ សម្មាទេតិ^(១) ឥទមស្ស ន វណ្ណស្មី
 វនាមិ ន ខោ បន លាភី ហោតិ ចីវរបិណ្ឌាចាត-
 សេនាសនតិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារាណំ ឥទមស្ស
 ន អាហោហបរិណាហស្មី វនាមិ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
 បុរិសខន្តុដ្ឋោ ជវសម្មន្តោ ហោតិ ន វណ្ណសម្មន្តោ
 ន អាហោហបរិណាហសម្មន្តោ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 បុរិសខន្តុដ្ឋោ ជវសម្មន្តោ ហោតិ វណ្ណសម្មន្តោ
 ច ន អាហោហបរិណាហសម្មន្តោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាក្ខតំ បជានាតិ ។ បេ ។
 អយំ ទុក្ខនិរោធកាមិដី បដិបទាតិ យថាក្ខតំ
 បជានាតិ ឥទមស្ស ជវស្មី វនាមិ អភិធម្មេ ខោ បន
 អភិវិទយេ បញ្ចំ បុដ្ឋោ វិស្សជ្ជេតិ នោ សម្មាទេតិ
 ឥទមស្ស វណ្ណស្មី វនាមិ ន ខោ បន លាភី
 ហោតិ ចីវរបិណ្ឌាចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយភេសជ្ជ-
 បរិក្ខារាណំ ឥទមស្ស ន អាហោហបរិណាហស្មី វនាមិ ។

១ ឱ. សំសាទេតិ នោ វិសជ្ជេតិ ។

បណ្ណាសក សត្តាវាសវគ្គ

កាលបើគេសួរប្រស្នា ក្នុងអភិធម្ម ឬក្នុងអភិវិន័យ ដោះស្រាយ
មិនបរិបូណ៌ តថាគតពោលថា នេះមិនមែនជាគុណរបស់ភិក្ខុនោះទេ
ទាំងអ្នកឆ្នែងលាភចំពោះ ចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលា-
នប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ តថាគតពោលថា នេះមិនមែនជាកម្មស្រស់
និងទំហំរបស់ភិក្ខុនោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសខឡ្យៈ អ្នក
បរិបូណ៌ដោយសន្ទុះ តែមិនបរិបូណ៌ដោយគុណ មិនបរិបូណ៌ដោយ
កម្មស្រស់និងទំហំយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុរស អ្នក
បរិបូណ៌ដោយសន្ទុះផង បរិបូណ៌ដោយគុណផង តែមិនបរិបូណ៌ដោយ
កម្មស្រស់និងទំហំ តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។
ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ធម៌វិលត់ទុក្ខ
តថាគតពោលថា នេះជាសន្ទុះរបស់ភិក្ខុនោះ កាលបើគេសួរ
ប្រស្នាក្នុងអភិធម្ម ឬក្នុងអភិវិន័យ ដោះស្រាយរួច មិនទើសទាល់
ឡើយ តថាគតពោលថា នេះជាគុណរបស់ភិក្ខុនោះ ប៉ុន្តែអ្នកឆ្នែង
លាភចំពោះ ចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ
តថាគតពោលថា នេះមិនមែនជាកម្មស្រស់និងទំហំរបស់ភិក្ខុនោះទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ បុរិសខឡុដ្តោ ជវសម្មន្នោ ហោតិ វណ្ណ-
សម្មន្នោ ច ន អាពេហបរិណាហសម្មន្នោ ។ កតញ្ច
ភិក្ខុវេ បុរិសខឡុដ្តោ ជវសម្មន្នោ ច ហោតិ វណ្ណ-
សម្មន្នោ ច អាពេហបរិណាហសម្មន្នោ ច ។ ឥធន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាក្ខតំ បជាណាតិ ។ បេ ។
អយំ ទុក្ខនិរោធតាមិទី បដិបទាតិ យថាក្ខតំ បជា-
ណាតិ ឥទមស្ស ជវស្មី វទាមិ អភិធម្មេ ខោ បន
អភិវិទយេ បញ្ចំ បុដ្ឋោ វិស្សន្នេតិ នោ សម្មាទេតិ
ឥទមស្ស វណ្ណស្មី វទាមិ លាភី ខោ បន ហោតិ
ចីវរបិណ្ឌោ ចាតសេនាសនតិលានប្បច្ចយភេសន្តបរិក្ខារាណំ
ឥទមស្ស អាពេហបរិណាហស្មី វទាមិ ។ ឯវំ ខោ
ភិក្ខុវេ បុរិសខឡុដ្តោ ជវសម្មន្នោ ច ហោតិ វណ្ណ-
សម្មន្នោ ច អាពេហបរិណាហសម្មន្នោ ច ។ ឥមេ
ខោ ភិក្ខុវេ តយោ បុរិសខឡុដ្តោ ។ កតមេ ច ភិក្ខុវេ
តយោ អស្សសទស្ស្នា^(១) ។ ឥធន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ
អស្សសទស្ស្នា ។ បេ ។ ជវសម្មន្នោ ច ហោតិ

១ ម. អស្សបរស្ស្នា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសខឡ្យង្គៈ អ្នកបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះផង បរិបូណ៌
ដោយគុណផង តែមិនបរិបូណ៌ដោយកម្មស្តំនិងទំហំយ៉ាងនេះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុរសខឡ្យង្គៈ អ្នកបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះផង បរិបូណ៌
ដោយគុណផង បរិបូណ៌ដោយកម្មស្តំនិងទំហំផង តើដោយប្រការដូច
ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា
នេះជាទុក្ខ ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់
ធម៌វិលត់ទុក្ខ តថាគតពោលថា នេះជាសន្ទុះរបស់ភិក្ខុនោះ កាលបើ
គេសួរប្រស្នាក្នុងអភិធម្ម ឬក្នុងអភិវិន័យ ដោះស្រាយរួចមិនទើសទាល់
ឡើយ តថាគតពោលថា នេះជាគុណរបស់ភិក្ខុនោះ ទាំងជាអ្នកស្វាក់
លាក់ចំពោះ ចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ
តថាគតពោលថា នេះជាកម្មស្តំនិងទំហំរបស់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុរសខឡ្យង្គៈ អ្នកបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះផង បរិបូណ៌ដោយ
គុណផង បរិបូណ៌ដោយកម្មស្តំនិងទំហំផង យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុរសខឡ្យង្គៈមាន ៣ ពួកនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ចុះសេសទស្សៈ ៣ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេស
ទស្សៈខ្លះក្នុងលោកនេះ ។ បេ ។ ជាសត្វបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះផង

បណ្ណាសកេ សត្តារាសវគ្គោ

វណ្ណសម្បជ្ជោ ច អាហោហបរិណាហសម្បជ្ជោ ច ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ អស្សសទស្សា ។ កតមេ
 ច ភិក្ខុវេ តយោ បុរិសសទស្សា ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ឯកត្វោ បុរិសសទស្សោ ។ មេ ។ ជវសម្បជ្ជោ ច
 ហោតិ វណ្ណសម្បជ្ជោ ច អាហោហបរិណាហសម្បជ្ជោ
 ច ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ បុរិសសទស្សោ ជវ-
 សម្បជ្ជោ ច ហោតិ វណ្ណសម្បជ្ជោ ច អាហោហបរិ-
 ណាហសម្បជ្ជោ ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ចន្តំ
 ឱរម្ហាតិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខុយា ឱបចាតិកោ
 ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា
 ឥទមស្ស ជវស្មី វនាមិ អភិធម្មេ ខោ បន អភិវិទយេ
 បញ្ចំ បុដ្ឋោ វិស្សជ្ជេតិ ដោ សម្មាទេតិ ឥទមស្ស
 វណ្ណស្មី វនាមិ លាភី ខោ បន ហោតិ ចីវរ-
 បិ ណ្ហា ចាតសេនាសនតិ លានប្បច្ច យកេសជ្ជ បរិក្ខា រាជំ
 ឥទមស្ស អាហោហបរិណាហស្មី វនាមិ ។ ឯវំ ខោ
 ភិក្ខុវេ បុរិសសទស្សោ ជវសម្បជ្ជោ ច ហោតិ
 វណ្ណសម្បជ្ជោ ច អាហោហបរិណាហសម្បជ្ជោ ច ។

បណ្ណាសក សត្តាវាសវគ្គ

បរិបូណ៌ដោយពណ៌សម្បុរផង បរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និងទំហំផង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេសសទស្សៈមាន ៣ ពួកនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចុះបុរសសទស្សៈ ៣ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ បុរសសទស្សៈខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ។ បេ ។ អ្នកបរិបូណ៌
 ដោយសន្ទុះផង បរិបូណ៌ដោយគុណផង បរិបូណ៌ដោយកម្ពស់
 និងទំហំផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុរសសទស្សៈ អ្នកបរិបូណ៌
 ដោយសន្ទុះផង បរិបូណ៌ដោយគុណផង បរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និង
 ទំហំផង តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុង
 សាសនានេះ ព្រោះអស់ទៅនៃសំយោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥
 ជាឱបបាតិកសត្វ បរិនិព្វានក្នុងទីនោះ មានសភាពមិនបានត្រឡប់ចាក
 លោកនោះ តថាគតពោលថា នេះជាសន្ទុះរបស់ភិក្ខុនោះ កាលបើគេសួរ
 ប្រស្នាក្នុងអភិធម្ម ឬក្នុងអភិវិន័យ ដោះស្រាយរួច មិនទើសទាល់
 តថាគតពោលថា នេះជាគុណរបស់ភិក្ខុនោះ ទាំងជាអ្នកស្នាក់លោក
 ចំពោះ បីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ
 តថាគតពោលថា នេះជាកម្ពស់និងទំហំរបស់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ បុរសសទស្សៈ អ្នកបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះផង បរិបូណ៌
 ដោយគុណផង បរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និងទំហំផង យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ បុរិសសទស្សា ។ កតមេ
 ច ភិក្ខុវេ តយោ ភទ្ទា អស្សាជានិយា ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ ភទ្ទោ អស្សាជានិយោ ។ បេ ។
 ជវសម្បន្នោ ច ហោតិ វណ្ណសម្បន្នោ ច អាហោ-
 ហាបរិណាហាសម្បន្នោ ច ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 តយោ ភទ្ទា អស្សាជានិយា ។ កតមេ ច ភិក្ខុវេ
 តយោ ភទ្ទា បុរិសាជានិយា ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ
 ភទ្ទោ បុរិសាជានិយោ ។ បេ ។ ជវសម្បន្នោ ច
 ហោតិ វណ្ណសម្បន្នោ ច អាហោហាបរិណាហាសម្បន្នោ
 ច ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភទ្ទោ បុរិសាជានិយោ ។ បេ ។
 ជវសម្បន្នោ ច ហោតិ វណ្ណសម្បន្នោ ច អាហោហា-
 បរិណាហាសម្បន្នោ ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភទ្ទោ
 បុរិសាជានិយោ អាសវានំ ខយា អនាសវព្យោតោវិមុត្តិ
 បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឥទមស្ស ជវស្មី វនាមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសសទស្សៈមាន ៣ ពួកនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ចុះសេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរ ៣ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរខ្លះ ក្នុងលោក
 នេះ ។ បេ ។ ជាសត្វបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះផង បរិបូណ៌ដោយពណ៌
 សម្បុរផង បរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និងទំហំផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 សេះអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរមាន ៣ ពួកនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ចុះបុរសអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរ ៣ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ បុរសអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ។ បេ ។
 ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសន្ទុះផង បរិបូណ៌ដោយគុណផង បរិបូណ៌ដោយ
 កម្ពស់និងទំហំផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបុរសអាជានេយ្យ
 ដ៏ប្រសើរ តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ បេ ។ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយ
 សន្ទុះផង បរិបូណ៌ដោយគុណផង បរិបូណ៌ដោយកម្ពស់និងទំហំ
 ផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរ ក្នុងលោក
 នេះ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមាន
 អាសវៈ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម
 ដោយខ្លួនឯងក្នុងបច្ចុប្បន្ន តថាគតពោលថា នេះជាសន្ទុះរបស់ភិក្ខុនោះ

បណ្ណាសកេ សត្តារាសវគ្គោ

អភិធម្មេ ខោ បន អភិវិទយេ បញ្ចំ បុដ្ឋោ
វិស្សុទ្ធពតិ ឆោ សម្មាទេតិ ឥទមស្ស វណ្ណស្មី
វទាមិ លាភី ខោ បន ហោតិ ចីវ-

បិ ណ្ហា ចាតសេនាសនតិ លានប្បច្ច យកេសជ្ជ បរិក្ខា រាជំ
ឥទមស្ស អាពេហបរិណាហស្មី វទាមិ ។ ឯវំ ខោ

ភិក្ខុវេ ភទ្ហា បុរិសាជាតិយោ ជវសម្មន្តោ ច ហោតិ
វណ្ណសម្មន្តោ ច អាពេហបរិណាហសម្មន្តោ ច ។

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ តយោ ភទ្ហា បុរិសាជាតិយាតិ ។

[២៣] នវ ភិក្ខុវេ តណ្ហាមូលកេ ធម្មេ

ទេសេស្សាមិ តំ សុណាថ ។ មេ ។ កតមេ ច ភិក្ខុវេ

នវ តណ្ហាមូលកា ធម្មា ។ តណ្ហា បដិច្ច បរិយេសនា

បរិយេសនំ បដិច្ច លាកោ លាភំ បដិច្ច វិនិច្ឆយោ

វិនិច្ឆយំ បដិច្ច ឆន្ទរកោ ឆន្ទរកំ បដិច្ច អន្លោសានំ

អន្លោសានំ បដិច្ច បរិក្ខហោ បរិក្ខហំ បដិច្ច មច្ឆរិយំ

បណ្ណាសក សត្តាវាសវគ្គ

កាលបើគេសួរប្រស្នាក្នុងអភិធម្ម ឬក្នុងអភិវិន័យ អាចដោះស្រាយរួច មិន
 ទើសទាល់ឡើយ តថាគតពោលថា នេះជាគុណរបស់ភិក្ខុនោះ ទាំងជា
 អ្នកស្នាក់លាភចំពោះ ចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយ-
 ភេសជ្ជបរិក្ខារ តថាគតពោលថា នេះជាកម្មសំនិងទំហំរបស់ភិក្ខុនោះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយ
 សន្ទុះផង បរិបូណ៌ដោយគុណផង បរិបូណ៌ដោយកម្មសំនិងទំហំផង
 យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសអាជានេយ្យដ៏ប្រសើរ
 មាន ៣ ពួកនេះឯង ។

[២៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវពួកធម៌
 ដែលមានតណ្ហាជាប្រសគល់ ៩ យ៉ាង អ្នកទាំងឡាយ ចូរស្តាប់នូវធម៌
 នោះចុះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះពួកធម៌ដែលមានតណ្ហា
 ជាប្រសគល់ ៩ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺការអាស្រ័យតណ្ហា ទើប
 មានការស្វែងរក ១ អាស្រ័យការស្វែងរក ទើបកើតលាភ ១ អាស្រ័យ
 លាភទើបកើតសេចក្តីត្រិះរិះ ១ អាស្រ័យសេចក្តីត្រិះរិះ ទើបកើតសេចក្តី
 ប្រាថ្នា សេចក្តីត្រេកអរ ១ អាស្រ័យសេចក្តីប្រាថ្នា សេចក្តីត្រេកអរ
 ទើបកើតសេចក្តីជឿស៊ប់ ១ អាស្រ័យសេចក្តីជឿស៊ប់ ទើបកើតការហ្នឹង
 ហែងទុក ១ អាស្រ័យការហ្នឹងហែងទុក ទើបកើតសេចក្តីកំណាញ់ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

មច្ឆរិយំ បដិច្ច អារក្ខោ អារក្ខាជិករណំ ទណ្ណាទា-
នសត្តាទានកលហារិត្តហារិវាទា តុរំតុរំ បេសុញ្ញមុសា-
វាទា អនេកេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា សម្មវន្តិ ។

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ នវ តណ្ហាមូលកា ធម្មាតិ ។

[២៤] នវយិមេ ភិក្ខុវេ សត្តាវាសោ ។ កតមេ

នវ ។ សន្តិ ភិក្ខុវេ សត្តា នានត្តកាយា នានត្តសញ្ញនោ

សេយ្យថាមិ មនុស្សា ឯកច្ចេ ទេវេ ឯកច្ចេ ច

វិនិចាតិកា អយំ បបមោ សត្តាវាសោ ។ សន្តិ ភិក្ខុវេ

សត្តា នានត្តកាយា ឯកត្តសញ្ញនោ សេយ្យថាមិ

ទេវា ព្រហ្មកាយិកា បបមាភិទិព្វត្តា អយំ ទុតិយោ

សត្តាវាសោ ។ សន្តិ ភិក្ខុវេ សត្តា ឯកត្តកាយា

នានត្តសញ្ញនោ សេយ្យថាមិ ទេវា អាកស្សរា

អយំ តតិយោ សត្តាវាសោ ។ សន្តិ ភិក្ខុវេ

សត្តា ឯកត្តកាយា ឯកត្តសញ្ញនោ សេយ្យថាមិ

ទេវា សុភតិល្ហា អយំ ចតុត្តោ សត្តាវាសោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

អាស្រ័យសេចក្តីកំណាញ់ ទើបកើតការរក្សាទុក ១ អាស្រ័យការរក្សា
ជាហេតុហើយ ទើបអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដំលាមកជាច្រើន គឺការ
កាន់ដំបង កាន់គ្រឿងសស្ត្រារុធ ឈ្មោះទាស់ទែង ដដែកគ្នាថាឯងៗ
ទាំងនិយាយញុះញង់ និយាយកុហកក៏កើតឡើង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ពួកធម៌មានតណ្ហាជាបួសគល់ មាន ៧ យ៉ាងនេះឯង ។

[២២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្តារាស (ប្រទេសជាទី
នៅរបស់សត្វ) នេះមាន ៧ យ៉ាង ។ សត្តារាស ៧ យ៉ាង តើដូច
ម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វមានកាយផ្សេងគ្នា មាន
សញ្ញាផ្សេងគ្នា ក៏មាន ដូចពួកមនុស្សនិងទេវតាពួកខ្លះ និងអសុ-
រកាយពួកខ្លះ នេះជាសត្តារាសទី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
សត្វមានកាយផ្សេងគ្នា មានសញ្ញាដូចគ្នា ក៏មាន ដូចពួកព្រហ្មកា-
យិកទេវតា ដែលកើតក្នុងជាន់បឋមជ្ឈានភូមិ នេះជាសត្តារាសទី ២ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វមានកាយដូចគ្នា មានសញ្ញាផ្សេងគ្នា
ក៏មាន ដូចពួកទេវតា ជាន់អាកាស្សរៈ នេះជាសត្តារាសទី ៣ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វមានកាយដូចគ្នា មានសញ្ញាដូចគ្នា
ក៏មាន ដូចពួកទេវតាជាន់សុភកិណ្ណៈ នេះជាសត្តារាសទី ៤ ។

បណ្ណាសកេ សត្តារាសវគ្គោ

សន្តិ ភិក្ខុវេ សត្តា អសញ្ញុនោ អប្បដិសំវេទិនោ
 សេយ្យថាបិ ទេវា អសញ្ញុសត្តា អយំ បញ្ចមោ
 សត្តារាសោ ។ សន្តិ ភិក្ខុវេ សត្តា សព្វសោ
 រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិយសញ្ញានំ អត្តជ្ជមា
 ធានត្តសញ្ញានំ អមនសិកាវា អនន្តោ អាគាសោតិ
 អាគាសានញ្ញាយតនុបកា អយំ ឆដ្ឋោ សត្តារាសោ ។
 សន្តិ ភិក្ខុវេ សត្តា សព្វសោ អាគាសានញ្ញា-
 យតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ញា-
 យតនុបកា អយំ សត្តមោ សត្តារាសោ ។ សន្តិ
 ភិក្ខុវេ សត្តា សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ញាយតនំ
 សមតិក្កម្ម នត្តិ កិញ្ចឹតិ អាកិញ្ញញ្ញាយតនុបកា
 អយំ អដ្ឋមោ សត្តារាសោ ។ សន្តិ ភិក្ខុវេ សត្តា
 សព្វសោ អាកិញ្ញញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនុបកា អយំ នវមោ សត្តារាសោ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ នវ សត្តារាសាតិ ។

បណ្ណាសក សត្តាវាសទី

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វឥតសញ្ញា ឥតមានទទួលការដឹង
ក៏មាន ដូចពួកទេវតាជាន់អសញ្ញិសត្វ នេះជាសត្តាវាសទី ៥ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វលុះបានកន្លងរូបសញ្ញា បានរម្ងាប់
បដិយសញ្ញា មិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ចំពោះនាសត្វសញ្ញា ដោយប្រការ
ទាំងពួង ហើយបានដល់អាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយបរិកម្មថា
អាកាស មិនមានទីបំផុតដូច្នោះ ក៏មាន នេះជាសត្តាវាសទី ៦ ។ ម្នាល

ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វកន្លងអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការ
ទាំងពួង ហើយបានដល់វិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយបរិកម្មថា
វិញ្ញាណ មិនមានទីបំផុតដូច្នោះ ក៏មាន នេះជាសត្តាវាសទី ៧ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ពួកសត្វកន្លងវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង

ហើយបានដល់អាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយបរិកម្មថា វត្ថុតិចតួច
មិនមានដូច្នោះ នេះជាសត្តាវាសទី ៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួក
សត្វកន្លងអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ហើយបាន
ដល់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន នេះជាសត្តាវាសទី ៩ ។ ម្នាល

ភិក្ខុទាំងឡាយ សត្តាវាសមាន ៩ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[២៥] យតោ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ បញ្ញាយ
 ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ តស្សេតំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ
 កល្នំ វចនាយ ខីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ
 កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ បដានាតីតិ ។
 កថញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ បញ្ញាយ ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ
 ហោតិ ។ វីតរាតំ មេ ចិត្តន្តិ បញ្ញាយ ចិត្តំ
 សុបរិចិត្តំ ហោតិ វីតនោសំ មេ ចិត្តន្តិ បញ្ញាយ
 ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ វីតមោហំ មេ ចិត្តន្តិ បញ្ញាយ
 ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ អសរាគធម្មំ មេ ចិត្តន្តិ
 បញ្ញាយ ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ អសនោសធម្មំ មេ
 ចិត្តន្តិ បញ្ញាយ ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ អសមោ-
 ហធម្មំ មេ ចិត្តន្តិ បញ្ញាយ ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

[២៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណាបើចិត្តដែលភិក្ខុបាន
សន្សំល្អហើយដោយប្រាជ្ញា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការសន្សំរបស់ភិក្ខុ
នោះគួរពោលថា ភិក្ខុនោះ រមែងដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់ហើយ មគ្គ-
ព្រហ្មចរិយៈអាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តរួចហើយ សោឡសកិច្ចអាត្មាអញបាន
ធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះ
ទៀត មិនមានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចិត្តដែលភិក្ខុបានសន្សំ
ហើយ ដោយប្រាជ្ញា តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ចិត្តដែលភិក្ខុបានសន្សំ
ល្អហើយ ដោយប្រាជ្ញាថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ប្រាសចាករាគៈហើយ
ចិត្តដែលភិក្ខុបានសន្សំល្អហើយ ដោយប្រាជ្ញាថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ
ប្រាសចាកទោសៈហើយ ចិត្តដែលភិក្ខុបានសន្សំល្អហើយ ដោយប្រាជ្ញា
ថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ប្រាសចាកមោហៈហើយ ចិត្តដែលភិក្ខុសន្សំ
ល្អហើយ ដោយប្រាជ្ញាថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ មានសភាពមិនប្រកប
ដោយរាគៈ ចិត្តដែលភិក្ខុបានសន្សំល្អហើយ ដោយប្រាជ្ញាថា ចិត្ត
របស់អាត្មាអញ មានសភាពមិនប្រកបដោយទោសៈ ចិត្តដែលភិក្ខុបាន
សន្សំល្អហើយ ដោយប្រាជ្ញាថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ មានសភាពមិន
មិនប្រកបដោយមោហៈ ចិត្តដែលភិក្ខុបានសន្សំល្អហើយ ដោយប្រាជ្ញាថា

បណ្ណាសកេ សត្តាវាសវគ្គោ

អនាវត្តិធម្មំ មេ ចិត្តំ កាមរាគាយាតិ បញ្ញាយ ចិត្តំ
 សុបរិចិត្តំ ហោតិ អនាវត្តិធម្មំ មេ ចិត្តំ រូបរាគា-
 យាតិ បញ្ញាយ ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ អនាវត្តិធម្មំ
 មេ ចិត្តំ អរូបរាគាយាតិ បញ្ញាយ ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ
 ហោតិ ។ យតោ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ បញ្ញាយ
 ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ តស្សេតំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ
 កល្យំ វចនាយ ខីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ
 កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ បជាណាតីតិ^(១) ។

[២៦] ឯកំ សមយំ អាយស្មា ច សារី-
 បុត្តោ អាយស្មា ច ចន្ទិកាបុត្តោ រាជគហេ
 វិហារន្ទិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាមេ ។ តត្រិ ខោ
 អាយស្មា ចន្ទិកាបុត្តោ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
 ទេវទត្តោ អាវុសោ ភិក្ខុនំ ឯវំ ធម្មំ ទេសេតិ

១ ឱ. ម. បជាណាមីតិ ។

បណ្ណាសក សត្តាវាសវត្ត

ចិត្តរបស់អាត្មាអញ មានសភាពមិនត្រឡប់ទៅដើម្បីកាមរាគៈ ចិត្តដែល
 ភិក្ខុបានសន្សំល្អហើយ ដោយប្រាជ្ញាថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ មាន
 សភាពមិនត្រឡប់ទៅដើម្បីរូបរាគៈ ចិត្តដែលភិក្ខុបានសន្សំល្អហើយ
 ដោយប្រាជ្ញាថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ មានសភាពមិនត្រឡប់ទៅដើម្បី
 អរូបរាគៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណាបើ ចិត្តដែលភិក្ខុ
 បានសន្សំល្អហើយ ដោយប្រាជ្ញា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការសន្សំ
 របស់ភិក្ខុនោះ គួរពោលថា ភិក្ខុនោះដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់
 ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈអាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តរួចហើយ សោឡសកិច្ច
 ក៏អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 សោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។

[២៦] សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ និងព្រះចន្ទិកាបុត្ត
 ដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងវត្តវេឡុវ៉ែន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថានជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។
 ក្នុងទីនោះឯង ព្រះចន្ទិកាបុត្តដ៏មានអាយុហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាល
 អារុសោទាំងឡាយ ទេវទត្តសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

យតោ ខោ អារុសោ ភិក្ខុនោ ចេតសា ចិត្តំ
 សុបរិចិត្តំ ហោតិ^(១) តស្សេតំ ភិក្ខុនោ កល្នំ វេយ្យា-
 ករណាយ ទីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ
 ករណីយំ ធាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ បដាណាតីតិ^(២) ។
 ឯវំ រុត្តេ អាយស្មា សារីបុត្តោ អាយស្មន្តំ ចន្ទិ-
 កាបុត្តំ ឯតទរោច ន ខោ អារុសោ ចន្ទិកាបុត្ត
 ទេវទត្តោ ភិក្ខុនំ ឯវំ ធម្មំ ទេសេតិ យតោ ខោ
 អារុសោ ភិក្ខុនោ ចេតសា ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ
 ហោតិ^(៣) តស្សេតំ ភិក្ខុនោ កល្នំ វេយ្យាករណាយ
 ទីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ
 ធាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ បដាណាតីតិ ។ ឯវញ្ច ខោ
 អារុសោ ចន្ទិកាបុត្ត ទេវទត្តោ ភិក្ខុនំ ធម្មំ ទេសេតិ

១ ម. ចេតសា ចិត្តំ ហោតិ ។ ២ ឱ. ម. បដាណាមីតិ ។ ៣ ម. ចេតសា ចិត្តំ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ វេលាណាចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ ដោយ
 ចិត្ត ចិត្តនុ៎ះ របស់ភិក្ខុនោះគួរដើម្បីព្យាករថា ភិក្ខុនោះរមែងដឹងច្បាស់ថា
 ជាតិរបស់អាត្មាអញអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញបាន
 ប្រព្រឹត្តរួចហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ
 មគ្គការវនាកិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមាន
 ឡើយ ។ កាលបើព្រះចន្ទិកាបុត្តដ៏មានអាយុ ពោលយ៉ាងនេះហើយ
 ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ក៏ពោលទៅនឹងព្រះចន្ទិកាបុត្តដ៏មានអាយុ
 ដូច្នោះថា ម្នាលអារុសោចន្ទិកាបុត្ត ទេវទត្តមិនសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ យ៉ាងនេះទេថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ វេលាណា
 ចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនហើយដោយចិត្ត ចិត្តនុ៎ះរបស់ភិក្ខុនោះ គួរដើម្បី
 ព្យាករថា ភិក្ខុនោះរមែងដឹងច្បាស់ថា ជាតិរបស់អាត្មាអញ អស់
 ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តរួចហើយ សោឡសកិច្ច
 អាត្មាអញ បានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ម្នាលអារុសោ
 ចន្ទិកាបុត្ត ទេវទត្តបានតែសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះទេ

បណ្ណាសកេ សត្តាវាសវគ្គោ

យតោ ខោ អារុសោ ភិក្ខុនោ ចេតសា ចិត្តំ
 សុបរិចិត្តំ ហោតិ តស្សេតំ ភិក្ខុនោ កល្នំ វេយ្យា-
 ករណាយ ទីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ
 ករណីយំ នាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ បជាណតីតិ ។
 ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ចន្ទិកាយុត្តោ ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ ទេវទត្តោ អារុសោ ភិក្ខុនំ ឯវំ ធម្មំ
 ទេសេតិ យតោ ខោ អារុសោ ភិក្ខុនោ ចេតសា
 ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ^(១) តស្សេតំ ភិក្ខុនោ
 កល្នំ វេយ្យាករណាយ ទីណា ជាតិ រុសិតំ
 ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្តត្តា-
 យាតិ បជាណតីតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា
 សារីយុត្តោ អាយស្មន្តំ ចន្ទិកាយុត្តំ ឯតទោច ន
 ខោ អារុសោ ចន្ទិកាយុត្ត ទេវទត្តោ ភិក្ខុនំ ឯវំ
 ធម្មំ ទេសេតិ យតោ ខោ អារុសោ ភិក្ខុនោ
 ចេតសា ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ^(២) តស្សេតំ ភិក្ខុនោ

១-២ ម. ចេតសា ចិត្តំ ហោតិ ។

បណ្ណាសក សត្តារាសវគ្គ

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ វេលាណាចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ ដោយ
 ចិត្ត ចិត្តនុ៎ះរបស់ភិក្ខុនោះ គួរដើម្បីព្យាករថា ភិក្ខុនោះរមែងដឹងច្បាស់ថា
 ជាតិរបស់អាត្មាអញអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈអាត្មាអញបានប្រព្រឹត្ត
 រួចហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ច
 ដទៃប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។
 ព្រះចន្ទិកាបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមក ជាគម្រប់ពីរដងទៀតថា
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ទេវទត្តសម្តែងធម៌ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាង
 នេះថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ វេលាណាចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ
 ដោយចិត្ត ចិត្តនុ៎ះរបស់ភិក្ខុនោះ គួរដើម្បីព្យាករថា ភិក្ខុនោះរមែងដឹង
 ច្បាស់ថា ជាតិរបស់អាត្មាអញអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈអាត្មាអញ
 បានប្រព្រឹត្តរួចហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ
 មគ្គការវនាកិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមាន
 ឡើយ ។ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ពោលទៅនឹងព្រះចន្ទិកាបុត្តដ៏មាន
 អាយុ ជាគម្រប់ពីរដងទៀតដូច្នោះថា ម្នាលអារុសោចន្ទិកាបុត្ត ទេវទត្តមិន
 សម្តែងធម៌ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះទេថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ
 វេលាណាចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ ដោយចិត្ត ចិត្តនុ៎ះរបស់ភិក្ខុនោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

កល្លំ វេយ្យាករណាយ ទីណា ជាតិ រុសិតំ
 ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ ឆាបំ ឥត្តត្តាយាតិ
 បជាជាតីតិ ។ ឯវព្វា ខោ អារុសោ ចន្ទិកាយុត្ត
 ទេវទត្តោ ភិក្ខុនំ ធម្មំ ទេសេតិ យតោ ខោ
 អារុសោ ភិក្ខុនោ ចេតសា ចិត្តំ សុបរិចិតំ ហោតិ
 តស្សេតំ ភិក្ខុនោ កល្លំ វេយ្យាករណាយ
 ទីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ
 ឆាបំ ឥត្តត្តាយាតិ បជាជាតីតិ ។ តតិយម្បិ
 ខោ អាយស្មា ចន្ទិកាយុត្តោ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
 ទេវទត្តោ អារុសោ ភិក្ខុនំ ឯវំ ធម្មំ ទេសេតិ
 យតោ ខោ អារុសោ ភិក្ខុនោ ចេតសា ចិត្តំ
 សុបរិចិតំ ហោតិ^(១) តស្សេតំ ភិក្ខុនោ កល្លំ
 វេយ្យាករណាយ ទីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ
 កតំ ករណីយំ ឆាបំ ឥត្តត្តាយាតិ បជាជាតីតិ ។

១ ម. ចេតសា ចិត្តំ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

គួរដើម្បីព្យាករថា ភិក្ខុនោះរមែងដឹងច្បាស់ថា ជាតិរបស់អាត្មាអញ
អស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តរួចហើយ សោឡស-
កិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ចដទៃ ប្រព្រឹត្តទៅ
ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ម្នាលអារុសោចន្តិកាបុត្ត
ទេវទត្តបានតែសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអារុសោ
ទាំងឡាយ វេលាណា ចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ ដោយចិត្ត ចិត្តនុ៎ះ
របស់ភិក្ខុនោះ គួរដើម្បីព្យាករថា ភិក្ខុនោះរមែងដឹងច្បាស់ថា ជាតិរបស់
អាត្មាអញអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តរួចហើយ
សោឡសកិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ចដទៃ
ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ព្រះចន្ទិ-
កាបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមក ជាគម្រប់បីដងទៀតថា ម្នាល
អារុសោទាំងឡាយ ទេវទត្តសម្តែងធម៌ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះថា
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ វេលាណាចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ ដោយ
ចិត្ត ចិត្តនុ៎ះរបស់ភិក្ខុនោះ គួរដើម្បីព្យាករថា ភិក្ខុនោះរមែងដឹងច្បាស់ថា
ជាតិរបស់អាត្មាអញអស់ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញបានប្រព្រឹត្ត
រួចហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនា-
កិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។

បណ្ណាសកេ សត្តារាសវត្តោ

តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ អាយស្មន្តំ
 ចន្ទិកាយុត្តំ ឯតទរោច ន ខោ អារុសោ ចន្ទិ-
 កាយុត្ត ទេវទត្តោ ភិក្ខុនំ ឯវំ ធម្មំ ទេសេតិ
 យតោ ខោ អារុសោ ភិក្ខុនោ ចេតសា ចិត្តំ
 សុបរិចិត្តំ ហោតិ^(១) តស្សេតំ ភិក្ខុនោ កល្យំ
 វេយ្យាករណាយ ទីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ
 កតំ ករណីយំ ឆាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ បជាណតីតិ ។
 ឯវញ្ច ខោ អារុសោ ចន្ទិកាយុត្ត ទេវទត្តោ ភិក្ខុនំ
 ធម្មំ ទេសេតិ យតោ ខោ អារុសោ ភិក្ខុនោ
 ចេតសា ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ តស្សេតំ ភិក្ខុនោ
 កល្យំ វេយ្យាករណាយ ទីណា ជាតិ រុសិតំ
 ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ ឆាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ
 បជាណតីតិ ។ កថញ្ច អារុសោ ភិក្ខុនោ ចេតសា
 ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ ។ វីតរាតំ មេ ចិត្តន្តិ
 ចេតសា ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ វីតទោសំ
 មេ ចិត្តន្តិ ចេតសា ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ

១ ម. ចេតសា ចិត្តំ ហោតិ ។

បណ្ណាសក សត្តារាសវគ្គ

ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ពោលទៅនឹងព្រះចន្ទិកាបុត្តដ៏មានអាយុ ជា
 គម្រប់ ៣ ដងដូច្នោះថា ម្ចាស់អាវុសោចន្ទិកាបុត្ត ទេវទត្តមិនសម្តែងធម៌
 ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះទេថា ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ វេលាណា
 ចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយដោយចិត្ត ចិត្តនុ៎ះរបស់ភិក្ខុនោះ គួរដើម្បីព្យាករ
 ថា ភិក្ខុនោះរមែងដឹងច្បាស់ថា ជាតិរបស់អាត្មាអញអស់ហើយ មគ្គ-
 ព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តរួចហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញ
 បានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ច
 នេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ម្ចាស់អាវុសោចន្ទិកាបុត្ត ទេវទត្តបានតែ
 សម្តែងធម៌ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ
 វេលាណាចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ ដោយចិត្ត ចិត្តនុ៎ះរបស់ភិក្ខុនោះ
 គួរដើម្បីព្យាករថា ភិក្ខុនោះរមែងដឹងច្បាស់ថា ជាតិរបស់អាត្មាអញអស់
 ហើយ មគ្គព្រហ្មចរិយៈ អាត្មាអញបានប្រព្រឹត្តរួចហើយ សោឡសកិច្ច
 អាត្មាអញបានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 សោឡសកិច្ចនេះទៀត មិនមានឡើយ ។ ម្ចាស់អាវុសោ ចិត្តដែលភិក្ខុ
 ចម្រើនល្អហើយដោយចិត្ត តើដូចម្តេច ។ ចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ
 ដោយចិត្តថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញប្រាសចាករាគៈហើយ ចិត្តដែលភិក្ខុ
 ចម្រើនល្អហើយ ដោយចិត្តថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ប្រាសចាកទោសៈហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

វីតមោហំ មេ ចិត្តន្តិ ចេតសា ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ
 អសវាគធម្មំ មេ ចិត្តន្តិ ចេតសា ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ
 ហោតិ អសនោសធម្មំ មេ ចិត្តន្តិ ចេតសា ចិត្តំ
 សុបរិចិត្តំ ហោតិ អសមោហាធម្មំ មេ ចិត្តន្តិ ចេតសា
 ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ អនាវត្តិធម្មំ មេ ចិត្តំ កាម-
 ភវាយាតិ ចេតសា ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ អនាវត្តិ-
 ធម្មំ មេ ចិត្តំ រូបភវាយាតិ ចេតសា ចិត្តំ សុបរិ-
 ចិត្តំ ហោតិ អនាវត្តិធម្មំ មេ ចិត្តំ អរូបភវាយាតិ
 ចេតសា ចិត្តំ សុបរិចិត្តំ ហោតិ ។ ឯវំ សម្មារិមុត្តិ-
 ចិត្តស្ស^(១) ខោ អារុសោ ភិក្ខុនោ ភុសា ចេបិ
 ចក្កុវិញ្ញេយ្យា រូចា ចក្កុស្ស អាចាចំ អាកច្ឆន្តិ
 នេវស្ស ចិត្តំ បរិយាទិយន្តិ អមិស្សីកតមេវស្ស ចិត្តំ
 ហោតិ បិតំ អានេញ្ចប្បត្តំ វយញ្ចុស្សានុបស្សតិ ភុសា
 ចេបិ សោតវិញ្ញេយ្យា សទ្ធា ។ មេ ។ ឃានវិញ្ញេយ្យា តទ្ធា

១ ឱ. ម. សម្មារិមុត្តចិត្តស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ ដោយចិត្តថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ប្រាស
 ចាកមោហៈហើយ ចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយដោយចិត្តថា ចិត្តរបស់
 អាត្មាអញ មានសភាពមិនប្រកបដោយរាគៈ ចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ
 ដោយចិត្តថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ មានសភាពមិនប្រកបដោយទោសៈ
 ចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ ដោយចិត្តថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ មាន
 សភាពមិនប្រកបដោយមោហៈ ចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយដោយចិត្តថា
 ចិត្តរបស់អាត្មាអញ មានសភាពមិនបានត្រឡប់មក ដើម្បីកាមភព
 ចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ ដោយចិត្តថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ មាន
 សភាពមិនបានត្រឡប់មក ដើម្បីរូបភព ចិត្តដែលភិក្ខុចម្រើនល្អហើយ
 ដោយចិត្តថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ មានសភាពមិនបានត្រឡប់មក ដើម្បី
 អរូបភព ។ ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុដែលមានចិត្តរួចស្រឡះដោយប្រពៃយ៉ាង
 នេះហើយ ទោះរូបដ៏ក្រៃលែងដែលគប្បីដឹងដោយចក្ខុ មកកាន់គន្លង
 នៃចក្ខុ ក៏គ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះមិនបានឡើយ ចិត្តភិក្ខុនោះមិន
 ជាប់ស្អិត ជាចិត្តតាំងនៅ ដល់នូវការមិនញាប់ញ័រ ភិក្ខុនោះរមែង
 ពិចារណា ឃើញច្បាស់នូវសេចក្តីវិនាសទៅនៃចិត្តនោះ ទោះបីសំឡេង
 ដ៏ក្រៃលែង គប្បីដឹងដោយត្រចៀក ។ លេ ។ ក្លិនគប្បីដឹងដោយច្រមុះ

បណ្ណាសកេ សត្តាវាសវគ្គោ

ជីវ្ហាវិញ្ញេយ្យា រសា កាយវិញ្ញេយ្យា ដោដ្ឋព្វា មនោវិញ្ញេ-
 យ្យា ធម្មា មនស្ស អាទាចំ អាភច្ឆន្តិ ទេវស្ស ចិត្តំ
 បរិយាទិយន្តិ អមិស្សីកតមេវស្ស ចិត្តំ ហោតិ បិតំ
 អនេញ្ចប្បត្តំ វយញ្ចស្សានុបស្សតិ សេយ្យថាបិ អារុសោ
 សិលាយូរោ សោឡសកុក្កិ^(១) តស្ស^(២) អដ្ឋ កុក្កិ-
 ហោដ្ឋានេមទ្គំមា^(៣) អដ្ឋ កុក្កិ ឧបរិ នេមស្ស អថ
 បុត្តិមាយ ចេបិ ទិសាយ អាភច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ
 ទេវ សំកម្មេយ្យ ន សម្បកម្មេយ្យ ន សម្បវេជេយ្យ
 អថ បច្ឆិមាយ អថ ឧត្តរាយ អថ ទក្ខិណាយ ចេបិ
 ទិសាយ អាភច្ឆេយ្យ ភុសា វាតវុដ្ឋិ ទេវ សំកម្មេយ្យ
 ន សម្បកម្មេយ្យ ន សម្បវេជេយ្យ ។ តំ កិស្ស
 ហោតុ ។ កម្មីវត្តា អារុសោ នេមស្ស សុនិខាតត្តា
 សិលាយូបស្ស វរមេវ ខោ អារុសោ វរំ សម្មារិមុត្តិ-
 ចិត្តស្ស ភិក្ខុនោ ភុសា ចេបិ ចក្កវិញ្ញេយ្យា រូទា
 ចក្កស្ស អាទាចំ អាភច្ឆន្តិ ទេវស្ស ចិត្តំ បរិយាទិយន្តិ
 អមិស្សីកតមេវស្ស ចិត្តំ ហោតិ បិតំ អនេញ្ចប្បត្តំ

១ ឱ. ម. សោឡសកុក្កិកោ ។ អដ្ឋកថាយំ សោឡសកុក្កិកោតិបិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. តស្ស
 អស្ស ។ ម. តស្សស្ស ។ ៣ ឱ. ហោដ្ឋា នេមស្ស ។

បណ្ណាសក សត្តារាសវគ្គ

រសគប្បីដឹងដោយអណ្តាត ដោយដួងគប្បីដឹងដោយកាយ ធម្មារម្មណ៍
 គប្បីដឹងដោយចិត្ត មកកាន់គន្លងនៃចិត្ត ក៏គ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ
 មិនបានឡើយ ចិត្តភិក្ខុនោះមិនជាប់ស្អិត ជាចិត្តតាំងនៅ ដល់នូវការ
 មិនញាប់ញ័រ ភិក្ខុនោះ រមែងពិចារណាយើញច្បាស់នូវសេចក្តីវិនាស
 ទៅនៃចិត្តនោះ ម្នាលអារុសោ ដូចសសរថ្ម មានប្រវែង ១៦ ហត្ថ
 សសរថ្មនោះដាំចុះទៅ ខាងក្រោមរណ្តៅ ៨ ហត្ថ សល់នៅខាងលើ
 រណ្តៅ ៨ ហត្ថ ខាងក្រោយមក ទោះបីភ្លៀងប្រកបដោយខ្យល់យ៉ាងខ្លាំង
 មកពីទិសខាងកើត ក៏មិនកម្រើក មិនញាប់ញ័រ មិនរំភើប ទោះបីភ្លៀង
 ប្រកបដោយខ្យល់យ៉ាងខ្លាំង មកពីទិសខាងលិច មកពីទិសខាងជើង
 ឬមកពីទិសខាងត្បូង ក៏មិនកម្រើក មិនញាប់ញ័រ មិនរំភើបដែរ ។
 ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលអារុសោ ព្រោះថា សសរថ្មដែលគេ
 ដឹកដាំជ្រៅល្អយ៉ាងណាមិញ ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុដែលមានចិត្តរួចស្រឡះ
 ដោយប្រពៃយ៉ាងនេះហើយ ទោះបីរូបដ៏ក្រៃលែង ដែលគប្បីដឹងដោយ
 ចក្ខុ មកកាន់គន្លងនៃចក្ខុ ក៏គ្របសង្កត់ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ មិនបានឡើយ
 ចិត្តភិក្ខុនោះ មិនជាប់ស្អិត ជាចិត្តតាំងនៅ ដល់នូវការមិនញាប់ញ័រ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរិយាយស្ស នវកនិបាតោ

វយញ្ចស្សានុបស្សតិ ភុសា ចេបិ សោតវិញ្ញេយ្យា
 សទ្ធា ។ បេ ។ យានវិញ្ញេយ្យា កន្ធា ជិវ្ហាវិញ្ញេយ្យា
 វសា កាយវិញ្ញេយ្យា ដោជ្ជព្វា មនោវិញ្ញេយ្យា
 ធម្មា មនស្ស អាចារិ អាគច្ឆន្តិ នេវស្ស ចិត្តំ
 បរិយាទិយន្តិ អមិស្សីកតមេវស្ស ចិត្តំ ហោតិ បិតំ
 អានេញ្ចប្បត្តំ វយញ្ចស្សានុបស្សតីតិ ។

[២៧] អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ កហាបតិ
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធិ
 ខោ អនាថបិណ្ឌិកំ កហាបតី ភកវា ឯតទវោច
 យតោ ខោ កហាបតិ អរិយស្សាវកស្ស បញ្ច
 កយានិ វោនិ រូបសន្តានិ ហោន្តិ ចត្វហិ
 ច សោតាបត្តិយង្កេហិ សមជ្ជាកតោ ហោតិ សោ
 អាកង្ខមាណោ អត្តនាវ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ
 ទីណានិរយោម្ហិ ទីណាតិរច្ឆានយោនិយោ ទីណាបិត្តិវិស-
 យោ ទីណាចាយទុក្កតិវិទិចាតោ សោតាបន្នោហាមស្មិ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តនិកាយ នវកនិបាត

ភិក្ខុនោះ រមែងពិចារណាយើញ្ញច្បាស់ នូវសេចក្តីវិនាសទៅនៃចិត្តនោះ
 ទោះបីសំឡេងដ៏ក្រៃលែង គប្បីដឹងដោយត្រចៀក ។ បេ ។ ក្លិនគប្បីដឹង
 ដោយច្រមុះ រសគប្បីដឹងដោយអណ្តាត ផោដ្ឋព្វៈគប្បីដឹងដោយកាយ
 ធម្មារម្មណ៍ គប្បីដឹងដោយចិត្ត មកកាន់គន្លងនៃចិត្ត ក៏គ្របសង្កត់ចិត្ត
 របស់ភិក្ខុនោះ មិនបានឡើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ មិនជាប់ស្អិត
 ជាចិត្តតាំងនៅ ដល់នូវការមិនញាប់ញ័រ ភិក្ខុនោះ រមែងពិចារណា
 យើញ្ញច្បាស់នូវសេចក្តីវិនាសទៅនៃចិត្តនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

[២៧] គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចូលទៅគាល់ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី អង្គុយ
 ក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់
 គហបតី វេលាណាអរិយសារីក បានរម្ងាប់នូវភ័យនិងពៀរទាំង ៥ និង
 ប្រកបដោយអង្គនៃសោតាបត្តិ ២ យ៉ាងហើយ អរិយសារីកនោះ កាល
 ប្រាថ្នា គប្បីព្យាករនូវខ្លួនដោយខ្លួនឯងបានថា អាត្មាអញ មាននរកអស់
 ហើយ មានតិរច្ឆានកំណើតអស់ហើយ មានបិត្តិវិស័យអស់ហើយ
 មានអបាយទុគ្គតិវិបាតអស់ហើយ អាត្មាអញ ជាអ្នកដល់នូវសោតៈ

បណ្ណាសកេ សត្តាវាសវគ្គោ

អរិទិចាតធម្មោ និយតោ សម្មោធិបរាយនោ ។

កតមាទិ បញ្ច ភយាទិ វេរាទិ រូបសន្តាទិ ហោន្តិ ។

យំ កហាបតិ ចារណាតិចាតី ចារណាតិចាតប្បច្ចយា

ទិដ្ឋធម្មិកម្យិ ភយំ វេរំ បសវតិ សម្បរាយិកម្យិ

ភយំ វេរំ បសវតិ ចេតសិកម្យិ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ

បដិសំវេទេតិ ចារណាតិចាតា បដិវិរតោ នេវ ទិដ្ឋធម្មិ-

កម្យិ ភយំ វេរំ បសវតិ ន សម្បរាយិកម្យិ ភយំ វេរំ

បសវតិ ន ចេតសិកម្យិ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ

ចារណាតិចាតា បដិវិរតស្ស ឯវំ តំ ភយំ វេរំ

រូបសន្តំ ហោតិ ។ យំ កហាបតិ អទិដ្ឋាទាយី ។ បេ ។

កាមេសុ មិច្ឆាចារី មុសាវាទី សុរាមេរយមជ្ជប្បមា-

ទដ្ឋាយី សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានប្បច្ចយា ទិដ្ឋធម្មិ-

កម្យិ ភយំ វេរំ បសវតិ សម្បរាយិកម្យិ ភយំ វេរំ

បសវតិ ចេតសិកម្យិ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ

បណ្ណាសក សត្តារាសវគ្គ

មានសភាពមិនបានធ្លាក់ចុះ ជាបុគ្គលទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្ត
 ទៅខាងមុខ ។ ភ័យនិងពៀរ ៥ ដែលអរិយសាវ័ក បានរម្ងាប់ហើយ
 តើដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី បុគ្គលជាអ្នកសម្លាប់សត្វ រមែងបាននូវ
 ភ័យនិងពៀរ ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងបច្ចុប្បន្នផង បាននូវភ័យនិងពៀរ
 ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងលោកខាងមុខផង ទទួលនូវទុក្ខនិងទោមនស្ស ដែល
 ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ព្រោះការសម្លាប់សត្វជាបច្ច័យ បុគ្គលជាអ្នករៀរ
 ចាកបាណាតិបាត រមែងមិនបាននូវភ័យនិងពៀរដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុង
 បច្ចុប្បន្នផង មិនបាននូវភ័យនិងពៀរដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងលោកខាង
 មុខផង មិនបានទទួលនូវទុក្ខនិងទោមនស្សដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង
 កាលបើបុគ្គលរៀរចាកបាណាតិបាតហើយ ទើបភ័យនិងពៀរនោះ ស្ងប់
 រម្ងាប់ទៅបានយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលគហបតី បុគ្គលជាអ្នកកាន់យកនូវរបស់
 ដែលគេមិនបានឲ្យ ។ បេ ។ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តខុសក្នុងកាមទាំងឡាយ ជា
 អ្នកពោលពាក្យកុហក ជាអ្នកផឹកនូវទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ដែលជា
 ទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ តែងបាននូវភ័យនិងពៀរដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុង
 បច្ចុប្បន្នផង បាននូវភ័យនិងពៀរដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងលោកខាងមុខផង
 ទទួលនូវទុក្ខនិងទោមនស្ស ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង ព្រោះការផឹក
 នូវទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទជាបច្ច័យ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ នេវ ទិដ្ឋជម្មិ-
 កម្មិ ភយំ វេរំ បសវតិ ន សម្បរាយិកម្មិ
 ភយំ វេរំ បសវតិ ន ចេតសិកម្មិ ទុក្ខំ
 ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា
 បដិវិរតស្ស ឯវំ តំ ភយំ វេរំ រូបសន្តំ ហោតិ ។
 ឥមាទិ បញ្ច ភយាទិ វេរាទិ រូបសន្តាទិ ហោន្តិ ។
 កតមេហិ ចត្វហិ សោតាបត្តិយធើ្កហិ សមន្នា-
 កតោ ហោតិ ។ ឥធិ កហាបតិ អរិយស្សារកោ
 ពុទ្ធនោ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាកតោ ហោតិ ឥតិបិ
 សោ ភកវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា វិជ្ជាចរណា-
 សម្បន្នោ សុកតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិស-
 ទម្មសារថិ សត្តា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា ភកវាតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គកុរុនិកាយ នវកនិបាត

បុគ្គលជាអ្នករៀនចាកការដឹកនាំនូវទឹកស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យ ដែលជាទី
តាំងនៃសេចក្តីប្រមាទហើយ រមែងមិនបាននូវភ័យនិងពៀរ ដែលប្រព្រឹត្ត
ទៅក្នុងបច្ចុប្បន្នផង មិនបាននូវភ័យនិងពៀរ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងលោក
ខាងមុខផង មិនទទួលនូវទុក្ខនិងទោមនស្ស ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុង
ចិត្តផង កាលបើបុគ្គលរៀនចាកការដឹកនាំនូវទឹកស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យ
ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទហើយ ទើបភ័យនិងពៀរនោះស្ងប់រម្ងាប់
ទៅបានយ៉ាងនេះឯង ។ ភ័យនិងពៀរ ដែលអរិយសាវ័ក បានរម្ងាប់
ហើយមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ អរិយសាវ័ក ប្រកបដោយអង្គនៃសោតាបត្តិ
៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលគហបតី អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ
ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនកម្រើកក្នុងព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគអង្គនោះ ទ្រង់ឆ្ងាយចាកសេចក្តីសៅហ្មងគ្រប់យ៉ាង ព្រះអង្គ
ត្រាស់ដឹងនូវញោយរធម៌ទាំងពួង ដោយប្រពៃចំពោះព្រះអង្គ ព្រះអង្គ
បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ព្រះអង្គមានដំណើរទៅកាន់ព្រះនិព្វាន
ព្រះអង្គជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ព្រះអង្គប្រសើរដោយសីលាទិគុណ
រកបុគ្គលណាមួយស្មើគ្មាន ព្រះអង្គជាអ្នកទូន្មាននូវបុរស ដែលគួរ
ទូន្មានបាន ព្រះអង្គជាគ្រូនៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គត្រាស់
ដឹងនូវចតុរារិយសច្ច ព្រះអង្គលែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀត ។

បណ្ណាសកេ សត្តាវាសវគ្គោ

ធម្មេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ ហោតិ ស្វាគ្ហា-
 តោ ភកវតោ ធម្មោ សន្និដ្ឋិកោ អកាលិកោ
 ឯហិបស្សិកោ ឱបនយិកោ បច្ចត្ថំ វេទិតព្វោ
 វិញ្ញាហីតិ ។ សង្ខេ អវេច្ចប្បសាទេន សមន្នាគតោ
 ហោតិ សុប្បដិបន្នោ ភកវតោ សាវកសង្ខេ ឧដុ-
 ប្បដិបន្នោ ភកវតោ សាវកសង្ខេ ញាយប្បដិបន្នោ
 ភកវតោ សាវកសង្ខេ សាមីចិប្បដិបន្នោ ភកវតោ
 សាវកសង្ខេ យទិទំ ចត្តារិ បុរិសយុកានិ
 អដ្ឋ បុរិសបុគ្គលា ឯស ភកវតោ សាវកសង្ខេ
 អាហុនេយ្យោ ចាហុនេយ្យោ ទក្ខិណេយ្យោ អញ្ញលិ-
 ករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។
 អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ
 អក្ខណ្ឌេហិ អច្ចិទ្ធកេហិ អសពលេហិ អកម្មាសេហិ

បណ្ណាសក សត្តាវាសវគ្គ

អរិយសាវ័ក ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនកម្រើកក្នុងព្រះធម៌ថា
 ព្រះបរិយត្តិធម៌ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយដោយល្អ
 ជាធម៌ដែលបុគ្គល គប្បីឃើញច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ជាធម៌ឲ្យនូវផល
 មិនរង់ចាំកាល ជាធម៌គួរដល់ឯហិបស្សវិធី ជាធម៌ដែលបុគ្គលគប្បី
 បង្កើនចូលមកទុកក្នុងខ្លួន ជាធម៌ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ គប្បីឃើញ
 ច្បាស់ក្នុងចិត្តនៃខ្លួន ។ អរិយសាវ័ក ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តី
 ជ្រះថ្លាមិនកម្រើកក្នុងព្រះសង្ឃថា ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ប្រតិបត្តិដោយប្រពៃ ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិ
 ត្រង់ ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិដើម្បីត្រាស់
 ដឹងនូវព្រះនិព្វាន ព្រះសង្ឃសាវ័កនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រតិបត្តិ
 សមគួរ គឺប្រតិបត្តិគួរដល់សីល សមាធិ បញ្ញា បុរសបុគ្គលណា
 បើរាប់ជាគូបាន ៤ គូ បើរាប់រៀងជាបុរសបុគ្គលមាន ៨ ព្រះសង្ឃសាវ័ក
 របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនុ៎ះ លោកគួរទទួលនូវចតុប្បជ្ជ័យ ដែល
 បុគ្គលនាំមកបូជា គួរទទួលអាគន្តកទាន គួរទទួលទក្ខិណាទាន
 គួរដល់អញ្ញាលិកម្ម ជាបុញ្ញក្ខេត្តនៃសត្វលោក រកខេត្តដទៃក្រៃ
 លែងជាងគ្មាន ។ អរិយសាវ័កនោះ ប្រកបដោយសីល ជាទីត្រេកអរ
 របស់ព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពព្រុស មិនពពាល

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ភុជិស្សេហិ វិញ្ញប្បសត្តេហិ អបរាមជ្ជេហិ សមាធិ-
 សំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ ចត្វហិ សោតាបត្តិយដ្ឋេហិ
 សមន្នាគតោ ហោតិ ។ យតោ ខោ ភហបតិ
 អរិយស្សាវកស្ស ឥមាធិ បញ្ច ភយានិ វេរាធិ
 រូបសន្តានិ ហោន្តិ ឥមេហិ ច ចត្វហិ សោតាបត្តិ-
 យដ្ឋេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ សោ អាកដ្ឋមាណោ
 អត្តនា វ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ ទីណានិរយោម្ហិ
 ទីណាតិរច្ឆានយោនិយោ ទីណាបិត្តិវិសយោ ទីណា-
 ចាយទុក្កតិវិនិចាតោ សោតាបន្នោហាមស្មិ អវិនិចាត-
 ធម្មោ និយតោ សម្ពោធិបរាយនោតិ ។

[២៨] យតោ ខោ ភិក្ខុវេ អរិយស្សាវកស្ស
 បញ្ច ភយានិ វេរាធិ រូបសន្តានិ ហោន្តិ ចត្វហិ ច
 សោតាបត្តិយដ្ឋេហិ សមន្នាគតោ ហោតិ សោ
 អាកដ្ឋមាណោ អត្តនា វ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ
 ទីណានិរយោម្ហិ ទីណាតិរច្ឆានយោនិយោ ទីណាបិត្តិវិស-
 យោ ទីណាចាយទុក្កតិវិនិចាតោ សោតាបន្នោហាមស្មិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ជាសីលជានា ដែលពួកអ្នកប្រាជ្ញសរសើរហើយ ជាសីលមិនបបោស
អង្កែលដោយតណ្ហា ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។ អរិយសាវ័ក
ជាអ្នកប្រកបដោយអង្គនៃសោតាបត្តិ ៤ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលគហបតី
វេលាណា អរិយសាវ័ក បានរម្ងាប់នូវភ័យនិងពៀរទាំង ៥ នេះ ទាំង
ប្រកបដោយអង្គនៃសោតាបត្តិទាំង ៤ យ៉ាងនេះហើយ អរិយសាវ័កនោះ
កាលបើប្រាថ្នា គប្បីព្យាករន្តដោយខ្លួនឯងបានថា អាត្មាអញ មាននរក
អស់ហើយ មានតិរច្ឆានកំណើតអស់ហើយ មានបិត្តិវិស័យអស់ហើយ
មានអបាយទុគ្គតិនិងវិនិបាតអស់ហើយ អាត្មាអញជាអ្នកដល់នូវសោតៈ
ហើយ ជាអ្នកមានសភាព មិនបានធ្លាក់ចុះ ជាអ្នកទៀង មានសេចក្តី
ត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខ ។

[២៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលាណា អរិយសាវ័ក បាន
រម្ងាប់ នូវភ័យនិងពៀរទាំង ៥ ទាំងប្រកបដោយអង្គនៃសោតាបត្តិ
ទាំង ៤ យ៉ាងហើយ អរិយសាវ័កនោះ កាលបើប្រាថ្នា គប្បី
ព្យាករន្តដោយខ្លួនឯងបានថា អាត្មាអញ មាននរកអស់ហើយ
មានតិរច្ឆានកំណើតអស់ហើយ មានបិត្តិវិស័យអស់ហើយ មាន
អបាយ ទុគ្គតិនិងវិនិបាតអស់ហើយ អាត្មាអញជាអ្នកដល់នូវសោតៈ

បណ្ណាសកេ សត្តាវាសវគ្គោ

អរិទិចាតធម្មោ និយតោ សម្មោធិបរាយនោ ។

កតមាទិ បញ្ច កយានិ វេរាទិ រូបសន្តានិ

ហោន្តិ ។ យំ ភិក្ខុវេ ចារណាតិចាតី ចារណាតិ-

ចាតប្បច្ចយា ទិដ្ឋធម្មិកម្មិ កយំ វេរំ បសវតិ

សម្បរាយិកម្មិ កយំ វេរំ បសវតិ ចេតសិកម្មិ

ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បទិសំវេទេតិ ចារណាតិចាតា

បទិវិរតោ ។ បេ ។ ឯវំ តំ កយំ វេរំ រូបសន្តំ ហោតិ ។

យំ ភិក្ខុវេ អទិន្នាទាយី ។ បេ ។ កាមេសុ

មិច្ឆាចារី មុសាវាទី សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាយី

សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានប្បច្ចយា ទិដ្ឋធម្មិកម្មិ

កយំ វេរំ បសវតិ សម្បរាយិកម្មិ កយំ

វេរំ បសវតិ ចេតសិកម្មិ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ

បទិសំវេទេតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បទិវិរតោ

បណ្ណាសក សត្តារាសវគ្គ

ជាអ្នកមានសភាពមិនបានធ្លាក់ចុះ ជាអ្នកទៀង មានសេចក្តីត្រាស់ដឹង
 ប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខ ។ ភ័យនិងពៀរទាំង ៥ ដែលអរិយសាវ័ក
 បានរម្ងាប់ហើយ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែល
 ជាអ្នកសម្លាប់សត្វ តែងបាននូវភ័យនិងពៀរ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ
 ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង បាននូវភ័យនិងពៀរ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងលោក
 ខាងមុខផង ទទួលនូវទុក្ខនិងទោមនស្ស ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុង
 ចិត្តផង ព្រោះការសម្លាប់សត្វ ជាបច្ច័យ បុគ្គលជាអ្នកវៀរចាកការ
 សម្លាប់សត្វ ។ បេ ។ ទើបភ័យនិងពៀរនោះ រម្ងាប់ទៅបានយ៉ាង
 នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិន
 បានឲ្យ ។ បេ ។ បុគ្គលជាអ្នកប្រព្រឹត្តខុស ក្នុងកាមទាំងឡាយ ជាអ្នក
 ពោលពាក្យកុហក ជាអ្នកផឹកនូវទឹកស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យ ដែល
 ជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ តែងបាននូវភ័យនិងពៀរ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ
 ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង បាននូវភ័យនិងពៀរ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងលោក
 ខាងមុខផង ទទួលនូវទុក្ខនិងទោមនស្ស ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុង
 ចិត្តផង ព្រោះការផឹកនូវទឹកស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យ ដែល
 ជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ជាបច្ច័យ បុគ្គលអ្នកវៀរចាកការផឹកនូវទឹក
 ស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឆេវ ទិដ្ឋធម្មិកម្មិ ភយំ វេរំ បសវតិ ន
 សម្បរាយិកម្មិ ភយំ វេរំ បសវតិ ន ចេត-
 សិកម្មិ ទុក្ខំ ទោមនស្សំ បដិសំវេទេតិ សុរាមេ-
 រយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិតស្ស ឯវំ តំ ភយំ
 វេរំ រូបសន្តំ ហោតិ ។ ឥមាទិ បញ្ច ភយានិ
 វេរានិ រូបសន្តានិ ហោតិ ។ កតមេហិ ចត្វហិ
 សោតាបត្តិយដ្ឋេហិ សមន្នាកតោ ហោតិ ។ ឥធម
 ភិក្ខុវេ អរិយស្សារកោ ពុទ្ធធោ អវេច្ចប្បសារទេន
 សមន្នាកតោ ហោតិ ឥតិបិ សោ ភកវា ។ បេ ។
 សត្តា ឆេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា ភកវាតិ ។ ធម្មេ ។ បេ ។
 សដ្ឋេ ។ អរិយកន្តេហិ សីលេហិ សមន្នា-
 កតោ ហោតិ អក្ខណ្ឌេហិ អច្ឆិទ្ធកេហិ អសព-
 លេហិ អកម្មាសេហិ ភុជិស្សេហិ វិញ្ញប្បសត្តេហិ
 អបរាមដ្ឋេហិ សមាទិសំវត្តនិកេហិ ។ ឥមេហិ
 ចត្វហិ សោតាបត្តិយដ្ឋេហិ សមន្នាកតោ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

តែងមិនបាននូវភ័យនិងពៀរ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង មិន
បាននូវភ័យនិងពៀរ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងលោកខាងមុខផង មិន
ទទួលនូវទុក្ខនិងទោមនស្ស ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តផង កាលបើ
បុគ្គលរៀនចាកការដឹកនូវទឹកស្រវឹង គឺសុរា និងមេរ័យ ដែលជាទី
តាំងនៃសេចក្តីប្រមាទហើយ ទើបភ័យនិងពៀរនោះ រម្ងាប់ទៅ
បានយ៉ាងនេះ ។ ភ័យនិងពៀរដែលអរិយសាវ័ក បានរម្ងាប់ហើយ
មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ចុះអរិយសាវ័ក ដែលប្រកបដោយអង្គនៃ
សោតាបត្តិ ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក
ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនកម្រើក ក្នុង
ព្រះពុទ្ធថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គជាគ្រូនៃ
ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវចតុរិយសច្ច
ព្រះអង្គលែងវិលមកកាន់ភពថ្មីទៀត ។ ក្នុងព្រះធម៌ ។ បេ ។ ក្នុង
ព្រះសង្ឃ ។ អរិយសាវ័ក ប្រកបដោយសីលទាំងឡាយ ដែលជាទី
ត្រេកអររបស់ព្រះអរិយៈ ជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពព្រុស
មិនពពាល ជាសីលជានា ដែលពួកអ្នកប្រាជ្ញសរសើរហើយ ជាសីល
មិនបបោសអង្គែលដោយតណ្ហា ជាសីលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសមាធិ ។
អរិយសាវ័ក ប្រកបដោយអង្គនៃសោតាបត្តិ ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

បណ្ណាសកេ សត្តាវាសវគ្គោ

យតោ ខោ ភិក្ខុវេ អរិយស្សាវកស្ស ឥមាជិ

បញ្ច ភយានិ វេរាជិ រូបសន្តានិ ហោត្តិ ឥមេហិ ច

ចត្វហិ សោតាបត្តិយដ្ឋេហិ សមន្នាកតោ ហោតិ

សោ អាកដ្ឋិមាណោ អត្តនា វ អត្តានំ ព្យាករេយ្យ

ទីណានិរយោម្ហិ ទីណាតិរច្ឆានយោនិយោ ទីណាបិត្តិវិស-

យោ ទីណាចាយទុក្កតិវិនិចាតោ សោតាបន្នោហាមស្មិ

អរិនិចាតធម្មោ និយតោ សម្មោធិបរាយនោតិ ។

[២៩] នវយិមាជិ ភិក្ខុវេ អាឃាតវត្ថុនិ ។

កតមាជិ នវ ។ អនត្ថំ មេ អចរីតិ អាឃាតំ

ពន្ធតិ អនត្ថំ មេ ចរតីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ

បណ្ណាសក សត្តារាសវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលាណា អរិយសាវ័ក បានរម្ងាប់នូវភ័យនិង
 ពៀរ ៥ យ៉ាងនេះ ទាំងប្រកបហើយដោយអង្គនៃសោតាបត្តិទាំង ៤ យ៉ាង
 នេះហើយ អរិយសាវ័កនោះ កាលបើប្រាថ្នាគប្បីព្យាករនូវខ្លួនដោយ
 ខ្លួនឯងបានថា អាត្មាអញ មាននរកអស់ហើយ មានតិរច្ឆានកំណើត
 អស់ហើយ មានបិត្តិវិស័យអស់ហើយ មានអបាយ ទុគ្គតិនិងវិនិបាត
 អស់ហើយ អាត្មាអញ ជាអ្នកដល់នូវសោតៈ ជាអ្នកមានសភាព មិន
 បានធ្លាក់ចុះ ជាអ្នកទៀង មានការត្រាស់ដឹងប្រព្រឹត្តទៅខាងមុខ ។

[២៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយាតវត្ថុ (ហេតុជា
 ទីតាំងនៃសេចក្តីគំនិត) នេះមាន ៧ យ៉ាង ។ អាយាតវត្ថុទាំង ៧ យ៉ាង
 តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺបុគ្គលចង់គំនិត ដោយគិតថា ជនឯណោះ
 បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ ដល់អាត្មាអញ ១ ចង់គំនិត ដោយគិត
 ថា ជនឯណោះ កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ដល់អាត្មាអញ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អនត្ថំ មេ ចរិស្សតីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ បិយស្ស

មេ មនាបស្ស អនត្ថំ អចរីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ

បិយស្ស មេ មនាបស្ស អនត្ថំ ចរតីតិ អាឃាតំ

ពន្ធតិ បិយស្ស មេ មនាបស្ស អនត្ថំ ចរិស្សតីតិ

អាឃាតំ ពន្ធតិ អប្បិយស្ស មេ អមនាបស្ស អត្ថំ

អចរីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ អប្បិយស្ស មេ អមនាបស្ស

អត្ថំ ចរតីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ អប្បិយស្ស មេ

អមនាបស្ស អត្ថំ ចរិស្សតីតិ អាឃាតំ ពន្ធតិ ។

ឥមាណិ ខោ ភិក្ខុវេ នវ អាឃាតវត្ថុនីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ចង់គំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះនឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍
 ដល់អាត្មាអញ ១ ចង់គំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្ត
 ហើយនូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍ ដល់សត្វនិងសង្ខារជាទីស្រឡាញ់ ជាទី
 គាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ១ ចង់គំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ កំពុង
 ប្រព្រឹត្តនូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សត្វនិងសង្ខារ ជាទីស្រឡាញ់
 ជាទីពេញចិត្តរបស់អាត្មាអញ ១ ចង់គំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ
 នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍ ដល់សត្វនិងសង្ខារជាទីស្រឡាញ់
 ជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ១ ចង់គំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ
 បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍ដល់សត្វនិងសង្ខារ មិនជាទីស្រឡាញ់
 មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ១ ចង់គំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ
 កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើ ជាប្រយោជន៍ដល់សត្វនិងសង្ខារ មិនជាទី
 ស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ១ ចង់គំនុំ ដោយគិតថា
 ជនឯណោះនឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើ ជាប្រយោជន៍ដល់សត្វនិងសង្ខារ មិន
 ជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
 ឡាយ អាមាតវត្ថុមាន ៧ យ៉ាងនេះឯង ។

បណ្ណសកេ សត្តាវាសវគ្គោ

[៣០] នវយិមេ ភិក្ខុវេ អាឃាតប្បដិវិ-

នយា ។ កតមេ នវ ។ អនត្ថំ មេ អចរីតិ តំ

កុតេត្ថ លព្ពាតិ អាឃាតំ បដិវិនេតិ អនត្ថំ មេ

ចរតីតិ តំ កុតេត្ថ លព្ពាតិ អាឃាតំ បដិវិនេតិ

អនត្ថំ មេ ចរិស្សតីតិ តំ កុតេត្ថ លព្ពាតិ

អាឃាតំ បដិវិនេតិ បិយស្ស មេ មនាបស្ស អនត្ថំ

អចរីតិ តំ កុតេត្ថ លព្ពាតិ អាឃាតំ បដិវិនេតិ

បណ្ណាសក សត្តាវាសវគ្គ

[៣០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាឃាតប្បដិវិន័យ (ការកម្ចាត់បង់
 នូវសេចក្តីគំនិត) នេះមាន ៩ យ៉ាង ។ អាឃាតប្បដិវិន័យទាំង ៩ យ៉ាង
 តើដូចម្តេច ។ គឺបុគ្គលកម្ចាត់បង់នូវគំនិត ដោយគិតថា ជនឯណោះ
 បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍ដល់អាត្មាអញ ព្រោះហេតុនោះ
 អាត្មាអញ គប្បីបាននូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះ អំពី
 ណា ១ កម្ចាត់បង់នូវគំនិត ដោយគិតថា ជនឯណោះ កំពុងប្រព្រឹត្ត
 នូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍ដល់អាត្មាអញ ព្រោះហេតុនោះ អាត្មាអញ
 គប្បីបាននូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះ អំពីណា ១ កម្ចាត់
 បង់នូវគំនិត ដោយគិតថា ជនឯណោះ នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើ មិនជា
 ប្រយោជន៍ដល់អាត្មាអញ ព្រោះហេតុនោះ អាត្មាអញគប្បីបាននូវអំពើ
 មិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះ អំពីណា ១ កម្ចាត់បង់នូវគំនិត
 ដោយគិតថា ជនឯណោះបានប្រព្រឹត្តនូវអំពើ មិនជាប្រយោជន៍ដល់សត្វ
 និងសង្ខារជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ព្រោះហេតុនោះ
 អាត្មាអញគប្បីបាននូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះ អំពីណា ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

បិយស្ស មេ មនាបស្ស អនត្ថំ ចរតីតិ តំ

កុតេត្ថ លព្ពាតិ អាឃាតំ បដិវិទេតិ បិយស្ស

មេ មនាបស្ស អនត្ថំ ចរិស្សតីតិ តំ កុតេត្ថ

លព្ពាតិ អាឃាតំ បដិវិទេតិ អប្បិយស្ស មេ

អមនាបស្ស អត្ថំ អចរីតិ តំ កុតេត្ថ លព្ពាតិ

អាឃាតំ បដិវិទេតិ អប្បិយស្ស មេ អមនាបស្ស

អត្ថំ ចរតីតិ តំ កុតេត្ថ លព្ពាតិ អាឃាតំ បដិវិទេតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេទិកាយ នវកនិបាត

កម្ចាត់បង្ខំនូវគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ កំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើ
មិនជាប្រយោជន៍ដល់សត្វនិងសង្ខារ ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្តរបស់
អាត្មាអញ ព្រោះហេតុនោះអាត្មាអញ គប្បីបាននូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍
នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះ អំពើណា ១ កម្ចាត់បង្ខំនូវគំនុំ ដោយគិតថា
ជនឯណោះ នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ដល់សត្វនិងសង្ខារ ជាទី
ស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ព្រោះហេតុនោះ អាត្មាអញ
គប្បីបាននូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះអំពើណា ១ កម្ចាត់
បង្ខំនូវគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើជា
ប្រយោជន៍ដល់សត្វនិងសង្ខារ មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត
របស់អាត្មាអញ ព្រោះហេតុនោះ អាត្មាអញ គប្បីបាននូវអំពើជា
ប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះអំពើណា ១ កម្ចាត់បង្ខំនូវគំនុំ ដោយ
គិតថា ជនឯណោះកំពុងប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាប្រយោជន៍ដល់សត្វនិងសង្ខារ
មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ព្រោះហេតុនោះ
អាត្មាអញគប្បីបាននូវអំពើជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុ៎ះ អំពើណា ១

បណ្ណសកេ សត្តារាសវគ្គោ

អប្បិយស្ស មេ អមធាបស្ស អត្ថំ ចរិស្សតីតិ
តំ កុតេត្ថ លញ្ញាតិ អាឃាតំ បដិវិនេតិ ។ ឥមេ
ខោ ភិក្ខុវេ នវ អាឃាតប្បដិវិនយាតិ ។

[៣១] នវយិមេ ភិក្ខុវេ អនុបុព្វនិរោធា ។

កតមេ នវ ។ បឋមជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស
អាមិសសញ្ញា^(១) និរុទ្ធា ហោតិ ទុតិយជ្ឈានំ
សមាបន្នស្ស វិតក្កវិចារា និរុទ្ធា ហោន្តិ តតិយជ្ឈានំ
សមាបន្នស្ស បីតិ និរុទ្ធា ហោតិ ចតុត្ថជ្ឈានំ
សមាបន្នស្ស អស្សាសប្បស្សាសា និរុទ្ធា ហោន្តិ
អាគាសានញ្ចាយតនំ សមាបន្នស្ស រូបសញ្ញា
និរុទ្ធា ហោតិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមាបន្នស្ស
អាគាសានញ្ចាយតនសញ្ញា និរុទ្ធា ហោតិ អា-
កិញ្ចញ្ញាយតនំ សមាបន្នស្ស វិញ្ញាណញ្ចាយតន-
សញ្ញា និរុទ្ធា ហោតិ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ
សមាបន្នស្ស អាគិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា និរុទ្ធា ហោតិ

១ ឱ. ម. កាមសញ្ញា ។

បណ្ណសក សត្តាវាសវគ្គ

កម្ចាត់បង់នូវគំនុំ ដោយគិតថា ជនឯណោះ នឹងប្រព្រឹត្តនូវអំពើ
ជាប្រយោជន៍ដល់សត្វនិងសង្ខារ មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់
ចិត្តរបស់អាត្មាអញ ព្រោះហេតុនោះ អាត្មាអញ គប្បីបាននូវអំពើ
ជាប្រយោជន៍នោះ ក្នុងបុគ្គលនុំ៖ អំពីណា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
អាមាតប្បដិវិន័យ មាន ៩ យ៉ាងនេះឯង ។

[៣១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនុបុព្វនិរោធ (ធម៌ជាគ្រឿង
រលត់ដោយលំដាប់ឈាន) នេះ មាន ៩ យ៉ាង ។ អនុបុព្វនិរោធ
ទាំង ៩ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺកាលបុគ្គលចូលបឋមជ្ឈានហើយ
អាមិសសញ្ញា រលត់ទៅ ១ កាលចូលទុតិយជ្ឈាន វិតក្កវិចារៈ
រលត់ទៅ ១ កាលចូលតតិយជ្ឈាន បីតិរលត់ទៅ ១ កាលចូល
ចតុត្ថជ្ឈាន អស្សាសៈនិងបស្សាសៈ រលត់ទៅ ១ កាលចូលអាកា-
សានញ្ញាយតនជ្ឈាន រូបសញ្ញារលត់ទៅ ១ កាលចូលវិញ្ញាណញ្ញា-
យតនជ្ឈាន អាកាសានញ្ញាយតនសញ្ញារលត់ទៅ ១ កាលចូលអា-
កិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន វិញ្ញាណញ្ញាយតនសញ្ញារលត់ទៅ ១ កាលចូល
នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន អាកិញ្ញញ្ញាយតនសញ្ញា រលត់ទៅ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នស្ស សញ្ញា ច វេទនា
ច និរុទ្ធា ហោន្តិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ នវ
អនុបុព្វនិរោធាតិ ។

សត្តាវាសវគ្គោ តតិយោ ។

តត្រុទ្ធានំ ភវតិ

ហានខន្សុដ្តោ តណ្ហា វវត្ថុសញ្ញា សិលាយូរោ
ទ្វេ វេរា ទ្វេ អាឃាតានិ អនុបុព្វនិរោធន ចាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

កាលចូលសញ្ញាវេទយិតនិរោធ សញ្ញានិងវេទនារលត់ទៅ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ អនុបុព្វនិរោធ មាន ៩ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ សត្តារាសវគ្គទី ៣ ។

ឧទ្ទានក្នុងសត្តារាសវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីហេតុដ៏ប្រសើរ ១ អំពីគោត្រ ១ អំពីតណ្ហា-
មូលកធម៌ ១ អំពីវត្ថុសញ្ញា ១ អំពីការប្រៀបដោយ
សសរថ្ម ១ អំពីពៀរមានពីរលើក អំពីអាយាតវត្ថុមាន
ពីរលើក អំពីអនុបុព្វនិរោធ ១ ។

ចតុត្ថោ មហាវគ្គោ

[៣២] នវយិមេ ភិក្ខុវេ អនុបុព្វវិហារា ។ កតមេ
នវ ។ បឋមជ្ឈានំ ទុតិយជ្ឈានំ តតិយជ្ឈានំ ចតុត្ថជ្ឈានំ
អាភាសានញាយតនំ វិញ្ញាណញាយតនំ អាភិញ្ញា-
ញាយតនំ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សញ្ញាវេទយិ-
តនិហេនោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ នវ អនុបុព្វវិហារាតិ ។

[៣៣] នវយិមា ភិក្ខុវេ អនុបុព្វវិហារសមាបត្តិ-
យោ ទេសេស្សាមិ តំ សុណាថ ។ បេ ។ កតមា
ច ភិក្ខុវេ នវ អនុបុព្វវិហារសមាបត្តិយោ ។ យត្ត
កាមា និរុដ្ឋន្តិ យេ ច កាមេ និហេនេត្វា និហេ-
នេត្វា វិហារន្តិ អន្ធា តេ អាយស្មន្តោ និច្ឆាតា
និព្វតា តិណ្ណា ចារកតា តទង្កេនាតិ វនាមិ ។

មហាវគ្គទី ៤

[៣២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនុបុព្វវិហារ (ធម៌ជាគ្រឿងនៅតាមលំដាប់) នេះ មាន ៩ យ៉ាង ។ អនុបុព្វវិហារ ៩ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ គឺបឋមជ្ឈាន ១ ទុតិយជ្ឈាន ១ តតិយជ្ឈាន ១ ចតុត្ថជ្ឈាន ១ អាកាសានញាយតនជ្ឈាន ១ វិញ្ញាណញាយតនជ្ឈាន ១ អាកិញ្ញញាយតនជ្ឈាន ១ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ១ សញ្ញាវេទយិតនិរោធិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនុបុព្វវិហារមាន ៩ យ៉ាងនេះឯង ។

[៣៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវអនុបុព្វវិហារសមាបត្តិ ៩ យ៉ាងនេះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រុងស្តាប់នូវអនុបុព្វវិហារសមាបត្តិនោះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនុបុព្វវិហារសមាបត្តិ ៩ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ តថាគតពោលថា កាមទាំងឡាយ រលត់ទៅ ក្នុងទីណា មួយទៀត ជនទាំងឡាយណា បានរំលត់អស់ហើយ នូវកាមទាំងឡាយ អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ឈ្មោះថា អ្នកមិនមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន អ្នករំលត់ទុក្ខ បានធ្វើនូវកាមទាំងឡាយ បានដល់នូវគ្រឿយ ដោយអង្គនៃឈាននោះដោយពិត ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

កត្ត កាមា ជិរុជ្ឈន្តិ កេ ច កាមេ និរោធចត្វា
 និរោធចត្វា វិហារន្តិ អហមេតំ ន ជាធាមិ
 អហមេតំ ន បស្សមីតិ ឥតិ យោ ឃំ វេយ្យ
 សោ ឃមស្ស វេនិយោ ឥធារុសោ ភិក្ខុ វិច្ឆេវ
 កាមេហិ វិច្ឆេ អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ
 សវិតារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ឯត្ត កាមា ជិរុជ្ឈន្តិ តេ ច កាមេ និរោធចត្វា
 និរោធចត្វា វិហារន្តិ ។ អន្ធា ភិក្ខុវេ អសហោ
 អមាយារី សាធូតិ កាសិតំ អភិនទ្ទេយ្យ អនុមោ-
 ទេយ្យ សាធូតិ កាសិតំ អភិនទ្ធិត្វា អនុមោទិត្វា
 នមស្សមាណោ បញ្ចសិកោ បយិរុទាសេយ្យ ។ យត្ត
 វិតក្កវិចារា ជិរុជ្ឈន្តិ យេ ច វិតក្កវិចារេ និរោធចត្វា
 និរោធចត្វា វិហារន្តិ អន្ធា តេ អាយស្សន្តោ និច្ឆាតា
 និពុតា តិណ្ណា ចារកតា តទដ្ឋេនាតិ វេធាមិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

(បើ) បុគ្គលណាមួយ គប្បីពោលយ៉ាងនេះដូច្នោះថា កាមទាំងឡាយ រលត់ទៅ ក្នុងទីដូចម្តេច មួយទៀត ពួកជនដូចម្តេចដែលរំលត់អស់ ហើយនូវកាមទាំងឡាយ ខ្ញុំមិនស្គាល់នូវហេតុនុ៎ះ ខ្ញុំមិនឃើញនូវហេតុ នុ៎ះទេ បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយ គួរប្រាប់យ៉ាងនេះទៅវិញថា ម្ចាស់ អាវុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ បានដល់បឋមជ្ឈាន ដែលប្រកបដោយ វិតក្កៈនិងវិចារៈ មានបីតិ និងសុខៈ ដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ កាមទាំងឡាយ តែងរលត់ទៅក្នុងបឋមជ្ឈាននុ៎ះ បុគ្គលទាំងនោះឈ្មោះ ថា បានរំលត់អស់ហើយនូវកាមទាំងឡាយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអ្នកមិនអួតអាង មិនមានមាយា គប្បីត្រេកអរ គប្បីអនុមោទនា នូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះ ដោយពិត លុះត្រេកអរនិងអនុមោទនា នូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះហើយ គប្បីនមស្តារប្រណាម្យអញ្ញាលីហើយ ចូលទៅអង្គុយជិត ។ តថាគតពោលថា វិតក្កៈនិងវិចារៈទាំងឡាយ រលត់ទៅ ក្នុងទីណា មួយទៀត ពួកជនណា បានរំលត់អស់ហើយ នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈទាំងឡាយ អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ឈ្មោះថា អ្នកមិនមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន អ្នករំលត់ទុក្ខ បានឆ្លងនូវកាមទាំង- ឡាយ បានដល់នូវត្រឹម ដោយអង្គនៃឈាននោះដោយពិត ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

កត្ត វិតក្កវិចារា និរុជ្ឈន្តិ កេ ច វិតក្កវិចារេ
 និហេដេត្វា និហេដេត្វា វិហារន្តិ អហាមេតំ ន ជាតាមិ
 អហាមេតំ ន បស្សមីតិ ឥតិ យោ ឯវំ វទេយ្យ សោ
 ឯវមស្ស វចនីយោ ឥទារុសោ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារាណំ
 រូបសមា ។ មេ ។ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ

ឯត្ត វិតក្កវិចារា និរុជ្ឈន្តិ តេ ច វិតក្កវិចារេ
 និហេដេត្វា និហេដេត្វា វិហារន្តិ ។ អទ្ធា ភិក្ខុវេ
 អសហោ អមាយាវី សាធូតិ ភាសិតំ អភិនទ្ទេយ្យ
 អនុមោទេយ្យ សាធូតិ ភាសិតំ អភិនទ្ធិត្វា អនុមោ-
 ទិត្វា នមស្សមាណោ បញ្ចសិកោ បយិរុចាសេយ្យ ។

យត្ត បីតិ និរុជ្ឈតិ យេ ច បីតិ និហេដេត្វា
 និហេដេត្វា វិហារន្តិ អទ្ធា តេ អាយស្មន្តោ និច្ឆាតា
 និព្ពតា តិណ្ណា ចារកតា តទដ្ឋេនាតិ វទាមិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

(បើ) បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា វិតក្កៈនិងវិចារៈ រលត់ទៅក្នុង
 ទីដូចម្តេច មួយទៀត ពួកជនដូចម្តេច ដែលរំលត់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ
 ខ្ញុំមិនស្គាល់នូវហេតុនុ៎ះ ខ្ញុំមិនឃើញនូវហេតុនុ៎ះទេ បុគ្គលនោះ អ្នកទាំង-
 ឡាយ គួរប្រាប់យ៉ាងនេះទៅវិញថា ម្ចាស់អារុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
 នេះ ព្រោះរម្ងាប់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ លេ ។ បានដល់នូវទុតិយជ្ឈាន
 វិតក្កៈនិងវិចារៈ តែងរលត់ទៅ ក្នុងទុតិយជ្ឈាននុ៎ះ បុគ្គលទាំងនោះ
 ឈ្មោះថា រំលត់អស់ហើយនូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលជាអ្នកមិនអត់អាង មិនមានមាយា គប្បីត្រេកអរ គប្បីអនុមោទនា
 នូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះ ដោយពិត លុះត្រេកអរអនុមោទនានូវភាសិត
 ថា សាធុដូច្នោះហើយ គប្បីនមស្ការប្រណម្យអញ្ចលីហើយចូលទៅ
 អង្គុយជិត ។ តថាគតពោលថា បីតិរលត់ទៅក្នុងទីណា មួយទៀត
 ពួកជនណា បានរំលត់អស់ហើយ នូវបីតិ អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះ
 ឈ្មោះថា អ្នកមិនមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន អ្នករំលត់ទុក្ខ បានឆ្លងនូវ
 កាមទាំងឡាយ បានដល់នូវត្រើយដោយអង្គនៃឈាននោះដោយពិត ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

កត្ត បីតិ និរុដ្ឋតិ កេ ច បីតិ និរោដេត្វា និរោដេត្វា
 វិហារន្តិ អហមេតំ ន ជាជានិ អហមេតំ ន
 បស្សាមីតិ ឥតិ យោ ឯវំ វទេយ្យ សោ ឯវមស្ស
 វចនីយោ ឥទារុសោ ភិក្ខុ បីតិយា ច វិរាតា ។ មេ ។
 តតិយដ្ឋានំ ឧបសម្បដ្ឋ វិហារតិ ឯត្ត បីតិ និរុដ្ឋតិ
 តេ ច បីតិ និរោដេត្វា និរោដេត្វា វិហារន្តិ ។
 អន្ទា ភិក្ខុវេ អសហោ អមាយារី សាធុតិ ភាសិតំ
 អភិនទ្ទេយ្យ អនុមោទេយ្យ សាធុតិ ភាសិតំ
 អភិនទ្ធិត្វា អនុមោទិត្វា នមស្សមាណោ បញ្ចលិកោ
 បយិរុចាសេយ្យ ។ យត្ត ឧបេក្ខាសុខំ និរុដ្ឋតិ យេ
 ច ឧបេក្ខាសុខំ និរោដេត្វា និរោដេត្វា វិហារន្តិ
 អន្ទា តេ អាយស្មន្តោ និច្ឆាតា និព្វតា តិណ្ណា
 ចារកតា តទង្កេនាតិ វទានិ ។ កត្ត ឧបេក្ខា-
 សុខំ និរុដ្ឋតិ កេ ច ឧបេក្ខាសុខំ និរោដេត្វា
 និរោដេត្វា វិហារន្តិ អហមេតំ ន ជាជានិ
 អហមេតំ ន បស្សាមីតិ ឥតិ យោ ឯវំ វទេយ្យ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

(បើ) បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា បីតិរលត់ទៅ ក្នុងទីដូចម្តេច មួយវិញទៀត ពួកជនដូចម្តេច ដែលរំលត់អស់ហើយនូវបីតិ ខ្ញុំមិនស្គាល់នូវហេតុនុ៎ះ ខ្ញុំមិនឃើញនូវហេតុនុ៎ះទេ បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយ គួរប្រាប់យ៉ាងនេះទៅវិញថា ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះប្រាសចាកបីតិផង ។ បេ ។ បានដល់តតិយជ្ឈាន បីតិតែងរលត់ទៅក្នុងតតិយជ្ឈាននុ៎ះ បុគ្គលទាំងនោះឈ្មោះថារំលត់អស់ហើយនូវបីតិ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអ្នកមិនអួតអាង មិនមានមាយា គប្បីត្រេកអរ គប្បីអនុមោទនា នូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះ ដោយពិត លុះត្រេកអរអនុមោទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះហើយ គប្បីនមស្តារ ប្រណាម្យអញ្ជាលី ហើយចូលទៅអង្គុយជិត ។ តថាគតពោលថា សេចក្តីសុខក្នុងឧបេក្ខារលត់ទៅក្នុងទីណា មួយទៀត ពួកជនណាបានរំលត់អស់ហើយនូវសេចក្តីសុខ ក្នុងឧបេក្ខា អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ឈ្មោះថា អ្នកមិនមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន អ្នករំលត់ទុក្ខ បានឆ្លងនូវកាមទាំងឡាយ បានដល់នូវត្រឹម ដោយអង្គនៃឈាននោះដោយពិត ។

(បើ) បុគ្គលណាពោលយ៉ាងនេះថា សេចក្តីសុខក្នុងឧបេក្ខារលត់ទៅក្នុងទីដូចម្តេច មួយទៀត ពួកជនដូចម្តេចដែលរលត់អស់ហើយនូវសេចក្តីសុខក្នុងឧបេក្ខា ខ្ញុំមិនស្គាល់នូវហេតុនុ៎ះ ខ្ញុំមិនឃើញនូវហេតុនុ៎ះទេ

បណ្ណាសកេ មហារត្តោ

សោ ឯវមស្ស រចនីយោ ឥធារុសោ ភិក្ខុ សុខស្ស
 ច បហាណ ។ យេ ។ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្មជ្ជ វិហរតិ
 ឯត្ថ ឧបេក្ខាសុខំ និរុជ្ឈតិ តេ ច ឧបេក្ខាសុខំ
 និរោធចត្វា និរោធចត្វា វិហរន្តិ ។ អន្ធា ភិក្ខុវេ
 អសហោ អមាយារី សាធូតិ ភាសិតំ អភិនន្ទេយ្យ
 អនុមោទេយ្យ សាធូតិ ភាសិតំ អភិនន្តិត្វា អនុមោ-
 ទិត្វា នមស្សមាណោ បញ្ចសិកោ បយិរុចាសេយ្យ ។
 យត្ថ រូបសញ្ញា និរុជ្ឈន្តិ យេ ច រូបសញ្ញា
 និរោធចត្វា និរោធចត្វា វិហរន្តិ អន្ធា តេ អាយស្មន្តោ
 និច្ឆាតា និព្វតា តិណ្ណា ចារកតា តទន្តេនាតិ វនាមិ ។
 កត្ថ រូបសញ្ញា និរុជ្ឈន្តិ កេ ច រូបសញ្ញា
 និរោធចត្វា និរោធចត្វា វិហរន្តិ អហមេតំ ន ជាជានិ
 អហមេតំ ន បស្សមីតិ ឥតិ យោ ឯវំ វទេយ្យ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយគួរប្រាប់យ៉ាងនេះទៅវិញថា ម្ចាស់អាវុសោ
 ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះលះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។ បានដល់
 ចតុត្ថជ្ឈាន សេចក្តីសុខក្នុងឧបេក្ខា តែងរលត់ទៅក្នុងចតុត្ថជ្ឈាននុ៎ះ
 ជនទាំងនោះឈ្មោះថា បានរំលត់អស់ហើយនូវសេចក្តីសុខក្នុងឧបេក្ខា ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអ្នកមិនអួតអាង មិនមានមាយា
 គប្បីត្រេកអរ គប្បីអនុមោទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះ ដោយពិត
 លុះត្រេកអរអនុមោទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះហើយ គប្បីនមស្ការ
 ប្រណម្យអញ្ចាលី ហើយចូលទៅអង្គុយជិត ។ តថាគតពោលថា
 រូបសញ្ញា រលត់ទៅក្នុងទីណា មួយទៀត ពួកជនណា បានរំលត់
 អស់ហើយ នូវរូបសញ្ញា អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ឈ្មោះថា អ្នក
 មិនមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន អ្នករំលត់ទុក្ខ បានឆ្លងនូវកាមទាំង-
 ឡាយ បានដល់នូវត្រើយ ដោយអង្គនៃឈាននោះដោយពិត ។
 (បើ) បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា រូបសញ្ញារលត់ទៅ ក្នុង
 ទីដូចម្តេច មួយទៀត ពួកជនដូចម្តេច ដែលរំលត់អស់ហើយ
 នូវរូបសញ្ញា ខ្ញុំមិនស្គាល់នូវហេតុនុ៎ះ ខ្ញុំមិនឃើញនូវហេតុនុ៎ះទេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សោ ឯវមស្ស វចនីយោ ឥធារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ
 រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិយសញ្ញានំ អត្តជ្ជមា
 ធានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អនន្តោ អាណាសោតិ
 អាណាសានញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯត្ត
 រូបសញ្ញា និរុដ្ឋន្តិ តេ ច រូបសញ្ញា និរោធស្វា
 និរោធស្វា វិហារន្តិ ។ អន្ធា ភិក្ខុវេ អសហោ អមាយាវី
 សាធូតិ កាសិតំ អភិទន្ធូយ្យ អនុមោទេយ្យ សាធូតិ
 កាសិតំ អភិទន្ធូត្វា អនុមោទិត្វា នមស្សមាណោ
 បញ្ចសិកោ បយិរុទាសេយ្យ ។ យត្ត អាណាសា-
 នញ្ញាយតនសញ្ញា និរុដ្ឋន្តិ យេ ច អាណាសានញ្ញា-
 យតនសញ្ញា និរោធស្វា និរោធស្វា វិហារន្តិ អន្ធា តេ
 អាយស្មន្តោ និច្ឆាតា និព្វតា តិណ្ណា ចារកតា
 តទង្កេនាតិ វទាមិ ។ កត្ត អាណាសានញ្ញាយតន-
 សញ្ញា និរុដ្ឋន្តិ កេ ច អាណាសានញ្ញាយតន-
 សញ្ញា និរោធស្វា និរោធស្វា វិហារន្តិ អហមេតំ ន
 ជាទាមិ អហមេតំ ន បស្សាមីតិ ឥតិ យោ ឯវំ វទេយ្យ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ នវកនិបាត

បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយគួរប្រាប់យ៉ាងនេះទៅវិញថា ម្ចាស់អាវុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវរូបសញ្ញាដោយប្រការទាំងពួង ព្រោះ អស់ទៅនៃបដិមសញ្ញាហើយលែងធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនាសត្តសញ្ញា ហើយ បានដល់នូវអាកាសានញ្ញាយតនដ្ឋាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាស មិនមានទីបំផុតដូច្នោះ រូបសញ្ញាតែងរលត់ទៅក្នុងអាកាសានញ្ញាយតន- ដ្ឋាននុ៎ះ ជនទាំងនោះ ឈ្មោះថា បានរំលត់អស់ហើយនូវរូបសញ្ញា ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអ្នកមិនអួតអាង មិនមានមាយា គប្បី ត្រេកអរ គប្បីអនុមោទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះដោយពិត លុះត្រេកអរ អនុមោទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះហើយ គប្បីនមស្តារប្រណាម្យ អញ្ជូលីហើយចូលទៅអង្គុយជិត ។ តថាគតពោលថា អាកាសានញ្ញាយ- តនសញ្ញា រលត់ទៅក្នុងទីណា មួយទៀត ពួកជនណាបានរំលត់អស់ ហើយនូវអាកាសានញ្ញាយតនសញ្ញា អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ឈ្មោះថា អ្នកមិនមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន អ្នករំលត់ទុក្ខ បានច្នៃនូវកាមទាំងឡាយ ហើយបានដល់នូវត្រឹម ដោយអង្គនៃឈាននោះ ដោយពិត ។ (បើ) បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា អាកាសានញ្ញាយតនសញ្ញារលត់ទៅ ក្នុងទី ដូចម្តេច មួយទៀត ពួកជនដូចម្តេច ដែលរំលត់អស់ហើយនូវ អាកា- សានញ្ញាយតនសញ្ញា ខ្ញុំមិនស្គាល់នូវហេតុនុ៎ះ ខ្ញុំមិនឃើញនូវហេតុនុ៎ះទេ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សោ ឯវមស្ស វចនីយោ ឥធារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ
 អាណាសានញាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ
 វិញ្ញាណញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឯត្ថ
 អាណាសានញាយនសញ្ញា និរុដ្ឋតិ តេ ច អាណា-
 សានញាយតនសញ្ញំ និរោធស្វា និរោធស្វា វិហរន្តិ ។
 អន្ធា ភិក្ខុវេ អសហោ អមាយាវី សាធូតិ
 ភាសិតំ អភិនទ្ទេយ្យ អនុមោទេយ្យ សាធូតិ ភាសិតំ
 អភិនទ្ធិត្វា អនុមោទិត្វា នមស្សមាណោ បញ្ចលីកោ
 បយិរុទាសេយ្យ ។ យត្ថ វិញ្ញាណញាយតនសញ្ញា
 និរុដ្ឋតិ យេ ច វិញ្ញាណញាយតនសញ្ញំ និរោធស្វា
 និរោធស្វា វិហរន្តិ អន្ធា តេ អាយស្សន្តោ
 និច្ឆាតា និព្វតា តិណ្ណា ចារកតា តទដ្ឋេ-
 នាតិ វទាមិ ។ កត្ថ វិញ្ញាណញាយតនសញ្ញា
 និរុដ្ឋតិ កេ ច វិញ្ញាណញាយតនសញ្ញំ និរោធស្វា
 និរោធស្វា វិហរន្តិ អហមេតំ ន ជាទាមិ
 អហមេតំ ន បស្សាមិ ឥតិ យោ ឯវំ វទេយ្យ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយ គួរប្រាប់យ៉ាងនេះទៅវិញថា ម្ចាស់អាវុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញាយតនសញ្ញាន ដោយ ប្រការទាំងពួង ហើយបានដល់នូវវិញ្ញាណញាយតនសញ្ញាន ដោយធ្វើទុក ក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុតដូច្នោះ អាកាសានញាយតនសញ្ញា តែងរលត់ទៅក្នុងវិញ្ញាណញាយតនៈនុ៎ះ ជនទាំងនោះ ឈ្មោះថា បាន រំលត់អស់ហើយនូវអាកាសានញាយតនសញ្ញា ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអ្នកមិនអួតអាង មិនមានមាយា គប្បីត្រេកអរ គប្បីអនុមោ- ទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះដោយពិត លុះត្រេកអរអនុមោទនានូវ ភាសិតថា សាធុដូច្នោះហើយ គប្បីនមស្ការប្រណាម្យអញ្ជូលី ហើយ ចូលទៅអង្គុយជិត ។ តថាគតពោលថា វិញ្ញាណញាយតនសញ្ញា រលត់ទៅក្នុងទីណា មួយទៀត ពួកជនណា បានរំលត់អស់ហើយនូវ វិញ្ញាណញាយតនសញ្ញា អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ឈ្មោះថា អ្នកមិន មានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន អ្នករំលត់ទុក្ខ បានច្នៃនូវកាមទាំងឡាយ ហើយបានដល់នូវត្រឿយ ដោយអង្គនៃឈាននោះដោយពិត ។ (បើ) បុគ្គលណា ពោលយ៉ាងនេះថា វិញ្ញាណញាយតនសញ្ញាតែងរលត់ទៅ ក្នុងទីដូចម្តេច មួយទៀត ពួកជនដូចម្តេចដែលរំលត់អស់ហើយនូវវិញ្ញា- ណញាយតនសញ្ញា ខ្ញុំមិនស្គាល់នូវហេតុនុ៎ះ ខ្ញុំមិនឃើញនូវហេតុនុ៎ះទេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សោ ឯវមស្ស វចនីយោ ឥធារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ
វិញ្ញាណញាយតនំ សមតិក្កម្ម ធនតិ កិញ្ចិតិ អាភិញ្ញា-
ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯត្ត វិញ្ញាណញាយ-
តនសញ្ញា ជិវុជ្ឈតិ តេ ច វិញ្ញាណញាយតនសញ្ញា
និរោធស្វា និរោធស្វា វិហារន្តិ ។ អន្ធា ភិក្ខុវេ
អសហោ អមាយារី សាធូតិ កាសិទំ អភិនទ្ទេយ្យ
អនុមោទេយ្យ សាធូតិ កាសិទំ អភិនទ្ធិត្វា អនុមោទិត្វា
នមស្សមាណោ បញ្ចសិកោ បយិរុទាសេយ្យ ។ យត្ត
អាភិញ្ញាញាយតនសញ្ញា ជិវុជ្ឈតិ យេ ច អាភិ-
ញាញាយតនសញ្ញា និរោធស្វា និរោធស្វា វិហារន្តិ អន្ធា
តេ អាយស្មន្តោ ជិច្ឆាតា ជិព្វតា តិណ្ណា ចារកតា
តនទ្កេនាតិ វនាមិ ។ កត្ត អាភិញ្ញាញាយតនសញ្ញា
ជិវុជ្ឈតិ កេ ច អាភិញ្ញាញាយតនសញ្ញា និរោធស្វា
និរោធស្វា វិហារន្តិ អហមេតំ ន ជាជានិ អហមេតំ
ន បស្សាមីតិ ឥតិ យោ ឯវំ វទេយ្យ សោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយ គួរប្រាប់យ៉ាងនេះទៅវិញថា ម្ចាស់អាវុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន ដោយ ប្រការទាំងពួង ហើយបានដល់នូវអាកិញ្ញញាយតនដ្ឋាន ដោយធ្វើទុក ក្នុងចិត្តថា របស់អ្វីបន្តិចបន្តួចមិនមានដូច្នោះ វិញ្ញាណញាយតនសញ្ញា តែងរលត់ទៅក្នុងអាកិញ្ញញាយតនៈនុ៎ះ ជនទាំងនោះ ឈ្មោះថា បាន រំលត់អស់ហើយនូវវិញ្ញាណញាយតនសញ្ញា ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអ្នកមិនអួតអាង មិនមានមាយា គប្បីត្រេកអរ គប្បីអនុមោ- ទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះ លុះត្រេកអរអនុមោទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះហើយ គប្បីនមស្ការប្រណាម្យអញ្ជូលីហើយ ចូលទៅ អង្គុយជិត ។ តថាគតពោលថា អាកិញ្ញញាយតនសញ្ញា តែង រលត់ទៅក្នុងទីណា មួយទៀត ពួកជនណា បានរំលត់អស់ ហើយ នូវអាកិញ្ញញាយតនសញ្ញា អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះឈ្មោះ ថា អ្នកមិនមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន អ្នករំលត់ទុក្ខ បានឆ្លងនូវកាមទាំង- ឡាយ បានដល់នូវត្រឹម ដោយអង្គនៃឈាននោះ ។ (បើ) បុគ្គលណា ពោល យ៉ាងនេះថា អាកិញ្ញញាយតនសញ្ញា តែងរលត់ទៅក្នុងទីដូច ម្តេច មួយទៀត ពួកជនដូចម្តេច ដែលរំលត់អស់ហើយនូវអាកិញ្ញ- ញាយតនសញ្ញា ខ្ញុំមិនស្គាល់នូវហេតុនុ៎ះ ខ្ញុំមិនឃើញនូវហេតុនោះទេ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឯមស្ស វចនីយោ ឥទារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ
 អាភិព្ភញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម ទេវសញ្ញានាសញ្ញាយ-
 តនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯត្ថ អាភិព្ភញ្ញាយតនសញ្ញា
 ជិវុជ្ឈតិ តេ ច អាភិព្ភញ្ញាយតនសញ្ញា ជិហោទេត្វា
 ជិហោទេត្វា វិហារន្តិ ។ អទ្ធា ភិក្ខុវេ អសហោ
 អមាយាវី សាទ្ធិតិ ភាសិតំ អភិនទ្ទេយ្យ អនុមោទេយ្យ
 សាទ្ធិតិ ភាសិតំ អភិនទ្ធិត្វា អនុមោទិត្វា នមស្ស-
 មាទោ បញ្ចសិកោ បយិរុទាសេយ្យ ។ យត្ថ
 ទេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា ជិវុជ្ឈតិ យេ ច
 ទេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា ជិហោទេត្វា ជិហោទេត្វា
 វិហារន្តិ អទ្ធា តេ អាយស្មន្តោ ជិច្ឆាតា ជិព្ភតា
 តិណ្ណា ចារតតា តទដ្ឋេនាតិ វទាមិ ។ កត្ថ
 ទេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា ជិវុជ្ឈតិ កេ ច
 ទេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា ជិហោទេត្វា ជិហោ-
 ទេត្វា វិហារន្តិ អហមេតំ ន ជាទាមិ អហា-
 មេតំ ន បស្សមីតិ ឥតិ យោ ឯវំ វទេយ្យ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយ គួរប្រាប់យ៉ាងនេះទៅវិញថា ម្ចាស់អាវុសោ
 ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវអាកិញ្ញាយតនៈ ដោយប្រការ
 ទាំងពួង ហើយបានដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈជ្ឈាន អាកិញ្ញា-
 យតនសញ្ញា តែងរលត់ទៅ ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈនុ៎ះ ជនទាំង
 នោះ ឈ្មោះថា បានរំលត់អស់ហើយនូវអាកិញ្ញាយតនសញ្ញា ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអ្នកមិនអួតអាង មិនមានមាយា គប្បី
 ត្រេកអរ គប្បីអនុមោទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះដោយពិត លុះ
 ត្រេកអរអនុមោទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះហើយ គប្បីនមស្ការ
 ប្រណាម្យអញ្ជូលី ហើយចូលទៅអង្គុយជិត ។ តថាគតពោលថា
 នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា តែងរលត់ទៅក្នុងទីណា មួយទៀត
 ពួកជនណា បានរំលត់អស់ហើយនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា
 អ្នកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ឈ្មោះថា អ្នកមិនមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន
 អ្នករំលត់ទុក្ខ បានឆ្លងនូវកាមទាំងឡាយហើយ បានដល់នូវត្រឹម
 ដោយអង្គនៃឈាននោះដោយពិត ។ (បើ) បុគ្គលណា ពោលយ៉ាង
 នេះថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា តែងរលត់ទៅក្នុងទីដូចម្តេច
 មួយទៀត ពួកជនដូចម្តេច ដែលរំលត់អស់ហើយនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញា-
 យតនសញ្ញា ខ្ញុំមិនស្គាល់នូវហេតុនុ៎ះ ខ្ញុំមិនឃើញនូវហេតុនុ៎ះទេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សោ ឯវមស្ស វចនីយោ ឥធារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ
 នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិ-
 តនិពោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯត្ថ នេវសញ្ញាណ-
 សញ្ញាយតនសញ្ញា និរុជ្ឈតិ តេ ច នេវសញ្ញាណ-
 សញ្ញាយតនសញ្ញា និពោធមត្វា និពោធមត្វា វិហារន្តីតិ ។
 អន្ធា ភិក្ខុវេ អសហោ អមាយារី សាធូតិ កាសិកំ
 អភិនន្ទេយ្យ អនុមោទេយ្យ សាធូតិ កាសិកំ
 អភិនន្ទិត្វា អនុមោទិត្វា នមស្សមាណោ បញ្ចសិកោ
 បយិរុចាសេយ្យ ។ ឥមា ខោ ភិក្ខុវេ នវ អនុបុព្វ-
 វិហារសមាបត្តិយោតិ ។

[៣៤] ឯកំ សមយំ អាយស្មា សារីបុត្តោ
 រាជតហោ វិហារតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តត្រ
 ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ សុខមិទំ
 អារុសោ និព្វានំ សុខមិទំ អារុសោ និព្វានន្តិ ។ ឯវំ រុត្តេ
 អាយស្មា ឧទាយិ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ឯតទពោច

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

បុគ្គលនោះ អ្នកទាំងឡាយ គួរប្រាប់យ៉ាងនេះទៅវិញថា ម្ចាស់អាវុសោ
 ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនដ្ឋាន
 ដោយប្រការទាំងពួង បានដល់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធនេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនសញ្ញា តែងរលត់ទៅក្នុងសញ្ញាវេទយិតនិរោធន៍ ជន
 ទាំងនោះ ឈ្មោះថា បានរំលត់អស់ហើយនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតន-
 សញ្ញា ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាអ្នកមិនអួតអាង មិនមានមាយា
 គប្បីត្រេកអរ គប្បីអនុមោទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះដោយពិត លុះ
 ត្រេកអរ អនុមោទនានូវភាសិតថា សាធុដូច្នោះហើយ គប្បីនមស្ការ
 ប្រណម្យអញ្ចាលី ហើយចូលទៅអង្គុយជិត ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 អនុបុព្វវិហារសមាបត្តិ មាន ៩ យ៉ាងនេះឯង ។

[៣២] សម័យមួយ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងវត្ត
 វេឡុវ័ន ជាកលន្ទុកនិវាបស្ថាន ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ក្នុងទី
 នោះឯង ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្ចាស់
 អាវុសោទាំងឡាយ និព្វាននេះជាសុខ ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ
 និព្វាននេះជាសុខ ។ កាលបើព្រះសារីបុត្តពោលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះ
 ឧទាយិដ៏មានអាយុក៏បានពោលទៅនឹងព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុដូច្នោះថា

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

កី បនេត្ត អារុសោ សារីបុត្ត សុខំ យនេត្ត
 នត្តិ វេទយិតន្តិ ។ ឯតនេវ ខេត្ត អារុសោ
 សុខំ យនេត្ត នត្តិ វេទយិតំ ។ បញ្ចមេ អារុសោ
 កាមតុណ្ណា ។ កតមេ បញ្ច ។ ចក្កវិញ្ញេយ្យា រូទា
 ឥដ្ឋា កត្តា មនាទា បិយរូទា កាម្មបសញ្ញិតា
 រជនីយា សោតវិញ្ញេយ្យា សន្ទា ។ បេ ។ ឃានវិញ្ញេយ្យា
 កត្តា ជីវ្ហវិញ្ញេយ្យា រសា កាយវិញ្ញេយ្យា ដោដ្ឋព្វា
 ឥដ្ឋា កត្តា មនាទា បិយរូទា កាម្មបសញ្ញិតា
 រជនីយា ។ ឥមេ ខោ អារុសោ បញ្ច កាមតុណ្ណា ។
 យំ ខោ អារុសោ ឥមេ បញ្ច កាមតុណ្ណោ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ
 សុខំ សោមនស្សំ ឥទំ វុច្ចតារុសោ កាមសុខំ ។
 ឥធារុសោ ភិក្ខុ វិវិច្ឆេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមជ្ឈានំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ តស្ស ចេ អារុសោ ភិក្ខុនោ
 ឥមិនា វិហារេន វិហារតោ កាមសហគតា សញ្ញាម-
 នសិការា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស ហោតិ អាពាធោ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលអារុសោសារីបុត្ត ការដឹងណា ក្នុងព្រះនិព្វាននុ៎ះ មិនមានទេ
 ចុះសុខ ក្នុងព្រះនិព្វាននុ៎ះតើដូចម្តេច ។ ម្នាលអារុសោ ការដឹងណា
 ក្នុងព្រះនិព្វាននុ៎ះ មិនមានទេ ហ្នឹងហើយជាសុខ ក្នុងព្រះនិព្វាននុ៎ះ
 ឯង ។ ម្នាលអារុសោ កាមគុណទាំងឡាយនេះ មាន ៥ យ៉ាង ។
 កាមគុណ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺរូបដែលគប្បីដឹងដោយភ្នែក
 ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត មានសភាពជាទីស្រឡាញ់
 ប្រកបដោយកាម ជាទីរីករាយ សំឡេងដែលគប្បីដឹងដោយត្រូ-
 ចៀក ។ លេ ។ ក្លិនដែលគប្បីដឹងដោយច្រមុះ រសដែលគប្បីដឹងដោយ
 អណ្តាត ផោដ្ឋព្វៈដែលគប្បីដឹងដោយកាយ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ
 ជាទីគាប់ចិត្ត មានសភាព ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម ជាទី
 រីករាយ ។ ម្នាលអារុសោ កាមគុណមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
 អារុសោ សុខនិងសោមនស្សណា កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យនូវ
 កាមគុណ ៥ យ៉ាងនេះ ម្នាលអារុសោ នេះហៅថា កាមសុខ ។ ម្នាល
 អារុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ លេ ។ បាន
 ដល់បឋមជ្ឈាន ម្នាលអារុសោ កាលបើភិក្ខុនោះ កំពុងនៅដោយ
 វិហារធម៌នេះហើយ សញ្ញាមនសិការៈ (ការធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសញ្ញា)
 ប្រកបដោយកាម ក៏ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សេយ្យថាមិ អារុសោ សុខិណោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ
 យារុនេវ អាពាធាយ ឯវមេវស្ស តេ កាមសហគតា
 សញ្ញាមនសិកាវា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស ហោតិ
 អាពាធា ។ យោ ខោ បនារុសោ អាពាធា
 ទុក្ខមេតំ វុត្តំ ភកវតា ។ ឥមិនាមិ ខោ ឯតំ អារុសោ
 បរិយាយេន វេទិតព្វំ យថាសុខំ និព្វានំ ។ បុន
 ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារានំ រូបសមា ។ បេ ។
 ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ តស្ស ចេ
 អារុសោ ភិក្ខុនោ ឥមិនា វិហារេន វិហារតោ
 វិតក្កសហគតា សញ្ញាមនសិកាវា សមុទាចរន្តិ
 ស្វាស្ស ហោតិ អាពាធា ។ សេយ្យថាមិ អារុសោ
 សុខិណោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ យារុនេវ អាពាធាយ
 ឯវមេវស្ស តេ វិតក្កសហគតា សញ្ញាមនសិកាវា
 សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស ហោតិ អាពាធា ។
 យោ ខោ បនារុសោ អាពាធា ទុក្ខមេតំ
 វុត្តំ ភកវតា ។ ឥមិនាមិ ខោ ឯតំ អារុសោ
 បរិយាយេន វេទិតព្វំ យថាសុខំ និព្វានំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអារុសោ ដូចសេចក្តីទុក្ខគប្បីកើតឡើង ដល់បុគ្គលដែលមានសេចក្តី
សុខជាហេតុឲ្យកើតអាពាធ ជាកំណត់យ៉ាងណាមិញ សញ្ញាមនសិការៈ
ប្រកបដោយកាមទាំងនោះ របស់ភិក្ខុនោះ ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះ
ជាអាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោ អាពាធ
ណាដែលកើតឡើងហើយ អាពាធនុំព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពោលថា
ជាទុក្ខ ។ ម្នាលអារុសោ ព្រះនិព្វានដែលមានសេចក្តីសុខយ៉ាងណានុំ
គប្បីដឹងដោយបរិយាយនេះចុះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុ
ព្រោះម្យ៉ាងនូវវិតក្កៈនិងវិចារៈទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់ទុតិយជ្ឈាន
ម្នាលអារុសោ កាលបើភិក្ខុនោះ កំពុងនៅដោយវិហារធម៌នេះហើយ
សញ្ញាមនសិការៈដែលប្រកបដោយវិតក្កៈ ក៏ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជា
អាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាលអារុសោ ដូចសេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើង
ដល់បុគ្គលដែលមានសេចក្តីសុខជាហេតុឲ្យកើតអាពាធ ជាកំណត់យ៉ាង
ណាមិញ សញ្ញាមនសិការៈដែលប្រកបដោយវិតក្កៈទាំងនោះ របស់ភិក្ខុ
នោះជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។
ម្នាលអារុសោ អាពាធលាដែលកើតឡើងហើយ អាពាធនុំព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពោលថា ជាទុក្ខ ។ ម្នាលអារុសោ ព្រះនិព្វាន
ដែលមានសេចក្តីសុខយ៉ាងណានុំ គប្បីដឹងដោយបរិយាយនេះចុះ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

បុន ចបរំ អាវុសោ ភិក្ខុ បីតិយា ច វិរាតា ។ មេ ។
 តតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ តស្ស ចេ
 អាវុសោ ភិក្ខុនោ ឥមិនា វិហារេន វិហារតោ
 បីតិសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ
 ស្វាស្ស ហោតិ អាពាណោ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ
 សុខិនោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ យារទេវ អាពាណាយ
 ឯវមេវស្ស តេ បីតិសហគតា សញ្ញាមនសិការា
 សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស ហោតិ អាពាណោ ។ យោ ខោ
 បនាវុសោ អាពាណោ ទុក្ខមេតំ វុត្តំ ភកវតា ។
 ឥមិនាបិ ខោ ឯតំ អាវុសោ បរិយាយេន
 វេទិតព្វំ យថាសុខំ និព្វានំ ។ បុន ចបរំ
 អាវុសោ ភិក្ខុ សុខស្ស ច បហានា ។ មេ ។
 ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ តស្ស ចេ
 អាវុសោ ភិក្ខុនោ ឥមិនា វិហារេន វិហារតោ
 ឧបេក្ខាសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ
 ស្វាស្ស ហោតិ អាពាណោ ។ សេយ្យថាបិ អាវុសោ
 សុខិនោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ យារទេវ អាពាណាយ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុព្រោះនឿយណាយចាកបីតិផង ។ បេ ។
 បានដល់តតិយជ្ឈាន ម្នាលអារុសោ កាលបើភិក្ខុនោះ កំពុងនៅ
 ដោយវិហារធម៌នេះហើយ សញ្ញាមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយបីតិ
 ក៏ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាលអារុសោ
 ដូចសេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើងដល់បុគ្គលដែលមានសេចក្តីសុខជាហេតុ
 ឲ្យកើតអាពាធជាកំណត់ យ៉ាងណាមិញ សញ្ញាមនសិការៈ ដែល
 ប្រកបដោយបីតិទាំងនោះ រស់ភិក្ខុនោះ ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជា
 អាពាធ រស់ភិក្ខុនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោ អាពាធ
 ណាដែលកើតឡើងហើយ អាពាធនុ៎ះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពោល
 ថាជាទុក្ខ ។ ម្នាលអារុសោ ព្រះនិព្វានដែលមានសេចក្តីសុខយ៉ាង
 ណានុ៎ះ គប្បីដឹងដោយបរិយាយនេះចុះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត
 ភិក្ខុព្រោះលះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ម្នាលអារុសោ
 កាលបើភិក្ខុនោះ កំពុងនៅដោយវិហារធម៌នេះហើយ សញ្ញាមនសិការៈ
 ដែលប្រកបដោយឧបេក្ខា ក៏ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុ
 នោះ ។ ម្នាលអារុសោ ដូចសេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើងដល់បុគ្គល
 ដែលមានសេចក្តីសុខ ជាហេតុឲ្យកើតអាពាធជាកំណត់ យ៉ាងណាមិញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឯវមេវស្ស តេ ឧបេក្ខាសហគតា សញ្ញាមនសិកាវា
 សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស ហោតិ អាពាជោ ។ យោ
 ខោ បដារុសោ អាពាជោ ទុក្ខមេតំ វុត្តំ ភកវតា ។
 ឥមិនាមិ ខោ ឯតំ អារុសោ បរិយាយេន វេទិតព្វំ
 យថាសុខំ និព្វានំ ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ
 សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិយសញ្ញានំ
 អត្តជ្ជមា នាណត្តសញ្ញានំ អមនសិកាវា អនន្តោ
 អាណាសោតិ អាណាសាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ តស្ស ចេ អារុសោ ភិក្ខុនោ ឥមិនា
 វិហារេន វិហារតោ រូបសហគតា សញ្ញាមនសិកាវា
 សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស ហោតិ អាពាជោ ។ សេយ្យថាមិ
 អារុសោ សុខិនោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ យារទេវ
 អាពាជាយ ឯវមេវស្ស តេ រូបសហគតា សញ្ញាមន-
 សិកាវា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស ហោតិ អាពាជោ ។
 យោ ខោ បដារុសោ អាពាជោ ទុក្ខមេតំ វុត្តំ ភកវតា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

សញ្ញាមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយឧបេក្ខាទាំងនោះ របស់ភិក្ខុនោះ ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

ម្នាលអារុសោ អាពាធណាដែលកើតឡើងហើយ អាពាធនុ៎ះព្រះដ៏មាន ព្រះភាគទ្រង់ពោលថាជាទុក្ខ ។ ម្នាលអារុសោ ព្រះនិព្វាន ដែល មានសេចក្តីសុខយ៉ាងណានុ៎ះ គប្បីដឹងដោយបរិយាយនេះចុះ ។ ម្នាល អារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុព្រោះកន្លងបង្អង់រូបសញ្ញា ដោយប្រការ ទាំងពួង ព្រោះវិនាសទៅនៃបដិមសញ្ញា ព្រោះមិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវ នានត្តសញ្ញា ហើយបានដល់នូវអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុក ក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុតដូច្នោះ ម្នាលអារុសោ កាលបើភិក្ខុ នោះកំពុងនៅដោយវិហារធម៌នេះហើយ សញ្ញាមនសិការៈ ដែលប្រកប ដោយរូប ក៏ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាល អារុសោ ដូចសេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើង ដល់បុគ្គលដែលមានសេចក្តីសុខ ជាហេតុឲ្យកើតអាពាធ យ៉ាងណាមិញ សញ្ញាមនសិការៈ ដែលប្រកប ដោយរូបទាំងនោះ របស់ភិក្ខុនោះ ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធ របស់ភិក្ខុនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោ អាពាធណាដែល កើតឡើងហើយ អាពាធនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពោលថាជាទុក្ខ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឥមិនាមិ ខោ តេ ឯតំ អារុសោ បរិយាយេន
 វេទិតព្វំ យថាសុខំ និព្វានំ ។ បុន ចបរំ អារុសោ
 ភិក្ខុ សព្វសោ អាកាសានព្វាយតនំ សមតិក្កម្ម
 អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណព្វាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ តស្ស ចេ អារុសោ ភិក្ខុនោ ឥមិនា វិហារេន
 វិហារតោ អាកាសានព្វាយតនសហគតា សញ្ញាមន-
 សិការា សុមនាចរន្តិ ស្វាស្ស ហោតិ អាពាដោ ។
 សេយ្យថាមិ អារុសោ សុខិនោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ
 យារទេវ អាពាធាយ ឯវមេវស្ស តេ អាកាសា-
 នព្វាយតនសហគតា សញ្ញាមនសិការា សុមនាចរន្តិ
 ស្វាស្ស ហោតិ អាពាដោ ។ យោ ខោ បដារុសោ
 អាពាដោ ទុក្ខមេតំ វុត្តំ ភកវតា ។ ឥមិនាមិ
 ខោ ឯតំ អារុសោ បរិយាយេន វេទិតព្វំ
 យថាសុខំ និព្វានំ ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ
 សព្វសោ វិញ្ញាណព្វាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្តិ
 កិញ្ចឹតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលអារុសោ ព្រះនិព្វានដែលមានសេចក្តីសុខយ៉ាងណានុ៎ះ គប្បីដឹង
 ដោយបរិយាយនេះចុះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះ
 កន្លងបង់នូវអាកាសានញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួងហើយ បាន
 ដល់នូវវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិន
 មានទីបំផុតដូច្នោះ ម្នាលអារុសោ កាលបើភិក្ខុនោះ កំពុងនៅដោយ
 វិហារធម៌នេះហើយ សញ្ញាមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយអាកាសា-
 នញាយតនដ្ឋាន ក៏ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ ។
 ម្នាលអារុសោ ដូចសេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើងដល់បុគ្គលដែលមាន
 សេចក្តីសុខជាហេតុឲ្យកើតអាពាធជាកំណត់ យ៉ាងណាមិញ សញ្ញា-
 មនសិការៈ ដែលប្រកបដោយអាកាសានញាយតនដ្ឋានទាំងនោះ
 របស់ភិក្ខុនោះ ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏យ៉ាង
 នោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោ អាពាធណា ដែលកើតឡើងហើយ
 អាពាធនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពោលថាជាទុក្ខ ។ ម្នាលអារុសោ
 ព្រះនិព្វានដែលមានសេចក្តីសុខយ៉ាងណានុ៎ះ គប្បីដឹងដោយបរិយាយ
 នេះចុះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងបង់នូវវិញ្ញា-
 ណញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង ហើយបានដល់នូវអាកាសា-
 ញាយតនដ្ឋាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា របស់បន្តិចបន្តួចមិនមានដូច្នោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តស្ស ច អារុសោ ភិក្ខុនោ ឥមិនា វិហារេន វិហារតោ
 វិញ្ញាណញ្ញាយតនសហគតា សញ្ញាមនសិការា
 សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស ហោតិ អាពាណោ ។ សេយ្យថាបិ
 អារុសោ សុខិនោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ យារទេវ អាពា-
 ណាយ ឯវមេវស្ស តេ វិញ្ញាណញ្ញាយតនសហគតា
 សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស ហោតិ
 អាពាណោ ។ យោ ខោ បនារុសោ អាពាណោ
 ទុក្ខមេតំ រុត្តំ ភកវតា ។ ឥមិនាបិ ខោ ឯតំ អារុសោ
 បរិយាយេន វេទិតព្វំ យថាសុខំ និព្វានំ ។ បុន
 ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ អាភិញ្ញាញ្ញាយតនំ
 សមតិក្កម្មំ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ តស្ស ច អារុសោ ភិក្ខុនោ ឥមិនា វិហារេន
 វិហារតោ អាភិញ្ញាញ្ញាយតនសហគតា សញ្ញាម-
 នសិការា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស ហោតិ អាពាណោ ។
 សេយ្យថាបិ អារុសោ សុខិនោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអារុសោ កាលបើភិក្ខុនោះ កំពុងនៅដោយវិហារធម៌នេះហើយ
សញ្ញាមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ក៏ជ្រួល
ច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ ។ ម្នាលអារុសោ ដូច
សេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើង ដល់បុគ្គលដែលមានសេចក្តីសុខជាហេតុឲ្យ
កើតអាពាធជាកំណត់យ៉ាងណាមិញ សញ្ញាមនសិការៈដែលប្រកបដោយ
វិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈានទាំងនោះ របស់ភិក្ខុនោះ ជ្រួលច្រាល់ឡើង
នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោ អាពាធ
ណាដែលកើតឡើងហើយ អាពាធនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពោល
ថាជាទុក្ខ ។ ម្នាលអារុសោ ព្រះនិព្វានដែលមានសេចក្តីសុខយ៉ាង
ណានុ៎ះ គប្បីដឹងដោយបរិយាយនេះចុះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុ
ព្រោះកន្លងបង់នូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ហើយ
បានដល់នូវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ម្នាលអារុសោ កាលបើភិក្ខុ
នោះ កំពុងនៅដោយវិហារធម៌នេះហើយ សញ្ញាមនសិការៈដែលប្រកប
ដោយអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈានជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុ
នោះ ។ ម្នាលអារុសោ ដូចសេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើងដល់បុគ្គល
ដែលមានសេចក្តីសុខជាហេតុឲ្យកើតអាពាធជាកំណត់ យ៉ាងណាមិញ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

យាវទេវ អាពាធាយ វាមេវស្ស តេ អាភិញ្ញញ្ញា-
 យតនសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ
 ស្វាស្ស ហោតិ អាពាធោ ។ យោ ខោ បដារុសោ
 អាពាធោ ទុក្ខមេតំ វុត្តំ ភកវតា ។ ឥមិនាមិ ខោ
 ឯតំ អារុសោ បរិយាយេន វេទិតព្វំ យថាសុខំ
 និព្វានំ ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ
 ទេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិ-
 តនិពោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ បញ្ញាយបស្ស ទិស្វា
 អាសវា បរិក្ខិណា ហោន្តិ ។ ឥមិនាមិ ខោ
 ឯតំ អារុសោ បរិយាយេន វេទិតព្វំ យថាសុខំ
 និព្វានន្តិ ។

[៣៥] សេយ្យថាមិ ភិក្ខុវេ ការី បព្វតេយ្យា
 ពាលា អព្យត្តា អក្ខេត្តញ្ញ អកុសលា វិសមេ
 បព្វតេ ចរិតុំ តស្សា វាមេស្ស យទ្ធជាមាំ អកត-
 បុព្វព្រោវ ទិសំ កច្ឆេយ្យំ អខាទិតបុព្វានិ ច តិណានិ
 ខាទេយ្យំ អប៊ីតបុព្វានិ ច ចានីយានិ មិវេយ្យន្តិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

សញ្ញាមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈានទាំងនោះ
 របស់ភិក្ខុនោះ ជ្រួលច្រាល់ឡើង នោះជាអាពាធរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏យ៉ាង
 នោះដែរ ។ ម្នាលអារុសោ អាពាធណា ដែលកើតឡើងហើយ
 អាពាធនុ៎ះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពោលថាជាទុក្ខ ។ ម្នាលអារុសោ
 ព្រះនិព្វានដែលមានសេចក្តីសុខយ៉ាងណានុ៎ះ គប្បីដឹងដោយបរិយាយ
 នេះចុះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងបង់នូវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ហើយបានដល់សញ្ញាវេទ-
 យិតនិរោធ អាសវៈទាំងឡាយរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏អស់រលីងទៅ ព្រោះបាន
 ឃើញដោយបញ្ញា ។ ម្នាលអារុសោ ព្រះនិព្វានដែលមានសេចក្តីសុខ
 យ៉ាងណានុ៎ះ គប្បីដឹងដោយបរិយាយនេះចុះ ។

[៣៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចមេគោ ដើរទៅកាន់ភ្នំ ជាសត្វ
 ល្ងង់ មិនឈ្លាសវៃ មិនស្គាល់ខេត្ត មិនប្រសប់ ត្រាច់ទៅលើភ្នំ
 ដែលមិនស្មើ មេគោនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ
 គួរតែអាត្មាអញ ទៅកាន់ទិសដែលអញមិនធ្លាប់ទៅផង ទំពាស៊ីនូវស្មៅ
 ដែលអញមិនធ្លាប់ទំពាស៊ីផង ផឹកទឹកដែលអាត្មាអញមិនធ្លាប់ផឹកផង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សា បុរិមំ ចានំ ន សុប្បតិដ្ឋិតំ បតិដ្ឋាបេត្វា បច្ឆិមំ
 ចានំ ឧទ្ធករយ្យ សា ន ចេវ អកតបុព្វំ ទិសំ កច្ឆេយ្យ
 ន ច អខាទិតបុព្វានិ ច តិណានិ ខាទេយ្យ
 ន ច អប័តបុព្វានិ ច ចានីយានិ បិវេយ្យ
 យស្មីបស្សា^(១) ទេសេ^(២) បិតាយ ឯវមេវស្ស
 យន្ទ្រាហំ អកតបុព្វញ្ចេវ ទិសំ កច្ឆេយ្យំ
 អខាទិតបុព្វានិ ច តិណានិ ខាទេយ្យំ អប័តបុព្វានិ ច
 ចានីយានិ បិវេយ្យន្តិ ។ តព្វា បទេសំ ន សោត្តិណ
 បច្ចាតច្ឆេយ្យ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថា ហិ សា
 ភិក្ខុវេ ការី បព្វតេយ្យា ពាលា អព្យត្តា អក្ខេត្តញ្ញ
 អកុសលា វិសមេ បព្វតេ ចរិតំ ។ ឯវមេវ ខោ
 ភិក្ខុវេ ឥន្ទេកច្ចោ ភិក្ខុ ពាលោ អព្យត្តោ អក្ខេត្តញ្ញ
 អកុសលោ វិវិច្ឆេវ កាមេហិ វិវិច្ឆេ អកុសលេហិ
 ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ
 បបមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។

១. ឱ. ម. យស្មី ចស្សា ។ ២. ឱ. បាទេ ។ ម. បទេសេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

មេគោនោះ មិនទាន់ឈរជើងមុខឲ្យស៊ប់ស្រួល ហើយលើកនូវជើង
 ខាងក្រោយឡើង មេគោនោះ មិនគប្បីទៅកាន់ទិសដែលខ្លួនមិនធ្លាប់
 ទៅបានផង មិនគប្បីទំពាស៊ីនូវស្មៅដែលខ្លួនមិនធ្លាប់ទំពាស៊ីបានផង
 មិនគប្បីផឹកទឹកដែលខ្លួនមិនធ្លាប់ផឹកបានផង មេគោនោះឈរក្នុងប្រទេស
 ណា តែងមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញទៅ
 កាន់ទិសដែលអញមិនធ្លាប់ទៅផង ទំពាស៊ីនូវស្មៅដែលអញមិនធ្លាប់
 ទំពាស៊ីផង ផឹកទឹកដែលអញមិនធ្លាប់ផឹកផង ។ មេគោនោះ មិន
 គប្បីត្រឡប់មកកាន់ប្រទេសនោះ ដោយស្មោះស្មើវិញទេ ។ រឿងនោះ
 ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះតែមេគោនោះ ត្រាប់
 ទៅកាន់ភ្នំ ជាសត្វល្ងង់ មិនឈ្លាសវៃ មិនស្គាល់ខេត្តត មិនប្រសប់
 ត្រាប់ទៅលើភ្នំ ដែលមិនស្មើ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកល្ងង់ មិនឈ្លាសវៃ មិនស្គាល់ខេត្ត
 មិនប្រសប់ ក្នុងការស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌
 ទាំងឡាយហើយ ដល់នូវបឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈ និងវិចារៈ
 មានបីតិរិះសុខៈ ដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងាត់ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សោ តំ និមិត្តំ ន អាសេវតិ ន ភាវេតិ ន
 ពហុលីកោតិ ន ស្វាធិដ្ឋិតំ អធិដ្ឋាតិ តស្ស
 ឯវំ ហោតិ យន្ទុនាហំ វិតក្កវិចារាណំ រូបសមា
 អដ្ឋតំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិការំ អវិតក្កំ
 អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយដ្ឋានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារេយ្យន្តិ ។ សោ ន សក្កោតិ វិតក្កវិចារាណំ
 រូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយដ្ឋានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។
 តស្ស ឯវំ ហោតិ យន្ទុនាហំ វិច្ឆេវ កាមេហិ វិច្ឆ
 អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ
 បីតិសុខំ បឋមដ្ឋានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ ។
 សោ ន សក្កោតិ វិច្ឆេវ កាមេហិ ។ បេ ។
 បឋមដ្ឋានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។ អយំ រុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ញាតោ^(១) ភដ្ឋោ ឧភតោ បរិហីណោ
 សេយ្យថាបិ សា ការី បព្វតេយ្យា ពាលា អព្យត្តា
 អក្ខេត្តញ្ញ អកុសលា វិសមេ បព្វតេ ចរិតុំ ។

១. ឱ. ម. ឧភតោ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ភិក្ខុនោះ មិនសេព មិនចម្រើន មិនធ្វើឲ្យរឿយៗ នូវនិមិត្តនោះ មិនតាំង
 ទុកនូវនិមិត្តដែលខ្លួនតាំងទុកល្អហើយ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ
 យ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ រម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ
 ចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ជាធម្មជាតិកើតមាន ក្នុងសន្តាននៃខ្លួន ប្រកប
 ដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា គឺ សទ្ធា មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមាន
 វិតក្កៈមិនមានវិចារៈឡើយ មានតែបីតិ និងសុខៈ ដែលកើតអំពីសមាធិ
 គឺ បឋមជ្ឈាន ។ ភិក្ខុនោះមិនអាចដើម្បីរម្ងាប់វិតក្កៈវិចារៈ ។ បេ ។ បាន
 ដល់ទុតិយជ្ឈាន ។ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ
 គួរតែអាត្មាអញ ស្ងាត់ចាកកាម ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ហើយ ដល់នូវ
 បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានតែបីតិ និងសុខៈ ដែលកើត
 អំពីសេចក្តីស្ងាត់ ។ ភិក្ខុនោះ មិនអាចស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។
 បានដល់បឋមជ្ឈានហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថាជា
 អ្នកដឹងផង ជាអ្នកអង្គអាចផង ជាអ្នកសាបសូន្យចាកកាមនិងអកុសល-
 ធម៌ទាំងពីរផង ដូចជាមេគោនោះ ត្រាច់ទៅកាន់ភ្នំ ជាសត្វល្ងង់ មិន
 ឈ្លាសវៃ មិនស្គាល់ខេត្ត មិនប្រសប់ ត្រាច់ទៅលើភ្នំ ដែលមិនស្មើ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សេយ្យថាមិ ភិក្ខុវេ ការី បព្វតេយ្យា បណ្ឌិតា
 ព្យត្តា ខេត្តញ្ញ កុសលា វិសមេ បព្វតេ ចរិតុំ
 តស្សា វាមស្ស យន្ទ្រាហំ អកតបុព្វញ្ញោ ទិសំ
 កច្ឆេយ្យំ អខាទិតបុព្វានិ ច តិណានិ ខាទេយ្យំ
 អប័តបុព្វានិ ច ទានីយានិ មិវេយ្យន្តិ ។ សា បុរិមំ
 ទានំ សុប្បតិដ្ឋិតំ បតិដ្ឋាមេត្វា បច្ឆិមំ ទានំ ឧទ្ធករេយ្យ
 សា អកតបុព្វញ្ញោ ទិសំ កច្ឆេយ្យ អខាទិតបុព្វានិ ច
 តិណានិ ខាទេយ្យ អប័តបុព្វានិ ច ទានីយានិ
 មិវេយ្យ យស្មីបស្សា ទេសេ បិភាយ វាមស្ស
 យន្ទ្រាហំ អកតបុព្វញ្ញោ ទិសំ កច្ឆេយ្យំ អខាទិត-
 បុព្វានិ ច តិណានិ ខាទេយ្យំ អប័តបុព្វានិ ច
 ទានីយានិ មិវេយ្យន្តិ ។ តញ្ច បទេសំ សោត្តិណា
 បច្ចាកច្ឆេយ្យ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ តថា ហិ
 សា ភិក្ខុវេ ការី បព្វតេយ្យា បណ្ឌិតា ព្យត្តា
 ខេត្តញ្ញ កុសលា វិសមេ បព្វតេ ចរិតុំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចមេគោ ត្រាប់ទៅលើភ្នំ ជាសត្វមានបញ្ញា
 ឈ្នាសវៃ ស្គាល់នូវខេត្ត ប្រសប់ ត្រាប់ទៅលើភ្នំ ដែលមិនស្មើ
 មេគោនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មា
 អញទៅកាន់ទិសដែលអញមិនធ្លាប់ទៅផង ទំពាស៊ីនូវស្មៅដែលអញមិន
 ធ្លាប់ទំពាស៊ីផង ផឹកទឹកដែលអញមិនធ្លាប់ផឹកផង ។ មេគោនោះ
 ឈរជើងមុខឲ្យស៊ប់ល្អហើយ លើកជើងខាងក្រោយឡើង មេគោនោះ
 ទើបគប្បីទៅកាន់ទិសដែលខ្លួនមិនធ្លាប់ទៅបានផង ទំពាស៊ីនូវស្មៅដែល
 ខ្លួនមិនធ្លាប់ទំពាស៊ីបានផង ផឹកទឹកដែលខ្លួនមិនធ្លាប់ផឹកបានផង
 កាលបើមេគោនោះ ឈរក្នុងប្រទេសណា មេគោនោះ មានសេចក្តី
 ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ ទៅកាន់ទិសដែលអញ
 មិនធ្លាប់ទៅផង ទំពាស៊ីស្មៅដែលអញមិនធ្លាប់ទំពាស៊ីផង ផឹកទឹក
 ដែលអញមិនធ្លាប់ផឹកផង ។ មេគោនោះ គប្បីត្រឡប់មកកាន់ប្រទេស
 នោះវិញដោយស្មស្តី ។ រឿងនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ព្រោះថា មេគោនោះ ត្រាប់ទៅកាន់ភ្នំ ជាសត្វមានបញ្ញាឈ្នាសវៃ
 ស្គាល់នូវខេត្ត ប្រសប់ត្រាប់ទៅលើភ្នំដែលមិនស្មើ យ៉ាងណាមិញ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ឥនេកច្ចោ ភិក្ខុ បណ្ឌិតោ
 ព្យត្តោ ខេត្តញ្ញុ កុសលោ វិវិច្ឆេវ កាមេហិ វិវិច្ឆ
 អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ
 បីតិសុខំ បបមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិតុំ ។ សោ
 តំ និមិត្តំ អាសេវតិ ភាវេតិ ពហុលីកោតិ
 ស្វាធិដ្ឋិតំ អធិដ្ឋាតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ យន្ទុនាហំ
 វិតក្កវិចារានំ រូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ
 ចេតសោ ឯកោទិការំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ
 បីតិសុខំ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ ។
 សោ ទុតិយជ្ឈានំ អនភិហិសមាណោ^(១) វិតក្កវិចារានំ
 រូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ។ សោ តំ និមិត្តំ អាសេវតិ ភាវេតិ
 ពហុលីកោតិ ស្វាធិដ្ឋិតំ អធិដ្ឋាតិ តស្ស ឯវំ
 ហោតិ យន្ទុនាហំ បីតិយា ច វិរាតា ឧបេក្ខកោ
 ច វិហារេយ្យំ សតោ ច សម្បដានោ សុខញ្ច
 កាយេន បដិសំវេទេយ្យំ យន្តំ អវិយា អាចិត្តន្តិ

១. ឱ. ម. អនភិហិដ្ឋមាណោ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានបញ្ញាឈ្លាសវៃ
 ស្គាល់នូវខេត្ត ជាអ្នកប្រសប់ ក្នុងការស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់
 ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ហើយបានដល់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយ
 វិតក្កៈនិងវិចារៈ មានតែបីតិរិយសុខៈ ដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងាត់ ក៏យ៉ាង
 នោះដែរ ។ ភិក្ខុនោះខំសេព ខំចម្រើន ខំធ្វើឲ្យរឿយៗ នូវនិមិត្ត
 នោះ បានតាំងទុកនូវនិមិត្តដែលខ្លួនតាំងទុកល្អហើយ ភិក្ខុនោះ មាន
 សេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ រម្ងាប់វិតក្កៈនិង
 វិចារៈហើយដល់នូវទុតិយជ្ឈាន ជាធម្មជាតិកើតមាន ក្នុងសន្តាននៃខ្លួន
 ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លាគឺសទ្ធា មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមាន
 វិតក្កៈ មិនមានវិចារៈ មានតែបីតិរិយសុខៈ ដែលកើតអំពីសមាធិ
 គឺបឋមជ្ឈាន ។ ភិក្ខុនោះ មិនបានសម្រេចទុតិយជ្ឈាន ក៏រម្ងាប់នូវ
 វិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។ បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ។ ភិក្ខុនោះ ខំសេព
 ខំចម្រើន ខំធ្វើឲ្យរឿយៗ នូវនិមិត្តនោះ បានតាំងទុកនូវនិមិត្តដែលខ្លួន
 តាំងទុកល្អហើយ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ
 គួរតែអាត្មាអញរឿយណាយចាកបីតិ ជាអ្នកប្រកបដោយឧបេក្ខាផង
 មានសតិរិយសម្បជញ្ញៈផង សោយនូវសុខ ដោយនាមកាយផង ព្រះ
 អរិយៈទាំងឡាយ តែងសរសើរបុគ្គលដែលបាននូវតតិយជ្ឈាន នោះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឧបេក្ខកោ សតិមា សុខវិហារីតិ តតិយជ្ឈានំ ឧប-
 សម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ ។ សោ តតិយជ្ឈានំ អនភិហិ-
 សមាណោ បីតិយា ច វិរាតា ។ បេ ។ តតិយជ្ឈានំ
 ឧសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សោ តំ និមិត្តំ អាសេវតិ
 ភារេតិ ពហុលីកោតិ ស្វាទិដ្ឋិតំ អធិដ្ឋាតិ តស្ស ឯវំ
 ហោតិ យន្ទនាហំ សុខស្ស ច បហាណា ទុក្ខស្ស ច
 បហាណា បុព្វេ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្តដ្ឋមា
 អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិចារិសុទ្ធិ ចតុត្ថជ្ឈានំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ ។ សោ ចតុត្ថជ្ឈានំ
 អនភិហិសមាណោ សុខស្ស ច បហាណា ។ បេ ។
 ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សោ តំ និមិត្តំ
 អាសេវតិ ភារេតិ ពហុលីកោតិ ស្វាទិដ្ឋិតំ
 អធិដ្ឋាតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ យន្ទនាហំ សព្វសោ
 រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បជិយសញ្ញានំ អត្តដ្ឋមា
 នាណត្ថសញ្ញានំ អមនសិកាវា អនន្តោ អាកាសោតិ
 អាកាសានញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

បុគ្គលប្រកបដោយឧបេក្ខា មានស្មារតី មានធម៌ជាគ្រឿងនៅ
 ជាសុខដូច្នោះ ព្រោះតតិយជ្ឈានណា ក៏គួរដល់នូវតតិយជ្ឈាននោះ ។
 ភិក្ខុនោះ មិនបានសម្រេចនូវតតិយជ្ឈាន ព្រោះនឿយណាយ
 ចាកបីតិ ។ បេ ។ បានដល់នូវតតិយជ្ឈាន ។ ភិក្ខុនោះ ខំសេព
 ខំចម្រើន ខំធ្វើឲ្យរឿយៗ នូវនិមិត្តនោះ បានតាំងទុកនូវនិមិត្តដែលខ្លួន
 តាំងទុកល្អហើយ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ
 គួរតែអាត្មាអញ លះបង់នូវសុខផង លះបង់នូវទុក្ខផង មានសោមនស្ស
 និងទោមនស្ស អស់ហើយក្នុងកាលមុនផង ហើយគួរដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន
 ជាធម្មជាតិមានអារម្មណ៍ មិនជាទុក្ខមិនជាសុខ មានតែសតិដ៏បរិសុទ្ធកើត
 អំពីឧបេក្ខា ។ ភិក្ខុនោះ មិនបានសម្រេចចតុត្ថជ្ឈាន ព្រោះលះបង់នូវ
 សុខផង ។ បេ ។ បានដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ។ ភិក្ខុនោះ ខំសេព ខំចម្រើន
 ខំធ្វើឲ្យរឿយៗ នូវនិមិត្តនោះ បានតាំងទុកនូវនិមិត្តដែលខ្លួនតាំងទុកល្អ
 ហើយ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែ
 អាត្មាអញកន្លងនូវរូបសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង អស់ទៅនៃបដិយ-
 សញ្ញាលែងធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវនានត្ថសញ្ញា ហើយគួរដល់អាកាសា-
 នញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុតដូច្នោះ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សោ អាគាសានញាយតនំ អនភិហិសមាដោ
សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា ។ មេ ។ អាគា-
សានញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សោ តំ
និមិត្តំ អាសេវតិ ភាវេតិ ពហុលីកោតិ ស្វាធិដ្ឋិតំ
អធិដ្ឋាតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ យន្ទនាហំ សព្វសោ
អាគាសានញាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ
វិញ្ញាណញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារយ្យន្តិ ។
សោ វិញ្ញាណញាយតនំ អនភិហិសមាដោ សព្វសោ
អាគាសានញាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញា-
ណន្តិ វិញ្ញាណញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។
សោ តំ និមិត្តំ អាសេវតិ ភាវេតិ ពហុលី-
កោតិ ស្វាធិដ្ឋិតំ អធិដ្ឋាតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ
យន្ទនាហំ សព្វសោ វិញ្ញាណញាយតនំ សមតិក្កម្ម
នត្តិ កិញ្ចឹតិ អាភិញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
វិហារយ្យន្តិ ។ សោ អាភិញ្ញាយតនំ អនភិហិ-
សមាដោ សព្វសោ វិញ្ញាណញាយតនំ សមតិក្កម្ម

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ភិក្ខុនោះ មិនបានសម្រេចអាកាសានញាយតនដ្ឋាន ព្រោះកន្លង
នូវរូបសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង ។ បេ ។ បានដល់អាកាសា-
នញាយតនដ្ឋាន ។ ភិក្ខុនោះ ខំសេព ខំចម្រើន ខំធ្វើឲ្យរឿយៗ
នូវនិមិត្តនោះ បានតាំងទុកនូវនិមិត្តដែលខ្លួនតាំងទុកល្អហើយ ភិក្ខុនោះ
មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ កន្លង
នូវអាកាសានញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង ហើយដល់
នូវវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមាន
ទីបំផុតដូច្នោះ ។ ភិក្ខុនោះ មិនបានសម្រេចវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន
ព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង ហើយ
បានដល់នូវវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណ
មិនមានទីបំផុតដូច្នោះ ។ ភិក្ខុនោះ ខំសេព ខំចម្រើន ខំធ្វើឲ្យ
រឿយៗ នូវនិមិត្តនោះ បានតាំងទុកនូវនិមិត្តដែលខ្លួនតាំងទុកល្អហើយ
ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ
កន្លងនូវវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង ហើយ
ដល់នូវអាកាសានញាយតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វត្ថុតិចតួច
មិនមានដូច្នោះ ។ ភិក្ខុនោះ មិនបានសម្រេចអាកាសានញាយតន-
ដ្ឋាន ហើយកន្លងនូវវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

នត្តិ កិញ្ចិកាតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។
 សោ តំ និមិត្តំ អាសេវតិ ភាវេតិ ពហុលីកោភេតិ
 ស្វាធិដ្ឋិតំ អធិដ្ឋាតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ យន្ទនាហំ
 សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម ទេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ ។ សោ
 ទេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ អនភិហិសមាទោ សព្វសោ
 អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម ទេវសញ្ញានាសញ្ញា-
 យតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សោ តំ និមិត្តំ
 អាសេវតិ ភាវេតិ ពហុលីកោភេតិ ស្វាធិដ្ឋិតំ អធិដ្ឋាតិ
 តស្ស ឯវំ ហោតិ យន្ទនាហំ សព្វសោ ទេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ ។ សោ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ
 អនភិហិសមាទោ សព្វសោ ទេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនំ
 សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។
 យតោ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ តំ តទេវ សមាបត្តិ
 សមាបដ្ឋតិបិ វុដ្ឋាតិបិ តស្ស មុទុ ចិត្តំ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គក្ករនិកាយ នវកនិបាត

ហើយបានដល់នូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា
 វត្ថុតិចតួចមិនមានដូច្នោះ ។ ភិក្ខុនោះ ខំសេព ខំចម្រើន ខំធ្វើឲ្យ
 រឿយៗ នូវនិមិត្តនោះ បានតាំងទុកនូវនិមិត្ត ដែលខ្លួនតាំងទុកល្អហើយ
 ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ
 កន្លងនូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ហើយដល់នូវ
 នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ។ ភិក្ខុនោះ មិនបានសម្រេចនូវ
 នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ហើយកន្លងនូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន
 ដោយប្រការទាំងពួង ហើយដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ។
 ភិក្ខុនោះ ខំសេព ខំចម្រើន ខំធ្វើឲ្យរឿយៗ នូវនិមិត្តនោះ បានតាំងទុក
 នូវនិមិត្តដែលខ្លួនតាំងទុកល្អហើយ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះ
 ថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញ កន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន
 ដោយប្រការទាំងពួង ហើយដល់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធ ។ ភិក្ខុនោះ
 មិនបានសម្រេចសញ្ញាវេទយិតនិរោធ ក៏កន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញា-
 យតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ហើយដល់នូវសញ្ញាវេទយិត-
 និរោធ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណាបើភិក្ខុ ចូលកាន់សមាបត្តិ
 នោះៗ ក្តី ចេញចាកសមាបត្តិនោះៗ ក្តី ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏ទន់

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

កម្មញ្ញំ មុនុនា ចិត្តេន កម្មញ្ញេន អប្បមាលោកា
 សមាធិ ហោតិ សុការិតោ សោ អប្បមាលោកន
 សមាធិនា សុការិតេន យំយស្សេវ^(១) អភិញ្ញា
 សច្ចិករណីយស្ស ធម្មស្ស ចិត្តំ អភិនិជ្ជាមេតិ
 អភិញ្ញា សច្ចិកិរិយាយ តត្រ តត្រេវ សក្ខិកព្វតំ
 ចាបុណាតិ សតិ សតិអាយតនេ ។ សោ សចេ
 អាកដ្ឋតិ អនេកវិហិតំ ឥទ្ធិវិទំ បច្ចនុកវេយ្យំ
 ឯកោបិ ហុត្វា ពហុជា អស្សំ ពហុជាបិ ហុត្វា
 ឯកោ អស្សំ ។ បេ ។ យាវ ព្រហ្មលោកាបិ
 កាយេន វសំ វត្តេយ្យន្តិ តត្រ តត្រេវ សក្ខិកព្វតំ
 ចាបុណាតិ សតិ សតិអាយតនេ ។ សោ សចេ
 អាកដ្ឋតិ ទិញាយ សោតជាតុយា ។ បេ ។ សតិ
 សតិអាយតនេ ។ សោ សចេ អាកដ្ឋតិ បរសត្តានំ
 បរមុត្តលានំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បដានេយ្យំ
 សរាគំ វា ចិត្តំ សរាគំ ចិត្តន្តិ បដានេយ្យំ វីតរាគំ វា
 ចិត្តំ វីតរាគំ ចិត្តន្តិ បដានេយ្យំ សនោសំ វា ចិត្តំ

១. ឱ. ម. យស្ស យស្ស ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

គួរដល់ការនាកម្ម សមាធិដែលមានប្រមាណមិនបាន ដោយចិត្ត
ក៏ទន់គួរដល់ការនាកម្ម ឈ្មោះថា ភិក្ខុនោះ បានចម្រើនហើយ ដោយ
ប្រពៃ ភិក្ខុនោះ ក៏បង្កើនចិត្តទៅចំពោះធម៌ណា ដែលគប្បីធ្វើឲ្យជាក់
ច្បាស់ ដោយបញ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយសមាធិដែលមានប្រមាណមិនបាន
ដែលខ្លួនបានចម្រើន ដោយប្រពៃ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដោយបញ្ញា
ដ៏ឧត្តម កាលបើហេតុមានហើយ ភិក្ខុនោះ ក៏ដល់នូវការដែលគួរជាក់
ច្បាស់ក្នុងធម៌នោះៗ បាន ។ បើភិក្ខុនោះ ប្រាថ្នាថា អាត្មាអញ
គប្បីសម្តែងនូវការតាក់តែងឫទ្ធិបានច្រើនប្រការគឺ អាត្មាអញតែម្នាក់ ធ្វើ
ឲ្យទៅជាច្រើននាក់ក៏បាន ឬអាត្មាអញច្រើននាក់ ធ្វើឲ្យទៅជា
ម្នាក់វិញក៏បាន ។ បេ ។ អាត្មាអញធ្វើអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ដោយ
កាយដរាបដល់ព្រហ្មលោកក៏បាន កាលបើហេតុមានហើយ ភិក្ខុនោះ
ក៏ដល់នូវការដែលគួរជាក់ច្បាស់ក្នុងធម៌នោះៗ ។ បើភិក្ខុនោះ ប្រាថ្នា
ដោយសោតធាតុជាទិព្វ ។ បេ ។ កាលបើហេតុមានហើយ ។
បើភិក្ខុនោះ ប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីកំណត់ដឹងចិត្ត របស់សត្វដទៃ
របស់បុគ្គលដទៃ ដោយចិត្តរបស់ខ្លួន គឺចិត្តដែលប្រកបដោយរាគៈក្តី
អាត្មាអញ ក៏ស្គាល់ថា ចិត្តប្រកបដោយរាគៈ ចិត្តដែលប្រាសចាករាគៈ
ក្តី ក៏ស្គាល់ថា ចិត្តប្រាសចាករាគៈ ចិត្តដែលប្រកបដោយទោសៈក្តី

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សនោសំ ចិត្តន្តិ បដានេយ្យំ វីតនោសំ វា ចិត្តំ
វីតនោសំ ចិត្តន្តិ បដានេយ្យំ សមោហំ វា ចិត្តំ
សមោហំ ចិត្តន្តិ បដានេយ្យំ វីតមោហំ វា ចិត្តំ
វីតមោហំ ចិត្តន្តិ បដានេយ្យំ សំខិត្តំ វា ចិត្តំ
វិក្ខិត្តំ វា ចិត្តំ មហាក្កតំ វា ចិត្តំ អមហាក្កតំ
វា ចិត្តំ សឧត្តរំ វា ចិត្តំ អនុត្តរំ វា ចិត្តំ អស-
មាហិតំ វា ចិត្តំ សមាហិតំ វា ចិត្តំ វិមុត្តំ វា ចិត្តំ
អវិមុត្តំ វា ចិត្តំ អវិមុត្តំ ចិត្តន្តិ បដានេយ្យន្តិ តត្រ
តត្រេវ សក្ខិកព្វតំ ចាបុណាតិ សតិ សតិអា-
យតនេ ។ សោ សចេ អាកដ្ឋតិ អនេកវិហិតំ
បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរេយ្យំ សេយ្យបីដំ ឯកម្យិ ជាតិ
ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ
អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរេយ្យន្តិ តត្រ
តត្រេវ សក្ខិកព្វតំ ចាបុណាតិ សតិ សតិអា-
យតនេ ។ សោ សចេ អាកដ្ឋតិ ទិព្វេន
ចក្កុនា វិសុទ្ធនេ អតិក្កន្តមាណុសកោន ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ក៏ស្គាល់ថា ចិត្តប្រកបដោយទោសៈ ចិត្តដែលប្រាសចាកទោសៈក្តី
 ក៏ស្គាល់ថា ចិត្តប្រាសចាកទោសៈ ចិត្តដែលប្រកបដោយមោហៈក្តី
 ក៏ស្គាល់ថា ចិត្តប្រកបដោយមោហៈ ចិត្តដែលប្រាសចាកមោហៈក្តី
 ក៏ស្គាល់ថា ចិត្តប្រាសចាកមោហៈ ចិត្តដែលរួញរាគី ចិត្តដែលរាយ
 មាយក្តី ចិត្តដែលជាមហគ្គតៈ គឺរូបារចរនិងអរូបារចរក្តី ចិត្តដែលមិនមែន
 ជាមហគ្គតៈ ចិត្តដែលជាឧត្តរៈ គឺចិត្តដែលមានចិត្តដទៃក្រៃលែងជាងក្តី
 ចិត្តដែលជាអនុត្តរៈ គឺចិត្តដែលមិនមានចិត្តដទៃក្រៃលែងជាងក្តី ចិត្តដែល
 មិនតាំងមាំក្តី ចិត្តដែលតាំងមាំក្តី ចិត្តដែលផុតស្រឡះក្តី ចិត្តដែលមិន
 ផុតស្រឡះក្តី ក៏ស្គាល់ថា ចិត្តមិនទាន់ផុតស្រឡះ កាលបើហេតុមាន
 ហើយ ភិក្ខុនោះ ក៏ដល់នូវការៈដែលគួរដាក់ច្បាស់ក្នុងធម៌នោះ។ ។
 បើភិក្ខុនោះ ប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីរលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស មាន
 ប្រការដ៏ច្រើន គឺរលឹកឃើញ ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ អាត្មាអញ
 គប្បីរលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស មានប្រការដ៏ច្រើន ព្រមទាំងអាការ ព្រម
 ទាំងឧទ្ទេសដោយប្រការដូច្នោះ កាលបើហេតុមានហើយ ភិក្ខុនោះ ក៏ដល់
 នូវការៈដែលគួរដាក់ច្បាស់ក្នុងធម៌នោះ។ ។ បើភិក្ខុនោះ ប្រាថ្នាថា អាត្មា
 អញមានចក្ខុជាទិព្វដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងបង្គំនូវចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

យថាកម្មបកេ សត្តេ បដានេយ្យន្តិ តត្រ តត្រេវ

សត្តិកព្វតំ ចាបុណាតិ សតិ សតិអាយតនេ ។

សោ សចេ អាកដ្ឋតិ អាសវានំ ខយា ។ បេ ។

សច្ចិកត្វា ឧបសម្មជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ តត្រ តត្រេវ

សត្តិកព្វតំ ចាបុណាតិ សតិ សតិអាយតនេតិ ។

[៣៦] បឋមម្សាហំ^(១) ភិក្ខុវេ ឈានំ និស្សាយ

អាសវានំ ខយំ វទាមិ ទុតិយម្សាហំ^(១) ភិក្ខុវេ

ឈានំ និស្សាយ អាសវានំ ខយំ វទាមិ តតិយម្សាហំ

ភិក្ខុវេ ឈានំ និស្សាយ អាសវានំ ខយំ វទាមិ

ចតុត្ថម្សាហំ ភិក្ខុវេ ឈានំ និស្សាយ អាសវានំ

ខយំ វទាមិ អាកាសានញាយតនម្សាហំ ភិក្ខុវេ

និស្សាយ អាសវានំ ខយំ វទាមិ ។ បេ ។ នេវសញ្ញាណ-

សញ្ញាយតនម្សាហំ ភិក្ខុវេ និស្សាយ អាសវានំ

ខយំ វទាមិ ។

បឋមម្សាហំ ភិក្ខុវេ ឈានំ និស្សាយ អាសវានំ ខយំ

វទាមីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

១. ឱ. បឋមម្សាហំ ទុតិយម្សាហំ ។ បេ ។

បណ្ណាសក មហានិទ្ទេស

អាត្មាអញក៏ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម (របស់ខ្លួន)
កាលបើហេតុមានហើយ ភិក្ខុនោះ ក៏ដល់នូវការដែលគួរជាក់ច្បាស់ក្នុង
ធម៌នោះ។ ។ បើភិក្ខុនោះ ប្រាថ្នាថា អាត្មាអញគប្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
បានដល់ ។ បេ ។ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ កាលបើហេតុ
មានហើយ ភិក្ខុនោះ ក៏ដល់នូវការដែលគួរជាក់ច្បាស់ក្នុងធម៌នោះ។ ។

[៣៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ពោលនូវការអស់ទៅ
នៃអាសវៈ ព្រោះអាស្រ័យបឋមជ្ឈានខ្លះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
ពោលនូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ ព្រោះអាស្រ័យទុតិយជ្ឈានខ្លះ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ពោលនូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ ព្រោះ
អាស្រ័យតតិយជ្ឈានខ្លះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ពោលនូវការ
អស់ទៅនៃអាសវៈ ព្រោះអាស្រ័យចតុត្ថជ្ឈានខ្លះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគត ពោលនូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ ព្រោះអាស្រ័យអាកាសា-
នញ្ញាយតនជ្ឈានខ្លះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ពោលនូវការ
អស់ទៅនៃអាសវៈ ព្រោះអាស្រ័យនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈានខ្លះ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ពោលនូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ
ព្រោះអាស្រ័យបឋមជ្ឈាន ព្រោះហេតុនោះ ពាក្យដែលតថាគតពោល
ហើយនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះតថាគត ពោលព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ វិច្ឆេវ កាមេហិ ។ បេ ។
 បបមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សោ យនេវ តត្ថ
 ហោតិ រូបកតំ វេទនាកតំ សញ្ញាកតំ សង្ខារកតំ
 វិញ្ញាណកតំ តេ ធម្មេ អនិច្ចតោ ទុក្ខតោ រោគតោ
 កណ្ណតោ សលូតោ អយតោ អាពាធតោ បរតោ
 បលោកតោ សុញ្ញតោ អនត្តតោ សមនុបស្សតិ ។
 សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បតិជ្ជាបេតិ^(១) សោ
 តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បតិជ្ជាបេត្វា^(២) អមតាយ
 ធាតុយា ចិត្តំ ឧបសំហារតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណ្ឌិតំ
 យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបដិប្បដិទិស្សក្តោ
 តណ្ហាក្ខយោ វិវាតោ និរោធា និព្វានន្តិ ។ សោ
 តត្ថ បិតោ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ នោ ចេ
 អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ តេនេវ ធម្មរាគេន
 តាយ ធម្មនន្ធិយា បញ្ចន្តំ ឱវម្ហាភិយានំ សំយោជនានំ
 បរិក្ខាយា ឱបចាតិកោ ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយិ

១ ឱ. បដិវាបេតិ ។ ម. បដិបាទេតិ ។ ២. ឱ. បដិវាបេត្វា ។ ម. បដិបាទេត្វា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។
បានដល់បឋមជ្ឈាន ។ រូប វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណណាដែល
ប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងបឋមជ្ឈាននោះ ភិក្ខុនោះ ក៏រមែងពិចារណាយើង
ច្បាស់នូវធម៌គឺបញ្ចក្ខន្ធទាំងនោះថាជារបស់មិនទៀង ជាទុក្ខ ជារោគ ជាពក
ជាសរ ជាគ្រឿងបៀតបៀន ជាអាពាធ ជារបស់ដទៃ ជារបស់ទ្រុឌ
ទ្រោម ជារបស់សូន្យ ជារបស់អនត្តា ។ ភិក្ខុនោះ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យតម្កល់នៅ
ស៊ប់ដោយធម៌ទាំងនោះ លុះភិក្ខុនោះ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យតម្កល់នៅស៊ប់ដោយ
ធម៌ទាំងនោះហើយ ក៏ប្រមូលមកនូវចិត្តទុកក្នុងអមតជាតុថា ការរម្ងាប់នូវ
សង្ខារទាំងពួង ការលះបង់នូវកិលេសទាំងពួង ការអស់ទៅនៃតណ្ហា
សេចក្តីនឿយណាយ សេចក្តីរលត់តណ្ហា គឺព្រះនិព្វានណា ព្រះនិព្វាន
នុ៎ះជាទីស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះជារបស់ប្រសើរ ។ ភិក្ខុនោះ បានបិតនៅក្នុង
វិបស្សនា ដែលមានត្រៃលក្ខណ៍ជាអារម្មណ៍នោះ ហើយរមែងដល់នូវ
ការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ បើមិនបានដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ
ទេ ក៏គង់បានទៅកើតជាឱបបាតិកៈកំណើត ព្រោះសេចក្តីត្រេកអរចំពោះ
សមធម៌និងវិបស្សនាធម៌នោះ ព្រោះសេចក្តីរីករាយ ចំពោះធម៌នោះ
ព្រោះអស់ទៅនៃឱរម្ហាគិយសំយោជនៈ ៥ ហើយនឹងបរិនិព្វានក្នុងទីនោះ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អដាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ
ឥស្សាសោ វា ឥស្សាសន្តោវាសី វា តិណាបុរិសរូបកេ^(១)
វា មត្តិកាយុញ្ញោ វា យោកំ ករិត្វា សោ អបវេន
សមយេន ទូរេចាតី ច ហោតិ អក្ខណាវេដី ច
មហាតោ ច កាយស្ស បទាលិតា ឯវមេវ ខោ
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ វិច្ឆេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមជ្ឈានំ
ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សោ យទេវ តត្ថ ហោតិ
រូបកតំ វេទនាកតំ សញ្ញាកតំ សង្ខារកតំ វិញ្ញាណកតំ
តេ ធម្មោ អនិច្ចតោ ទុក្ខតោ រោគតោ កល្យាណតោ
សល្លតោ អយតោ អាពាធតោ បរតោ បលោកតោ
សុញ្ញតោ អនត្តតោ សមនុបស្សតិ ។ សោ
តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បតិជ្ជាបេតិ សោ តេហិ
ធម្មេហិ ចិត្តំ បតិជ្ជាបេត្វា អមតាយ ធាតុយា
ចិត្តំ ឧបសំហារតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណ្ឌិតំ យទិទំ
សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបដិប្បដិទិស្សក្តោ តណ្ហាក្ខយោ
វិវាតោ និរោធា និព្វានន្តិ ។ សោ តត្ថ បិតោ

១. ឱ តិណាបុរិសកេ វា ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

មិនត្រូវឡប់អំពីលោកនោះមកវិញឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចខ្មាន់ធ្លក្តី
 កូនសិស្សរបស់ខ្មាន់ធ្លក្តី ធ្វើនូវការប្រកបក្នុងរូបភាព បុរសជាវិការនៃ
 ស្មៅក្តី ក្នុងដុំដីស្អិតក្តី សម័យខាងក្រោយមក ខ្មាន់ធ្លនោះ បាញ់បាន
 ឆ្ងាយផង បាញ់ត្រង់ផង អាចទម្លាយនូវកាយដ៏ធំផង យ៉ាងណាមិញ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់
 បឋមជ្ឈាន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ រូប វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ
 ណា ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងបឋមជ្ឈាននោះ ភិក្ខុនោះ រមែងពិចារណា
 ឃើញច្បាស់នូវធម៌ គឺបញ្ចក្ខន្ធទាំងនោះថា ជារបស់មិនទៀង ជាទុក្ខ
 ជារោគ ជាពក ជាសរ ជាគ្រឿងបៀតបៀន ជាអាពាធ ជារបស់ដទៃ
 ជារបស់ទ្រុឌទ្រោម ជារបស់សូន្យ ជារបស់អនត្តា ។ ភិក្ខុនោះ ញ៉ាំងចិត្ត
 ឲ្យតម្កល់នៅស៊ប់ដោយធម៌ទាំងឡាយនោះ លុះភិក្ខុនោះ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យតម្កល់នៅ
 ស៊ប់ដោយធម៌ទាំងនោះហើយ ក៏ប្រមូលមកនូវចិត្ត ទុកក្នុងអមតធាតុថា
 ការរម្ងាប់បង់នូវសង្ខារទាំងពួង លះបង់នូវកិលេសទាំងពួង ការអស់ទៅ
 នៃតណ្ហា សេចក្តីនឿយណាយ សេចក្តីរលត់តណ្ហា គឺព្រះនិព្វានណា
 ព្រះនិព្វាននុ៎ះជាទីស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះជារបស់ប្រសើរ ។ ភិក្ខុនោះ បាន
 បិតនៅក្នុងវិបស្សនា ដែលមានត្រៃលក្ខណ៍ជាអារម្មណ៍នោះ ហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវេនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ នោ ច អាសវានំ
 ខយំ ចាបុណាតិ តេនេវ ធម្មភកេន តាយ ធម្ម-
 នន្ទិយា បញ្ចន្នំ ឱវម្ហាតិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខាយា
 ឱបចាតិកោ ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ
 តស្មា លោកា ។ បឋមម្យាហំ ភិក្ខុវេ ឈានំ
 និស្សាយ អាសវានំ ខយំ វេទាមីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ
 ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ទុតិយម្យាហំ ភិក្ខុវេ ឈានំ និស្សាយ ។ បេ ។
 តតិយម្យាហំ ភិក្ខុវេ ឈានំ និស្សាយ ។ បេ ។
 ចតុត្ថម្យាហំ ភិក្ខុវេ ឈានំ និស្សាយ អាសវានំ
 ខយំ វេទាមីតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ
 បដិច្ច វុត្តំ ។ ឥន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សុខស្ស ច
 បហាណ ទុក្ខស្ស ច បហាណ បុព្វេវ សោមនស្ស-
 ទោមនស្សានំ អត្តជ្ជំមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខា-
 សតិចារិសុទ្ធិ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ នវកនិបាត

រមែងដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ បើមិនបានដល់នូវការ
អស់ទៅនៃអាសវៈទេ ក៏គង់បានទៅកើតជាឱបបាតិកៈកំណើត ព្រោះ
សេចក្តីត្រេកអរ ចំពោះធម៌នោះ ព្រោះសេចក្តីរីករាយ ចំពោះធម៌នោះ
ព្រោះអស់ទៅនៃឱវម្ពាគិយសំយោជនៈ ៥ ហើយនឹងបរិនិព្វានក្នុងទីនោះ
មិនត្រឡប់អំពីលោកនោះមកវិញឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ពាក្យណាដែលតថាគតពោលថា តថាគត ពោលនូវការអស់ទៅនៃ
អាសវៈ ព្រោះអាស្រ័យបឋមជ្ឈាន ពាក្យនុ៎ះតថាគត ពោលហើយ
ព្រោះអាស្រ័យនូវហេតុនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
ព្រោះអាស្រ័យនូវទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគត ព្រោះអាស្រ័យនូវតតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគត ពោលនូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ ព្រោះអាស្រ័យនូវចតុត្ថជ្ឈាន
ព្រោះហេតុនោះ ពាក្យដែលតថាគត ពោលហើយនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះ
តថាគតពោល ព្រោះអាស្រ័យនូវហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ព្រោះលះបង់នូវសុខផង លះបង់
នូវទុក្ខផង មានសោមនស្សនិងទោមនស្សអស់ទៅ ក្នុងកាលមុន ហើយ
ដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ដែលជាធម្មជាតិ មានអារម្មណ៍ មិនមែនជាទុក្ខ
មិនមែនជាសុខគឺជាឧបេក្ខា មានសតិដ៏បរិសុទ្ធ ដោយឧបេក្ខា ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សោ យនេវ តត្ថ ហោតិ រូបកតំ វេទនាកតំ សញ្ញា-
 កតំ សង្ខារកតំ វិញ្ញាណកតំ តេ ធម្មេ អនិច្ចតោ
 ទុក្ខតោ រោគតោ កណ្ណតោ សលូតោ អយតោ
 អាពាធតោ បរតោ បលោកតោ សុញ្ញតោ អនត្តតោ
 សមនុបស្សតិ ។ សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បតិដ្ឋា-
 បេតិ សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បតិដ្ឋាបេត្វា
 អមតាយ ធាតុយា ចិត្តំ ឧបសំហារតិ ឯតំ សន្តំ
 ឯតំ បណ្ឌិតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វប-
 ដិប្បដិនិស្សក្តោ តណ្ហាក្ខយោ វិរាគោ និរោធា
 និព្វានន្តិ ។ សោ តត្ថ បិតោ អាសវានំ ខយំ
 ចាបុណាតិ នោ ចេ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ
 តេនេវ ធម្មរាគេន តាយ ធម្មនន្ទិយា បញ្ចន្តំ
 ឱរម្ហាតិយានំ សំយោជនានំ បរិក្ខុយា ឱបចាតិកោ
 ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា
 លោកា ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ ឥស្សាសោ វា

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

រូប វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណណា ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចតុត្ត-
 ជ្ឈាននោះ ភិក្ខុនោះ រមែងពិចារណាឃើញច្បាស់នូវធម៌ គឺបញ្ចក្ខន្ធទាំង
 នោះថា ជារបស់មិនទៀង ជាទុក្ខ ជារោគ ជាពក ជាសរ ជាគ្រឿង
 បៀតបៀន ជាអាពាធ ជារបស់ដទៃ ជារបស់ទ្រុឌទ្រោម ជារបស់
 សូន្យ ជារបស់អនត្តា ។ ភិក្ខុនោះ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យតម្កល់នៅស៊ប់ដោយ
 ធម៌ទាំងនោះ លុះភិក្ខុនោះ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យតម្កល់នៅស៊ប់ ដោយធម៌ទាំង
 នោះហើយ ក៏ប្រមូលមកនូវចិត្តទុកក្នុងអមតធាតុថា ការរម្ងាប់បង់នូវសង្ខារ
 ទាំងពួង ការលះបង់នូវកិលេសទាំងពួង ការអស់ទៅនៃតណ្ហា សេចក្តី
 នឿយណាយ សេចក្តីរលត់តណ្ហាគឺព្រះនិព្វានណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ
 ជាទីស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជារបស់ប្រសើរ ។ ភិក្ខុនោះ បានបិតនៅក្នុង
 វិបស្សនា ដែលមានត្រៃលក្ខណ៍ ជាអារម្មណ៍នោះហើយ រមែងដល់
 នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ បើមិនបានដល់នូវការអស់ទៅនៃ
 អាសវៈទេ ក៏គង់បានទៅកើតជាឱបបាតិកៈកំណើត ព្រោះសេចក្តីត្រេក
 អរចំពោះធម៌នោះ ព្រោះសេចក្តីរីករាយចំពោះធម៌នោះ ព្រោះអស់ទៅ
 នៃឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ៥ ហើយនឹងបរិនិព្វានក្នុងទីនោះ មិនត្រឡប់
 អំពីលោកនោះមកវិញឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចនាយខ្មាន់ជូក្តី

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឥស្សានុសន្តោវាសី វា តិណាយុវិស្សយកេ វា មត្តិកាយុញ្ញោ
 វា យោកំ កវិត្វា សោ អបវេន សមយេន ទូរេនាតិ
 ច ហោតិ អក្ខណាវេដី ច មហាតោ ច កាយស្ស
 បទាលិតា ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សុខស្ស ច
 បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។
 សោ យនេវ តត្ថ ហោតិ រូបកតំ វេទនាកតំ ។ បេ ។
 អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។ ចតុត្ថម្យាហំ ភិក្ខុវេ
 ណានំ និស្សាយ អាសវានំ ខយំ វេនាមីតិ ឥតិ យន្តំ
 វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ អាគាសានញ្ចាយនម្យាហំ
 ភិក្ខុវេ ណានំ និស្សាយ អាសវានំ ខយំ វេនាមីតិ
 ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ឥន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិយសញ្ញានំ
 អត្តជ្ជមា នានត្ថសញ្ញានំ អមនសិកាវា អនន្តោ អាគា-
 សោតិ អាគាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

កូនសិស្សរបស់ខ្មាន់ធ្មត្តិ ធ្វើនូវគ្រឿងប្រកបក្នុងរូបភាពបុរស ជាវិការនៃ
 ស្មៅក្តី ក្នុងដុំដីស្អិតក្តី លុះសម័យខាងក្រោយមក ខ្មាន់ធ្មត្តនោះ បាញ់
 បានឆ្ងាយផង បាញ់ត្រង់ផង អាចទម្ងាយនូវកាយដ៏ធំបានផង យ៉ាង
 ណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ព្រោះលះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។
 បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ រូប វេទនាណា ដែល
 ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចតុត្ថជ្ឈាននោះ ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ មានសភាពមិនត្រឡប់
 អំពីលោកនោះមកវិញឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យណាដែល
 តថាគតពោលហើយថា តថាគត ពោលនូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ ព្រោះ
 អាស្រ័យនូវចតុត្ថជ្ឈាន ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យ
 នូវហេតុនុ៎ះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវការអស់ទៅនៃ
 អាសវៈ ព្រោះអាស្រ័យនូវអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ព្រោះហេតុនោះ
 ពាក្យដែលតថាគតពោលហើយនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះតថាគតពោលហើយ ព្រោះ
 អាស្រ័យនូវហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
 ព្រោះកន្លងបង់នូវរូបសញ្ញាដោយប្រការទាំងពួង ព្រោះអស់បដិបសញ្ញា
 ហើយ លែងធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្ថសញ្ញា ហើយដល់នូវអាកាសា-
 នញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុត ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សោ យនេវ តត្ថ ហោតិ វេទនាកតំ សញ្ញាកតំ
សង្ខារកតំ វិញ្ញាណកតំ តេ ធម្មេ អនិច្ចតោ ទុក្ខតោ
រោគតោ កណ្ណតោ សលូតោ អយតោ អាពាធតោ
បរតោ បលោកតោ សុញ្ញតោ អនត្តតោ សមនុ-
បស្សតិ ។ សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បតិដ្ឋាបេតិ សោ
តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បតិដ្ឋាបេត្វា អមតាយ ធាតុយា
ចិត្តំ ឧបសំហារតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ បណ្ឌិតំ យទិទំ
សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបដិប្បដិទិស្សក្តោ តណ្ហាក្ខយោ
វិវាតោ និរោធា និព្វានន្តិ ។ សោ តត្ថ បិតោ
អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ នោ ចេ អាសវានំ
ខយំ ចាបុណាតិ តេនេវ ធម្មរាគេន តាយ
ធម្មនន្តិយា បញ្ចន្តំ ឱរម្ហាភិយានំ សំយោជនានំ
បរិក្ខាយា ឱបចាតិកោ ហោតិ តត្ថ បរិនិព្វាយំ
អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។ សេយ្យថាបិ
ភិក្ខុវេ ឥស្សាសោ វា ឥស្សាសន្តេវាសី វា តិណាបុ-
រិស្សបកេ វា មត្តិកាបុញ្ញេ វា យោកំ ករិត្វា

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណណា ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអាកាសា-
 នញ្ញាយតនដ្ឋាននោះ ភិក្ខុនោះ ក៏រមែងពិចារណាលើញ្ញនូវធម៌គឺខន្ធ
 ទាំងនោះថាជារបស់មិនទៀង ជាទុក្ខ ជាភោគ ជាពក ជាសរ ជាសេចក្តី
 បៀតបៀន ជាអាពាធ ជារបស់ដទៃ ជារបស់ទ្រុឌទ្រោម ជារបស់
 សូន្យ ជារបស់អនត្តា ។ ភិក្ខុនោះ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យតម្កល់នៅស៊ប់ ដោយ
 ធម៌ទាំងនោះ លុះភិក្ខុនោះ បានញ៉ាំងចិត្តឲ្យតម្កល់នៅស៊ប់ ដោយធម៌
 ទាំងនោះហើយ ក៏ប្រមូលចិត្តទៅក្នុងអមតធាតុថា ការរម្ងាប់បង់នូវសង្ខារ
 ទាំងពួង លះបង់នូវកិលេសទាំងពួង ការអស់ទៅនៃតណ្ហា សេចក្តី
 នឿយណាយ សេចក្តីរលត់តណ្ហាគឺព្រះនិព្វានណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជាទី
 ស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជារបស់ប្រសើរ ។ ភិក្ខុនោះ បានបិតនៅក្នុងវិបស្សនា
 ដែលមានត្រៃលក្ខណ៍ ជាអារម្មណ៍នោះហើយ រមែងដល់នូវការអស់
 ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ បើមិនបានដល់នូវការអស់ទៅ នៃអាសវៈទេ
 ក៏គង់បានទៅកើតជាឱបបាតិកៈកំណើត ព្រោះសេចក្តីត្រេកអរចំពោះធម៌
 នោះ ព្រោះសេចក្តីរីករាយចំពោះធម៌នោះ ព្រោះអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយ-
 សំយោជនៈ ៥ ហើយ នឹងបរិនិព្វានក្នុងទីនោះ មិនត្រឡប់អំពីលោក
 នោះមកវិញឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចខ្មាន់ជូក្តី កូនសិស្សរបស់
 ខ្មាន់ជូក្តី ធ្វើនូវការប្រកបក្នុងរូបភាពបុរស ជាវិការនៃស្មៅក្តី ក្នុងដុំដីស្អិតក្តី

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សោ អបវេន សមយេន ទូរេចាតី ច ហោតិ
អក្ខណាវេដី ច មហាតោ ច កាយស្ស បទាលិតា
ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ
សមតិក្កមា បដិយសញ្ញានំ អត្ថដ្ឋមា ធានត្ថសញ្ញានំ
អមនសិកាវា អនន្តោ អាគាសោតិ អាគាសា-
នញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សោ យទេវ តត្ថ
ហោតិ វេទនាគតំ សញ្ញាគតំ ។ បេ ។ អនាវត្តិធម្មោ
តស្មា លោកា ។ អាគាសានញ្ញាយតនម្យាហំ
ភិក្ខុវេ និស្សាយ អាសវានំ ខយំ វទាមីតិ ឥតិ
យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ វិញ្ញាណញ្ញាយ-
តនម្យាហំ ភិក្ខុវេ និស្សាយ ។ បេ ។ អាតិញ្ញាយ-
តនម្យាហំ ភិក្ខុវេ និស្សាយ អាសវានំ ខយំ វទាមីតិ
ឥតិ ខោ បទេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ឥធម
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

លុះសម័យខាងក្រោយមក ខ្មាន់ឆ្នាំនោះបាញ់បានឆ្ងាយផង បាញ់ត្រង់
 ផង អាចទម្លាយនូវកាយដ៏ធំផង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងបង្អស់រូបសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង ព្រោះអស់បដិម-
 សញ្ញាហើយ លែងធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញា ហើយដល់នូវអាកា-
 សានញ្ញាយតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុត
 ដូច្នោះ ។ វេទនា សញ្ញាណា ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអាកាសញ្ញាយ-
 តនដ្ឋាននោះ ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ មានសភាពមិនបានត្រឡប់អំពីលោក
 នោះមកវិញឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យណា ដែលតថាគត
 ពោលថា តថាគតពោលនូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ ព្រោះអាស្រ័យ
 នូវអាកាសញ្ញាយតនដ្ឋាន ពាក្យនេះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះ
 អាស្រ័យនូវហេតុនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យនូវវិញ្ញាណ-
 ញ្ញាយតនដ្ឋាន ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវការអស់
 ទៅនៃអាសវៈ ព្រោះអាស្រ័យនូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនដ្ឋាន ព្រោះហេតុ
 នោះ ពាក្យដែលតថាគតពោលហើយនុ៎ះ ពាក្យនុ៎ះតថាគតពោលហើយ
 ព្រោះអាស្រ័យនូវហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាស-
 នានេះ ព្រោះកន្លងបង្អស់វិញ្ញាណញ្ញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

នត្តិ កិញ្ចឹតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ។ សោ យនេវ តត្ថ ហោតិ វេទនាកតំ
 សញ្ញាកតំ សដ្ឋារកតំ វិញ្ញាណាកតំ តេ ធម្ម
 អនិច្ចតោ ទុក្ខតោ រោគតោ កណ្ណតោ សល្លតោ
 អយតោ អាពាធតោ បរតោ បលោកតោ សុញ្ញតោ
 អនត្តតោ សមនុបស្សតិ ។ សោ តេហិ ធម្មហិ ចិត្តំ
 បតិដ្ឋាបេតិ សោ តេហិ ធម្មហិ ចិត្តំ បតិដ្ឋាបេតា
 អមតាយ ធាតុយា ចិត្តំ ឧបសំហារតិ ឯតំ សន្តំ ឯតំ
 បណ្ឌិតំ យទិទំ សព្វសដ្ឋារសមថោ សព្វបដិប្បដិ-
 និស្សក្តោ តណ្ហាក្ខយោ វិរាតោ និរោជោ និព្វានន្តិ ។
 សោ តត្ថ បិតោ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ នោ
 ចេ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ តេនេវ ធម្មរាគេន
 តាយ ធម្មនន្តិយា បញ្ចន្តំ ឱរម្ហាតិយានំ សញ្ញា-
 ជនានំ បរិក្ខយា ឱបទាតិកោ ហោតិ តត្ថ
 បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។ សេយ្យ-
 ថាបិ ភិក្ខុវេ ឥស្សាសោ វា ឥស្សាសន្តោវាសី វា

បណ្ណាសក មហានិទ្ទេស

ហើយដល់នូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វត្ថុតិចតួច
មិនមានដូច្នោះ ។ វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណណា ដែលប្រព្រឹត្ត
ទៅក្នុងអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាននោះ ភិក្ខុនោះ ក៏រមែងពិចារណាយើញនូវ
ធម៌គឺខន្ធទាំងនោះថាជារបស់មិនទៀង ជាទុក្ខ ជារោគ ជាពក ជាសរ
ជាគ្រឿងបៀតបៀន ជាអាពាធ ជារបស់ដទៃ ជារបស់ទ្រុឌទ្រោម
ជារបស់សូន្យ ជារបស់អនត្តា ។ ភិក្ខុនោះ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យតម្កល់នៅស៊ប់
ដោយធម៌ទាំងនោះ លុះភិក្ខុនោះ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យតម្កល់នៅស៊ប់ដោយធម៌
ទាំងនោះហើយ ក៏ប្រមូលចិត្តទៅក្នុងអមតជាតុថា ការរម្ងាប់បង់នូវនូវសង្ខារ
ទាំងពួង លះបង់នូវកិលេសទាំងពួង ការអស់ទៅនៃតណ្ហា សេចក្តីនឿយ
ណាយ សេចក្តីរលត់តណ្ហាគឺព្រះនិព្វានណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជាទីស្ងប់
ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជារបស់ប្រសើរ ។ ភិក្ខុនោះ បានបិតនៅក្នុងវិបស្សនា
ដែលមានត្រៃលក្ខណ៍ជាអារម្មណ៍ ហើយរមែងដល់នូវការអស់ទៅនៃ
អាសវៈទាំងឡាយ បើមិនបានដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទេ ក៏គង់
បានទៅកើតជាឱបបាតិកៈកំណើត ព្រោះសេចក្តីត្រេកអរចំពោះធម៌នោះ
ព្រោះសេចក្តីរីករាយចំពោះធម៌នោះ ព្រោះអស់ទៅនៃឱរម្ភាគិយសំយោ-
ជនៈ ៥ ហើយ នឹងបរិនិព្វានក្នុងទីនោះ មិនត្រឡប់អំពីលោកនោះមកវិញ
ឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចខ្មាន់ជូក្តី កូនសិស្សនៃខ្មាន់ជូក្តី

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តិណ្ហាបុរិសរូបកេ វា មត្តិកាយុញ្ញោ វា យោតំ កវិត្វា
 សោ អបរេន សមយេន ទូរេចាតី ច ហោតិ
 អក្ខណាវេដី ច មហាតោ ច កាយស្ស បទាលិតា
 ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ញា-
 យតនំ សមតិក្កម្ម ទត្តិ កិញ្ចិតិ អាភិញ្ញាយតនំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សោ យទេវ តត្ថ ហោតិ
 វេទនាភតំ សញ្ញាភតំ សង្ខារភតំ វិញ្ញាណភតំ តេ
 ធម្មេ អនិច្ចតោ ទុក្ខតោ រោគតោ កណ្ណតោ សល្លតោ
 អយតោ អាពាធតោ បរតោ បលោកតោ សុញ្ញតោ
 អនត្តតោ សមនុបស្សតិ ។ សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ
 បតិដ្ឋាបេតិ សោ តេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បតិដ្ឋាបេត្វា
 អមតាយ ធាតុយា ចិត្តំ ឧបសំហារតិ ឯតំ សន្តំ
 ឯតំ បណ្ឌិតំ យទិទំ សព្វសង្ខារសមថោ សព្វបដិប្បដិ-
 និស្សត្តោ តណ្ហាក្ខយោ វិរាតោ និរោធា និព្វានន្តិ ។
 សោ តត្ថ បិតោ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ធ្វើនូវការប្រកបក្នុងរូបភាពបុរស ជាវិការនៃស្មៅក្តី ក្នុងដុំដីស្អិតក្តី លុះ
សម័យខាងក្រោយមក ខ្មាន់ឆ្នាំនោះបាញ់បានឆ្ងាយផង បាញ់ត្រង់ផង
អាចទម្លាយនូវកាយដ៏ធំផង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងបង់នូវវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង
ហើយដល់នូវអាកិញ្ញាញាយតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថាវត្ថុតិចតួច
មិនមានដូច្នោះ យ៉ាងនោះដែរ ។ វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ
ណា ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអាកិញ្ញាញាយតនដ្ឋាននោះ ភិក្ខុនោះ ក៏រមែង
ពិចារណាយើងនូវធម៌គឺខន្ធទាំងនោះថាជារបស់មិនទៀង ជាទុក្ខ ជារោគ
ជាពក ជាសរ ជាគ្រឿងបៀតបៀន ជាអាពាធ ជារបស់ដទៃ
ជារបស់ទ្រុឌទ្រោម ជារបស់សូន្យ ជារបស់អនត្តា ។ ភិក្ខុនោះ ញ៉ាំង
ចិត្តឲ្យតម្កល់នៅស៊ប់ដោយធម៌ទាំងនោះ លុះភិក្ខុនោះ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យតម្កល់
នៅស៊ប់ ដោយធម៌ទាំងនោះហើយ ក៏ប្រមូលចិត្តទៅក្នុងអមតជាតុថា
ការរម្ងាប់នូវសង្ខារទាំងពួង ការលះបង់នូវកិលេសទាំងពួង ការអស់
ទៅនៃតណ្ហា សេចក្តីនឿយណាយ សេចក្តីរលត់តណ្ហាគឺព្រះនិព្វាន
ណា ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជាទីស្ងប់ ព្រះនិព្វាននុ៎ះ ជារបស់ប្រសើរ ។
ភិក្ខុនោះ បានបិតនៅក្នុងវិបស្សនា ដែលមានត្រៃលក្ខណ៍ ជា
អារម្មណ៍នោះហើយ រមែងដល់នូវការអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឆោ ចេ អាសវានំ ខយំ ចាបុណាតិ តេនេវ
 ធម្មរាគេន តាយ ធម្មនដ្ឋិយា បញ្ចន្នំ ឱវម្ហាតិយានំ
 សំយោជនានំ បរិក្ខុយា ឱបចាតិកោ ហោតិ
 តត្ថ បរិនិព្វាយី អនាវត្តិធម្មោ តស្មា លោកា ។
 អាតិញ្ញញ្ញាយតនម្បាហំ ភិក្ខុវេ និស្សាយ អាស-
 វានំ ខយំ វនាមីតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ
 បដិច្ច វុត្តំ ។ ឥតិ ខោ ភិក្ខុវេ យាវតា សញ្ញា-
 សមាបត្តិ តាវតា សញ្ញាបដិវេឆោ ។ យានិ ច
 ខោ ឥមាណិ ភិក្ខុវេ និស្សាយ ទ្វេ អាយតនានិ
 នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ច សញ្ញាវេន-
 យិតនិវោឆោ ច ឈាយីហោតេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុហិ
 សមាបត្តិកុសលេហិ សមាបត្តិវុដ្ឋានកុសលេហិ
 សមាបដ្ឋិត្វា វុដ្ឋហិត្វា សម្មទក្ខាតញ្ញានីតិ វនាមីតិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

បើមិនបានដល់នូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទេ ក៏គង់បានទៅកើតជាឱបបា-
 តិកៈកំណើត ព្រោះសេចក្តីត្រេកអរចំពោះធម៌នោះ ព្រោះសេចក្តីរីករាយ
 ចំពោះធម៌នោះ ព្រោះអស់ទៅ នៃឱរម្ភាគិយសំយោជនៈ ៥ ហើយនឹង
 បរិនិព្វានក្នុងទីនោះ មិនត្រូវឡប់អំពីលោកនោះមកវិញឡើយ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យណា ដែលតថាគតពោលហើយថា តថាគត
 ពោលនូវការអស់ទៅនៃអាសវៈ ព្រោះអាស្រ័យនូវអាកិញ្ញញ្ញាយតន-
 ដ្ឋាន ពាក្យនុ៎ះតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យនូវហេតុនេះឯង ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សញ្ញាសមាបត្តិ មាននៅដរាបណា សញ្ញាបដិវេធនៈ
 ក៏មាននៅដរាបនោះ ដោយប្រការដូច្នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 អ្នកមានឈាន ព្រោះអាស្រ័យនូវអាយតនៈទាំងពីរណា គឺនេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ១ សញ្ញាវេទយិតនិរោធន៍ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 តថាគតពោលនូវអាយតនៈទាំងនុ៎ះថា ភិក្ខុដែលមានឈាន ឈ្លាសវៃ
 ក្នុងការចូលកាន់សមាបត្តិ ឈ្លាសវៃក្នុងការចេញចាកសមាបត្តិ គួរពោល
 ថា ចូលចេញដោយប្រពៃ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[៣៧] ឯកំ សមយំ អាយស្មា អានន្ទោ
 កោសម្ពិយំ វិហារតិ យោសិតារាមេ ។ តត្រ ខោ
 អាយស្មា អានន្ទោ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អារុសោ
 ភិក្ខុវោតិ ។ អារុសោតិ ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ
 អានន្ទស្ស បច្ចុស្សោសុំ ។ អាយស្មា អានន្ទោ
 ឯតទោច អច្ឆរិយំ អារុសោ អព្ពតំ អារុសោ យាវញ្ចំ
 តេន ភកវតា ជានតា បស្សតា អរហតា សម្មា-
 សម្ពុទ្ធន ឱកាសាទិតមោ អនុពុទ្ធា សត្តានំ
 វិសុទ្ធិយា សោកបរិទេវានំ សមតិក្កមាយ ទុក្ខទោ-
 មនស្សានំ អត្តង្គមាយ ញាយស្ស អទិតមាយ
 និព្វានស្ស សច្ចិកិរិយាយ តទេវ នាម ចក្កំ
 ភិវិស្សតិ តេ រូចា តញ្ចាយតនំ នោ បដិសំវេទិស្សតិ
 តទេវ នាម សោតំ ភិវិស្សតិ តេ សទ្ធា តញ្ចាយតនំ
 នោ បដិសំវេទិស្សតិ តទេវ នាម យានំ ភិវិស្សតិ
 តេ កន្ធា តញ្ចាយតនំ នោ បដិសំវេទិស្សតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

[៣៧] សម័យមួយ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់នៅ ក្នុងឃោ-
សិតារាម ជិតក្រុងកោសម្ពី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ
មានថេរវាចានឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់អារុសោភិក្ខុទាំងឡាយ ។
ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលតបព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ករុណាអារុសោ ។
ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានថេរវាចាដូច្នោះថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ
អស្ចារ្យណាស់ ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ចំឡែកណាស់ ព្រោះព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ ឃើញច្បាស់
ព្រះអង្គត្រាស់ដឹងនូវការបាននូវឱកាស ដើម្បីសេចក្តីបរិសុទ្ធ ដើម្បី
កន្លងបង់នូវសេចក្តីសោកនិងឱកខ្វល ដើម្បីរលត់ទុក្ខនិងទោមនស្ស
ដើម្បីបាននូវព្រះនិព្វាន ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះនិព្វាន របស់
សត្វទាំងឡាយ (ការបាននូវឱកាសនោះគឺ) ចក្ខុប្បសាទនោះ ក៏មាន
រូបទាំងឡាយនោះ មកកាន់រង្វង់ចក្ខុ តែមិនទទួលដឹងចំពោះរូបាយតនៈ
នោះ ១ សោតប្បសាទ ក៏មាន សំឡេងទាំងឡាយនោះក៏មក តែមិន
ទទួលដឹងចំពោះសទ្ធាយតនៈនោះ ១ ឃានប្បសាទនោះ ក៏មាន
ក្លិនទាំងឡាយនោះ ក៏មក តែមិនទទួលដឹងចំពោះគន្ធាយតនៈនោះ ១

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សា ច ឆាម ដិញ្ច ភវិស្សតិ តេ វសា តញ្ចាយតនំ
 នោ បដិសំវេទិស្សតិ សោ ច ឆាម កាយោ ភវិស្សតិ
 តេ ដោដ្ឋព្វា តញ្ចាយតនំ នោ បដិសំវេទិស្សតីតិ ។
 ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា ឧទាយិ អាយស្មន្តំ អានន្តំ
 ឯតទវោច សញ្ញិមេវ នុ ខោ អារុសោ អានន្ត
 តទាយតនំ នោ បដិសំវេទេតិ ឧទាយុ អសញ្ញិតិ ។
 សញ្ញិមេវ ខោ អារុសោ តទាយតនំ បដិសំវេទេតិ
 នោ អសញ្ញិតិ ។ កឹសញ្ញិ បទារុសោ តទាយតនំ
 នោ បដិសំវេទេតីតិ ។

ឥទារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា
 បដិយសញ្ញានំ អត្តជ្ជមា នាទត្តសញ្ញានំ អមនសិកាវា
 អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានញ្ចាយតនំ ឧបស-
 ម្បជ្ជ វិហារតិ ។ ឯវំសញ្ញិមិ ខោ អារុសោ តទាយតនំ
 នោ បដិសំវេទេតិ ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ជីវិតសាទនោះ ក៏មាន រសទាំងឡាយនោះ ក៏មក តែមិនទទួល
 ដឹងចំពោះរសាយតនៈនោះ ១ កាយប្បុរសាទនោះ ក៏មាន សម្មស្ស
 ទាំងឡាយ ក៏មក តែមិនទទួលដឹងចំពោះដោជ្ជញ្ចាយតនៈនោះ ១ ។
 កាលដែលអានន្ទដ៏មានអាយុ មានថេរវាចាយ៉ាងនេះហើយ ព្រះឧទាយី
 ដ៏មានអាយុ បានសួរព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដូច្នោះថា អើអារុសោអានន្ទ
 ចុះដែលមិនទទួលដឹងចំពោះអាយតនៈនោះ តើមានសញ្ញាឬទេ ឬក៏មិន
 មានសញ្ញា ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុតបថា បុគ្គលដែលទទួលដឹង
 ចំពោះអាយតនៈនោះ សុទ្ធតែជាអ្នកមានសញ្ញា មិនមែនជាមិនមាន
 សញ្ញាទេ ។ ព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុសួរទៀតថា ម្ចាស់អារុសោ ចុះបុគ្គល
 មានសញ្ញាបែបណាទៅ ទើបមិនទទួលដឹងចំពោះអាយតនៈនោះ ។

ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុតបថា ម្ចាស់អារុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ
 ព្រោះកន្លងបង់នូវរូបសញ្ញា ព្រោះរលត់នូវបដិមសញ្ញា ព្រោះមិនបាន
 ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់នូវ
 អាកាសានញ្ចាយតនៈជ្ជាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមាន
 ទីបំផុត ។ ម្ចាស់អារុសោ ភិក្ខុមានសញ្ញាយ៉ាងនេះឯង តែងមិនទទួល
 ដឹងចំពោះអាយតនៈនោះ ។ ម្ចាស់អារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សព្វសោ អាគាសានញាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ
 វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។
 ឯវំសញ្ញិបិ ខោ អារុសោ តនាយតនំ នោ បដិសំ-
 វេទេតិ ។ បុន ចបំ អារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ
 វិញ្ញាណញាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្តិ កិញ្ចិតិ
 អាភិញ្ញញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ ឯវំសញ្ញិបិ
 ខោ អារុសោ តនាយតនំ នោ បដិសំវេទេតិ ។
 ឯកមិទាហំ អារុសោ សមយំ សាកេតេ វិហារមិ
 អញ្ជនវេនេ មិតទាយេ ។ អថខោ អារុសោ ជដិល-
 ភាតិកា^(១) ភិក្ខុនី យេនាហំ តេនុបសង្កមិ ឧប-
 សង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។
 ឯកមន្តំ បិតា ខោ អារុសោ ជដិលភាតិកា
 ភិក្ខុនី មំ ឯតទវោច យាយំ ភន្តេ អានន្ត
 សមាធិ ន ចាកិនតោ ន ចាបនតោ ន
 សសដ្ឋានិក្កយ្ហវាវិតវតោ វិមុត្តត្វា បិតោ បិតត្វា

១ ឱ. ជដិលា គាហិយា ។ ម. ជដិលវាសិកា ។ អដ្ឋកថាយន្តុ ជដិលគាហិយាតិ
 ជដិលគហានគរវាសិនីតិ វុត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ព្រោះកន្លងបង់នូវអាកាសានញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏
 បានដល់នូវវិញ្ញាណញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណ
 មិនមានទីបំផុត ។ ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុមានសញ្ញាយ៉ាងនេះឯង
 តែងមិនទទួលដឹងចំពោះអាយតនៈនោះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត
 ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងបង់នូវវិញ្ញាណញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង
 ក៏បានដល់នូវអាកិញ្ញញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីតិច
 តួចមិនមាន ។ ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុមានសញ្ញាយ៉ាងនេះឯង តែងមិន
 ទទួលដឹងចំពោះអាយតនៈនោះ ។

ម្នាលអារុសោ សម័យមួយ ខ្ញុំនៅក្នុងអញ្ជូនរ៉ែ (ព្រៃអញ្ជូន)
 ជាទីឲ្យអភ័យដល់ម្រឹគ ជិតក្រុងសាកេត ។ ម្នាលអារុសោ គ្រានោះ
 នាងភិក្ខុនី ជាបងប្អូននឹងជដិល បានចូលមករកខ្ញុំ លុះចូលមកដល់
 ហើយ ថ្វាយបង្គំខ្ញុំ ហើយបិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ម្នាលអារុសោ
 លុះភិក្ខុនី ជាបងប្អូននឹងជដិល បិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរស៊ប់ហើយ បាន
 សួរខ្ញុំដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន សមាធិដែលលែងទោរទៅ
 (ដោយអំណាចរាគៈ) លែងងប់ទៅ (ដោយអំណាចទោសៈ)
 លែងសង្កត់សង្កិនហាមឃាត់នូវកិលេសដោយព្យាយាម (ទៀតហើយ)
 ជាសមាធិឈ្មោះថា តាំងនៅហើយ ព្រោះផុតស្រឡះចាកកិលេស

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សន្តុសិតោ សន្តុសិតត្តា នោ បរិតស្សតិ អយំ
 ភន្តេ អាណន្ទ សមាធិ កីដលោ វុត្តោ ភកវតាតិ ។
 ឯវំ វុត្តេ តាហំ^(១) អាវុសោ ជជិលភាតិកំ ភិក្ខុនី
 ឯតទោចំ យាយំ ភតិទិ សមាធិ ន ចាកិនតោ
 ន ចាបនតោ ន សសដ្ឋារនិក្កយ្ហវារិតវតោ វិមុត្តត្តា
 បិតោ បិតត្តា សន្តុសិតោ សន្តុសិតត្តា នោ
 បរិតស្សតិ អយំ ភតិទិ សមាធិ អញ្ញាដលោ វុត្តោ
 ភកវតាតិ ។ ឯវំសញ្ញិបិ ខោ អាវុសោ តនាយតនំ
 នោ បដិសំវេទេតីតិ ។

[៣៨] អថខោ ទ្វេ លោកាយតិកា ព្រាហ្មណា
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្តា
 ភកវតា សន្តិ សម្មោទីសុ សម្មោទនីយំ កថំ
 សារាណីយំ វិតិសារត្តា ឯកមន្តំ និសីទីសុ ។

១ ឱ. អហ ។ ម. សោហំ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ជាសមាធិឈ្មោះថាត្រេកអរព្រោះតាំងនៅ ជាសមាធិឈ្មោះថាមិនតក់ស្លុត
 ព្រោះត្រេកអរ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន តើសមាធិនេះ ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថាមានអ្វីជាផល ។ ម្នាលអារុសោ កាលភិក្ខុនីនោះ
 សួរយ៉ាងនេះហើយ ខ្ញុំក៏បានឆ្លើយតបនឹងនាងភិក្ខុនី ជាបងប្អូននឹងជដិល
 នោះថា ម្នាលនាង សមាធិ ដែលលែងទោរទៅ (ដោយអំណាចរាគៈ)
 លែងងប់ទៅ (ដោយអំណាចទោសៈ) លែងសង្កត់សង្កិន ហាមឃាត់
 នូវកិលេសដោយព្យាយាម (ទៀតហើយ) ជាសមាធិឈ្មោះថា តាំងនៅ
 ព្រោះផុតស្រឡះចាកកិលេស ជាសមាធិឈ្មោះថាត្រេកអរ ព្រោះតាំង
 នៅ ជាសមាធិឈ្មោះថា មិនតក់ស្លុត ព្រោះសេចក្តីត្រេកអរ ម្នាលនាង
 សមាធិនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា មានអរហត្ត ជាផល ។
 ម្នាលអារុសោ បុគ្គលមានសញ្ញាយ៉ាងនេះឯង តែងមិនទទួលដឹងចំពោះ
 អាយតនៈនោះ ។

[៣៨] គ្រានោះឯង ព្រាហ្មណ៍ពីរនាក់ ជាអ្នកចេះស្នាត់នូវគម្ពីរ
 លោកាយតៈបានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ
 ពោលពាក្យរាក់ទាក់ជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែល
 គួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹករួចហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឯកមន្តំ និសិដ្ឋា ខោ តេ ព្រាហ្មណា ភកវន្តំ
 ឯតទោច្ចំ បូរណោ កោ កោតម កស្សចោ
 សព្វញ្ញំ សព្វទស្សវី អបរិសេសញ្ញាណទស្សនំ
 បដិជាណាតិ ចរតោ ច មេ តិដ្ឋតោ ច មេ
 សុត្តស្ស ច ជាករស្ស ច សតតំ សមិតំ ញ្ញាណ-
 ទស្សនំ បច្ចុបដ្ឋិតន្តិ ។ សោ ឯវមាហា អហំ
 អនន្តេន ញ្ញាណោន អនន្តំ លោកំ^(១) ជានំ បស្សំ
 វិហារមីតិ ។ អយម្យិ ហិ កោ កោតម និក្កន្តោ
 នាដបុត្តោ សព្វញ្ញំ សព្វទស្សវី អបរិសេសញ្ញាណ-
 ទស្សនំ បដិជាណាតិ ចរតោ ច មេ តិដ្ឋតោ ច មេ
 សុត្តស្ស ច ជាករស្ស ច សតតំ សមិតំ ញ្ញាណ-
 ទស្សនំ បច្ចុបដ្ឋិតន្តិ ។ សោ ឯវមាហា អហំ អនន្តេន
 ញ្ញាណោន អនន្តំ លោកំ ជានំ បស្សំ វិហារមីតិ ។
 ឥមេសំ កោ កោតម ឧភិន្នំ ញ្ញាណាវានំ ឧភិន្នំ
 អញ្ញមញ្ញំ វិបច្ចដីកវានំ កោ សច្ចំ កោ មុសាតិ ។

១. ឱ. អន្តវន្តំ លោកំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ នវកនិបាត

លុះព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបទូល
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន គ្រូឈ្មោះ
 បូរណកស្សប ជាអ្នកដឹងនូវហេតុទាំងពួង ឃើញនូវហេតុទាំងពួង
 តែងប្តេជ្ញានូវការដឹង ការឃើញ មិនមានសេសសល់ថា កាលអញ
 ដើរក្តី ឈរក្តី កាលអញដេកក្តី ភ្ញាក់ឡើងក្តី ការដឹង និងការឃើញ
 (នូវហេតុទាំងពួង) តែងតម្កល់នៅស៊ប់ សព្វពេលវេលា ជានិរន្តរ៍ ។
 បូរណកស្សបនោះ និយាយ យ៉ាងនេះថា អញតែងដឹង តែងឃើញ
 នូវលោក ដែលមិនមានទីបំផុត ដោយសារញាណមិនមានទីបំផុត ។
 បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន សូម្បីគ្រូឈ្មោះនិគ្គន្ធនាដបុត្រនេះ ក៏ជាអ្នក
 ដឹងនូវហេតុទាំងពួង ឃើញនូវហេតុទាំងពួងដែរ តែងប្តេជ្ញានូវការដឹង
 ការឃើញ មិនមានសេសសល់ថា កាលអញដើរក្តី ឈរក្តី អញដេកក្តី
 ភ្ញាក់ឡើងក្តី ការដឹង ការឃើញ (នូវហេតុទាំងពួង) តែងតម្កល់
 នៅស៊ប់ សព្វពេលវេលា ជានិរន្តរ៍ ។ និគ្គន្ធនាដបុត្រនោះ និយាយ
 យ៉ាងនេះថា អញតែងដឹង តែងឃើញនូវលោក ដែលមិនមានទីបំផុត
 ដោយសារញាណ មិនមានទីបំផុត ។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន
 បណ្តាញាណវាទៈទាំងពីរ និងវិបច្ចនិកវាទៈ ទៅវិញទៅមកទាំងពីរនេះ
 តើវាទៈណាពិត វាទៈណាកុហក ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អសំ ព្រាហ្មណា តិដ្ឋតេតំ ឥមេសំ ឧភិដ្ឋំ
 ញាណាវាទានំ ឧភិដ្ឋំ អញ្ញមញ្ញំ វិបច្ចដីកាវាទានំ កោ
 សច្ចំ កោ មុសា ធម្មំ វោ ព្រាហ្មណា ទេសេស្សាមិ តំ
 សុណាថ សាធុកំ មនសិកោថ ភាសិស្សាមីតិ ។
 ឯវំ កោតិ ខោ តេ ព្រាហ្មណា ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។
 ភកវា ឯតទោថ សេយ្យថាមិ ព្រាហ្មណា ចត្តាវោ
 បុរិសា ចតុទ្ធិសា បិតា បុរិសកតិយា ច ជវេន^(១)
 សមន្នាគតា បរមេន ច បទវីតិហារេន ឯវរូបេន
 ជវេន សមន្នាគតា អស្សុ សេយ្យថាមិ នាម
 ទទ្ធិដម្មោ ធនុត្តហោ សិក្ខិតោ កតហត្ថោ កតុ-
 ចាសនោ លហុកេន អសនេន អប្បកសិវេន តិរិយំ
 តាលទ្ធាតី អតិចាតេយ្យ ឯវរូបេន ច បទវីតិហារេន
 សេយ្យថាមិ នាម បុរត្តិមា សមុទ្ធា បច្ឆិមោ សមុទ្ធា
 អថ បុរត្តិមាយ ទិសាយ បិតោ បុរិសោ ឯវំ វទេយ្យ
 អហំ កមនេន លោកស្ស អន្តំ ចាបុណិស្សាមីតិ

១ ឱ. បរមាយ គតិយា ច ជវេន ច ។ ម. បរមេន ជវេន ច ។

បណ្ណាសក មហានគ្គ

ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ឆ្លើយកុំសួរត្រង់ពាក្យថា បណ្ណា
 ញាណវាទៈទាំងពីរ និងវិបច្ឆនិកវាទៈ ទៅវិញទៅមកទាំងពីរនេះ តើវាទៈ
 ណាពិត វាទៈណាកុហក ដូច្នោះនុ៎ះ ចូរផ្អាកទុកទៅចុះ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍
 ទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងធម៌ដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរស្តាប់ធម៌នោះសិន ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តឲ្យល្អ តថាគតនឹងសម្តែង ។
 ព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ បានទទួលស្តាប់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណា
 ព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ
 ដូចបុរស ២ នាក់ ឈរនៅក្នុងទិសទាំង ២ ដែលបរិបូណ៌ដោយដំណើរ
 របស់បុរសផង ដោយសន្ទុះផង ដោយជំហានជើងដ៏រហ័សក្រៃលែងផង
 ជាអ្នកប្រកបដោយសន្ទុះ មានសភាពយ៉ាងនេះឯង (ក្នុងបុរសម្នាក់ៗ
 សុទ្ធតែជាអ្នកប្រកប) ដោយជំហានជើង (ដែលអាចដើរឆ្លងចក្កវាឡ
 ដោយចាប់រហ័សបាន) មានសភាពដូចជាខ្នងក្នុងដែលខ្លាំងពូកែ បាន
 សិក្សារួចហើយ មានដៃស្អាតហើយ ធ្លាប់ចូលចំណោមហើយ
 ក៏យកព្រួញដ៏ស្រាល បាញ់ស្រមោលដើមឆ្នោត ត្រង់ពាក់កណ្តាល
 ដើម ដោយមិនលំបាកដូច្នោះឯង មានតួយ៉ាងដូចសមុទ្រទិសខាង
 កើត និងសមុទ្រទិសខាងលិច គ្រានោះ បុរសដែលឈរ ក្នុងទិស
 ខាងកើត និយាយយ៉ាងនេះថា អញនឹងដើរទៅឲ្យដល់ទីបំផុតនៃលោក

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវេទិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សោ អញ្ញត្រៃវ អសិតខាយិតសាយិតា អញ្ញត្រ
 ឧច្ចារប្បស្សារកម្មា អញ្ញត្រ ជិទ្ធាកិលមថប្បជិវិណោ-
 ទនា វស្សសតាយុកោ វស្សសតជីវី វស្សសតំ
 កត្តា អប្បត្វា វ លោកស្ស អន្តមន្តរា កាលំ
 កវេយ្យ អថ បច្ឆិមាយ ទិសាយ ។ បេ ។ អថ
 ទត្តិណាយ ទិសាយ បិតោ បុរិសោ ឯវំ វទេយ្យ
 អហំ កមនេន លោកស្ស អន្តំ ចាបុណិស្សាមីតិ
 សោ អញ្ញត្រៃវ អសិតខាយិតសាយិតា អញ្ញត្រ
 ឧច្ចារប្បស្សារកម្មា អញ្ញត្រ ជិទ្ធាកិលមថប្បជិវិណោ-
 ទនា វស្សសតាយុកោ វស្សសតជីវី វស្សសតំ កត្តា
 អប្បត្វាវ លោកស្ស អន្តមន្តរា កាលំ កវេយ្យ តំ
 កិស្ស ហេតុ ឆាបំ ព្រាហ្មណា ឯវុចាយ សន្ទារ-
 ទិកាយ លោកស្ស អន្តំ ញាតេយ្យំ ទិដ្ឋេយ្យំ
 បត្តេយ្យន្តិ វទាមិ ន ចាបំ ព្រាហ្មណា អប្បត្វាវ
 លោកស្ស អន្តំ ទុក្ខស្ស អន្តកិរិយំ វទាមិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គក្ករនិកាយ នវកនិបាត

បុរសនោះ មានអាយុ ១០០ ឆ្នាំ រស់នៅ ១០០ ឆ្នាំ ក៏ដើរទៅអស់ ១០០ ឆ្នាំ (មិនឈប់) រៀរលែងតែស៊ី ទំពាស៊ី លិទ្ធក្នក្សអាហារ រៀរលែងតែការធ្វើឧច្ចារៈនិងបស្សាវៈ រៀរលែងតែដេកនិងការបន្ទោបង់នូវសេចក្តីនឿយហត់ចេញ ក៏មិនបានដល់ដូចបំណងឡើយ ហើយធ្វើមរណកាល ក្នុងទីជាចន្លោះៗ នៃលោក ចំណែកបុរសដែលឈរក្នុងទិសខាងលិច ។ បេ ។ ចំណែក បុរសដែលឈរ ក្នុងទិសខាងត្បូង ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា អញនឹងដើរទៅឲ្យដល់ទីបំផុតនៃលោក បុរសនោះ មានអាយុ ១០០ ឆ្នាំ រស់នៅ ១០០ ឆ្នាំ ក៏ដើរទៅអស់ ១០០ ឆ្នាំ (មិនឈប់) រៀរលែងតែស៊ី ទំពាស៊ី លិទ្ធក្នក្សអាហារ រៀរលែងតែការធ្វើឧច្ចារៈនិងបស្សាវៈ រៀរលែងតែដេកនិងការបន្ទោបង់នូវសេចក្តីនឿយហត់ចេញ ក៏មិនបានដល់ដូចបំណងឡើយ ហើយធ្វើមរណកាល ក្នុងទីជាចន្លោះៗ នៃលោក ដំណើរនុ៎ះ ព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ព្រោះតថាគតមិនពោលថា ទីបំផុតនៃលោក បុគ្គលត្រូវដឹង ត្រូវឃើញ ត្រូវទៅដល់បាន ដោយសារសន្ទុះជើង មានសភាពយ៉ាងនោះឡើយ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ឯតថាគត មិនធ្លាប់ពោលអំពីដំណើរសត្វដែលមិនទាន់បានដល់នូវទីបំផុតនៃលោក ហើយ (ថា) ធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខសោះឡើយ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

បញ្ចិមេ ព្រាហ្មណា កាមតុណា អរិយស្ស
 វិនយេ លោកោតិ វុច្ចន្តិ ។ កតមេ បញ្ច ។
 ចក្កុវិញ្ញេយ្យា រូទា ឥដ្ឋា កត្តា មនាទា បិយរូទា
 កាម្មបសញ្ញិតា រជនិយា សោតវិញ្ញេយ្យា សទ្ធា ។ បេ ។
 យានវិញ្ញេយ្យា កត្តា ដ្ឋិវិញ្ញេយ្យា រសា កាយ-
 វិញ្ញេយ្យា ដោដ្ឋព្វា ឥដ្ឋា កត្តា មនាទា បិយរូទា
 កាម្មបសញ្ញិតា រជនិយា ។ ឥមេ ខោ ព្រាហ្មណា
 បញ្ច កាមតុណា អរិយស្ស វិនយេ លោកោតិ
 វុច្ចន្តិ ។

ឥធិ ព្រាហ្មណា ភិក្ខុ វិវិច្ឆេវ កាមេហិ វិវិច្ច
 អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកដំ
 បីតិសុខំ បបមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។
 អយំ វុច្ចតិ ព្រាហ្មណា ភិក្ខុ លោកស្ស
 អន្តមត្តមា^(១) លោកស្ស អន្តេ វិហារតិ ។

១ ឱ. អន្តំ អាគម្ម ។ ម. អន្តមាគម្ម ។

បណ្ណាសក មហានគ្គ

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ កាមគុណ ៥ ប្រការនេះ តថាគត
 ហៅថា លោក លោកក្នុងអរិយវិន័យ ។ កាមគុណ ៥ ប្រការនោះ
 តើដូចម្តេចខ្លះ ។ រូបទាំងឡាយ ដែលគប្បីដឹងបាន ដោយចក្ខុ
 ជាទីប្រាថ្នា ត្រេកអរ ពេញចិត្ត មានសភាព ជាទីស្រឡាញ់
 ប្រកបដោយកាម ជាទីគាប់ចិត្ត ១ សំឡេងទាំងឡាយ ដែលគប្បី
 ដឹងដោយត្រចៀក ១ ។ រេ ។ ក្លិនទាំងឡាយ ដែលគប្បីដឹងដោយ
 ច្រមុះ ១ រសទាំងឡាយ ដែលគប្បីដឹងដោយអណ្តាត ១ ផោដ្ឋព្វៈទាំង-
 ឡាយ ដែលគប្បីដឹងដោយកាយ ជាទីប្រាថ្នា ត្រេកអរ ពេញចិត្ត
 មានសភាព ជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម ជាទីគាប់ចិត្ត ១ ។ ម្នាល
 ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ កាមគុណ ៥ ប្រការនេះឯង តថាគតហៅថា
 លោក លោកក្នុងអរិយវិន័យ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាក
 កាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ហើយបានដល់
 បឋមជ្ឈាន ដែលប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានបីតិ និងសុខៈដែល
 កើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ
 តថាគតហៅថា បានដល់ទីបំផុតនៃលោក បិតនៅក្នុងទីបំផុតនៃលោក ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តមញ្ញោ ឯវមាហំសុ អយម្យិ លោកបរិយាបន្នោ
 អយម្យិ អនិស្សដោ លោកម្ហាតិ ។ អហម្យិ ហិ
 ព្រាហ្មណា ឯវំ វទាមិ អយម្យិ លោកបរិយាបន្នោ
 អយម្យិ អនិស្សដោ លោកម្ហាតិ ។

បុន ចបំ ព្រាហ្មណា ភិក្ខុ វិតក្កវិចារាណំ
 រូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈានំ តតិយជ្ឈានំ ចតុត្ថជ្ឈានំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ព្រាហ្មណា ភិក្ខុ
 លោកស្ស អន្តមភមា លោកស្ស អន្តេ វិហារតិ ។

តមញ្ញោ ឯវមាហំសុ អយម្យិ លោកបរិយាបន្នោ
 អយម្យិ អនិស្សដោ លោកម្ហាតិ ។ អហម្យិ ហិ
 ព្រាហ្មណា ឯវំ វទាមិ អយម្យិ លោកបរិយាបន្នោ
 អយម្យិ អនិស្សដោ លោកម្ហាតិ ។

បុន ចបំ ព្រាហ្មណា ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញាណំ
 សមតិក្កមា បដិយសញ្ញាណំ អត្តជ្ជមា ធានត្តសញ្ញាណំ
 អមនសិកាវា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសាន-
 ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ព្រាហ្មណា
 ភិក្ខុ លោកស្ស អន្តមភមា លោកស្ស អន្តេ វិហារតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ នវកនិបាត

ពួកជនឯទៀតបាននិយាយចំពោះភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនេះរាប់បញ្ចូល
ក្នុងលោកផង ភិក្ខុនេះ មិនរលាស់ចេញចាកលោកបានផង ។ ម្នាល
ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ឯតថាគតក៏ពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនេះ រាប់បញ្ចូល
ក្នុងលោកផង ភិក្ខុនេះ មិនរលាស់ចេញចាកលោកបានផង ដូច្នោះដែរ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈ និង
វិចារៈ ។ បេ ។ ក៏បានដល់ទុតិយជ្ឈាន តតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន ។
ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ តថាគតហៅថា បានដល់ទីបំផុតនៃ
លោក បិតនៅក្នុងទីបំផុតនៃលោក ។ ពួកជនឯទៀត បាននិយាយ
ចំពោះភិក្ខុនោះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនេះ រាប់បញ្ចូលក្នុងលោកផង ភិក្ខុនេះ
មិនរលាស់ចេញចាកលោកបានផង ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ
ឯតថាគតពោលយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនេះ រាប់បញ្ចូលក្នុងលោកផង ភិក្ខុនេះ
មិនរលាស់ចេញចាកលោកបានផង ដូច្នោះដែរ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះកន្ទង់បង់
រូបសញ្ញា ព្រោះរលត់បដិយសញ្ញា ព្រោះធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្ត-
សញ្ញា ក៏បានដល់អាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា
អាកាសមិនមានទីបំផុត ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ តថាគត
ហៅថា បានដល់ទីបំផុតនៃលោក បិតនៅក្នុងទីបំផុតនៃលោក ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តមញ្ញោ ឯវមាហំសុ អយម្យិ លោកបរិយាបន្នោ
 អយម្យិ អនិស្សដោ លោកម្ហាតិ ។ អហម្យិ ហិ
 ព្រាហ្មណា ឯវំ វទាមិ អយម្យិ លោកបរិយាបន្នោ
 អយម្យិ អនិស្សដោ លោកម្ហាតិ ។

បុន ចបំ ព្រាហ្មណា ភិក្ខុ សព្វសោ អាតា-
 សានញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ
 វិញ្ញាណញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ បេ ។
 សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្តិ
 តិព្វិតិ អាតិញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ
 សព្វសោ អាតិញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវ-
 សញ្ញាណសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។

អយំ វុច្ចតិ ព្រាហ្មណា ភិក្ខុ លោកស្ស
 អន្តមគមា លោកស្ស អន្តេ វិហារតិ ។

តមញ្ញោ ឯវមាហំសុ អយម្យិ លោកបរិយាបន្នោ
 អយម្យិ អនិស្សដោ លោកម្ហាតិ ។ អហម្យិ ហិ
 ព្រាហ្មណា ឯវំ វទាមិ អយម្យិ លោកបរិយាបន្នោ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ពួកជនឯទៀត បាននិយាយចំពោះភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនេះ រាប់
បញ្ចូលក្នុងលោកផង ភិក្ខុនេះ មិនទាន់រលាស់ចេញចាកលោកបាន
ផង ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ឯតថាគតក៏ពោលយ៉ាងនេះថា
ភិក្ខុនេះ រាប់បញ្ចូលក្នុងលោកផង ភិក្ខុនេះ មិនទាន់រលាស់ចេញចាក
លោកបានផង ដូច្នោះដែរ ។

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងបង់អាគា-
សានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់វិញ្ញាណញ្ញា-
យតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុត ។ បេ ។
ព្រោះកន្លងបង់វិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បាន
ដល់អាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីតិចតួច
មិនមាន ព្រោះកន្លងបង់អាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង
ក៏បានដល់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ តថាគតហៅថា បានដល់ទីបំផុតនៃលោក បិត
នៅក្នុងទីបំផុតនៃលោក ។ ពួកជនឯទៀត បាននិយាយចំពោះភិក្ខុ
នោះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនេះ រាប់បញ្ចូលក្នុងលោកផង ភិក្ខុនេះ មិន
ទាន់រលាស់ចេញចាកលោកបានផង ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ
តថាគតក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនេះ រាប់បញ្ចូលក្នុងលោកផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អយម្យិ អនិស្សដោ លោកម្ហាតិ ។

បុន ចបរំ ព្រាហ្មណា ភិក្ខុ សព្វសោ នេវ-
សញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិត-
និរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ បញ្ញាយបស្ស ទិស្វា
អាសវា បរិក្ខិណា ហោន្តិ ។ អយំ វុច្ចតិ
ព្រាហ្មណា ភិក្ខុ លោកស្ស អន្តមតមា លោកស្ស
អន្តេ វិហារតិ តិល្លោកា លោកេ វិសត្តិកន្តិ ។

[៣៩] ភូតបុព្វំ ភិក្ខុវេ ទេវាសុវសង្កាមោ សមុ-
បព្វុទ្ធោ អហោសិ តស្មី ខោ បន ភិក្ខុវេ សង្កាមេ
អសុរា ជិនីសុ ទេវា បរាជិយីសុ បរាជិតា ច ភិក្ខុវេ
ទេវា អបស្សីស្មេវ^(១) ឧត្តរាភិមុខា អភិយីសុ អសុរា ។
អថខោ ភិក្ខុវេ ទេវានំ ឯតទហោសិ អភិយន្តេវ
ខោ អសុរា យន្ទន មយំ ទុតិយម្យិ អសុវេហិ
សង្កាមេយ្យាមាតិ ។

១ ឱ. អបយីស្មេវ ។ ម. អបយីសុយេវ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ភិក្ខុនេះ មិនទាន់រលាស់ចេញចាកលោកបានផង ដូច្នោះដែរ ។

ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងបង់
នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់
សញ្ញាវេទយិតនិរោធិ ។ អាសវៈរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏អស់រលីងទៅ
ព្រោះយល់ឃើញដោយប្រាជ្ញា ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះ
តថាគតហៅថា បានដល់ទីបំផុតនៃលោក បិតនៅក្នុងទីបំផុតនៃលោក
បានឆ្លងផុតនូវតណ្ហាក្នុងលោកហើយ ។

[៣៧] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មានរឿងពីព្រេងនាយមកថា សង្រ្គាម
នៃអសុរមួយអន្លើដោយពួកទេវតា ជាសង្រ្គាមតទល់ប្រឡូកកៀកគ្នាហើយ
ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសង្រ្គាមនោះឯង ពួកអសុរឃ្នុះ ពួកទេវតា
ចាញ់ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ លុះពួកទេវតាបរាជ័យហើយ ក៏បានរត់
ឆ្ពោះមុខទៅកាន់ទិសខាងជើង ពួកអសុរក៏ដេញតាម ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ពួកទេវតាមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួក
អសុរ នាំគ្នានៅតែដេញតាមមិនលែងសោះ បើដូច្នោះ គួរតែពួកយើង
តយុទ្ធនឹងពួកអសុរឲ្យអស់ ២ គ្រា ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ទុតិយម្បិ ខោ ភិក្ខុវេ ទេវា អសុវេហិ សង្កា-
 មេសុំ ទុតិយម្បិ ខោ ភិក្ខុវេ អសុរា ជិនីសុ
 ទេវា បរាជិយីសុ ។ បរាជិតា ច ភិក្ខុវេ ទេវា
 អបស្សីស្វេវ ឧត្តរាភិមុខា អភិយីសុ អសុរា ។
 អថខោ ភិក្ខុវេ ទេវានំ ឯតទហោសិ អភិយន្តេវ
 ខោ អសុរា យន្ទន មយំ តតិយម្បិ អសុវេហិ
 សង្កាមេយ្យាមាតិ ។

តតិយម្បិ ខោ ភិក្ខុវេ ទេវា អសុវេហិ សង្កា-
 មេសុំ ។ តតិយម្បិ ខោ ភិក្ខុវេ អសុរា ជិនីសុ
 ទេវា បរាជិយីសុ បរាជិតា ច ភិក្ខុវេ ទេវា
 ភិតា ទេវបុរេយេវ បរិសីសុ ។ ទេវបុរតតានញ្ច
 បន ភិក្ខុវេ ទេវានំ ឯតទហោសិ ភិរុត្តាណាតតេន
 ខោទានិ មយំ ឯតរហិ អត្តនា វិហារម អករណីយា
 អសុវេហីតិ ។ អសុរានម្បិ ភិក្ខុវេ ឯតទហោសិ
 ភិរុត្តាណាតតេន ខោទានិ ទេវា ឯតរហិ អត្តនា
 វិហារន្តិ អករណីយា អម្ពេហីតិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកទេវតា បានតយុទ្ធនឹងពួកអសុរ ក្នុង
 លើកទី ២ ទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលើកទីពីរនេះឯង ពួក
 អសុរឈ្នះ ពួកទេវតាចាញ់(ទៀត) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះ
 ពួកទេវតាបរាជ័យហើយ ក៏បានរត់ឆ្ពោះមុខទៅកាន់ទិសខាងជើង ពួក
 អសុរក៏នាំគ្នាដេញតាម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ពួក
 ទេវតាមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួកអសុរ នៅតែនាំគ្នាដេញតាមមិន
 លែងសោះ បើដូច្នោះ គួរតែពួកយើងតយុទ្ធនឹងពួកអសុរឲ្យអស់ ៣ គ្រា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកទេវតា បានតយុទ្ធនឹងពួកអសុរ ក្នុង
 លើកទី ៣ ទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលើកទី ៣ នោះឯង
 ពួកអសុរឈ្នះ ពួកទេវតាចាញ់(ទៀត) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះពួក
 ទេវតាបរាជ័យហើយ ក៏ភ័យរត់ចូលទៅក្នុងទេវបុរីវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ឯពួកទេវតា ដែលបានចូលទៅដល់ទេវបុរីហើយ មានសេចក្តី
 ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ ពួកយើងមានខ្លួនបានដល់នូវទីការពារ
 ភ័យហើយ ទាំងពួកអសុរ ក៏មិនគប្បីធ្វើអ្វីយើងបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ចំណែកពួកអសុរ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ
 ពួកទេវតាមានខ្លួនបានដល់នូវទីការពារភ័យហើយ ពួកយើងមិនគប្បីធ្វើអ្វី
 បានទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ភូតបុព្វំ ភិក្ខុវេ ទេវាសុរសដ្ឋាមោ សមុបព្យុទ្ធោ
 អហោសិ ។ តស្មី ខោ ច ភិក្ខុវេ សដ្ឋាមេ ទេវា
 ជិនីសុ អសុរា បរាជិយីសុ បរាជិតា ច ភិក្ខុវេ
 អសុរា អបស្មីស្វេវ ទត្តិណោនាភិមុខា អភិយីសុ
 ទេវា ។ អថខោ ភិក្ខុវេ អសុរានំ ឯតទហោសិ
 អភិយន្តេវ ខោ ទេវា យន្ទ្រន មយំ ទុតិយម្បិ
 ទេវេហិ សដ្ឋាមេយ្យាមាតិ ។

ទុតិយម្បិ ខោ ភិក្ខុវេ អសុរា ទេវេហិ
 សដ្ឋាមេសុំ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភិក្ខុវេ ទេវា ជិនីសុ
 អសុរា បរាជិយីសុ បរាជិតា ច ភិក្ខុវេ អសុរា
 អបស្មីស្វេវ ទត្តិណោនាភិមុខា អភិយីសុ ទេវា ។
 អថខោ ភិក្ខុវេ អសុរានំ ឯតទហោសិ អភិយន្តេវ
 ខោ ទេវា យន្ទ្រន មយំ តតិយម្បិ ទេវេហិ សដ្ឋា-
 មេយ្យាមាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានរឿងពីព្រេងនាយមកថា សង្រ្គាមនៃ
 អសុរមួយអន្លើដោយទេវតា ជាសង្រ្គាមតទល់ប្រឡូកកៀកគ្នាហើយ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្នុងសង្រ្គាមនោះឯង ពួកទេវតាឈ្នះ ពួក
 អសុរចាញ់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះពួកអសុរបរាជ័យហើយ ក៏បាន
 រត់ឆ្ពោះមុខទៅទិសខាងត្បូង ពួកទេវតាក៏នាំគ្នាដេញតាម ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ពួកអសុរមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា
 ពួកទេវតា នៅតែនាំគ្នាដេញតាមមិនលែងសោះ បើដូច្នោះ គួរតែពួក
 យើងតយុទ្ធនឹងពួកទេវតាឲ្យអស់ ២ គ្រាចុះ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអសុរ បានតយុទ្ធនឹងពួកទេវតា ក្នុងលើក
 ទី ២ ទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលើកទី ២ នោះឯង ពួក
 ទេវតាឈ្នះ ពួកអសុរចាញ់ទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះពួកអសុរ
 បរាជ័យហើយ ក៏បានរត់មុខឆ្ពោះទៅកាន់ទិសខាងត្បូង ពួកទេវតា
 ក៏នាំគ្នាដេញតាម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ពួកអសុរ
 មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួកទេវតានៅតែនាំគ្នាដេញតាមមិនលែង
 សោះ បើដូច្នោះ គួរតែពួកយើងតយុទ្ធនឹងពួកទេវតាឲ្យអស់ ៣ គ្រា ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តតិយម្បិ ខោ ភិក្ខុវេ អសុរា ទេវេហិ
 សង្កាមេសុំ ។ តតិយម្បិ ខោ ភិក្ខុវេ ទេវា ជិដិសុ
 អសុរា បរាជិយីសុ បរាជិតា ច ភិក្ខុវេ អសុរា
 ភីតា អសុរាបុរេយេវ បរិសីសុ អសុរាបុរាតតានព្វ
 បន ភិក្ខុវេ អសុរាទំ ឯតទហោសិ ភីរុត្តាលា-
 តតេន ខោទានិ មយំ ឯតរហិ អត្តនា វិហារម
 អករណីយា ទេវេហីតិ ។ ទេវានម្បិ ភិក្ខុវេ ឯត-
 ទហោសិ ភីរុត្តាលាតតេន ខោទានិ អសុរា ឯតរហិ
 អត្តនា វិហារន្តិ អករណីយា អម្មេហីតិ ។

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ យស្មី សមយេ ភិក្ខុ
 វិច្ឆេវ កាមេហិ វិច្ឆេ អកុសលេហិ ធម្មេហិ
 សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ តស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ ភិក្ខុស្ស
 ឯវំ ហោតិ ភីរុត្តាលាតតេន ខោទានាហំ ឯតរហិ
 អត្តនា វិហារមិ អករណីយោ មារស្សាតិ មារស្សាបិ
 ភិក្ខុវេ ចាបិមតោ ឯវំ ហោតិ ភីរុត្តាលាតតេន ខោទានិ
 ភិក្ខុ ឯតរហិ អត្តនា វិហារតិ អករណីយោ មយ្ហន្តិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអសុរច្បាំងតនឹងពួកទេវតាក្នុងលើកទី ៣ ទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលើកទី ៣ នោះឯង ពួកទេវតា ឈ្នះ ពួកអសុរចាញ់ទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះពួកអសុរបរាជ័យ ហើយ ក៏ភ័យរត់ចូលទៅកាន់អសុរបុរី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯពួកអសុរ ដែលទៅដល់អសុរបុរីហើយ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ ពួកយើងមានខ្លួនបានដល់នូវទីការពារភ័យហើយ ទាំងពួកទេវតា ក៏មិនគប្បីធ្វើអ្វីយើងបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកពួកទេវតា មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ ពួកអសុរមានខ្លួនបានដល់នូវ ទីការពារភ័យហើយ ពួកយើងមិនគប្បីធ្វើអ្វីបានទេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រឿងនេះមានឧបមេយ្យ ដូចភិក្ខុដែលស្ងាត់ ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ហើយបាន ដល់បឋមដ្ឋាន ប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ ដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ ស្ងាត់ក្នុងសម័យណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យនោះ ភិក្ខុមាន សេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អញមានខ្លួនបានដល់នូវធម៌គ្រឿងការពារ ភ័យហើយ មារមិនគប្បីធ្វើអ្វីអញបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែក មារ មានចិត្តបាប មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ ភិក្ខុមាន ខ្លួន បានដល់នូវគ្រឿងការពារភ័យហើយ អញមិនគប្បីធ្វើអ្វីបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

យស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារាណំ
 រូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈានំ តតិយជ្ឈានំ ចតុត្ថ-
 ជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ តស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ
 ភិក្ខុស្ស ឯវំ ហោតិ កិរុត្តាលោកតេន ខោទាណាហំ
 ឯតរហិ អត្តនា វិហារមិ អករណីយោ មារស្សាតិ
 មារស្សាបិ ភិក្ខុវេ ចាបិមតោ ឯវំ ហោតិ កិរុត្តា-
 លោកតេន ខោទានិ ភិក្ខុ ឯតរហិ អត្តនា
 វិហារតិ អករណីយោ មយ្ហន្តិ ។ យស្មី ភិក្ខុវេ
 សមយេ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា
 បដិយសញ្ញានំ អត្តដ្ឋមា ធានត្តសញ្ញានំ អមនសិ-
 កាវា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានព្វាយតនំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ អយំ រុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ អន្តមកាសិ មារំ អបទំ ពន្ធិត្វា មារចក្កុ
 អនស្សនំ កតោ ចាបិមតោ ។ យស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ
 ភិក្ខុ សព្វសោ អាកាសានព្វាយតនំ សមតិក្កម្ម
 អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណព្វាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ។ បេ ។ សព្វសោ វិញ្ញាណព្វាយតនំ សមតិក្កម្ម

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។ ក៏បាន
 ដល់ទុតិយជ្ឈាន តតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យនោះ ភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា
 ឥឡូវនេះ អញមានខ្លួនបានដល់នូវគ្រឿងការពារភ័យហើយ មានមិន
 គប្បីធ្វើអ្វីអញបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកមានចិត្តបាប
 ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ ភិក្ខុមានគ្រឿងការពារ
 ភ័យបានហើយ អញមិនគប្បីធ្វើអ្វីបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ព្រោះកន្លងបង់នូវរូបសញ្ញា ព្រោះរលត់បដិមសញ្ញា ព្រោះមិនធ្វើទុក
 ក្នុងចិត្តនូវនានត្ថសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់អាកាសា-
 នញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុត ក្នុង
 សម័យណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យនោះ ភិក្ខុនោះ តថាគត
 ហៅថា បានធ្វើមានឲ្យផុតជើង ហៅថា រុំខ្ទប់ភ្នែកមានឲ្យជិតស្នុង ហៅថា
 ដល់នូវការមិនឃើញនៃមារ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ព្រោះកន្លង
 បង់អាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់វិញ្ញា-
 ណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយបរិកម្មថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុត ។ បេ ។
 ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងបង់វិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

នត្ថិ កិញ្ចិតិ អាភិញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហរតិ ។ បេ ។ សព្វសោ អាភិញ្ញាយតនំ
 សមតិក្កម្ម ទេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហរតិ ។ បេ ។ សព្វសោ ទេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ
 សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិពោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ
 បញ្ញាយបស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខិណា ហោត្តិ ។
 អយំ រុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អន្តមកាសិ មារំ អបទំ
 ពន្ធិត្វា មារចក្កំ អទស្សនំ ភតោ ចាបិមតោ តិណ្ណោ
 លោកេ វិសត្តិកន្តិ ។

[៤០] យស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ អារញ្ញកស្ស
 ឆាតស្ស កោចរប្បសុតស្ស ហត្ថិបិ ហត្ថិទិយោបិ
 ហត្ថិកុឡភាបិ(១) ហត្ថិច្ឆាចាបិ បុរតោ បុរតោ
 កន្ធា តិណាក្កានិ ធិន្ធិន្តិ តេន ភិក្ខុវេ
 អារញ្ញកោ ឆាតោ អន្តិយតិ ហរាយតិ ទិកុច្ចតិ

១ ឱ. ម. ហត្ថិកុឡភាបិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ក៏បានដល់អាកិញ្ញញ្ញាយតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីតិចតួច
មិនមាន ។ បេ ។ ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងបង់អាកិញ្ញញ្ញាយតនដ្ឋាន ដោយ
ប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនដ្ឋាន ។ បេ ។
ភិក្ខុ ព្រោះកន្លងបង់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការ
ទាំងពួង ក៏បានដល់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ អាសវៈរបស់ភិក្ខុនោះ
ក៏អស់រលីងទៅ ព្រោះឃើញដោយប្រាជ្ញា ក្នុងសម័យណា ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យនោះ ភិក្ខុនោះ តថាគតហៅថា បានធ្វើ
មារឲ្យផុតជើង ហៅថា រុំខ្ទប់ភ្នែកមារឲ្យជិតស្នង ហៅថា បានដល់
នូវការមិនឃើញនៃមារ ហៅថា ធ្វើផុតនូវតណ្ហាក្នុងលោកហើយ ។

[៤០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យណា ដំរីឈ្មោលក្តី
ដំរីញីក្តី ដំរីស្មារក្តី កូនដំរីក្តី ទៅកាត់ចុងស្មៅមុនៗ ជាងដំរីដ៏ប្រសើរ
ដែលនៅក្នុងព្រៃ ខ្យល់ខ្យាយរកចំណី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុ
នោះ ដំរីដ៏ប្រសើរនៅក្នុងព្រៃ តែងធុញទ្រាន់ នឿយណាយ ជិនឆ្អន់

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

យស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ អារញ្ញកស្ស ឆាតស្ស
 កោចរប្បសុតសុស ហត្ថិបិ ហត្ថិនិយោបិ ហត្ថិកុឡរាបិ
 ហត្ថិច្ឆាថាបិ ឱកក្កោកក្កំ សាខាកង្កំ ខាទន្តិ តេន
 ភិក្ខុវេ អារញ្ញកោ ឆាតោ អន្តិយតិ ហារាយតិ
 ជិក្ខុច្ឆតិ យស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ អារញ្ញកស្ស
 ឆាតស្ស ឱកាហំ ឱតិណ្ណស្ស ហត្ថិបិ ហត្ថិនិយោបិ
 ហត្ថិកុឡរាបិ ហត្ថិច្ឆាថាបិ បុរតោ បុរតោ កន្ធា
 សោណ្ណាយ ឧទកំ អាសោឡេន្តិ តេន ភិក្ខុវេ
 អារញ្ញកោ ឆាតោ អន្តិយតិ ហារាយតិ ជិក្ខុច្ឆតិ
 យស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ អារញ្ញកស្ស ឆាតស្ស
 ឱកាហំ ឱតិណ្ណស្ស ហត្ថិនិយោ កាយំ ឧបយំ-
 សន្តិយោ^(១) កច្ឆន្តិ តេន ភិក្ខុវេ អារញ្ញកោ ឆាតោ
 អន្តិយតិ ហារាយតិ ជិក្ខុច្ឆតិ ។ តស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ
 អារញ្ញកស្ស ឆាតស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោ ឯតហិ
 អាតិណ្ណោ វិហារមិ ហត្ថិហិ ហត្ថិជីហិ ហត្ថិកុឡ-
 ភេហិ ហត្ថិច្ឆាថេហិ ឆិណ្ឌក្កានិ ថេវ តិណ្ណានិ ខាទាមិ

១ ឱ. ម. ឧបនិយំសន្តិយោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យណា ដំរីឈ្មោលក្តី ដំរីញីក្តី ដំរីស្មារក្តី
 កូនដំរីក្តី ទំពាស៊ីមែកឈើបាក់ ដែលដំរីដំប្រសើរ នៅក្នុងព្រៃ
 ខ្វល់ខ្វាយរកចំណី បានកាច់បំបាក់ខ្ទេចខ្ទីហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ព្រោះហេតុនោះ ដំរីដំប្រសើរ នៅក្នុងព្រៃ តែងធុញទ្រាន់ នឿយ
 ណាយ ជិនឆ្អន់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យណា ដំរីដំប្រសើរ
 នៅក្នុងព្រៃ ចុះកាន់កំពង់ទឹក ដំរីឈ្មោលក្តី ដំរីញីក្តី ដំរីស្មារក្តី
 កូនដំរីក្តី តែងទៅកូរទឹកដោយប្រមោយមុនៗ (ជាងដំរីនោះ) ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ដំរីដំប្រសើរ នៅក្នុងព្រៃ រមែង
 ធុញទ្រាន់ នឿយណាយ ជិនឆ្អន់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យណា
 ដំរីដំប្រសើរ នៅក្នុងព្រៃ ចុះកាន់កំពង់ទឹក ដំរីញីទាំងឡាយ តែងដើរ
 ដដុសកាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ដំរីដំប្រសើរ នៅ
 ក្នុងព្រៃ រមែងធុញទ្រាន់ នឿយណាយ ជិនឆ្អន់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ក្នុងសម័យនោះ ដំរីដំប្រសើរ នៅក្នុងព្រៃ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះ
 ថា ក្នុងកាលឥឡូវនេះ អញនៅច្រឡូកច្រឡំ ដោយដំរីឈ្មោល ដំរីញី
 ដំរីស្មារ កូនដំរី អញតែងទំពាស៊ីស្មៅ ដែលដំរីទាំងនោះកាត់ចុងផង

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឱកក្កោកក្កញ្ច មេ សាខាកង្កំ ខាទិតំ អារិលានិ
 ច ចានីយានិ បិវាមិ ឱតាហាបិ ច មេ ឧត្តិណ្ណាស្ស
 ហត្ថិនិយោ កាយំ ឧបយំសន្តិយោ កច្ឆន្តិ យន្ទ្រាហំ
 ឯកោ កណាស្មា រូបកដ្ឋោ វិហារយ្យន្តិ ។ សោ អប-
 រេន សមយេន ឯកោ កណាស្មា រូបកដ្ឋោ វិហារតិ
 អច្ឆិណ្ណត្ថានិ ចេវ តិណានិ ខាទតិ ន ឱកក្កោកក្កញ្ច
 សាខាកង្កំ ខាទតិ អនារិលានិ ច ចានីយានិ បិវតិ
 ឱតាហាបិ ចស្ស ឧត្តិណ្ណាស្ស ហត្ថិនិយោ កាយំ
 ន ឧបយំសន្តិយោ កច្ឆន្តិ ។ តស្មី ភិក្ខុវេ សមយេ
 អារញ្ញកស្ស ឆាកស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោ បុព្វេ
 អាតិណ្ណោ វិហាសី ហត្ថិហិ ហត្ថិនិហិ ហត្ថិកុដ្ឋ-
 ភេហិ ហត្ថិច្ឆាមេហិ ឆិណ្ណត្ថានិ ចេវ តិណានិ ខាទី
 ឱកក្កោកក្កញ្ច មេ សាខាកង្កំ ខាទិតំ អារិលានិ
 ច ចានីយានិ អចាសី^(១) ឱតាហា^(២) ច មេ ឧត្តិ-
 ណ្ណាស្ស ហត្ថិនិយោ កាយំ ឧបយំសន្តិយោ អកម៌សុ
 សោម្ហិ ឯតរហិ ឯកោ កណាស្មា រូបកដ្ឋោ វិហារមិ

១ ឱ. ម. អបាយី ។ ២ ឱ. ឱតាហាញ្ច ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

អញ្ញទំពាស៊ីមែកឈើបាក់ ដែលដំរីទាំងនោះ កាច់បំបាក់ខ្ទេចខ្ទីហើយ
 ផង អញ្ញធីកទឹកដ៏ល្អក់ផង កាលដែលអញ្ញឡើងអំពីកំពង់ទឹក ដំរីញី
 ទាំងឡាយ តែងដើរដុសកាយផង បើដូច្នោះ គួរតែអញ្ញគេចចេញ
 ចាកហ្វូងទៅនៅតែម្នាក់ឯង ។ ក្នុងសម័យខាងក្រោយមក ដំរីនោះ
 ក៏គេចចេញចាកហ្វូង ទៅនៅតែម្នាក់ឯង ក៏ទំពាស៊ីនូវស្មៅមិនរេចចុងផង
 មិនទំពាស៊ីមែកឈើបាក់ ដែលដំរីទាំងនោះ កាច់បំបាក់ខ្ទេចខ្ទីហើយផង
 ធីកទឹកមិនល្អក់ផង កាលដែលឡើងអំពីកំពង់ទឹក ដំរីញីទាំងឡាយ
 មិនបានដើរដុសកាយផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យនោះ
 ដំរីដ៏ប្រសើរនៅក្នុងព្រៃ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ក្នុងកាលពីដើម
 អញ្ញនៅច្រឡកច្រឡំ ដោយដំរីឈ្មោល ដំរីញី ដំរីស្មៅ កូនដំរី អញ្ញ
 ទំពាស៊ីនូវស្មៅដែលដំរីទាំងនោះ កាត់ចុងហើយផង អញ្ញទំពាស៊ីនូវមែក
 ឈើបាក់ដែលដំរីទាំងនោះ កាច់បំបាក់ខ្ទេចខ្ទីហើយផង អញ្ញធីកទឹក
 ល្អក់ផង កាលដែលអញ្ញឡើងអំពីកំពង់ទឹក ដំរីញីទាំងឡាយ ដើរដុស
 កាយផង ឥឡូវនេះ អញ្ញនោះ ចៀសចេញចាកហ្វូងមកនៅតែម្នាក់ឯង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អច្ឆិទ្ធក្កាជិ ចេវ តិណាជិ ខាទាមិ ឌីកក្កោកក្កញ្ច
 មេ សាខាកដ្ឋំ ន ខាទិតំ^(១) អនាវិលាជិ ច
 ចានីយាជិ បិរាមិ ឌីកាហាបិ ច មេ ឌត្តិណ្ណាស្ស
 ន ហត្ថិនិយោ កាយំ ឧបយំសន្តិយោ កច្ចដ្ឋិតិ ។
 សោ សោណ្ណាយ សាខាកដ្ឋំ កញ្ចិត្វា សាខាកដ្ឋេន
 កាយំ បរិមដ្ឋិត្វា អត្តមនោ កណ្ណំ សំហានតិ ។
 ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ យស្មី សមយេ ភិក្ខុ អាភិណ្ណោ
 វិហារតិ ភិក្ខុហិ ភិក្ខុជីហិ ឧចាសកេហិ ឧចាសិ-
 កាហិ រញ្ញោ រាជមហាមត្តេហិ តិត្តិយេហិ តិត្តិយ-
 ស្សារកេហិ តស្មី សមយេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុស្ស ឯវ
 ហោតិ អហំ ខោ ឯតរហិ អាភិណ្ណោ វិហារមិ
 ភិក្ខុហិ ភិក្ខុជីហិ ឧចាសកេហិ ឧចាសិកាហិ រញ្ញោ
 រាជមហាមត្តេហិ តិត្តិយេហិ តិត្តិយស្សារកេហិ យដ្ឋុ-
 នាហំ ឯកោ កណាស្ថា រូបកដ្ឋោ វិហារយ្យន្តិ ។
 សោ វិវិត្តំ សេនាសនំ កជតិ អរញ្ញំ រុក្ខមូលំ បព្វតំ

១ ឱ. ន ខាទន្តិ ។ ម. ឯវ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

បានទំពាស៊ីនូវស្មៅមិនបានលេចចុងផង អញ្ញាមិនទំពាស៊ីមែកឈើបាក់
 ដែលដំរីទាំងនោះ កាច់បំបាក់ខ្ទេចខ្ទីហើយផង អញ្ញាដឹកទឹកមិនល្អក់ផង
 កាលដែលអញ្ញាឡើងអំពីកំពង់ទឹក ដំរីញីទាំងឡាយ មិនដើរដុសកាយ
 អញ្ញាផង ។ ដំរីនោះ ក៏កាច់បំបាក់មែកឈើដោយប្រមោយ ហើយ
 យកមែកឈើបាក់នោះមកបបោសកាយ មានចិត្តត្រេកអរ កម្ចាត់បង់
 សេចក្តីស្ងៀមរមាស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រឿងនេះមានឧបមេយ្យ
 ដូចជា ភិក្ខុដែលនៅច្រឡូកច្រឡំ ដោយពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក
 ឧបាសិកា ព្រះរាជា រាជមហាមាត្យ តិរិយ និងសាវ័កនៃតិរិយ
 ក្នុងសម័យណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម័យនោះ ភិក្ខុរមែងមាន
 សេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ អញនៅច្រឡូកច្រឡំដោយពួកភិក្ខុ
 ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកា ព្រះរាជា រាជមហាមាត្យ តិរិយនិងសាវ័ក
 នៃតិរិយ បើដូច្នោះ គួរតែអញគេចចេញចាកពួកទៅនៅតែម្នាក់ឯង ។
 ភិក្ខុនោះ រមែងគប់រកនូវសេនាសនៈស្ងាត់ គឺព្រៃ គល់ឈើ ភ្នំ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

កណ្ណារំ តិរិកុហំ សុសានំ វនបត្តំ អញ្ចោកាសំ
 បលាលបុញ្ញំ សោ អញ្ញកតោ វា រុក្ខមូលកតោ
 វា សុញ្ញាការកតោ វា និសីទតិ បល្ល័ង្កំ អាកុដិស្វា
 ឧដុំ កាយំ បណិធាយ បរិមុខំ សតី ឧបដ្ឋបេត្វា
 សោ អភិជ្ឈំ លោកេ បហាយ វិតតាភិជ្ឈេន ចេត-
 សា វិហរតិ អភិជ្ឈាយ ចិត្តំ បរិសោធចតិ ។ ព្យាចាទ-
 ប្បនោសំ បហាយ អព្យាបន្នចិត្តំ វិហរតិ សព្វប្បា-
 ណាក្ខតហិតានុកម្មី ព្យាចាទប្បនោសា ចិត្តំ បរិសោ-
 ធចតិ ។ ដីនមិទ្ធិំ បហាយ វិតតដីនមិទ្ធា វិហរតិ
 អាលោកសញ្ញំ សតោ សម្បជានោ ដីនមិទ្ធា ចិត្តំ
 បរិសោធចតិ ។ ឧទ្ធចកុក្កុច្ចំ បហាយ អនុទ្ធតោ
 វិហរតិ អជ្ឈត្តំ រូបសន្តចិត្តោ ឧទ្ធចកុក្កុច្ចា ចិត្តំ
 បរិសោធចតិ ។ វិចិតិច្ចំ បហាយ តិណ្ណវិចិតិច្ចោ
 វិហរតិ អកចំកថី កុសលេសុ វិចិតិច្ចាយ ចិត្តំ
 បរិសោធចតិ ។ សោ ឥមេ បញ្ច ដីវរណោ បហាយ
 ចេតសោ ឧបក្កិលេសេ បញ្ញាយ ទុព្វលីករណោ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ញកក្នុំ គុហាក្នុំ ព្រៃសួសាន ព្រៃស្រោង ទីវាល គំនរចំបើង
 ភិក្ខុនោះ ទៅនៅក្នុងព្រៃក្តី នៅក្នុងម្លប់ឈើក្តី នៅក្នុងផ្ទះស្ងាត់ក្តី តែង
 អង្គុយពែនក្នែន តម្រង់កាយឲ្យត្រង់ហើយ តាំងស្មារតីឲ្យឆ្ពោះមុខទៅ
 កាន់កម្មដ្ឋាន ភិក្ខុនោះ លះបង់អភិជ្ឈាក្នុងលោក ក៏មានចិត្តប្រាស
 ចាកអភិជ្ឈា ធ្វើចិត្តឲ្យបរិសុទ្ធចាកអភិជ្ឈា ។ លះបង់នូវការប្រទូស្តគឺ
 ព្យាបាទ ជាអ្នកមិនមានចិត្តព្យាបាទ ជាអ្នកអនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍
 ដល់សត្វទាំងពួង ធ្វើចិត្តឲ្យស្អាតចាកការប្រទូស្តគឺព្យាបាទ ។ លះបង់
 បីនមិទ្ធិ ជាអ្នកប្រាសចាកបីនមិទ្ធិ មានសេចក្តីសម្គាល់នូវពន្លឺ មាន
 ស្មារតី ជាអ្នកដឹងខ្លួន ធ្វើចិត្តឲ្យស្អាតចាកបីនមិទ្ធិ ។ លះបង់ឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈ
 ជាអ្នកមានចិត្តមិនរវើរវាយ មានចិត្តស្ងប់រម្ងាប់ខាងក្នុងសន្តាន ធ្វើចិត្ត
 ឲ្យស្អាតចាកឧទ្ធចក្កក្កច្ចៈ ។ លះបង់វិចិកិច្ឆា ជាអ្នកឆ្លងផុតវិចិកិច្ឆា មិន
 មានសេចក្តីជឿងឆ្ងល់ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ហើយធ្វើចិត្តឲ្យស្អាត
 ចាកវិចិកិច្ឆា ។ ភិក្ខុនោះ លុះលះបង់នូវនីវរណៈទាំង ៥ ប្រការដែល
 ជាឧបក្កិលេសនៃចិត្ត ជាធម៌ធ្វើប្រាជ្ញា ឲ្យមានកម្លាំងថយនេះហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

វិច្ឆេវ កាមេហិ វិច្ឆេ អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ
 សវិតារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ សោ អត្តមនោ កណ្តុំ សំហានតិ ។ វិតក្ក-
 វិចារានំ រូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈានំ តតិយជ្ឈានំ
 ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ សោ អត្តមនោ
 កណ្តុំ សំហានតិ ។ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ
 សមតិក្កមា បដិយសញ្ញានំ អត្តជ្ជមា ធានត្ថសញ្ញានំ
 អមនសិការា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសា-
 នញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ សោ អត្តមនោ
 កណ្តុំ សំហានតិ ។ សព្វសោ អាកាសានញ្ញាយតនំ
 សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណានិ វិញ្ញាណាញ្ញាយតនំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ បេ ។ សព្វសោ វិញ្ញាណាញ្ញា-
 យតនំ សមតិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចិតិ អាកិញ្ញាញ្ញា-
 យតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ សព្វសោ អាកិញ្ញាញ្ញា-
 យតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញាណាសញ្ញាយតនំ ឧប-
 សម្បជ្ជ វិហារតិ សព្វសោ នេវសញ្ញាណាសញ្ញាយតនំ
 សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

ក៏ស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 ហើយបានដល់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈ មានបីតិ និងសុខៈ
 ដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ភិក្ខុនោះ រមែងមានចិត្តត្រេកអរ កម្ចាត់
 បង់នូវសេចក្តីស្លៀបរមាស់ ។ ព្រោះរម្ងាប់បង់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។
 ក៏បានដល់ទុតិយជ្ឈាន តតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន ភិក្ខុនោះ រមែងមាន
 ចិត្តត្រេកអរ កម្ចាត់បង់នូវសេចក្តីស្លៀបរមាស់ចេញ ។ ព្រោះកន្លងបង់
 នូវរូបសញ្ញា ព្រោះរលត់បដិយសញ្ញា ព្រោះមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្ត-
 សញ្ញាដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់អាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈានដោយ
 ធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុត ភិក្ខុនោះ រមែងមានចិត្តត្រេក-
 អរ កម្ចាត់បង់នូវសេចក្តីស្លៀបរមាស់ ។ ព្រោះកន្លងបង់នូវអាកាសា-
 នញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់វិញ្ញាណញ្ញាយតន-
 ជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុត ។ បេ ។ ព្រោះ
 កន្លងបង់នូវវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់
 អាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីតិចតួចមិនមាន
 ព្រោះកន្លងបង់នូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បាន
 ដល់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ព្រោះកន្លងបង់នូវនេវសញ្ញានា-
 សញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏បានដល់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

បញ្ញាយបស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខិណា ហោន្តិ

សោ អត្តមនោ កណ្តំ សំហានតីតិ ។

[៤១] ឯកំ សមយំ ភកវា មល្លកេសុ

វិហរតិ ឧរុវេលកប្បំ នាម មល្លានំ និគមោ ។

អថខោ ភកវា បុព្វណ្ណាសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរ-

មាទាយ ឧរុវេលកប្បំ បិណ្ណាយ ចារិសិ ។ ឧរុវេ-

លកប្បេ បិណ្ណាយ ចរិត្វា បច្ឆាកត្តំ បិណ្ណាចាតប្ប-

ទិក្កន្តោ អាយស្មន្តំ អានន្តំ អាមន្តេសិ ឥដេវ

តាវ ត្វំ អានន្ត ហោហិ យាវហំ មហាវនំ

អន្លោតាហាមិ ទិវាវិហារាយាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ

អាយស្មា អានន្តោ ភកវតោ បច្ឆស្សោសិ ។ អថខោ

ភកវា មហាវនំ អន្លោតាហេត្វា អញ្ញតវស្មី រុក្ខមូលេ

ទិវាវិហារំ និសីទិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

អាសវៈទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុនោះ ក៏អស់រលីងទៅ ព្រោះយល់ឃើញ
ដោយប្រាជ្ញា ភិក្ខុនោះ រមែងមានចិត្តត្រេកអរ កម្ចាត់បង់នូវសេចក្តី
ស្ងៀមរមាស់បាន ។

[២១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងឧរុវេ-
លកប្បនិគមរបស់ពួកមល្លជន ក្នុងដែលមល្លៈ ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ណសម័យ ហើយស្តេច
ចូលទៅកាន់ឧរុវេលកប្បនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ លុះស្តេចទៅបិណ្ឌ-
បាតក្នុងឧរុវេលកប្បនិគម ហើយត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងកាលខាង
ក្រោយភត្តវិញ បានត្រាស់នឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្ចាស់អានន្ទ
អ្នកចូរនៅ ក្នុងទីនេះសិន ទម្រាំតែថាគតចូលទៅកាន់មហាវ័ន (ព្រៃធំ)
ដើម្បីសម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានទទួលស្តាប់
ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ ទ្រង់ស្តេចចូលទៅកាន់មហាវ័ន ហើយគង់សម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃ
ក្នុងម្លប់ឈើមួយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវេទិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អថខោ តបុស្សោ កហាបតិ យេនាយស្នា អានន្នោ
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អានន្តំ អភិវា-
ទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីន្នោ ខោ
តបុស្សោ កហាបតិ អាយស្មន្តំ អានន្តំ ឯតទវោច
មយំ កន្តេ អានន្ត ភិហី កាមភោភិណោ កាមារាមា
កាមរតា កាមសមុទិតា តេសំ នោ កន្តេ អម្ពាភំ
ភិហីនំ កាមភោភីនំ កាមារាមានំ កាមរតានំ
កាមសមុទិតានំ បចាតោ វិយ ខាយតិ យទិទំ
នេក្ខម្ភំ សុតមេតំ កន្តេ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ
ទហារានំ ទហារានំ ភិក្ខុនំ នេក្ខម្ភេ ចិត្តំ បក្ខន្ធាតិ
បសីទតិ សន្តិជ្ជតិ វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ
បស្សតោ តយិទំ កន្តេ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ ភិក្ខុនំ
ពហុនា ជនេន វិសកាតោ យទិទំ នេក្ខម្ភន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

លំដាប់នោះ តបុស្សគហបតី បានចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មាន
 អាយុ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយ
 ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះតបុស្សគហបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ
 បានទូលសួរព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន
 យើងជាគ្រហស្ថ ជាអ្នកបរិភោគកាម មានកាមជាគ្រឿងត្រេកអរ
 ត្រេកអរក្នុងកាម រីករាយក្នុងកាម បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេក្ខម្មៈ
 គឺបព្វជ្ជា យើងជាគ្រហស្ថ ជាអ្នកបរិភោគកាម មានកាមជាគ្រឿង
 ត្រេកអរ ត្រេកអរក្នុងកាម រីករាយក្នុងកាម យល់ឃើញប្រាកដថា
 ដូចជាជ្រោះធំ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំបានឮថា ពួកភិក្ខុ
 កម្លោះៗ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដែលយល់ឃើញថានេក្ខម្មៈគឺបព្វជ្ជានុំះជាធម្ម-
 ជាតស្ងប់ដូច្នោះ ចិត្តក៏ស្ងុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ក្នុងនេក្ខម្មៈ
 គឺបព្វជ្ជា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន នេក្ខម្មៈគឺបព្វជ្ជា ដែលជារបស់ពួកភិក្ខុ
 ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ជាទំនាស់នឹងជន (ជាគ្រហស្ថ) ច្រើនគ្នា ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អត្ថិ ខោ ឯតំ កហាបតិ កថាចាកតំ ភកវន្តំ
ទស្សនាយ អាយាម កហាបតិ យេន ភកវា
តេនុបសង្កមិស្សាម ឧបសង្កមិត្វា ភកវតោ ឯតមត្តំ
អាហោចេស្សាម យថា នោ ភកវា ព្យាក-
វិស្សតិ តថា កវិស្សាមាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ
តបុស្សោ កហាបតិ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស បច្ច-
ស្សាសិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ តបុស្សេន
កហាបតិណ សទ្ធិ យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ
ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
ឯកមន្តំ និសីន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភកវន្តំ
ឯតទរោច អយំ ភន្តេ តបុស្សោ កហាបតិ ឯវមាហា
មយំ ភន្តេ អានន្ទ តិហី កាមកោតិនោ កាមារាមា
កាមរតា កាមសមុទិតា តេសំ នោ ភន្តេ អម្ពាភំ
តិហីនំ កាមកោតិនំ កាមារាមានំ កាមរតានំ កាម-
សមុទិតានំ បថាតោ វិយ ខាយតិ យទិនំ នេក្ខម្ហំ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុតបថា ម្ចាស់គហបតី នេះពាក្យជាប្រធាន
 ដែលនាំឲ្យជួបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ម្ចាស់គហបតី យើងមកទៅ យើង
 នឹងចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ នឹងក្រាប
 ទូលរៀងរ៉ុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករ
 ដល់យើងយ៉ាងណា យើងនឹងធ្វើតាមយ៉ាងនោះ ។ ឯតបុស្សគហបតី
 ទទួលស្តាប់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ព្រះករុណាលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ។
 លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ជាមួយនឹងតបុស្សគហបតី លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយគង់នៅ ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទ
 ដ៏មានអាយុ គង់នៅ ក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបទូលព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន តបុស្សគហបតីនេះ បាន
 និយាយនឹងខ្ញុំព្រះអង្គយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន យើងជា
 គ្រហស្ថ ជាអ្នកបរិភោគកាម មានកាមជាគ្រឿងត្រេកអរ ត្រេកអរក្នុង
 កាម រីករាយក្នុងកាម បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេក្ខម្មៈគឺបព្វជ្ជា
 យើងជាគ្រហស្ថ ជាអ្នកបរិភោគកាម មានកាមជាគ្រឿងត្រេកអរ
 ត្រេកអរក្នុងកាម រីករាយក្នុងកាម យល់ឃើញប្រាកដថា ដូចជាជ្រោះធំ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សុតមេតំ កន្តេ ឥមស្មី ធម្មវិណយេ ទហារាជំ ទហារាជំ
 ភិក្ខុនំ នេក្ខម្មេ ចិត្តំ បក្ខន្ធាតិ បសីទតិ សន្តិដ្ឋតិ
 វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ តយិទំ កន្តេ
 ឥមស្មី ធម្មវិណយេ ភិក្ខុនំ ពហុនា ជនេន វិសភាកោ
 យទិទំ នេក្ខម្មន្តិ ។

ឯវមេតំ អានន្ទ ឯវមេតំ អានន្ទ មយ្ហម្បិ
 ខោ អានន្ទ បុព្វេ សម្មោទា អនភិសម្ពុទ្ធស្ស
 ពោធិសត្តស្សេវ សតោ ឯតទហោសិ សាធុ នេក្ខម្មំ
 សាធុ បរិវេកោតិ ។ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ នេក្ខម្មេ
 ចិត្តំ ន បក្ខន្ធាតិ នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន
 វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ
 ឯតទហោសិ កោ នុ ខោ ហោតុ កោ បច្ចយោ
 យេន មេ នេក្ខម្មេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធាតិ នប្បសីទតិ
 ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំបានឮថា ពួកភិក្ខុកំលោះៗ ក្នុង
 ធម្មវិន័យនេះ ដែលយល់ឃើញថា នេក្ខម្មៈគឺបព្វជ្ជានុ៎ះ ជាធម្មជាតិស្ងប់
 ដូច្នោះ ចិត្តក៏ស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ក្នុងនេក្ខម្មៈគឺបព្វជ្ជា បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេក្ខម្មៈគឺបព្វជ្ជា ដែលជារបស់ពួកភិក្ខុក្នុងធម្មវិន័យ
 នេះ ជាទំនាស់នឹងជន (ជាគ្រហស្ថ) ច្រើនគ្នាណាស់ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់អានន្ទ ដំណើរនោះយ៉ាង
 នេះឯង ម្ចាស់អានន្ទ ដំណើរនោះយ៉ាងនេះឯង ម្ចាស់អានន្ទ សូម្បីតថា-
 គតកាលនៅជាពោធិសត្វ មិនទាន់ត្រាស់ដឹង ក្នុងកាលមុន អំពីកាលជាទី
 ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ គង់មានសេចក្តីយល់ឃើញថា នេក្ខម្មៈជាគុណ-
 ជាតប្រពៃ សេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ជាគុណជាតប្រពៃ ដូច្នោះដែរ ។ ម្ចាស់
 អានន្ទ តែកាលតថាគត យល់ឃើញថានេក្ខម្មៈនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ
 ហើយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ក្នុងនេក្ខម្មៈ
 ឡើយ ម្ចាស់អានន្ទ ទើបតថាគតមានសេចក្តីជឿនឆ្ងល់ថា ចុះហេតុអ្វី
 បច្ច័យអ្វី បានជាកាលអញយល់ឃើញថានេក្ខម្មៈនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ
 ហើយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ក្នុងនេក្ខម្មៈ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ ឯតទហោសិ កាមេសុ ខោ
 មេ អាទីនវោ អទិដ្ឋោ សោ ច មេ អពហុលីកតោ
 នេក្ខម្មេ ច អាទិសំសោ អនទិកតោ សោ ច មេ
 អនាសេវិតោ តស្សា មេ នេក្ខម្មេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធព្វតិ
 នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ
 បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ ឯតទហោសិ សច
 ខោ អហំ កាមេសុ អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុលី-
 កវេយ្យំ នេក្ខម្មេ អាទិសំសំ អទិកម្ម តមាសេវេយ្យំ
 ហានំ ខោ បនេតំ វិជ្ជតិ យំ មេ នេក្ខម្មេ ចិត្តំ
 បក្ខន្ធូយ្យ បសីទេយ្យ សន្តិដ្ឋេយ្យ វិមុច្ចេយ្យ ឯតំ
 សន្តន្តិ បស្សតោ សោ ខោ អហំ អាណន្ទ អបវេន
 សមយេន កាមេសុ អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុល-
 មកាសី នេក្ខម្មេ អាទិសំសំ អទិកម្ម តមាសេវី
 តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ នេក្ខម្ម ចិត្តំ បក្ខន្ធព្វតិ
 បសីទតិ សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ តថាគតមានសេចក្តីយល់ឃើញដូច្នោះថា ឱទោសក្នុងកាម
 ទាំងឡាយ អញមិនទាន់ឃើញទេ ទាំងទោសនោះ អញមិនទាន់ធ្វើឲ្យ
 ច្រើន អានិសង្សក្នុងនេក្ខម្មៈ អញមិនទាន់បានទេ ទាំងអានិសង្សនោះ
 អញមិនទាន់សេពគប់ទេតើ បានជាកាលអញយល់ឃើញថា នេក្ខម្មៈនុ៎ះ
 ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏នៅតែមិនស្ងុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំង
 នៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុងនេក្ខម្មៈ ម្នាលអានន្ទ ទើបតថាគត មាន
 សេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើអញឃើញទោស ក្នុងកាមទាំងឡាយហើយ
 គប្បីធ្វើនូវការឃើញទោសនោះឲ្យច្រើន បើបានអានិសង្ស ក្នុងនេក្ខម្មៈ
 ហើយ គប្បីសេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ហេតុនុ៎ះតែងមានជាប្រាកដ
 ត្រង់ពាក្យថា កាលអញយល់ឃើញថា នេក្ខម្មៈនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ
 ហើយ ចិត្តគប្បីស្ងុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ ក្នុងនេក្ខម្មៈ
 បាន ម្នាលអានន្ទ លុះសម័យខាងក្រោយមក តថាគតនោះ ឃើញ
 ទោស ក្នុងកាមទាំងឡាយហើយ ក៏ធ្វើនូវការឃើញទោសនោះឲ្យច្រើន
 បានអានិសង្ស ក្នុងនេក្ខម្មៈហើយ ក៏សេពគប់អានិសង្សនោះ ម្នាល
 អានន្ទ កាលតថាគតយល់ឃើញថា នេក្ខម្មៈនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ
 ចិត្តក៏ត្រឡប់ ជាស្ងុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ ក្នុងនេក្ខម្មៈឡើង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សោ ខោ អហំ អានន្ទ វិច្ឆេវ កាមេហិ វិច្ច
អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ
បីតិសុខំ បបមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារមិ ។ តស្ស
មយ្ហំ អានន្ទ ឥមិនា វិហារេន វិហារតោ កាមសហ-
កតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស មេ
ហោតិ អាពាធោ សេយ្យថាបិ អានន្ទ សុខិធោ ទុក្ខំ
ឧប្បជ្ជេយ្យ យារទេវ អាពាធាយ ឯវមស្ស មេ
កាមសហកតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ
ស្វាស្ស មេ ហោតិ អាពាធោ ។

តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ យន្ទុធាហំ វិត-
ក្កវិចារានំ រូបសមា ។ មេ ។ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
វិហារេយ្យន្តិ ។ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ អវិតក្កេ ចិត្តំ ន
បក្ខន្ធតិ នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ
សន្តន្តិ បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ តថាគតនោះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាក
អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ហើយចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈ
និងវិចារៈ មានបីតិ និងសុខៈ កើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។ ម្នាលអានន្ទ
កាលតថាគត ប្រព្រឹត្តនៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញា (ការសម្គាល់)
និងមនសិការៈ (ការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត) ប្រកបដោយកាម ក៏ជ្រួលច្រាល
ឡើង ការជ្រួលច្រាលនៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធ
របស់តថាគត ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើង ដល់បុគ្គល
ដែលធ្លាប់មានសេចក្តីសុខ សេចក្តីទុក្ខនោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
អាពាធ ជាកំណត់ មានឧបមាដូចម្តេចមិញ មានឧបមេយ្យដូចសញ្ញា
និងមនសិការៈ របស់តថាគតប្រកបដោយកាម ដែលជ្រួលច្រាលឡើង
ការជ្រួលច្រាលនៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធរបស់តថាគត
ដូច្នោះឯង ។

ម្នាលអានន្ទ តថាគត មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើដូច្នោះ គួរតែ
អញ្ជារម្ងាប់បង់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ លេ ។ ហើយចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ។
ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគតយល់ឃើញថា អវិតក្កជ្ឈាននុ៎ះ ជារបស់
ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏មិនស្មុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់
ក្នុងអវិតក្កជ្ឈានឡើយ ម្នាលអានន្ទ ទើបតថាគតមានសេចក្តីជឿជឿថា

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

កោ នុ ខោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន មេ
អវិតក្កេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធាតិ នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ
ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ
អានន្ទ ឯតទហោសិ វិតក្កេ ខោ មេ អាទីនវោ
អទិដ្ឋោ សោ ច មេ អពហុលីកតោ អវិតក្កេ ច
អានិសំសោ អនទិតតោ សោ ច មេ អនាសេវិតោ
តស្មា មេ អវិតក្កេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធាតិ នប្បសីទតិ ន
សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ តស្ស
មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ សចេ ខោ អហំ វិតក្កេសុ
អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុលីកវេយ្យំ អវិតក្កេ អានិសំសំ
អទិតម្ហ តមាសេវេយ្យំ ហានំ ខោ បនេតំ វិដ្ឋតិ យំ មេ
អវិតក្កេ ចិត្តំ បក្ខន្ធាយ្យ បសីទេយ្យ សន្តិដ្ឋេយ្យ
វិមុច្ចេយ្យ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ សោ ខោ អហំ អានន្ទ
អបវេន សមយេន វិតក្កេសុ អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុ-
លមកាសី អវិតក្កេ អានិសំសំ អទិតម្ហ តមាសេវី

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ចុះហេតុអ្វី បច្ច័យអ្វី បានជាកាលអញយល់ឃើញថា អវិតក្កជ្ឈាន
 នុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំង
 នៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុងអវិតក្កជ្ឈាន ម្នាលអានន្ទ តថាគត មានសេចក្តី
 យល់ឃើញដូច្នោះថា ឱ ទោសក្នុងវិតក្កជ្ឈានទាំងឡាយ អញមិនទាន់
 ឃើញ ទាំងទោសនោះអញមិនទាន់ធ្វើឲ្យច្រើន អានិសង្សក្នុងអវិតក្កជ្ឈាន
 អញមិនទាន់បានទេ ទាំងអានិសង្សនោះ អញមិនទាន់សេពគប់ទេតើ
 បានជាកាលអញយល់ឃើញថា អវិតក្កជ្ឈាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ
 ហើយ ចិត្តក៏នៅតែមិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុង
 អវិតក្កជ្ឈាន ម្នាលអានន្ទ ទើបតថាគតមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើអញ
 ឃើញទោស ក្នុងវិតក្កជ្ឈានទាំងឡាយហើយ គប្បីធ្វើនូវការឃើញ
 ទោសនោះឲ្យច្រើន បើបាននូវអានិសង្ស ក្នុងអវិតក្កជ្ឈានហើយ គប្បី
 សេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ហេតុនេះ តែងមានជាប្រាកដ ត្រង់
 ពាក្យថា កាលអញយល់ឃើញថា អវិតក្កជ្ឈាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ
 ហើយ ចិត្តគប្បីស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ក្នុងអវិតក្កជ្ឈានបាន
 ម្នាលអានន្ទ លុះសម័យខាងក្រោយមក តថាគតនោះឃើញនូវទោស
 ក្នុងវិតក្កជ្ឈានទាំងឡាយហើយ ក៏ធ្វើនូវការឃើញទោសនោះ ឲ្យច្រើន
 បាននូវអានិសង្ស ក្នុងអវិតក្កជ្ឈានហើយ ក៏សេពគប់នូវអានិសង្សនោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ អវិតក្កេ ចិត្តំ បក្ខន្ទតិ បសីទតិ
 សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ សោ ខោ
 អហំ អានន្ទ វិតក្កវិចារាទំ រូបសមា ។ មេ ។
 ទុតិយដ្ឋានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារមិ ។ តស្ស មយ្ហំ
 អានន្ទ ឥមិណ វិហារេន វិហារតោ វិតក្កសហគតា
 សញ្ញាមនសិកាវា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស មេ ហោតិ
 អាពាធោ សេយ្យថាបិ អានន្ទ សុខិធោ ទុក្ខំ
 ឧប្បជ្ជេយ្យ យារទេវ អាពាធាយ ឯវមេវស្ស មេ
 វិតក្កសហគតា សញ្ញាមនសិកាវា សមុទាចរន្តិ
 ស្វាស្ស មេ ហោតិ អាពាធោ ។

តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ យន្ទធាហំ
 បីតិយា ច វិរាតា ឧបេក្ខកោ វិហារេយ្យំ សតោ ច
 សម្បជានោ សុខញ្ច កាយេន បដិសំវេទេយ្យំ យន្តំ
 អរិយា អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា សុខវិ-
 ហារីតិ តតិយដ្ឋានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគតយល់ឃើញថា អវិតក្កជ្ឈាននុ៎ះ ជារបស់
 ស្ងប់ដូច្នោះ ចិត្តក៏ត្រឡប់ជាស្ងុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ក្នុងអវិតក្ក-
 ជ្ឈានឡើង ម្នាលអានន្ទ តថាគត ព្រោះរម្ងាប់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។
 ហើយចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន ។ ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគត ប្រព្រឹត្ត
 នៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានិងមនសិការៈ ប្រកបដោយវិតក្កៈក៏ជ្រួល
 ច្រាលឡើង ការជ្រួលច្រាលនៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធ
 របស់តថាគត ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើងដល់បុគ្គលដែល
 ធ្លាប់មានសេចក្តីសុខ សេចក្តីទុក្ខនោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអាពាធ
 ជាកំណត់ មានឧបមាដូចម្តេចមិញ មានឧបមេយ្យដូចសញ្ញានិងមន-
 សិការៈរបស់តថាគត ប្រកបដោយវិតក្កៈដែលជ្រួលច្រាលឡើង ការ
 ជ្រួលច្រាលនៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធ របស់តថាគត
 ដូច្នោះឯង ។

ម្នាលអានន្ទ តថាគត មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើដូច្នោះ
 អញគួរជាអ្នកព្រងើយកន្តើយ ព្រោះប្រាសចាកបីតិផង ជាអ្នកប្រកប
 ដោយសតិ និងសម្បជញ្ញៈផង សោយសេចក្តីសុខ ដោយនាមកាយផង
 រួចចូលកាន់តតិយជ្ឈាន ដែលព្រះអរិយៈទាំងឡាយសរសើរថា បុគ្គល
 អ្នកដល់តតិយជ្ឈាន ជាអ្នកព្រងើយកន្តើយ មានស្មារតី នៅជាសុខ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ ទិប្បីតិកេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធិ
 នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ
 បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ ឯតទហោសិ កោ
 នុ ខោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន មេ ទិប្បី-
 តិកេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធិ នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ
 ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ
 អាណន្ទ ឯតទហោសិ បីតិយា ខោ មេ អាទីនវោ
 អទិដ្ឋោ សោ ច មេ អពហុលីកតោ ទិប្បីតិកេ
 ច^(១) អាទិសំសោ អនិកតោ សោ ច មេ
 អនាសេវិតោ តស្សា មេ ទិប្បីតិកេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធិ
 នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ
 បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ ឯតទហោសិ សច
 ខោ អហំ បីតិយា អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុលីកវេយ្យំ
 ទិប្បីតិកេ អាទិសំសំ អនិកម្ម តមាសេវេយ្យំ ហានំ
 ខោ បនេតំ វិជ្ជតិ យំ មេ ទិប្បីតិកេ ចិត្តំ បក្ខន្ធូយ្យ
 បសីទេយ្យ សន្តិដ្ឋេយ្យ វិមុច្ចេយ្យ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ

១ ឱ. ចសទ្វោ នត្តិ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

សោ ខោ អហំ អានន្ទ អបរេន សមយេន បីតិយា
 អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុលមកាសី ទិប្បីតិកេ
 អាទិសំសំ អទិតម្ម តមាសេរី តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ
 ទិប្បីតិកេ ចិត្តំ បក្ខន្ធាតិ បសីទតិ សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ
 ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ សោ ខោ អហំ អានន្ទ បីតិយា
 ច វិរាតា ។ មេ ។ តតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារមិ ។
 តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឥមិណ វិហារេន វិហារតោ
 បីតិសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ
 ស្វាស្ស មេ ហោតិ អាពាធោ សេយ្យថាបិ អានន្ទ
 សុខិណោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ យារទេវ អាពាធាយ
 ឯវមេវស្ស មេ បីតិសហគតា សញ្ញាមនសិការា
 សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស មេ ហោតិ អាពាធោ ។ តស្ស
 មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ យន្ទនាហំ សុខស្ស ច
 បហាណ ទុក្ខស្ស ច បហាណ បុព្វេវ សោមនស្សទោ-
 មនស្សានំ អត្តជ្ជំមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិ-
 ចារិសុទ្ធិ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ លុះសម័យខាងក្រោយមក តថាគតនោះឃើញទោសក្នុងបីតិ
 ហើយ ក៏ធ្វើនូវការឃើញទោសនោះឲ្យច្រើន បានអានិសង្ស ក្នុងនិប្បីតិ-
 កដ្ឋានហើយ ក៏សេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគត
 យល់ឃើញថា និប្បីតិកដ្ឋាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ ចិត្តក៏ត្រឡប់ជាស្ងុះទៅ
 ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ ក្នុងនិប្បីតិកដ្ឋានឡើង ម្នាលអានន្ទ តថាគត
 នោះឯង ព្រោះប្រាសចាកបីតិផង ។ លេ ។ ក៏បានចូលកាន់តតិយដ្ឋាន ។
 ម្នាលអានន្ទ តថាគត កាលប្រព្រឹត្តនៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានិង
 មនសិការៈប្រកបដោយបីតិក៏ជ្រួលច្រាល់ឡើង ការជ្រួលច្រាល់នៃសញ្ញា
 និងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធរបស់តថាគត ម្នាលអានន្ទ សេចក្តី
 ទុក្ខ គប្បីកើតឡើងដល់បុគ្គលដែលធ្លាប់មានសេចក្តីសុខ សេចក្តីទុក្ខនោះ
 នឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអាពាធជាកំណត់ មានឧបមាដូចម្តេចមិញ មាន
 ឧបមេយ្យដូចសញ្ញានិងមនសិការៈរបស់តថាគត ប្រកបដោយបីតិ ដែល
 ជ្រួលច្រាល់ឡើង ការជ្រួលច្រាល់នៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជា
 អាពាធរបស់តថាគតដូច្នោះឯង ។ ម្នាលអានន្ទ តថាគតមានសេចក្តីត្រិះរិះ
 ដូច្នោះថា បើដូច្នោះ គួរតែអញ្ជាចូលកាន់ចតុត្ថដ្ឋាន ដែលឥតទុក្ខឥតសុខ
 មានឧបេក្ខាដ៏បរិសុទ្ធដោយសតិ ព្រោះលះបង់សេចក្តីសុខផង លះបង់
 សេចក្តីទុក្ខផង វិនាសសោមនស្សនិងទោមនស្សផង ក្នុងកាលមុន ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ អនុក្ខមសុខេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ទតិ
 នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តិដ្ឋ
 បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ
 កោ នុ ខោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន មេ
 អនុក្ខមសុខេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ទតិ នប្បសីទតិ ន
 សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តិដ្ឋ បស្សតោ តស្ស
 មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ ឧបេក្ខាសុខេ ខោ មេ
 អាទីនវោ អទិដ្ឋោ សោ ច មេ អពហុលីកតោ
 អនុក្ខមសុខេ ច អានិសំសោ អនទិកតោ សោ
 ច មេ អនាសេវិតោ តស្មា មេ អនុក្ខមសុខេ
 ចិត្តំ ន បក្ខន្ទតិ នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ
 ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តិដ្ឋ បស្សតោ តស្ស
 មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ សចេ ខោ អហំ
 ឧបេក្ខាសុខេ អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុលីកវេយ្យំ
 អនុក្ខមសុខេ អានិសំសំ អទិកម្ម តមាសេវេយ្យំ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគត យល់ឃើញថា ចតុត្ថជ្ឈានដែលឥត
 ទុក្ខឥតសុខនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា
 មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុងចតុត្ថជ្ឈាន ដែលឥតទុក្ខឥតសុខឡើយ
 ម្នាលអានន្ទ ទើបតថាគត មានសេចក្តីជឿជឿងឆ្ងល់ដូច្នោះថា ចុះហេតុអ្វី
 បច្ច័យអ្វី បានជាកាលអញ យល់ឃើញថា ចតុត្ថជ្ឈានដែលឥតទុក្ខ
 ឥតសុខនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា
 មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុងចតុត្ថជ្ឈានដែលឥតទុក្ខឥតសុខ ម្នាលអានន្ទ
 តថាគតមានសេចក្តីយល់ឃើញដូច្នោះថា ឱទោសក្នុងសេចក្តីសុខ ក្នុង
 ឧបេក្ខា អញមិនទាន់ឃើញ ទាំងទោសនោះ អញមិនទាន់ធ្វើឲ្យច្រើន
 អានិសង្សក្នុងចតុត្ថជ្ឈានដែលឥតទុក្ខឥតសុខ អញមិនទាន់បានទេ ទាំង
 អានិសង្សនោះ អញមិនទាន់សេពគប់ទេតើ បានជាកាលអញយល់
 ឃើញថា ចតុត្ថជ្ឈានដែលឥតទុក្ខឥតសុខនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ
 ចិត្តក៏នៅតែមិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុង
 ចតុត្ថជ្ឈាន ដែលឥតទុក្ខឥតសុខឡើយ ម្នាលអានន្ទ ទើបតថាគតមាន
 សេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើអញឃើញទោស ក្នុងសេចក្តីសុខក្នុងឧបេក្ខា
 ហើយ គប្បីធ្វើនូវការឃើញទោសនោះឲ្យច្រើន បាននូវអានិសង្សក្នុង
 ចតុត្ថជ្ឈាន ដែលឥតទុក្ខឥតសុខហើយ គប្បីសេពគប់នូវអានិសង្សនោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវេទិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ហានំ ខោ បនេតំ វិជ្ជតិ យំ មេ អនុក្ខមសុខេ
 ចិត្តំ បក្ខន្ធយ្យ បសីទេយ្យ សន្តិជ្ជេយ្យ វិមុច្ចេយ្យ
 ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ សោ ខោ អហំ អានន្ទ
 អបរេន សមយេន ឧបេក្ខាសុខេ អាទីនវំ ទិស្វា តំ
 ពហុលមកាសី អនុក្ខមសុខេ អាទិសំសំ អទិកម្ម
 តមាសេរី តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ អនុក្ខមសុខេ ចិត្តំ
 បក្ខន្ធាតិ បសីទតិ សន្តិជ្ជតិ វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ
 បស្សតោ សោ ខោ អហំ អានន្ទ អបរេន សម-
 យេន សុខស្ស ច បហាណា ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈានំ
 ឧបសម្មជ្ជ វិហារមិ ។ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឥមិណា
 វិហារេន វិហារតោ ឧបេក្ខាសហកតា សញ្ញាមនសិ-
 កាវា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស មេ ហោតិ អាពាធោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ហេតុនេះតែងមានជាប្រាកដ ត្រង់ពាក្យថា កាលអញយល់ឃើញថា
 ចិត្តត្ថជ្ឈាន ដែលឥតទុក្ខឥតសុខនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ ចិត្តគប្បី
 ស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ក្នុងចិត្តត្ថជ្ឈាន ដែលឥតទុក្ខ
 ឥតសុខបាន ម្នាលអានន្ទ លុះសម័យខាងក្រោយ តថាគតនោះ
 ឯង ឃើញទោស ក្នុងសេចក្តីសុខ ក្នុងឧបេក្ខាហើយ ក៏ធ្វើនូវការ
 ឃើញទោសនោះឲ្យច្រើន បានអានិសង្ស ក្នុងចិត្តត្ថជ្ឈានដែលឥតទុក្ខ
 ឥតសុខហើយ ក៏សេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ម្នាលអានន្ទ កាលតថា-
 គតយល់ឃើញថា ចិត្តត្ថជ្ឈាន ដែលឥតទុក្ខឥតសុខនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់
 ដូច្នោះ ចិត្តក៏ត្រឡប់ជាស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ ក្នុងចិត្តត្ថជ្ឈាន
 ដែលឥតទុក្ខឥតសុខឡើយ ម្នាលអានន្ទ លុះសម័យខាងក្រោយមក
 តថាគតនោះឯង ព្រោះលះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។ ក៏ចូលកាន់
 ចិត្តត្ថជ្ឈាន ។ ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគតប្រព្រឹត្តនៅដោយវិហារ-
 ធម៌នេះ សញ្ញានិងមនសិការៈ ប្រកបដោយឧបេក្ខា ក៏ជ្រួលច្រាល់
 ឡើង ការជ្រួលច្រាល់នៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សេយ្យថាបិ អាណន្ទ សុខិណោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ
 យារទេវ អាពាធាយ វាមេវស្ស មេ ឧបេក្ខាសហគតា
 សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស មេ ហោតិ
 អាពាធា ។

តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ ឯតទហោសិ យន្ទ្ធាហំ
 សព្វសោ រូបសញ្ញាជំ សមតិក្កមា បដិយសញ្ញាជំ
 អត្តដ្ឋមា នាណត្តសញ្ញាជំ អមនសិការា អនន្តោ
 អាណាសោតិ អាណាសានញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ

វិហារេយ្យន្តិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ អាណាសា-
 នញ្ចាយតនេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធាតិ នប្បសីទតិ ន
 សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ

តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ ឯតទហោសិ កោ នុ
 ខោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន មេ អាណា-
 សានញ្ចាយតនេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធាតិ នប្បសីទតិ ន

សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

របស់តថាគត ម្ចាស់អានន្ទ សេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើង ដល់បុគ្គល
ដែលធ្លាប់មានសេចក្តីសុខ សេចក្តីទុក្ខនោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
អាពាធជាកំណត់ មានឧបមាដូចម្តេចមិញ មានឧបមេយ្យដូចសញ្ញានិង
មនសិការៈរបស់តថាគត ប្រកបដោយឧបេក្ខា ដែលជ្រួលច្រាលឡើង
ការជ្រួលច្រាលនៃសញ្ញា និងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធ របស់
តថាគត ដូច្នោះឯង ។

ម្ចាស់អានន្ទ តថាគត មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើដូច្នោះ
គួរតែអញចូលកាន់អាកាសានញាយតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា
អាកាសមិនមានទីបំផុតដូច្នោះ ព្រោះកន្លងបង្អស់រូបសញ្ញា ព្រោះ
រលត់បដិយសញ្ញា ព្រោះមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញា ដោយ
ប្រការទាំងពួង ។ ម្ចាស់អានន្ទ កាលតថាគត យល់ឃើញថា
អាកាសានញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ
មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុងអាកាសានញាយតនដ្ឋាន
ឡើយ ម្ចាស់អានន្ទ ទើបតថាគត មានសេចក្តីជឿនឹងចូលដូច្នោះថា
ហេតុអ្វី បច្ច័យអ្វី កាលអញ យល់ឃើញថា អាកាសានញា-
យតនដ្ឋាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ
មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុងអាកាសានញាយតនដ្ឋាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ រូបេសុ ខោ មេ
 អាទីនវោ អទិដ្ឋោ សោ ច មេ អពហុលីកតោ
 អាកាសានញាយតនេ ច អានិសំសោ អនិកតតោ
 សោ ច មេ អនាសេវិតោ តស្សា មេ អាកាសា-
 នញាយតនេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធាតិ នប្បសីទតិ ន
 សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ តស្ស
 មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ សចេ ខោ អហំ
 រូបេសុ អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុលីកវេយ្យំ អាកា-
 សានញាយតនេ អានិសំសំ អនិកម្ម តមាសេវេយ្យំ
 ហានំ ខោ បនេតំ វិជ្ជតិ យំ មេ អាកាសានញា-
 យតនេ ចិត្តំ បក្ខន្ធឱយ្យ បសីទេយ្យ សន្តិដ្ឋេយ្យ
 វិមុច្ចេយ្យ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ សោ ខោ អហំ
 អានន្ទ អបវេន សមយេន រូបេសុ អាទីនវំ ទិស្វា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេទិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ តថាគត មានសេចក្តីយល់ឃើញដូច្នោះថា ឱទោសក្នុង
 រូបទាំងឡាយ អញមិនទាន់ឃើញ ទាំងទោសនោះ អញមិនទាន់ធ្វើឲ្យ
 ច្រើន អានិសង្ស ក្នុងអាកាសានញាយតនដ្ឋាន អញមិនទាន់បានទេ
 ទាំងអានិសង្សនោះ អញមិនទាន់សេពគប់ទេតើ បានជាកាលអញយល់
 ឃើញថា អាកាសានញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្ត
 ក៏នៅតែមិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុង
 អាកាសានញាយតនដ្ឋាន ម្នាលអានន្ទ ទើបតថាគតមានសេចក្តីត្រិះរិះ
 ដូច្នោះថា បើអញឃើញទោស ក្នុងរូបទាំងឡាយហើយ គប្បីធ្វើនូវការ
 ឃើញទោសនោះឲ្យច្រើន បានអានិសង្ស ក្នុងអាកាសានញាយតន-
 ដ្ឋានហើយ គប្បីសេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ហេតុនេះ តែងមានជា
 ប្រាកដ ត្រង់ពាក្យថា កាលអញយល់ឃើញថា អាកាសានញាយតន-
 ដ្ឋាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តគប្បីស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះ
 ស៊ប់ ក្នុងអាកាសានញាយតនដ្ឋានបាន ម្នាលអានន្ទ លុះសម័យខាង
 ក្រោយមក តថាគតនោះឯង ឃើញទោស ក្នុងរូបទាំងឡាយហើយ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តំ ពហុលមកាសី អាគាសានញាយតនេ អាទិសំសំ
អធិកម្ម តមាសេរី តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ អាគាសា-
នញាយតនេ ចិត្តំ បក្ខន្ធាតិ បសីទតិ សន្តិដ្ឋតិ
វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ សោ ខោ
អហំ អាណន្ទ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា
បដិបសញ្ញានំ អត្តដ្ឋមា ធានត្តសញ្ញានំ អមនសិ-
កាវា អនន្តោ អាគាសោតិ អាគាសានញាយតនំ
ឧបសម្បជ្ជ វិហារមិ ។ តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ ឥមិទា
វិហារេន វិហារតោ រូបសហគតា សញ្ញាមនសិកាវា
សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស មេ ហោតិ អាពាធោ សេយ្យ-
ថាបិ អាណន្ទ សុខិទោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ យាវ-
ទេវ អាពាធាយ ឯវមេវស្ស មេ រូបសហគតា
សញ្ញាមនសិកាវា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស មេ ហោតិ
អាពាធោ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ក៏ធ្វើនូវការឃើញទោសនោះឲ្យច្រើន បាននូវអានិសង្ស ក្នុងអាកាសា-
 នញ្ញាយតនដ្ឋានហើយ ក៏សេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ម្ចាស់អានន្ទ
 កាលតថាគត យល់ឃើញថា អាកាសានញ្ញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ ជារបស់
 ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏ត្រឡប់ជាស្ងុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់
 ក្នុងអាកាសានញ្ញាយតនដ្ឋានឡើង ម្ចាស់អានន្ទ តថាគត នោះឯង
 ព្រោះកន្លងបង្អួចរូបសញ្ញា ព្រោះរលត់បដិមសញ្ញា ព្រោះមិនបានធ្វើ
 ទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្ថសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង ក៏ចូលកាន់អាកាសា-
 នញ្ញាយតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុត ។
 ម្ចាស់អានន្ទ កាលតថាគតនោះ ប្រព្រឹត្តនៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញា
 និងមនសិការៈ ប្រកបដោយរូប ក៏ជ្រួលច្រាល់ឡើង ការជ្រួលច្រាល់
 នៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធរបស់តថាគត ម្ចាស់អានន្ទ
 សេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើងដល់បុគ្គលដែលធ្លាប់មានសេចក្តីសុខ សេចក្តី
 ទុក្ខនោះនឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអាពាធជាកំណត់ មានឧបមាដូចម្តេចមិញ
 មានឧបមេយ្យ ដូចសញ្ញានិងមនសិការៈរបស់តថាគត ប្រកបដោយរូប
 ដែលជ្រួលច្រាល់ឡើង ការជ្រួលច្រាល់នៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ
 ទុកជាអាពាធ របស់តថាគត ដូច្នោះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវេទិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ យន្ទនាហំ
 សព្វសោ អាគាសានព្វាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ
 វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណព្វាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ ។
 តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ វិញ្ញាណព្វាយតនេ ចិត្តំ ន
 បក្ខន្ធតិ នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ
 សន្តន្តិ បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ
 កោ នុ ខោ ហេតុ កោ បច្ចយោ យេន មេ
 វិញ្ញាណព្វាយតនេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធតិ នប្បសីទតិ
 ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ
 តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ អាគាសានព្វា-
 យតនេ ខោ មេ អាទីនវោ អទិដ្ឋោ សោ ច មេ
 អពហុសីកតោ វិញ្ញាណព្វាយតនេ ច អានិសំសោ
 អនិកតតោ សោ ច មេ អនាសេវិតោ តស្ស
 មេ វិញ្ញាណព្វាយតនេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធតិ នប្បសីទតិ
 ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ តថាគត មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើដូច្នោះ
 គួរតែអញកន្លងបង់នូវអាកាសានញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការ
 ទាំងពួង ហើយចូលកាន់វិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុង
 ចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុត ។ ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគតយល់
 ឃើញថា វិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ ចិត្តក៏មិន
 ស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុងវិញ្ញាណញាយ-
 តនដ្ឋានឡើយ ម្នាលអានន្ទ ទើបតថាគត មានសេចក្តីជឿងច្បល់ថា
 ចុះហេតុអ្វី បច្ច័យអ្វី បានជាកាលអញ យល់ឃើញថា វិញ្ញាណ-
 ញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះ
 ថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន ម្នាលអានន្ទ
 តថាគត មានសេចក្តីយល់ឃើញថា ឱទោសក្នុងអាកាសានញាយតន-
 ដ្ឋាន អញមិនទាន់ឃើញ ទាំងទោសនោះ អញមិនទាន់ធ្វើឲ្យច្រើន
 អានិសង្សក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន អញមិនទាន់បានទេ ទាំងអានិសង្ស
 នោះ អញមិនទាន់សេពគប់ទេតើ បានជាកាលអញ យល់ឃើញថា
 វិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏នៅតែមិនស្ទុះ
 ទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ សចេ ខោ អហំ
 អាកាសានញាយតនេ អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុលី-
 កវេយ្យំ វិញ្ញាណញាយតនេ អានិសំសំ អទិតម្ម
 តមាសេវេយ្យំ ហានំ ខោ បនេតំ វិជ្ជតិ យំ មេ
 វិញ្ញាណញាយតនេ ចិត្តំ បក្ខន្ទេយ្យ បសីទេយ្យ
 សន្តិដ្ឋេយ្យ វិមុច្ចេយ្យ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ សោ
 ខោ អហំ អានន្ទ អបវេន សមយេន អាកា-
 សានញាយតនេ អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុលមកាសី
 វិញ្ញាណញាយតនេ អានិសំសំ អទិតម្ម តមាសេវី
 តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ វិញ្ញាណញាយតនេ ចិត្តំ បក្ខន្តតិ
 បសីទតិ សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ
 សោ ខោ អហំ អានន្ទ សព្វសោ អាកាសាន-
 ញាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណ-
 ញាយតនំ ឧបសម្បដ្ឋ វិហារមិ ។ តស្ស មយ្ហំ
 អានន្ទ ឥមិទា វិហារេន វិហារតោ អាកាសានញា-
 យតនសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ ទើបតែថាគត មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើអញឃើញ
 ទោស ក្នុងអាកាសានញាយតនដ្ឋានហើយ គប្បីធ្វើនូវការឃើញទោស
 នោះឲ្យច្រើន បាននូវអានិសង្ស ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋានហើយ
 គប្បីសេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ហេតុនេះ តែងមានជាប្រាកដ ត្រង់
 ពាក្យថា កាលអញយល់ឃើញថា វិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ ជា
 របស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តគប្បីស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់
 ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋានបាន ម្នាលអានន្ទ លុះសម័យខាងក្រោយ
 មក តែថាគតនោះឯង ឃើញទោស ក្នុងអាកាសានញាយតនដ្ឋាន
 ហើយ ក៏ធ្វើនូវការឃើញទោសនោះ ឲ្យច្រើន បាននូវអានិសង្ស
 ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋានហើយ ក៏សេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ម្នាល
 អានន្ទ កាលតែថាគត យល់ឃើញថា វិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ
 ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ ចិត្តក៏ត្រឡប់ជាស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់
 ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋានឡើង ម្នាលអានន្ទ តែថាគតនោះឯង
 កន្លងបង្អស់នូវអាកាសានញាយតនដ្ឋានហើយ ចូលកាន់វិញ្ញាណញា-
 យតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុត ។
 ម្នាលអានន្ទ កាលតែថាគត នៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានិងមន-
 សិការៈ ប្រកបដោយអាកាសានញាយតនដ្ឋាន ក៏ជ្រួលប្រាស់ឡើង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ស្វាស្ស មេ ហោតិ អាពាធោ សេយ្យថាបិ អានន្ទ
 សុខិណោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ យារទេវ អាពាធាយ
 ឯវមេវស្ស មេ អាភាសានញ្ចាយតនសហគតា
 សញ្ញាមនសិកាវា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស មេ
 ហោតិ អាពាធោ ។

តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ យន្ទ្ធាហំ
 សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម នត្តិ
 កិញ្ចិទិ អាភិញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ ។
 តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ អាភិញ្ញាយតនេ ចិត្តំ ន
 បក្ខន្ធតិ នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ
 សន្តន្តិ បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ
 កោ ទុ ខោ ហោតុ កោ បច្ចយោ យេន
 មេ អាភិញ្ញាយតនេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធតិ
 នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ
 បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ការជ្រួលច្រាលនៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធ របស់
 តថាគត ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើងដល់បុគ្គលដែលធ្លាប់
 មានសេចក្តីសុខ សេចក្តីទុក្ខនោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអាពាធជាកំណត់
 មានឧបមាដូចម្តេចមិញ មានឧបមេយ្យ ដូចសញ្ញានិងមនសិការៈរបស់
 តថាគត ប្រកបដោយអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដែលជ្រួលច្រាល
 ឡើង ការជ្រួលច្រាលនៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធ
 របស់តថាគតដូច្នោះឯង ។

ម្នាលអានន្ទ តថាគតមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើដូច្នោះ គួរតែ
 អាត្មាអញ កន្លងបង់នូវវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ហើយចូលកាន់អាកិញ្ញា-
 ញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីតិចតួចមិនមាន ។ ម្នាល
 អានន្ទ កាលតថាគត យល់ឃើញថា អាកិញ្ញាញ្ញាយតនជ្ឈាននុ៎ះ ជា
 របស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិន
 ចុះស៊ប់ ក្នុងអាកិញ្ញាញ្ញាយតនជ្ឈានឡើយ ម្នាលអានន្ទ ទើបតថាគត
 មានសេចក្តីឆ្លើងឆ្លងដូច្នោះថា ចុះហេតុអ្វី បច្ច័យអ្វី បានជា កាល
 អញយល់ឃើញថា អាកិញ្ញាញ្ញាយតនជ្ឈាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ
 ចិត្តមិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ ក្នុងអាកិញ្ញាញ្ញា-
 យតនជ្ឈាន ម្នាលអានន្ទ តថាគតមានសេចក្តីយល់ឃើញដូច្នោះថា

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

វិញ្ញាណញាយតនេ ខោ មេ អាទីនវោ អទិដ្ឋោ
 សោ ច មេ អពហុលីកតោ អាភិញ្ញាយតនេ ច
 អាទិសំសោ អនទិតតោ សោ ច មេ អនាសេវិតោ
 តស្មា មេ អាភិញ្ញាយតនេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធិតិ
 នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តិ
 បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ
 សចេ ខោ អហំ វិញ្ញាណញាយតនេ អាទីនវំ ទិស្វា
 តំ ពហុលីកវេយ្យំ អាភិញ្ញាយតនេ អាទិសំសំ
 អទិតម្ម តមាសេវេយ្យំ ហានំ ខោ បនេតំ វិជ្ជតិ យំ មេ
 អាភិញ្ញាយតនេ ចិត្តំ បក្ខន្ធូយ្យ បសីទេយ្យ
 សន្តិដ្ឋេយ្យ វិមុច្ចេយ្យ ឯតំ សន្តិ បស្សតោ សោ
 ខោ អហំ អានន្ទ អបវេន សមយេន វិញ្ញាណញា-
 យតនេ អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុលមកាសី
 អាភិញ្ញាយតនេ អាទិសំសំ អទិតម្ម តមាសេវី

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ឱទោសក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន អញមិនទាន់ឃើញ ទាំងទោសនោះ
អញមិនទាន់ធ្វើឲ្យច្រើន អានិសង្ស ក្នុងអាកិញ្ញញាយតនដ្ឋាន អញ
មិនទាន់បានទេ ទាំងអានិសង្សនោះ អញមិនទាន់សេពគប់ទេតើ បានជា
កាលអញយល់ឃើញថា អាកិញ្ញញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ
ហើយ ចិត្តក៏នៅតែមិនស្អុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់
ក្នុងអាកិញ្ញញាយតនដ្ឋាន ម្នាលអានន្ទ ទើបតែថាគតមានសេចក្តី
ត្រិះរិះដូច្នោះថា បើអញឃើញទោស ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋានហើយ
គប្បីធ្វើនូវការឃើញទោសនោះឲ្យច្រើន បាននូវអានិសង្ស ក្នុងអាកិញ្ញ-
ញាយតនដ្ឋានហើយ គប្បីសេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ហេតុនេះ តែង
មានជាប្រាកដ ត្រង់ពាក្យថា កាលអញយល់ឃើញថា អាកិញ្ញញា-
យតនដ្ឋាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តគប្បីស្អុះទៅ ជ្រះថ្លា
តាំងនៅ ចុះស៊ប់ ក្នុងអាកិញ្ញញាយតនដ្ឋានបាន ម្នាលអានន្ទ លុះ
សម័យខាងក្រោយមក តែថាគតនោះឯង ឃើញទោសក្នុងវិញ្ញាណញា-
យតនដ្ឋានហើយ ក៏ធ្វើនូវការឃើញទោសនោះ ឲ្យច្រើន បាននូវ
អានិសង្សក្នុងអាកិញ្ញញាយតនដ្ឋានហើយ ក៏សេពគប់នូវអានិសង្សនោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ អាភិញ្ញាយតនេ ចិត្តំ
 បក្ខន្ធតិ បសីទតិ សន្តិជ្ជតិ វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ
 បស្សតោ សោ ខោ អហំ អាណន្ទ សព្វសោ
 វិញ្ញាណញ្ញាយតនំ សមតិក្កិម្ម នត្តិ កិញ្ចីតិ
 អាភិញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារមិ ។ តស្ស
 មយ្ហំ អាណន្ទ ឥមិណ វិហារេន វិហារតោ វិញ្ញាណញ្ញា-
 យតនសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ
 ស្វាស្ស មេ ហោតិ អាពាធោ សេយ្យថាបិ អាណន្ទ
 សុខិណោ ទុក្ខំ ឧប្បជ្ជេយ្យ យារទេវ អាពាធាយ
 ឯវមេវស្ស មេ វិញ្ញាណញ្ញាយតនសហគតា សញ្ញា-
 មនសិការា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស មេ ហោតិ
 អាពាធោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគតយល់ឃើញថា អាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាននោះ
 ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ ចិត្តក៏ត្រឡប់ជាស្ងុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់
 ក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈានឡើង ម្នាលអានន្ទ តថាគតនោះ កន្លងបង្ក
 នូវវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ហើយចូលកាន់
 អាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីតិចតួចមិនមាន ។
 ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគតនៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានិងមនសិការៈ
 ប្រកបដោយវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ក៏ជ្រួលច្រាលឡើង ការជ្រួល
 ច្រាលនៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធ របស់តថាគត
 ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីទុក្ខ គប្បីកើតឡើង ដល់បុគ្គលដែលធ្លាប់មាន
 សេចក្តីសុខ សេចក្តីទុក្ខនោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអាពាធជាកំណត់
 មានឧបមាដូចម្តេចមិញ មានឧបមេយ្យ ដូចសញ្ញានិងមនសិការៈរបស់
 តថាគត ប្រកបដោយវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដែលជ្រួលច្រាលឡើង
 ការជ្រួលច្រាលនៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធ របស់
 តថាគត ដូច្នោះឯង ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ យន្ទនាហំ
 សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម ទេវ-
 សញ្ញាណសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ ។
 តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ទេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ
 ចិត្តំ ន បក្ខន្ធតិ នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន
 វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ
 អានន្ទ ឯតទហោសិ កោ នុ ខោ ហេតុ កោ
 បច្ចយោ យេន មេ ទេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ ចិត្តំ
 ន បក្ខន្ធតិ នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ
 ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ
 ឯតទហោសិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនេ ខោ មេ អាទីនវោ
 អទិដ្ឋោ សោ ច មេ អពហុសីកតោ ទេវសញ្ញា-
 ណសញ្ញាយតនេ ច អាទិសំសោ អនទិកតោ សោ
 ច មេ អនាសេរិតោ តស្សា មេ ទេវសញ្ញាណ-
 សញ្ញាយតនេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធតិ នប្បសីទតិ ន
 សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ តថាគតមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើដូច្នោះ
 គួរតែអញ កន្លងបង្គំនូវអាកិញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង
 ហើយចូលកាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ។ ម្នាលអានន្ទ កាល
 តថាគត យល់ឃើញថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់
 ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់
 ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈានឡើយ ម្នាលអានន្ទ ទើបតថាគត
 មានសេចក្តីជឿជឿដ៏ច្បាស់ដូច្នោះថា ចុះហេតុអ្វី បច្ច័យអ្វី បានជាកាល
 អញយល់ឃើញថា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់
 ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ក្នុង
 នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ម្នាលអានន្ទ តថាគតមានសេចក្តីយល់
 ឃើញដូច្នោះថា ឱទោស ក្នុងអាកិញ្ញាយតនជ្ឈាន អញមិនទាន់ឃើញ
 ទាំងទោសនោះ អញមិនទាន់ធ្វើឲ្យច្រើន អានិសង្សក្នុងនេវសញ្ញានា-
 សញ្ញាយតនជ្ឈាន អញមិនទាន់បាន ទាំងអានិសង្សនោះ អញមិន
 ទាន់សេពគប់ទេតើ បានជាកាលអញ យល់ឃើញថា នេវសញ្ញានា-
 សញ្ញាយតនជ្ឈាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏នៅតែមិនស្ទុះទៅ
 មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរិយាយស្ស នវកនិបាតោ

តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ ឯតទហោសិ សចេ ខោ អហំ
 អាភិញ្ញាយតនេ អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុសី-
 កវេយ្យំ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ អាទិសំសំ អទិកម្ម
 តមាសេវេយ្យំ ហានំ ខោ បនេតំ វិជ្ជតិ យំ មេ
 នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ ចិត្តំ បក្ខន្ធយ្យ បសី-
 ទេយ្យ សន្តិដ្ឋេយ្យ វិមុច្ចេយ្យ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ
 សោ ខោ អហំ អាណន្ទ អបវេន សមយេន
 អាភិញ្ញាយតនេ អាទីនវំ ទិស្វា តំ ពហុសមកាសី
 នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ អាទិសំសំ អទិកម្ម តមា-
 សេវី តស្ស មយ្ហំ អាណន្ទ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ
 ចិត្តំ បក្ខន្ធាតិ បសីទតិ សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ ឯតំ
 សន្តន្តិ បស្សតោ សោ ខោ អហំ អាណន្ទ
 សព្វសោ អាភិញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញា-
 ណសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារមិ ។ តស្ស មយ្ហំ
 អាណន្ទ ឥមិទា វិហារេន វិហារតោ អាភិញ្ញា-
 យតនសហកតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចវន្តិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ ទើបតែថាគតមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើអញឃើញ
 ទោស ក្នុងអាកិញ្ញាយតនជ្ឈានហើយ គប្បីធ្វើនូវការឃើញទោស
 នោះឲ្យច្រើន បើបានអានិសង្ស ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន
 ហើយ គប្បីសេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ហេតុនេះ តែងមាន
 ជាប្រាកដ ត្រង់ពាក្យថា កាលអញ យល់ឃើញថា នេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនជ្ឈាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តគប្បីស្ទុះទៅ
 ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ម្នាល
 អានន្ទ លុះសម័យខាងក្រោយមក តែថាគតនោះឯង ឃើញទោសក្នុង
 អាកិញ្ញាយតនជ្ឈានហើយ ក៏ធ្វើនូវការឃើញទោសនោះ ឲ្យច្រើន
 បាននូវអានិសង្ស ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈានហើយ ក៏សេព
 គប់នូវអានិសង្សនោះ ម្នាលអានន្ទ កាលតែថាគត យល់ឃើញថា នេវ-
 សញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាននុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ ចិត្តក៏ត្រឡប់ជា
 ស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន
 ឡើង ម្នាលអានន្ទ តែថាគតនោះឯងក៏នឹងបង្កនូវអាកិញ្ញាយតនជ្ឈាន
 ដោយប្រការទាំងពួង ហើយចូលកាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ។
 ម្នាលអានន្ទ កាលតែថាគត នៅដោយវិហារធម៌នេះ សញ្ញានិងមន-
 សិការៈ ដែលប្រកបដោយអាកិញ្ញាយតនជ្ឈាន ក៏ជ្រួលច្រាលឡើង

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ស្វាស្ស មេ ហោតិ អាពាណេ សេយ្យថាបិ អានន្ទ
សុខិនោ ទុក្ខំ ឧប្បន្នេយ្យ យារទេវ អាពាណាយ ឯវមេ-
វស្ស មេ អាភិញ្ញាញាយតនសហគតា សញ្ញាមន-
សិការា សមុទាចរន្តិ ស្វាស្ស មេ ហោតិ អាពាណេ ។

តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ យន្ទនាហំ
នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិត-
និពោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ ។ តស្ស មយ្ហំ

អានន្ទ សញ្ញាវេទយិតនិពោធេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធតិ
នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ

បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ កោ
នុ ខោ ហោតុ កោ បច្ចយោ យេន មេ សញ្ញា-

វេទយិតនិពោធេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធតិ នប្បសីទតិ ន
សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ តស្ស

មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ នេវសញ្ញាណសញ្ញា-
យតនេ ខោ មេ អាទីនវោ អទិដ្ឋោ សោ ច

មេ អពហុសីកតោ សញ្ញាវេទយិតនិពោធេ ច
អាទិសំសោ អនទិតតោ សោ ច មេ អនាសេវិតោ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ការជ្រួលច្រាលនៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធរបស់តថាគត
 ម្នាលអានន្ទ សេចក្តីទុក្ខគប្បីកើតឡើង ដល់បុគ្គលដែលធ្លាប់មានសេចក្តី
 សុខ សេចក្តីទុកនោះនឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអាពាធជាកំណត់ មានឧបមាដូច
 ម្តេចមិញ មានឧបមេយ្យដូចសញ្ញានិងមនសិការៈរបស់តថាគត ដែលប្រ-
 កបដោយអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដែលជ្រួលច្រាលឡើង ការជ្រួលច្រាល
 នៃសញ្ញានិងមនសិការៈនោះ ទុកជាអាពាធរបស់តថាគតដូច្នោះឯង ។

ម្នាលអានន្ទ តថាគតមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើដូច្នោះ គួរតែអញ
 កន្លងបង្អែរនូវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ហើយចូលកាន់សញ្ញាវេទ-
 យិតនិរោធ ។ ម្នាលអានន្ទ កាលតថាគត យល់ឃើញថា សញ្ញាវេទ-
 យិតនិរោធនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា
 មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ក្នុងសញ្ញាវេទយិតនិរោធឡើយ ម្នាលអានន្ទ
 ទើបតថាគតមានសេចក្តីជឿងធូល់ថា ចុះហេតុអ្វី បច្ច័យអ្វី បានជាកាល
 អញយល់ឃើញថា សញ្ញាវេទយិតនិរោធនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ
 ចិត្តក៏មិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ក្នុងសញ្ញាវេទយិតនិ-
 រោធ ម្នាលអានន្ទ តថាគតមានសេចក្តីយល់ឃើញដូច្នោះថា ឱទោស ក្នុង
 នូវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន អញមិនទាន់ឃើញ ទាំងទោសនោះ អញ
 មិនទាន់ធ្វើឲ្យច្រើន អានិសង្សក្នុងសញ្ញាវេទយិតនិរោធ អញមិនទាន់បាន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តស្មា មេ សញ្ញាវេទយិតនិរោធេ ចិត្តំ ន បក្ខន្ធាតិ
 នប្បសីទតិ ន សន្តិដ្ឋតិ ន វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ
 បស្សតោ តស្ស មយ្ហំ អានន្ទ ឯតទហោសិ សច
 ខោ អហំ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ អាទីនំ
 ទិស្វា តំ ពហុលីកវេយ្យំ សញ្ញាវេទយិតនិរោធេ
 អាទិសំសំ អទិកម្ម តមាសេវេយ្យំ ហានំ ខោ
 បនេតំ វិជ្ជតិ យំ មេ សញ្ញាវេទយិតនិរោធេ ចិត្តំ
 បក្ខន្ធូយ្យ បសីទេយ្យ សន្តិដ្ឋេយ្យ វិមុច្ចេយ្យ ឯតំ
 សន្តន្តិ បស្សតោ សោ ខោ អហំ អានន្ទ
 អបវេន សមយេន នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនេ
 អាទីនំ ទិស្វា តំ ពហុលមកាសី សញ្ញាវេទយិត-
 និរោធេ អាទិសំសំ អទិកម្ម តមាសេវី តស្ស
 មយ្ហំ អានន្ទ សញ្ញាវេទយិតនិរោធេ ចិត្តំ បក្ខន្ធាតិ
 បសីទតិ សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ ឯតំ សន្តន្តិ បស្សតោ
 សោ ខោ អហំ អានន្ទ សព្វសោ នេវសញ្ញាណសញ្ញា-
 យតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បដ្ឋ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ទាំងអានិសង្សនោះ អញមិនទាន់សេពគប់ទេតើ បានជាកាលអញយល់
 ឃើញថា សញ្ញាវេទយិតនិរោធនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តក៏នៅ
 តែមិនស្ទុះទៅ មិនជ្រះថ្លា មិនតាំងនៅ មិនចុះស៊ប់ក្នុងសញ្ញាវេទយិ-
 តនិរោធម្មាលអានន្ទ ទើបតថាគតមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា បើអញ
 ឃើញទោស ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនដ្ឋានហើយ គប្បីធ្វើនូវការ
 ឃើញទោសនោះ ឲ្យច្រើន បាននូវអានិសង្សក្នុងសញ្ញាវេទយិតនិរោធម
 ហើយ គប្បីសេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ហេតុនេះ តែងមានជាប្រាកដ
 ត្រង់ពាក្យថា កាលអញ យល់ឃើញថា សញ្ញាវេទយិតនិរោធនុ៎ះ
 ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះហើយ ចិត្តគប្បីស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ក្នុង
 សញ្ញាវេទយិតនិរោធមបាន ម្នាលអានន្ទ លុះសម័យខាងក្រោយមក
 តថាគតនោះឯង ឃើញទោសក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនដ្ឋានហើយ
 ក៏ធ្វើនូវការឃើញទោសនោះ ឲ្យច្រើន បាននូវអានិសង្សក្នុងសញ្ញាវេទ-
 យិតនិរោធមហើយ ក៏សេពគប់នូវអានិសង្សនោះ ម្នាលអានន្ទ កាល
 តថាគតយល់ឃើញថា សញ្ញាវេទយិតនិរោធនុ៎ះ ជារបស់ស្ងប់ដូច្នោះ ចិត្ត
 ក៏ត្រឡប់ជាស្ទុះទៅ ជ្រះថ្លា តាំងនៅ ចុះស៊ប់ក្នុងសញ្ញាវេទយិតនិរោធម
 ឡើង ម្នាលអានន្ទ តថាគតនោះឯង កន្លងបង្អស់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញា-
 យតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង ហើយចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធម

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

វិហារមិ បញ្ញាយ ច មេ ទិស្វា អាសវា បរិក្ខយំ
អភមំសុ ។

យាវកីវញ្ញាហំ អានន្ទ ឥមា នវ អនុបុព្វ-
វិហារសមាបត្តិយោ ន ឯវំ អនុលោមប្បដិលោមំ
សមាបដ្ឋិម្បិ វុដ្ឋហិម្បិ នេវ តាវហំ អានន្ទ
សនេវកេ លោកេ សមារកេ សព្រហ្មកេ
សស្សមណាព្រាហ្មណិយា បដាយ សនេវមនុស្សាយ
អនុត្តរំ សម្មាសម្ពោធិ អភិសម្ពុទ្ធា បច្ចុញ្ញាសី
យតោ ច ខោ អហំ អានន្ទ ឥមា នវ អនុបុព្វ-
វិហារសមាបត្តិយោ ឯវំ អនុលោមប្បដិលោមំ សមា-
បដ្ឋិម្បិ វុដ្ឋហិម្បិ អថាហំ អានន្ទ សនេវកេ លោកេ
សមារកេ សព្រហ្មកេ សស្សមណាព្រាហ្មណិយា
បដាយ សនេវមនុស្សាយ អនុត្តរំ សម្មាសម្ពោធិ
អភិសម្ពុទ្ធា បច្ចុញ្ញាសី ញ្ញាណញ្ច បន មេ
ទស្សនំ ឧទទាទិ អកុប្បា មេ ចេតោវិមុត្តិ
អយមន្តិមា ជាតិ នត្តិទាទិ បុនព្ពហេតិ ។

មហាវគ្គោ ចតុត្តោ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ឯអាសវៈទាំងឡាយ របស់តថាគត ក៏ដល់នូវការអស់រលីងទៅ ព្រោះ ឃើញដោយប្រាជ្ញា ។

ម្នាលអានន្ទ អនុបុព្វវិហារសមាបត្តិទាំង ៩ នេះ តថាគត មិនទាន់ ចូលផង មិនទាន់ចេញផង ជាអនុលោមប្បដិលោម យ៉ាងនេះបាន ដរាបណា ម្នាលអានន្ទ តថាគតក៏មិនទាន់ហ៊ានប្តេជ្ញាថា ជាអ្នកត្រាស់ ដឹងច្បាស់ នូវសម្មាសម្ពោធិញ្ញាណដ៏ប្រសើរ ក្នុងលោកនេះ ព្រមទាំង ទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណៈ និងព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស ដរាបនោះ ឡើយ ម្នាលអានន្ទ លុះតែអនុបុព្វវិហារសមាបត្តិទាំង ៩ នេះ តថាគត ចូលផង ចេញផង ជាអនុលោមប្បដិលោម យ៉ាងនេះបាន ក្នុងកាលណា ម្នាលអានន្ទ ទើបតថាគត ហ៊ានប្តេជ្ញាថា ជាអ្នកត្រាស់ដឹងច្បាស់ នូវ សម្មាសម្ពោធិញ្ញាណដ៏ប្រសើរ ក្នុងលោកនេះ ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណៈនិងព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស ក្នុងកាលនោះ ឯញ្ញាណ- ទស្សនៈ (ការដឹងនិងការឃើញ) ក៏កើតឡើងដល់តថាគតថា ចេតោវិមុត្តិ របស់អញមិនកម្រើក នេះជាតិជាទីបំផុត (របស់អញ) ភពថ្មីក្នុងកាល ឥឡូវនេះ មិនមានឡើយ ។

ចប់មហាវគ្គទី ៤ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តត្រុទ្ធានំ ភវតិ^(១)

ទ្វេ វិហារេ ច និព្វានំ ភវី ឈានេន បញ្ចមំ អានន្ទោ
ព្រាហ្មណេ^(២) ទេវា នាគេន តបុស្សេន ចាតិ ។

១ ឱ. ម. តត្រុទ្ធានំ ។ ២ ឱ. ព្រាហ្មណា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ឧទ្ទានក្នុងមហាវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីអនុបុព្វវិហារធម៌ ២ លើក ព្រះនិព្វាន ១ មេគោ ១
ឈាន ជាគម្រប់ ៥ ព្រះអានន្ទ ១ លោកាយតិកព្រាហ្មណ៍ ១
សង្គ្រាមរបស់ទេវតានិងអសុរ ១ ដំរីដំប្រសើរ ១ តបុស្ស-
គហបតី ១ ។

បញ្ចមោ បញ្ចាលវគ្គោ

[៤២] ឯកំ សមយំ អាយស្មា អានន្ទោ
 កោសម្ពិយំ វិហរតិ ឃោសិតារាមេ ។ អថខោ
 អាយស្មា ឧទាយិ យេនាយស្មា អានន្ទោ តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្តា អាយស្មតា អានន្ទេន សង្កិ សម្មោទិ
 សម្មោទនីយំ កថំ សារាណីយំ វិតិសារត្តា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ
 អាយស្មា ឧទាយិ អាយស្មន្តំ អានន្តំ ឯតទរោច
 វុត្តមិទំ អារុសោ បញ្ចាលចណ្ណោន ទេវបុត្តេន
 សម្ពាធន កតំ ឱកាសំ អវិទា ភូរិមេធសោ
 យោ ណានមនុស្សិ ពុទ្ធា បដិសីននិសកោ មុនីតិ ។
 កតមោ^(១) អារុសោ សម្ពាធន ។ កតមោ សម្ពាធន
 ឱកាសាទិកមោ វុត្តោ ភកវតាតិ ។ បញ្ចមេ អារុសោ
 កាមតុណា សម្ពាធន វុត្តោ ភកវតា ។ កតមេ បញ្ច ។

១ ឱ. កតមោ នុ ខោ ។

បញ្ហាលវគ្គទី ៥

[៤២] សម័យមួយ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ កាលគង់នៅ ក្នុងឃោសិតារាម ជិតក្រុងកោសម្ពី ។ គ្រានោះ ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ បានចូលទៅរកព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយនិងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បាននិយាយនឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដូច្នោះថា ម្ចាស់អារុសោ ទេវបុត្រឈ្មោះបញ្ហាលចណ្ណ ពោលនូវពាក្យនេះថា

បុគ្គលណាមានបញ្ហាក្រាស់ ដូចផែនដី ជ្រាបច្បាស់នូវ
ឱកាសដែលតាំងនៅ ក្នុងទីចង្អៀត ជាព្រះពុទ្ធ ត្រាស់ដឹងនូវ
ឈាន បុគ្គលនោះ ជាអ្នកប្រាជ្ញ លាក់ខ្លួននិងប្រសើរបំផុត ។
ម្ចាស់អារុសោ ទីចង្អៀតនោះ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ការត្រាស់ដឹងនូវ
ឱកាស ក្នុងទីចង្អៀត ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសម្តែងហើយ តើដូច
ម្តេចខ្លះ ។ ម្ចាស់អារុសោ កាមគុណ ៥ យ៉ាងនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់សម្តែងថា ទីចង្អៀត ។ កាមគុណ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ចក្កវិញ្ញេយ្យា រូទា ឥដ្ឋា កក្កា មនាទា បិយរូទា
 កាម្មបសញ្ញិតា រជនីយា សោតវិញ្ញេយ្យា សទ្ធា ។ បេ ។
 ឃានវិញ្ញេយ្យា កក្កា ដិវ្ហវិញ្ញេយ្យា រសា កាយ-
 វិញ្ញេយ្យា ដោដ្ឋព្វា ឥដ្ឋា កក្កា មនាទា បិយរូទា
 កាម្មបសញ្ញិតា រជនីយា ។ ឥមេ ខោ អារុសោ
 បញ្ច កាមគុណា សម្ពាដោ វុត្តោ ភកវតា ។
 ឥនារុសោ ភិក្ខុ វិច្ឆេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមជ្ឈានំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឯត្តារតាបិ ខោ អារុសោ
 សម្ពាដោ ឱកាសាធិតមោ វុត្តោ ភកវតា បរិយា-
 យេន ។ តត្របត្តិ^(១) សម្ពាដោ កិញ្ច តត្ត
 សម្ពាដោ ។ យនេវ តត្ត វិតក្កវិចារា អនិរុទ្ធា ហោន្តិ
 អយមេត្ត សម្ពាដោ ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ

១ ឱ. តត្តបត្តិ ។ ម. តត្រាបត្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

គឺរូបដែលគប្បីដឹងដោយចក្ខុ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត
មានសភាពជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម ជាហេតុនៃសេចក្តី
ត្រេកអរ ១ សំឡេងដែលគប្បីដឹងដោយសោតៈ ១ ។ បេ ។ ក្លិនដែល
គប្បីដឹងដោយច្រមុះ ១ រសដែលគប្បីដឹងដោយអណ្តាត ១ ផ្សព្វដែល
គប្បីដឹងច្បាស់ដោយកាយ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីគាប់ចិត្ត
មានសភាពជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម ជាហេតុនៃសេចក្តី
ត្រេកអរ ១ ។ ម្នាលអារុសោ កាមគុណ ៥ យ៉ាងនេះឯង ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងថា ទីចង្អៀត ។ ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុក្នុង
សាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន
ម្នាលអារុសោ ការត្រាស់ដឹងនូវឱកាស ក្នុងទីចង្អៀត ដែលព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគត្រាស់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយ មានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ
ឯង ។ ទីចង្អៀតតែងមាន ក្នុងបឋមជ្ឈាននោះ ទីចង្អៀតក្នុងបឋម-
ជ្ឈាននោះ តើដូចម្តេច ។ កាលណា បើវិតក្កៈនិងវិចារៈ ក្នុងបឋមជ្ឈាន
នោះ មិនទាន់រលត់ទៅទេ កាលនោះវិតក្កៈនិងវិចារៈនេះ ឈ្មោះថា
ជាទីចង្អៀត ក្នុងបឋមជ្ឈាននោះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុ

បណ្ណាសកេ បញ្ចាលវគ្គោ

វិតក្កវិចារាណំ រូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ឯត្តាវតាបិ ខោ អារុសោ សម្ពាធន ឱកា-
 សាធិកមោ វុត្តោ ភកវតា បរិយាយេន ។ តត្របត្តិ
 សម្ពាធន កិញ្ច តត្ត សម្ពាធន ។ យទេវ តត្ត បីតិ
 អនិរុទ្ធា ហោតិ អយមេត្ត សម្ពាធន ។ បុន ចបរំ
 អារុសោ ភិក្ខុ បីតិយា ច វិវាតា ។ បេ ។ តតិយជ្ឈានំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯត្តាវតាបិ ខោ អារុសោ សម្ពាធន
 ឱកាសាធិកមោ វុត្តោ ភកវតោ បរិយាយេន ។
 តត្របត្តិ សម្ពាធន កិញ្ច តត្ត សម្ពាធន ។ យទេវ
 តត្ត ឧបេក្ខាសុខំ អនិរុទ្ធិ ហោតិ អយមេត្ត
 សម្ពាធន ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ សុខស្ស
 ច បហាណា ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ឯត្តាវតាបិ ខោ អារុសោ សម្ពាធន
 ឱកាសាធិកមោ វុត្តោ ភកវតោ បរិយាយេន ។

បណ្ណាសក បញ្ចាលវគ្គ

ព្រោះស្ងប់រម្ងាប់នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។ បានដល់នូវទុតិយជ្ឈាន
 ម្នាលអារុសោ ការត្រាស់ដឹងនូវឱកាស ក្នុងទីចង្អៀត ដែលព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ
 ឯង ។ ទីចង្អៀតតែងមាន ក្នុងទុតិយជ្ឈាននោះ ទីចង្អៀតក្នុងទុតិយ-
 ជ្ឈាននោះ តើដូចម្តេច ។ កាលណា បើបីតិ ក្នុងទុតិយជ្ឈាននោះ
 មិនទាន់រលត់ទៅទេ កាលនោះ ភាពមិនរលត់ទៅនៃបីតិនេះ ឈ្មោះ
 ថាទីចង្អៀត ក្នុងទុតិយជ្ឈាននុ៎ះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត
 ភិក្ខុ ព្រោះប្រាសចាកបីតិផង ។ បេ ។ បានដល់នូវតតិយជ្ឈាន ម្នាល
 អារុសោ ការត្រាស់ដឹងនូវឱកាស ក្នុងទីចង្អៀត ដែលព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។
 ទីចង្អៀតតែងមាន ក្នុងតតិយជ្ឈាននោះ ទីចង្អៀតក្នុងតតិយជ្ឈាននោះ
 តើដូចម្តេច ។ កាលណា បើឧបេក្ខានិងសុខៈ ក្នុងតតិយជ្ឈាននោះ
 មិនទាន់រលត់ទៅទេ កាលនោះ ភាពមិនរលត់ទៅនៃឧបេក្ខា និងសុខៈ
 នេះឈ្មោះថា ទីចង្អៀត ក្នុងតតិយជ្ឈាននុ៎ះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត
 ភិក្ខុព្រោះលះបង់នូវសេចក្តីសុខផង ។ បេ ។ បានដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន
 ម្នាលអារុសោ ការត្រាស់ដឹងនូវឱកាស ក្នុងទីចង្អៀត ដែលព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តត្របត្តិ សម្ពាដោ កិញ្ច តត្ថ សម្ពាដោ ។ យទេវ

តត្ថ រូបសញ្ញា អនិរុទ្ធា ហោតិ អយមេត្ថ សម្ពាដោ ។

បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ

សមតិក្កមា បដិយសញ្ញានំ អត្ថដ្ឋមា ធានត្ថសញ្ញានំ

អមនសិកាវា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានញ្ចា-

យតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯត្តារតាបិ ខោ អារុសោ

សម្ពាដោ ឱកាសាទិតមោ រុត្តោ ភកវតា បរិយាយេន ។

តត្របត្តិ សម្ពាដោ កិញ្ច តត្ថ សម្ពាដោ ។ យទេវ

តត្ថ អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា អនិរុទ្ធា ហោតិ

អយមេត្ថ សម្ពាដោ ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ

សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ

វិញ្ញាណានិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ទីបង្ហើតរមែងមាន ក្នុងចតុត្ថជ្ឈាននោះ ទីបង្ហើតក្នុងចតុត្ថជ្ឈាននោះ
 តើដូចម្តេច ។ កាលណា បើរូបសញ្ញា ក្នុងចតុត្ថជ្ឈាននោះ មិន
 ទាន់រលត់ទៅទេ កាលនោះ ភាពមិនរលត់ទៅ នៃរូបសញ្ញានេះ
 ឈ្មោះថា ទីបង្ហើត ក្នុងចតុត្ថជ្ឈាននុ៎ះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត
 ភិក្ខុបានដល់នូវអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា
 អាកាសមិនមានទីបំផុតដូច្នោះ ព្រោះកន្លងនូវរូបសញ្ញា ព្រោះរលត់
 នូវបដិយសញ្ញា ព្រោះមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញា ដោយប្រការ
 ទាំងពួង ម្នាលអារុសោ ការត្រាស់ដឹងនូវឱកាស ក្នុងទីបង្ហើត
 ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយ
 ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។ ទីបង្ហើត រមែងមានក្នុងអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន
 នោះ ទីបង្ហើត ក្នុងអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាននោះ តើដូចម្តេច ។
 កាលណា បើអាកាសានញ្ញាយតនសញ្ញា ក្នុងអាកាសានញ្ញាយតន-
 ជ្ឈាននោះ មិនទាន់រលត់ទៅទេ កាលនោះ ភាពមិនរលត់ទៅនៃអាកា-
 សានញ្ញាយតនសញ្ញានេះ ឈ្មោះថាទីបង្ហើត ក្នុងអាកាសានញ្ញាយ-
 តនជ្ឈាននុ៎ះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់នូវវិញ្ញា-
 ណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុត
 ដូច្នោះ ព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង

បណ្ណាសកេ បញ្ចាលវគ្គោ

ឯត្តារតាមិ ខោ អារុសោ សម្ពាដេ ឱកាសាជិតមោ

វុត្តោ ភកវតា បរិយាយេន ។ តត្របត្តិ សម្ពាដោ កិញ្ច

តត្ថ សម្ពាដោ ។ យដេវ តត្ថ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា

អនិរុទ្ធា ហោតិ អយមេត្ថ សម្ពាដោ ។ បុន ចបំ

អារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សម-

តិក្កម្ម នត្តិ កិញ្ចឹតិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ

វិហារតិ ឯត្តារតាមិ ខោ អារុសោ សម្ពាដេ ឱកាសាជិ-

តមោ វុត្តោ ភកវតា បរិយាយេន ។ តត្របត្តិ សម្ពាដោ

កិញ្ច តត្ថ សម្ពាដោ ។ យដេវ តត្ថ អាកិញ្ច-

ញ្ញាយតនសញ្ញា អនិរុទ្ធា ហោតិ អយមេត្ថ សម្ពាដោ ។

បណ្ណាសក បញ្ចាលវគ្គ

ម្នាលអារុសោ ការត្រាស់ដឹងនូវឱកាស ក្នុងទីចង្អៀត ដែលព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។
ទីចង្អៀតរមែងមាន ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាននោះ ទីចង្អៀតក្នុង
វិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាននោះ តើដូចម្តេច ។ កាលណា បើវិញ្ញា-
ណញាយតនសញ្ញា ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាននោះ មិនទាន់រលត់
ទៅទេ កាលនោះ ភាពមិនរលត់ទៅនៃវិញ្ញាណញាយតនសញ្ញានេះ
ឈ្មោះថាទីចង្អៀត ក្នុងវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ ។ ម្នាលអារុសោ
មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់នូវអាកិញ្ញញាយតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុង
ចិត្តថា វត្ថុតិចតួចមិនមានដូច្នោះ ព្រោះកន្លងនូវវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន
ដោយប្រការទាំងពួង ម្នាលអារុសោ ការត្រាស់ដឹងនូវឱកាស ក្នុងទី
ចង្អៀត ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ ដោយ
បរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។ ទីចង្អៀតរមែងមាន ក្នុងអាកិញ្ញញាយ-
តនដ្ឋាននោះ ទីចង្អៀតក្នុងអាកិញ្ញញាយតនដ្ឋាននោះ តើដូចម្តេច ។
កាលណា បើអាកិញ្ញញាយតនសញ្ញា ក្នុងអាកិញ្ញញាយតនដ្ឋាន
នោះ មិនទាន់រលត់ទៅទេ កាលនោះ ភាពមិនរលត់ទៅនៃអាកិញ្ញញា-
យតនសញ្ញានេះ ឈ្មោះថាទីចង្អៀត ក្នុងអាកិញ្ញញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ អាតិញ្ញាយតនំ
 សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហរតិ ឯត្តាវតាបិ ខោ អារុសោ សម្ពាដេ ឱកា-
 សាទិកមោ វុត្តោ ភកវតា បរិយាយេន ។ តត្របត្តិ
 សម្ពាដោ កិញ្ច តត្ថ សម្ពាដោ ។ យនេវ
 តត្ថ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនសញ្ញា អនិរុទ្ធា ហោតិ
 អយមេត្ត សម្ពាដោ ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ
 សព្វសោ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម
 សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បញ្ញាយ-
 បស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខិណា ហោន្តិ ឯត្តាវតាបិ
 ខោ អារុសោ សម្ពាដេ ឱកាសាទិកមោ វុត្តោ
 ភកវតា និប្បវិយាយេនាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយ-
 តនដ្ឋាន ព្រោះកន្លងនូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង
 ម្នាលអារុសោ ការត្រាស់ដឹងនូវឱកាស ក្នុងទីចង្អៀត ដែលព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។
 ទីចង្អៀត រមែងមានក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនដ្ឋាននោះ ទីចង្អៀត
 ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនដ្ឋាននោះ តើដូចម្តេច ។ កាលណា
 បើនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា ក្នុងនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនដ្ឋាន
 នោះ មិនទាន់រលត់ទៅទេ កាលនោះ ភាពមិនរលត់ទៅនៃនេវ-
 សញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញានេះ ឈ្មោះថាទីចង្អៀត ក្នុងនេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនដ្ឋាននុ៎ះ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុបាន
 ដល់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធ ព្រោះកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយត-
 នដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង អាសវៈទាំងឡាយរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏អស់
 រលីងទៅ ព្រោះឃើញដោយបញ្ញា ម្នាលអារុសោ ការត្រាស់ដឹង
 នូវឱកាស ក្នុងទីចង្អៀត ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែង
 ហើយ ដោយនិប្បរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។

បណ្ណាសកេ បញ្ចាលវគ្គោ

[៤៣] កាយសក្ខី កាយសក្ខីតិ អារុសោ
 រុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ អារុសោ កាយសក្ខី
 រុត្តោ ភកវតាតិ ។ ឥធារុសោ ភិក្ខុ វិវិច្ឆេវ
 កាមេហិ ។ មេ ។ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ
 យថា យថា ច តទាយតនំ តថា តថា នំ កាយេន
 ដុសិត្វា វិហារតិ ឯត្តាវតាបិ ខោ អារុសោ កាយសក្ខី
 រុត្តោ ភកវតា បរិយាយេន ។ បុន ចបរំ
 អារុសោ ភិក្ខុ វិតក្កវិចារានំ រូបសមា ។ មេ ។
 ទុតិយជ្ឈានំ តតិយជ្ឈានំ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ យថា យថា ច តទាយតនំ តថា តថា នំ
 កាយេន ដុសិត្វា វិហារតិ ឯត្តាវតាបិ ខោ អារុសោ
 កាយសក្ខី រុត្តោ ភកវតា បរិយាយេន ។ បុន
 ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ
 សមតិក្កមា បដិយសញ្ញានំ អត្ថដ្ឋមា ធានត្ថសញ្ញានំ
 អមនសិកាវា អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសា-
 នញ្ជាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ យថា យថា ច
 តទាយតនំ តថា តថា នំ កាយេន ដុសិត្វា វិហារតិ

បណ្ណាសក បញ្ចាលវគ្គ

[៤៣] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងថា កាយ-
 សក្ខិ កាយសក្ខិ ដូច្នោះ ម្នាលអារុសោ កាយសក្ខិ ដែលព្រះមានព្រះភាគ
 សម្តែងហើយ តើដោយហេតុប៉ុន្មាន ។ ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
 នេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន អាយ-
 តនៈ គឺបឋមជ្ឈាននោះមាន ព្រោះអាការណាៗ ភិក្ខុក៏ពាល់ត្រូវនូវអាយ-
 តនៈនោះ ដោយកាយ ព្រោះអាការនោះៗ ម្នាលអារុសោ កាយសក្ខិ-
 បុគ្គល ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយត្រឹម
 ប៉ុណ្ណោះឯង ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុ ព្រោះស្ងប់ម្ខាបនូវវិតក្កៈ
 និងវិចារៈ ។ បេ ។ ក៏បានដល់នូវទុតិយជ្ឈាន តតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន
 អាយតនៈនោះកើតព្រោះអាការណាៗ ភិក្ខុក៏ពាល់ត្រូវនូវអាយតនៈនោះ
 ដោយកាយ ព្រោះអាការនោះៗ ម្នាលអារុសោ កាយសក្ខិបុគ្គលដែល
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។
 ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់នូវអាកាសានញាយតនជ្ឈាន
 ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុតដូច្នោះ ព្រោះកន្លងនូវ
 រូបសញ្ញា ព្រោះវិនាសទៅនៃបដិយសញ្ញា ព្រោះមិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវ
 នានត្ថសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង អាយតនៈនោះ កើតព្រោះអាការ
 ណាៗ ភិក្ខុក៏ពាល់ត្រូវនូវអាយតនៈនោះដោយកាយ ព្រោះអាការនោះៗ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ឯត្តារតាបិ ខោ អារុសោ កាយសក្ខី វុត្តោ ភកវតា
 បរិយាយេន ។ បេ ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ
 សព្វសោ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម
 សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បញ្ញាយ-
 បស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខិណា ហោន្តិ យថា
 យថា ច តទាយតនំ តថា តថា នំ កាយេន
 ដុសិត្វា វិហរតិ ឯត្តារតាបិ ខោ អារុសោ កាយ-
 សក្ខី វុត្តោ ភកវតា និប្បរិយាយេនាតិ ។

[៤៤] បញ្ញាវិមុត្តោ បញ្ញាវិមុត្តាតិ អារុសោ
 វុច្ចតិ តិត្តារតា នុ ខោ អារុសោ បញ្ញាវិមុត្តោ
 វុត្តោ ភកវតាតិ ។ ឥធារុសោ ភិក្ខុ វិច្ឆេវ
 កាមេហិ ។ បេ ។ បបមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហរតិ បញ្ញាយ បន បជានាតិ^(១) ឯត្តារតាបិ
 ខោ អារុសោ បញ្ញាវិមុត្តោ វុត្តោ ភកវតា
 បរិយាយេន ។ បេ ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ

១ ឱ. ម. បញ្ញាយ ច នំ បជានាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលអារុសោ កាយសក្ខិបុគ្គល ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង
 ហើយ ដោយបរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោ
 មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធិ ព្រោះកន្លងនូវនេវ-
 សញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង អាសវៈទាំងឡាយ
 របស់ភិក្ខុនោះ ក៏អស់រលីងទៅ ព្រោះឃើញដោយបញ្ញា អាយតនៈ
 នោះកើតព្រោះអាការណាៗ ភិក្ខុក៏ពាល់ត្រូវនូវអាយតនៈនោះដោយកាយ
 ព្រោះអាការនោះៗ ម្នាលអារុសោ កាយសក្ខិបុគ្គល ដែលព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយនិប្បវិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។

[២២] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា
 បញ្ញាវិមុត្តត បញ្ញាវិមុត្ត ដូច្នោះ ម្នាលអារុសោ បញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល
 ដែលព្រះអង្គសម្តែងហើយ តើដោយហេតុប៉ុន្មាន ។ ម្នាលអារុសោ
 ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក៏បាន
 ដល់នូវបឋមជ្ឈាន ទាំងដឹងច្បាស់ដោយបញ្ញា ម្នាលអារុសោ បញ្ញា-
 វិមុត្តបុគ្គល ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយ
 បរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុ

បណ្ណាសកេ បញ្ចាលវត្តោ

សព្វសោ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម
 សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ បញ្ញាយ-
 បស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខិណា ហោន្តិ បញ្ញាយ
 បន បជាណតិ ឯត្តាវតាបិ ខោ អារុសោ បញ្ញាវិមុត្តោ
 វុត្តោ ភកវតា និប្បវិយាយេណតិ ។

[៤៥] ឧភតោភាគវិមុត្តោ ឧភតោភាគវិមុត្តាតិ
 អារុសោ វុច្ចតិ កិត្តាវតា នុ ខោ អារុសោ ឧភតោភា-
 គវិមុត្តោ វុត្តោ ភកវតាតិ ។ ឥធាវុសោ ភិក្ខុ វិវិច្ឆេវ
 កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ
 យថា យថា ច តទាយតនំ តថា តថា នំ កាយេន
 ផុសិត្វា វិហារតិ បញ្ញាយ បន បជាណតិ ឯត្តាវតាបិ
 ខោ អារុសោ ឧភតោភាគវិមុត្តោ វុត្តោ ភកវតា បរិយា-
 យេន ។ បេ ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ នេវ-
 សញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ បញ្ញាយបស្ស ទិស្វា អាសវា
 បរិក្ខិណា ហោន្តិ យថា យថា ច តទាយតនំ

បណ្ណាសក បញ្ចាលវគ្គ

បានដល់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធ ព្រោះកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញា-
យតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង អាសវៈទាំងឡាយរបស់ភិក្ខុនោះ
ក៏អស់រលីងទៅ ព្រោះឃើញដោយបញ្ញា ទាំងភិក្ខុនោះ ក៏ដឹងច្បាស់
ដោយបញ្ញា ម្នាលអារុសោ បញ្ញាវិមុត្តបុគ្គល ដែលព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយនិប្បវិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។

[២៥] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ឧភតោ-
ភាគវិមុត្ត ឧភតោភាគវិមុត្ត ដូច្នោះ ម្នាលអារុសោ ឧភតោភាគវិមុត្ត-
បុគ្គល ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងហើយ តើដោយហេតុប៉ុន្មាន ។
ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។
ក៏បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន អាយតនៈនោះ កើតព្រោះអាការណាៗ ភិក្ខុ
ពាល់ត្រូវនូវអាយតនៈនោះដោយកាយ ព្រោះអាការនោះៗ ទាំងដឹង
ច្បាស់ដោយបញ្ញា ម្នាលអារុសោ ឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល ដែលព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។ បេ ។
ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធ ព្រោះ
កន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង អាសវៈ
ទាំងឡាយរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏អស់រលីងទៅ ព្រោះឃើញដោយបញ្ញា
អាយតនៈនោះកើតព្រោះអាការណា ។ ភិក្ខុពាល់ត្រូវនូវអាយតនៈនោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

តថា តថា នំ កាយេន ផុសិត្វា វិហរតិ បញ្ញាយ
បន បជាធាតិ ឯត្តារតាបិ ខោ អារុសោ ឧភតោកា-
កវិមុត្តោ វុត្តោ ភកវតា និប្បវិយាយេធាតិ ។

[៤៦] សន្និដ្ឋិកោ ធម្មោ សន្និដ្ឋិកោ ធម្មាតិ
អារុសោ វុច្ចតិ កិត្តារតា នុ ខោ អារុសោ សន្និដ្ឋិកោ
ធម្មោ វុត្តោ ភកវតាតិ ។ ឥធារុសោ ភិក្ខុ វិច្ឆេវ
កាមេហិ ។ មេ ។ បបមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ
ឯត្តារតាបិ ខោ អារុសោ សន្និដ្ឋិកោ ធម្មោ វុត្តោ
ភកវតា បរិយាយេន ។ មេ ។ បុន ចបរំ អារុសោ
ភិក្ខុ សព្វសោ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម
សញ្ញាវេទយិតនិពោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បញ្ញាយ-
បស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខិណា ហោន្តិ ឯត្តារតាបិ
ខោ អារុសោ សន្និដ្ឋិកោ ធម្មោ វុត្តោ ភកវតា
និប្បវិយាយេធាតិ ។

[៤៧] សន្និដ្ឋិកំ និព្វានំ សន្និដ្ឋិកំ និព្វានន្តិ អារុសោ
វុច្ចតិ កិត្តារតា នុ ខោ អារុសោ សន្និដ្ឋិកំ និព្វានំ
វុត្តំ ភកវតាតិ ។ ឥធារុសោ ភិក្ខុ វិច្ឆេវ កាមេហិ ។ មេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ដោយកាយ ព្រោះអាការនោះ។ ទាំងបានដឹងច្បាស់ដោយបញ្ញា ម្នាល អារុសោ ឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយនិប្បវិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។

[៤៦] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា សន្និដ្ឋិកធម៌ សន្និដ្ឋិកធម៌ ដូច្នោះ ម្នាលអារុសោ សន្និដ្ឋិកធម៌ ដែលព្រះអង្គសម្តែងហើយ តើដោយហេតុប៉ុន្មាន ។ ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក៏បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន ម្នាលអារុសោ សន្និដ្ឋិកធម៌ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធ ព្រោះកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង អាសវៈទាំងឡាយរបស់ភិក្ខុនោះ ក៏អស់រលីងទៅ ព្រោះឃើញដោយបញ្ញា ម្នាលអារុសោ សន្និដ្ឋិកធម៌ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយនិប្បវិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។

[៤៧] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា សន្និដ្ឋិកនិព្វាន សន្និដ្ឋិកនិព្វាន ដូច្នោះ ម្នាលអារុសោ សន្និដ្ឋិកនិព្វាន ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ តើដោយហេតុប៉ុន្មាន ។ ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។

បណ្ណាសកេ បញ្ចាលវគ្គោ

បបមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯត្តារតាមិ ខោ អារុសោ
 សន្និដ្ឋិកំ និព្វានំ វុត្តំ ភកវតា បរិយាយេន ។ បេ ។
 បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ នេវសញ្ញា-
 នាសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ បញ្ញាយបស្ស ទិស្វា អាសវា
 បរិក្ខិណា ហោន្តិ ឯត្តារតាមិ អារុសោ សន្និដ្ឋិកំ
 និព្វានំ វុត្តំ ភកវតា និប្បវិយាយេនាតិ ។

[៤៨] និព្វានំ និព្វានន្តិ អារុសោ វុច្ចតិ ។ បេ ។

[៤៩] បរិនិព្វានំ បរិនិព្វានន្តិ ។ បេ ។

[៤០] តទដ្ឋនិព្វានំ តទដ្ឋនិព្វានន្តិ អារុសោ
 វុច្ចតិ ។ បេ ។

[៤១] ទិដ្ឋធម្មនិព្វានំ ទិដ្ឋធម្មនិព្វានន្តិ អារុសោ

វុច្ចតិ កិត្តារតា នុ ខោ អារុសោ ទិដ្ឋធម្មនិព្វានំ វុត្តំ
 ភកវតាតិ ។ ឥធារុសោ ភិក្ខុ វិវិច្ឆេវ កាមេហិ ។ បេ ។

បណ្ណាសក បញ្ចាលវគ្គ

ក៏បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន ម្នាលអារុសោ សន្និដ្ឋិកនិព្វាន ដែលព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយមានត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។ លេ ។
ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធិ
ព្រោះកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង
អាសវៈទាំងឡាយរបស់ភិក្ខុនោះក៏អស់រលីងទៅ ព្រោះឃើញដោយបញ្ញា
ម្នាលអារុសោ សន្និដ្ឋិកនិព្វាន ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ
ដោយនិប្បវិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។

[២៨] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា
និព្វាន និព្វាន ដូច្នោះ ។ លេ ។

[២៩] ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា បរិនិព្វាន បរិនិព្វាន
ដូច្នោះ ។ លេ ។

[៣០] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា
តទង្គនិព្វាន តទង្គនិព្វាន ដូច្នោះ ។ លេ ។

[៣១] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា
ទិដ្ឋធម្មនិព្វាន ទិដ្ឋធម្មនិព្វាន ដូច្នោះ ម្នាលអារុសោ ទិដ្ឋធម្មនិព្វាន ដែល
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ ដោយហេតុប៉ុន្មាន ។
ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ លេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

បបមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯត្តារតាបិ ខោ អារុសោ
 ទិដ្ឋធម្មនិព្វានំ វុត្តំ ភកវតា បរិយាយេន ។ មេ ។ បុន
 ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ សព្វសោ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយ-
 តំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិពោដំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ បញ្ញាយបស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខិណា
 ហោន្តិ ឯត្តារតាបិ ខោ អារុសោ ទិដ្ឋធម្មនិព្វានំ វុត្តំ
 ភកវតា និប្បរិយាយេនាតិ ។

បញ្ចាលវគ្គោ បញ្ចមោ ។

តត្រុទ្ធានំ ភវតិ

បញ្ចាលោ កាមហោសព្វ^(១) ឧភោ^(២) សន្និដ្ឋិកា ទ្វេ
 និព្វានំ បរិនិព្វានំ តទង្គទិដ្ឋធម្មិកេន ចាតិ ។
 នវកនិបាតេ បណ្ណាសកោ សមត្តោ^(៣) ។

១ ឱ. បញ្ចាលោ កាយសក្ខិ ច ។ ម. សម្ពុទ្ធា កាយសក្ខិ បញ្ញា ។ ២ ម. ឧភតោ
 ភាតោ ។ ៣ ឱ. ម. បបមំ បណ្ណាសកំ សមត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ នវកនិបាត

ក៏បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន ម្នាលអារុសោ ទិដ្ឋធម្មនិព្វាន ដែលព្រះដ៏
 មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះ
 ឯង ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់នូវសញ្ញា-
 វេទយិតនិរោធ ព្រោះកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយ
 ប្រការទាំងពួង អាសវៈទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុនោះ ក៏អស់រលីងទៅ
 ព្រោះឃើញដោយបញ្ញា ម្នាលអារុសោ ទិដ្ឋធម្មនិព្វាន ដែលព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយនិប្បវិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះ
 ឯង ។

ចប់ បញ្ចាលវគ្គទី ៥ ។

ឧទ្ទានក្នុងបញ្ចាលវគ្គនោះគឺ

- និយាយអំពីបញ្ចាលចណ្ណាទេវបុត្រ ១ ការបៀតបៀនកាម ១
- បញ្ញាវិមុត្ត ១ ឧភតោភាគវិមុត្តបុគ្គល ១ សន្និដ្ឋិកៈ មាន
- ២ លើក និព្វាន ១ បរិនិព្វាន ១ តទង្គនិព្វាន ១ និងទិដ្ឋ-
 ធម្មិកនិព្វាន ១ ។

ចប់ បណ្ណាសកៈ ក្នុងនវកនិបាត ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតា វគ្គា

បឋមោ ខេមវគ្គោ

[៥២] ខេមំ ខេមន្តិ អារុសោ វុច្ចតិ កិត្តាវតា
 នុ ខោ អារុសោ ខេមំ វុត្តំ ភកវតាតិ ។ ឥធារុសោ
 ភិក្ខុ វិច្ឆេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហារតិ ឯត្តាវតាបិ ខោ អារុសោ ខេមំ វុត្តំ ភកវតា
 បរិយាយេន ។ បេ ។ បុន ចបរំ អារុសោ ភិក្ខុ
 សព្វសោ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញា-
 វេទយិតនិពោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ បញ្ញាយបស្ស
 ទិស្វា អាសវា បរិក្ខិណា ហោន្តិ ឯត្តាវតាបិ ខោ
 អារុសោ ខេមំ វុត្តំ ភកវតា និប្បវិយាយេនាតិ ។

[៥៣] ខេមប្បត្តោ ខេមប្បត្តោតិ អារុសោ វុច្ចតិ ។ បេ ។

[៥៤] អមតំ អមតន្តិ អារុសោ វុច្ចតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតវគ្គ

ខេមវគ្គទី ១

[៥២] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា សេចក្តី
 ក្សេម សេចក្តីក្សេម ដូច្នោះ ម្នាលអារុសោ សេចក្តីក្សេម ដែលព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហើយ តើដោយហេតុប៉ុន្មាន ។ ម្នាលអារុសោ
 ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់នូវ
 បឋមជ្ឈាន ម្នាលអារុសោ សេចក្តីក្សេម ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់ត្រាស់ហើយ ដោយបរិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។ បេ ។
 ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធ
 ព្រោះកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង
 អាសវៈទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុនោះក៏អស់រលីងទៅ ព្រោះឃើញដោយ
 បញ្ញា ម្នាលអារុសោ សេចក្តីក្សេម ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់
 សម្តែងហើយ ដោយនិប្បវិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។

[៥៣] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា
 បុគ្គលដល់នូវសេចក្តីក្សេម ដល់នូវសេចក្តីក្សេម ដូច្នោះ ។ បេ ។

[៥៤] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា អមតៈ
 អមតៈ ដូច្នោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវេនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[៥៥] អមតប្បត្តោ អមតប្បត្តោតិ អារុសោ វុច្ចតិ ។

[៥៦] អភយំ អភយន្តិ អារុសោ វុច្ចតិ ។

[៥៧] អភយប្បត្តោ អភយប្បត្តោតិ អារុសោ វុច្ចតិ ។

[៥៨] បស្សន្តិ បស្សន្តិតិ អារុសោ វុច្ចតិ ។

[៥៩] អនុបុព្វប្បស្សន្តិ អនុបុព្វប្បស្សន្តិតិ អារុសោ

វុច្ចតិ ។

[៦០] និរោជោ និរោជោតិ អារុសោ វុច្ចតិ ។

[៦១] អនុបុព្វនិរោជោ អនុបុព្វនិរោជោតិ អារុសោ

វុច្ចតិ កិក្ការតា នុ ខោ អារុសោ អនុបុព្វនិរោជោ វុត្តោ

ភកវតាតិ ។ ឥធារុសោ ភិក្ខុ វិច្ឆេវ កាមេហិ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

[៥៥] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា បុគ្គល ដល់នូវអមតៈ ដល់នូវអមតៈ ដូច្នោះ ។

[៥៦] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ទីមិន មានភ័យ ទីមិនមានភ័យ ដូច្នោះ ។

[៥៧] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា បុគ្គលដល់នូវទីមិនមានភ័យ ដល់នូវទីមិនមានភ័យ ដូច្នោះ ។

[៥៨] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ដូច្នោះ ។

[៥៩] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ដោយលំដាប់ សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ដោយលំដាប់ ដូច្នោះ ។

[៦០] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា សេចក្តីរលត់ សេចក្តីរលត់ ដូច្នោះ ។

[៦១] ម្នាលអារុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា សេចក្តី រលត់ដោយលំដាប់ៗ ដូច្នោះ ម្នាលអារុសោ សេចក្តីរលត់ដោយលំដាប់

ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សម្តែងហើយ តើដោយហេតុប៉ុន្មាន ។

ម្នាលអារុសោ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ លេ ។

បណ្ណាសកេ ខេមរត្តោ

បបមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯត្តារតាបិ ខោ
 អារុសោ អនុបុព្វនិហោណោ វុត្តោ ភកវតា
 បរិយាយេន ។ បេ ។ បុន ចបំ អារុសោ ភិក្ខុ
 សព្វសោ នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម
 សញ្ញាវេទយិតនិហោនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ បញ្ញាយ-
 បស្ស ទិស្វា អាសវា បរិក្ខិណា ហោន្តិ ឯត្តារតាបិ
 ខោ អារុសោ អនុបុព្វនិហោណោ វុត្តោ ភកវតា និប្ប-
 រិយាយេនាតិ ។

[៦២] នវ ភិក្ខុវេ ធម្មេ អប្បហាយ អកញ្ចោ
 អរហត្តំ សច្ចិកាតុំ ។ កតមេ នវ ។ រាតំ
 នោសំ មោហំ កោនំ ឧបដាហំ មក្ខំ បលាសំ
 ឥស្សំ មច្ចុរិយំ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ នវ ធម្មេ
 អប្បហាយ អកញ្ចោ អរហត្តំ សច្ចិកាតុំ ។

បណ្ណាសក ខេមវគ្គ

បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន ម្នាលអារុសោ សេចក្តីរលត់ដោយលំដាប់
 ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយបរិយាយ ត្រឹម
 ប៉ុណ្ណោះឯង ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោ មួយទៀត ភិក្ខុបានដល់នូវ
 សញ្ញាវេទយិតនិរោធិ ព្រោះកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន
 ដោយប្រការទាំងពួង អាសវៈទាំងឡាយ របស់ភិក្ខុនោះ ក៏អស់
 រលីងទៅ ព្រោះឃើញដោយបញ្ញា ម្នាលអារុសោ សេចក្តីរលត់
 ដោយលំដាប់ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយ
 និប្បវិយាយ ត្រឹមប៉ុណ្ណោះឯង ។

[៦២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនលះបង់នូវធម៌ ៩
 យ៉ាង មិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះអរហត្តបានទេ ។ ធម៌ ៩
 យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភាគៈ ១ ទោសៈ ១ មោហៈ ១
 កោធិៈ ១ ឧបនាហៈ ១ មក្ខៈ ១ បលាសៈ ១ តស្ស្យា ១
 មច្ឆរិយៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនទាន់លះបង់នូវធម៌ ៩
 យ៉ាងនេះទេ មិនគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះអរហត្តបានឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

នវ ភិក្ខុវេ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរហត្តំ
 សច្ចិកាតុំ ។ កតមេ នវ ។ រាតំ ទោសំ មោហំ
 កោដំ ឧបដាហំ មក្ខំ បលាសំ ឥស្សំ មច្ឆរិយំ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ នវ ធម្មេ បហាយ ភព្វោ អរហត្តំ
 សច្ចិកាតុន្តិ ។

ខេមវត្តោ បបមោ ។

តត្រ្រ្រ្រ្រ្រ្រ

ខមោ ច អមតំ ចេវ អភយបស្សន្តិយេន ច
 និហោទោ អនុបុព្វោ ចេវ ធម្មំ បហាយ ភព្វេន ចាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលបានលះបង់ នូវធម៌ ៩ យ៉ាងនេះហើយ គួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះអរហត្តបាន ។ ធម៌ ៩ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺរាគៈ ១ ទោសៈ ១ មោហៈ ១ កោធិៈ ១ ឧបនាហៈ ១ មក្ខៈ ១ បលាសៈ ១ ឥស្សា ១ មច្ឆរិយៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលបានលះបង់នូវធម៌ ៩ យ៉ាងនេះឯងហើយ ទើបគួរដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះអរហត្តបាន ។

ចប់ ខេមវគ្គ ទី ១ ។

ឧទ្ទានក្នុងខេមវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីសេចក្តីក្សេម ១ អ្នកដល់នូវសេចក្តីក្សេម ១ អមតៈ ១ អ្នកដល់នូវអមតៈ ១ ទីមិនមានភ័យ ១ អ្នកដល់នូវទីមិនមានភ័យ ១ សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ១ សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ដោយលំដាប់ ១ សេចក្តីរលត់ ១ សេចក្តីរលត់ដោយលំដាប់ ១ និងបុគ្គលលះបង់នូវធម៌ ៩ យ៉ាង គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះអរហត្ត ១ ។

ទុតិយោ សតិប្បដ្ឋានវគ្គោ

[៦៣] បញ្ចិមាទិ ភិក្ខុវេ សិក្ខាទុព្វល្យាទិ ។

កតមាទិ បញ្ច ។ ចាលោភិចាតោ អទិន្នាទានំ

កាមេសុ មិច្ឆាចារោ មុសាវាទោ សុរាមេរយមជ្ជប្បមា-

ទដ្ឋានំ ។ ឥមាទិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច សិក្ខាទុព្វល្យាទិ ។

ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ សិក្ខាទុព្វល្យាទំ

បហាឆាយ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានោ ភាវេតព្វា ។ កតមេ

ចត្តារោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាយេ កាយានុ-

បស្សី វិហារតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ

លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ វេទនាសុ ។ បេ ។

ចិត្តេ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហារតិ អាតាបី

សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោ-

មនស្សំ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ចន្នំ សិក្ខា-

ទុព្វល្យាទំ បហាឆាយ ឥមេ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានោ

ភាវេតព្វាតិ ។

សតិប្បដ្ឋានវគ្គទី ២

[៦៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយនេះ មាន ៥ យ៉ាង ។ ហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយ ៥ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។ គឺ បាណាតិបាត ១ អទិន្នាទាន ១ កាមេសុ មិច្ឆាចារ ១ មុសាវាទ ១ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរ ចម្រើនសតិប្បដ្ឋាន ៤ ដើម្បីលះបង់នូវហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ សតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាលើញនូវកាយ ក្នុងកាយ ជាប្រក្រតី មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ក្នុងលោកចេញ ១ ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ១ ។ បេ ។ ក្នុងចិត្ត ១ ពិចារណាលើញនូវធម៌ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ក្នុង លោកចេញ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ នេះ ដើម្បីលះបង់នូវហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[៦៤] បញ្ចមាណិ ភិក្ខុវេ ជីវណានិ ។ កតមាណិ
 បញ្ច ។ កាមច្ចន្ធដីវណំ ព្យាទានជីវណំ បីនមិទ្ធដី-
 វណំ ឧទ្ធចកុក្កុច្ចជីវណំ វិចិត្តិច្ឆាជីវណំ ។ ឥមាណិ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ជីវណានិ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចន្នំ ជីវណានំ បហានាយ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា
 ភាវេតព្វា ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 កាយេ កាយានុបស្សី វិហារតិ អាតាបី សម្បជានោ
 សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ
 វេទនាសុ ។ បេ ។ ចិត្តេ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហារតិ
 អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ
 អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ
 ជីវណានំ បហានាយ ឥមេ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា
 ភាវេតព្វាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

[៦៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នីវរណធម៌នេះមាន ៥ យ៉ាង ។
 នីវរណធម៌ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺកាមច្នៃនូវនីវរណៈ ១ ព្យាបាទ-
 នីវរណៈ ១ បីនមិទ្ធនីវរណៈ ១ ឧទ្ធចក្កក្នុងនីវរណៈ ១ វិចិកិច្ចា-
 នីវរណៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នីវរណធម៌មាន ៥ យ៉ាង
 នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ ដើម្បី
 លះបង់នូវនីវរណៈ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ សតិប្បដ្ឋាន ៤ តើដូចម្តេចខ្លះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាយើញនូវកាយ ក្នុង
 កាយជាប្រក្រតី មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅនូវកិលេស ជាអ្នក
 ដឹងខ្លួន មានស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ក្នុងលោក
 ចេញ ១ ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ១ ។ វេ ។ ក្នុងចិត្ត ១ ពិចារណា
 យើញនូវធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ជាប្រក្រតី មានព្យាយាម ជាគ្រឿង
 ដុតកម្តៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិង
 ទោមនស្ស ក្នុងលោកចេញ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើន
 នូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ នេះ ដើម្បីលះបង់នូវនីវរណៈ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ សតិប្បដ្ឋានវគ្គោ

[៦៥] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ កាមគុណា ។ កតមេ
 បញ្ច ។ ចក្កុវិញ្ញេយ្យា រូចា ឥដ្ឋា កត្តា មនាថា
 មិយរូចា កាមុបសញ្ញិតា រជនីយា សោតវិញ្ញេយ្យា
 សទ្ធា ។ មេ ។ យានវិញ្ញេយ្យា តន្តា ដ្យាវិញ្ញេយ្យា
 រសា កាយវិញ្ញេយ្យា ដោដ្ឋព្វា ឥដ្ឋា កត្តា មនាថា
 មិយរូចា កាមុបសញ្ញិតា រជនីយា ។ ឥមេ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ច កាមគុណា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចន្នំ កាមគុណានំ បហានាយ ឥមេ ចត្តារោ
 សតិប្បដ្ឋានា កាវេតព្វាតិ ។

[៦៦] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ ឧចានានក្ខន្ធា ។
 កតមេ បញ្ច ។ រូបុចានានក្ខន្ធា វេទនុចានានក្ខន្ធា
 សញ្ញុចានានក្ខន្ធា សដ្ឋុរូចានានក្ខន្ធា វិញ្ញាណុ-
 ចានានក្ខន្ធា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចុចានានក្ខន្ធា ។
 ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ ឧចានានក្ខន្ធានំ
 បហានាយ ឥមេ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា កាវេតព្វាតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិប្បដ្ឋានវគ្គ

[៦៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមគុណានេះមាន ៥ យ៉ាង ។ កាមគុណ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺរូបដែលគប្បីដឹងដោយចក្ខុ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត មានសភាពជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម ជាហេតុនៃសេចក្តីត្រេកអរ ១ សំឡេងដែលគប្បីដឹងដោយត្រចៀក ១ ។ រស ។ ក្លិនដែលគប្បីដឹងដោយច្រមុះ ១ រសដែលគប្បីដឹងដោយអណ្តាត ១ ផុស្សដែលគប្បីដឹងដោយកាយ ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត មានសភាពជាទីស្រឡាញ់ ប្រកបដោយកាម ជាហេតុនៃសេចក្តីត្រេកអរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមគុណមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាងនេះ ដើម្បីលះបង់នូវកាមគុណ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[៦៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាទានក្ខន្ធនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ឧបាទានក្ខន្ធ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺរូបូបាទានក្ខន្ធ ១ វេទនូបាទានក្ខន្ធ ១ សញ្ញាបាទានក្ខន្ធ ១ សង្ខារូបាទានក្ខន្ធ ១ វិញ្ញាណូបាទានក្ខន្ធ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាទានក្ខន្ធមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាងនេះ ដើម្បីលះបង់នូវឧបាទានក្ខន្ធ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[៦៧] បញ្ចមាណិ ភិក្ខុវេ ឱរម្ហាភិយាណិ សំយោ-
 ជនាណិ ។ កតមាណិ បញ្ច ។ សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិត្តិច្ឆា
 សីលព្វតបរាមាសោ កាមច្ចន្ទោ ព្យាទាទោ ។ ឥមាណិ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច ឱរម្ហាភិយាណិ សំយោជនាណិ ។
 ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ ឱរម្ហាភិយាណំ សំយោជនាណំ
 បហាណាយ ឥមេ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា ភាវេតព្វាតិ ។

[៦៨] បញ្ចមា ភិក្ខុវេ កតិយោ ។ កតមា
 បញ្ច ។ និរយោ តិរច្ឆានយោណិ បិត្តិវិសយោ មនុស្សា
 ទេវា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច កតិយោ ។
 ឥមាសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ កតីណំ បហាណាយ
 ឥមេ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា ភាវេតព្វាតិ ។

[៦៩] បញ្ចមាណិ ភិក្ខុវេ មច្ឆរិយាណិ ។
 កតមាណិ បញ្ច ។ អាវាសមច្ឆរិយំ កុលមច្ឆរិយំ
 លាកមច្ឆរិយំ វណ្ណមច្ឆរិយំ ធម្មមច្ឆរិយំ ។ ឥមាណិ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច មច្ឆរិយាណិ ។ ឥមេសំ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ មច្ឆរិយាណំ បហាណាយ ឥមេ
 ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា ភាវេតព្វាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គក្ករនិកាយ នវកនិបាត

[៦៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំយោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម
នេះមាន ៥ យ៉ាង ។ សំយោជនៈ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសក្កាយ-
ទិដ្ឋិ ១ វិចិកិត្តា ១ សីលពូតបរាមាស ១ កាមច្នូន្ទៈ ១ ព្យាបាទ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំយោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោមមាន ៥ យ៉ាង
នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាងនេះ
ដើម្បីលះបង់នូវសំយោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[៦៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គតិនេះ មាន ៥ យ៉ាង ។ គតិ ៥ យ៉ាង
តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺ និរយៈ ១ តិរច្ឆានយោនិ ១ បិត្តិវិស័យ ១
មនុស្ស ១ ទេវតា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គតិមាន ៥ យ៉ាង
នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាងនេះ
ដើម្បីលះបង់នូវគតិ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[៦៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីកំណាញ់នេះ មាន ៥ យ៉ាង ។
សេចក្តីកំណាញ់ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺកំណាញ់អាវាស ១ កំ-
ណាញ់ត្រកូល ១ កំណាញ់លាភ ១ កំណាញ់គុណ ១ កំណាញ់ធម៌ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីកំណាញ់មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាងនេះ ដើម្បីលះបង់នូវ
សេចក្តីកំណាញ់ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សតិប្បដ្ឋានវគ្គោ

[៧០] បញ្ចិមាទិ ភិក្ខុវេ ឧទ្ធអ្ហាភិយាទិ សំយោជ-
 នាទិ ។ កតមាទិ បញ្ច ។ រូបរកោ អរូបរកោ
 មាណោ ឧទ្ធចំ អវិជ្ជា ។ ឥមាទិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចុទ្ធអ្ហាភិយាទិ សំយោជនាទិ ។ ឥមេសំ ខោ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចុទ្ធអ្ហាភិយាទិ សំយោជនាទិ បហា-
 នាយ ឥមេ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានោ កាវេតញ្ចាតិ ។

[៧១] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ ចេតោទីលោ ។ កតមេ
 បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សត្តវិ កដ្ឋុតិ វិចិកិច្ចតិ
 នាទិមុច្ចតិ ន សម្មសីទតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ សត្តវិ កដ្ឋុតិ វិចិកិច្ចតិ នាទិមុច្ចតិ ន
 សម្មសីទតិ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ
 អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដានាយ ។ យស្ស
 ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ
 សាតច្ចាយ បដានាយ អយំ បឋមោ ចេតោទីលោ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិត សតិប្បដ្ឋានវគ្គ

[៧០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំយោជនៈ ជាចំណែកខាងលើនេះ មាន ៥ យ៉ាង ។ សំយោជនៈ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺរូបរាគៈ ១ អរូបរាគៈ ១ មានៈ ១ ឧទ្ធច្ចៈ ១ អវិជ្ជា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សំយោជនៈ ជាចំណែកខាងលើមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាងនេះ ដើម្បីលះបង់នូវសំយោជនៈ ជាចំណែកខាងលើ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

[៧១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីរឹងត្អឹងនៃចិត្តនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ សេចក្តីរឹងត្អឹងនៃចិត្ត ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សង្ស័យ ងឿងធ្ងល់ មិនចុះចិត្តស៊ប់ មិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះសាស្តា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា សង្ស័យ ងឿងធ្ងល់ មិនចុះចិត្តស៊ប់ មិនជ្រះថ្លា ក្នុងព្រះសាស្តា ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងមិនឱនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ដើម្បីប្រកបព្យាយាមរឿយៗ ដើម្បីប្រព្រឹត្តព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកនូវព្យាយាម ។ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនឱនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ដើម្បីប្រកបព្យាយាមរឿយៗ ដើម្បីប្រព្រឹត្តព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកនូវព្យាយាម នេះជាសេចក្តីរឹងត្អឹងនៃចិត្តទី ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ធម្មេ កង្ខតិ ។ បេ ។
 សង្ឃេ កង្ខតិ សិក្ខាយ កង្ខតិ សព្វេហ្មចារីសុ
 កុម្មិតោ ហោតិ អនត្តមនោ អាហតចិត្តោ
 ទីលជាតោ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សព្វេហ្ម-
 ចារីសុ កុម្មិតោ ហោតិ អនត្តមនោ អាហតចិត្តោ
 ទីលជាតោ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ
 អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាឆាយ ។ យស្ស ចិត្តំ
 ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ
 បដាឆាយ អយំ បញ្ចមោ ចេតោទីលោ ។ ឥមេសំ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ ចេតោទីលានំ បហាឆាយ ឥមេ
 ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា ភាវេតញ្ចតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ នវកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុសង្ឃៗ ក្នុងព្រះធម៌ ។ បេ ។
 សង្ឃៗក្នុងព្រះសង្ឃ សង្ឃៗក្នុងសិក្ខា ជាមនុស្សខឹង មានចិត្តអាក់អន់
 មានចិត្តត្រូវទោសខ្លាំងខ្លប់ហើយ មានចិត្តរឹងរូស ក្នុងពួកសព្វហូចារី ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ជាមនុស្សខឹង មានចិត្តអាក់អន់ មាន
 ចិត្តត្រូវទោសខ្លាំងខ្លប់ហើយ មានចិត្តរឹងរូស ក្នុងពួកសព្វហូចារី
 ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងមិនឱនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅ
 កិលេស ដើម្បីប្រកបព្យាយាមរឿយៗ ដើម្បីប្រព្រឹត្តព្យាយាមមិនដាច់
 ដើម្បីតាំងទុកនូវព្យាយាម ។ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា រមែងមិនឱនទៅ
 ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបព្យាយាមរឿយៗ
 ដើម្បីប្រព្រឹត្តព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកនូវព្យាយាម នេះជាសេចក្ដី
 រឹងត្អឹងនៃចិត្តទី ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន
 ៤ យ៉ាងនេះ ដើម្បីលះបង់នូវសេចក្ដីរឹងត្អឹងនៃចិត្ត ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សតិប្បដ្ឋានវគ្គោ

[៧២] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ចេតសោវិនិពន្ធា ។

កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាមេសុ

អរីតរាគោ ហោតិ អរីតច្ចន្ទោ អរីតប្បមោ អរីតបិ-

ចាសោ អរីតបរិណ្ណាហោ អរីតតណ្ហោ ។ យោ សោ

ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាមេសុ អរីតរាគោ ហោតិ អរីតច្ចន្ទោ

អរីតប្បមោ អរីតបិចាសោ អរីតបរិណ្ណាហោ អរីត-

តណ្ហោ តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោ-

កាយ សាតច្ចាយ បដាជាយ ។ យស្ស ចិត្តំ

ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ

បដាជាយ អយំ បឋមោ ចេតសោវិនិពន្ធា ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាយេ អរីតរាគោ ហោតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិប្បដ្ឋានវគ្គ

[៧២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណង់របស់ចិត្តនេះមាន ៥ យ៉ាង ។
 ចំណង់របស់ចិត្ត ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេក មិនទាន់ប្រាសចាក
 សេចក្តីពេញចិត្ត មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនទាន់ប្រាស
 ចាកសេចក្តីស្រែកឃ្លាន មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីក្តៅក្រហាយ មិន
 ទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីប្រាថ្នា ក្នុងកាមទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុណាមិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេក មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តី
 ពេញចិត្ត មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនទាន់ប្រាសចាក
 សេចក្តីស្រែកឃ្លាន មិនទាន់ប្រាសចាកសេចក្តីក្តៅក្រហាយ មិនទាន់
 ប្រាសចាកសេចក្តីប្រាថ្នា ក្នុងកាមទាំងឡាយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែង
 មិនឱនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ដើម្បីប្រកប
 ព្យាយាមរឿយៗ ដើម្បីប្រព្រឹត្តព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកនូវ
 ព្យាយាម ។ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា មិនឱនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿង
 ដុតកម្តៅកិលេស ដើម្បីប្រកបព្យាយាមរឿយៗ ដើម្បីប្រព្រឹត្តព្យា-
 យាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកនូវព្យាយាម នេះជាចំណង់នៃចិត្តទី ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេកក្នុងកាយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្កនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

រូបេ អវីតវាកោ ហោតិ យាវទត្ថំ ឧទរាវទេហាកំ
 ភុក្ខិត្តា សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តោ
 វិហារតិ អញ្ញតំ ទេវនិកាយំ បណិដាយ ព្រហ្មចរិយំ
 ចរតិ ឥមិនាហំ សីលេន វា វតេន វា តបេន វា
 ព្រហ្មចរិយេន វា ទេវោ វា ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតោ
 វាតិ ។ យោ សោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អញ្ញតំ
 ទេវនិកាយំ បណិដាយ ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ឥមិនាហំ
 សីលេន វា វតេន វា តបេន វា ព្រហ្មចរិយេន
 វា ទេវោ វា ភវិស្សាមិ ទេវញ្ញតោ វាតិ
 តស្ស ចិត្តំ ន នមតិ អាតប្បាយ អនុយោកាយ
 សាតច្ចាយ បដាដាយ ។ យស្ស ចិត្តំ ន នមតិ
 អាតប្បាយ អនុយោកាយ សាតច្ចាយ បដាដាយ
 អយំ បញ្ចមោ ចេតសោវិនិពន្ធា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច ចេតសោវិនិពន្ធា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចុំ ចេតសោវិនិពន្ធាំ បហាដាយ ចត្តាវោ
 សតិប្បដ្ឋានា កាវេតញ្ច ។ កតមេ ចត្តាវោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តនិកាយ នវកនិបាត

មិនទាន់ប្រាសចាកតម្រែកក្នុងរូប ជាអ្នកបរិភោគភោជន ដរាបដល់ឆ្អែត
 ពេញផ្ទៃ ហើយប្រកបរឿយៗ នូវទីដេកស្រួល នូវទីផ្អែកស្រួល
 និងសេចក្តីលក់ស្រួល ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ប្រាថ្នានូវទេវនិកាយ
 ណាមួយ ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងបានជាទេវតាមានស័ក្តិធំ ឬជា
 ទេវតាមានស័ក្តិតូចណាមួយ ដោយសីល ឬ វត្ត តបៈឬព្រហ្មចារ្យនេះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ប្រាថ្នានូវទេវនិកាយ
 ណាមួយ ដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងបានជាទេវតាមានស័ក្តិធំ ឬជា
 ទេវតាមានស័ក្តិតូចណាមួយ ដោយសីល ឬ វត្ត តបៈ ឬព្រហ្មចារ្យនេះ
 ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះ រមែងមិនឱនទៅ ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅ
 កិលេស ដើម្បីប្រកបព្យាយាមរឿយៗ ដើម្បីប្រព្រឹត្តព្យាយាមមិនដាច់
 ដើម្បីតាំងទុកនូវព្យាយាម ។ ចិត្តរបស់ភិក្ខុណា រមែងមិនឱនទៅ
 ដើម្បីព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស ដើម្បីប្រកបព្យាយាមរឿយៗ
 ដើម្បីប្រព្រឹត្តព្យាយាមមិនដាច់ ដើម្បីតាំងទុកនូវព្យាយាម នេះជាចំណង
 នៃចិត្តទី ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណងរបស់ចិត្តមាន ៥ យ៉ាងនេះ
 ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ ដើម្បីលះបង់
 នូវចំណងរបស់ចិត្ត ៥ យ៉ាងនេះ ។ សតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សតិប្បដ្ឋានវគ្គោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ
 អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ
 អភិជ្ឈាទោមនស្សំ វេទនាសុ ។ បេ ។ ចិត្តេ ធម្មេសុ
 ធម្មានុបស្សី វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា
 វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ ។ ឥមេសំ
 ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ ចេតសោវិនិពន្ធានំ បហានាយ
 ឥមេ ចត្តាហេ សតិប្បដ្ឋានោ កាវេតញ្ចាតិ ។

សតិប្បដ្ឋានវគ្គោ ទុតិយោ ។

តត្រុទ្ធានំ ភវតិ

សិក្ខា នីវរណា កាមា ខន្ធា ច ឱរម្ហាតិយា
 កតិ មច្ឆរិយញ្ចេវ ឧទ្ធហ្ហាតិយានំ អដ្ឋមំ
 ចេតោវីលវិនិពន្ធាតិ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិត សតិប្បដ្ឋានវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ពិចារណារឿយៗ នូវកាយ
 ក្នុងកាយជាប្រក្រតី មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស ជាអ្នក
 ដឹងខ្លួន មានស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ក្នុងលោកចេញ
 ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក្នុងចិត្តពិចារណារឿយៗ នូវធម៌ ក្នុង
 ធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស
 ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ក្នុងលោក
 ចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាងនេះ
 ដើម្បីលះបង់នូវចំណងរបស់ចិត្ត ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ សតិប្បដ្ឋានវគ្គទី ២ ។

ឧទ្ទានក្នុងសតិប្បដ្ឋានវគ្គនេះគឺ

- និយាយអំពីសិក្ខា ១ នីវរណៈ ១ កាម ១ ឧបាទានក្ខន្ធន្ត ១
- សំយោជនៈ ជាចំណែកខាងក្រោម ១ គតិ ១ សេចក្ដី
- កំណាញ់ ១ សំយោជនៈ ជាចំណែកខាងលើជាគម្រប់ប្រាំបី ១
- សេចក្ដីរឹងត្អឹងនៃចិត្ត ១ និងចំណងរបស់ចិត្ត ១ ។

តតិយោ សម្មប្បធានវគ្គោ

[៧៣] បញ្ចមាណិ ភិក្ខុវេ សិក្ខាទុព្វល្យាណិ ។

កតមាណិ បញ្ច ។ ចាលោភិចាតោ ។ បេ ។ សុរា-

មេរយមជ្ជប្បមាណដ្ឋានំ ។ ឥមាណិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច

សិក្ខាទុព្វល្យាណិ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្ទំ

សិក្ខាទុព្វល្យាណំ បហាណាយ ចត្តាហោ សម្មប្បធានា

ភាវេតព្វា ។ កតមេ ចត្តាហោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ

អនុប្បដ្ឋានំ ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ អនុ-

ប្បាទាយ ឆន្ទំ ជនេតិ វាយមតិ រិយំ អារកតិ ចិត្តំ

បក្កល្ហាតិ បទហតិ ឧប្បដ្ឋានំ ចាបកានំ អកុស-

លានំ ធម្មានំ បហាណាយ ឆន្ទំ ជនេតិ វាយមតិ

រិយំ អារកតិ ចិត្តំ បក្កល្ហាតិ បទហតិ អនុប្បដ្ឋានំ

កុសលានំ ធម្មានំ ឧប្បាទាយ ឆន្ទំ ជនេតិ

វាយមតិ រិយំ អារកតិ ចិត្តំ បក្កល្ហាតិ បទហតិ

សម្មប្បធានវគ្គ ទី ៣

[៧៣] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយ
 នេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយ ៥ យ៉ាង តើដូច
 ម្តេចខ្លះ ។ គឺ បុណ្ណាតិបាត ១ ។ លេ ។ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយមាន ៥ យ៉ាងនេះ
 ឯង ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនសម្មប្បធាន ៤ យ៉ាង
 ដើម្បីលះបង់នូវហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយ ៥ យ៉ាងនេះ ។ សម្មប្ប-
 ធាន ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុង
 សាសនានេះ ញ៉ាំងឆន្ទៈ ឲ្យកើតឡើង សង្វាត ប្រារព្ធព្យាយាម
 ផ្តង់ចិត្ត តម្កល់ចិត្ត ដើម្បីបិទអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមក ដែល
 មិនទាន់កើតឡើង មិនឲ្យកើតឡើងបាន ១ ញ៉ាំងឆន្ទៈ ឲ្យកើតឡើង
 សង្វាត ប្រារព្ធព្យាយាម ផ្តង់ចិត្ត តម្កល់ចិត្ត ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌
 ទាំងឡាយដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ១ ញ៉ាំងឆន្ទៈ ឲ្យកើតឡើង
 សង្វាត ប្រារព្ធព្យាយាម ផ្តង់ចិត្ត តម្កល់ចិត្ត ដើម្បីបណ្តុះបណ្តាល
 កុសលធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់កើតឡើង ឲ្យកើតឡើងបាន ១

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ សតិប្បដ្ឋានវគ្គោ

ឧប្បន្នានំ កុសលានំ ធម្មានំ បិតិយា អសម្មោសាយ
 ភិយ្យោភារាយ វេបុល្លាយ ការាយ ចារិប្បិយា
 ឆន្ទំ ជនេតិ វាយមតិ វិយំ អារកតិ ចិត្តំ
 បក្កុណ្ណាតិ បទហតិ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចន្ទំ សិក្ខានុព្វល្យានំ បហានាយ ឥមេ ចត្តារោ
 សម្មប្បធានា កាវេតព្វា ។ (យាវតា^(១) សម្មប្បធានវសេន
 វិត្តាវេន្តិ) ។

[៧៤] បញ្ចិមេ ភិក្ខុវេ ចេតសោវិនិពន្ធា ។
 កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាមេសុ
 អវីតរកោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
 ចេតសោវិនិពន្ធា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្ទំ
 ចេតសោវិនិពន្ធានំ បហានាយ ចត្តារោ សម្មប្បធានា
 កាវេតព្វា ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ អនុប្បន្នានំ ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ
 អនុប្បាយ ឆន្ទំ ជនេតិ វាយមតិ វិយំ
 អារកតិ ចិត្តំ បក្កុណ្ណាតិ បទហតិ ឧប្បន្នានំ
 ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ ។ បេ ។

១ ឱ. ម. យាវ វត្តា ។

បណ្ណាសកាសង្កហិត សម្មប្បធានវគ្គ

ញ៉ាំងឆន្ទៈ ឲ្យកើតឡើង សង្វាត ប្រារព្ធព្យាយាម ផ្គង់ចិត្ត តម្កល់ចិត្ត ដើម្បីញ៉ាំងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យបិតនៅ មិនឲ្យវិនាសទៅ ឲ្យរឹងរិតតែចម្រើនឡើង ឲ្យធំទូលាយ ឲ្យចម្រើនពេញ លេញ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនសម្មប្បធាន ៤ យ៉ាងនេះ ដើម្បីលះបង់នូវហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ បណ្ឌិត សម្តែងសេចក្តីឲ្យពិស្តារ ដោយអំណាចសម្មប្បធានត្រឹមណាផងចុះ ។

[៧២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណង់នៃចិត្តនេះមាន ៥ យ៉ាង ។ ចំណង់របស់ចិត្ត ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុង សាសនានេះ ជាអ្នកមិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេកក្នុងកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណង់របស់ចិត្តមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនសម្មប្បធាន ៤ យ៉ាង ដើម្បីលះបង់នូវចំណង់ របស់ចិត្ត ៥ យ៉ាងនេះ ។ សម្មប្បធាន ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ញ៉ាំងឆន្ទៈ ឲ្យកើតឡើង សង្វាត ប្រារព្ធព្យាយាម ផ្គង់ចិត្ត តម្កល់ចិត្ត ដើម្បីបិទអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមក ដែលមិនទាន់កើតឡើង មិនឲ្យកើតឡើងបាន ១ ដើម្បីលះ បង់នូវអកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ១ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

អនុប្បដ្ឋានំ កុសលានំ ធម្មានំ ឧប្បាទាយ ឧប្បដ្ឋានំ
 កុសលានំ ធម្មានំ បិតិយា អសម្មោសាយ ភិយ្យោ-
 ភាវាយ វេបុល្លាយ ការាយ ចារិប្បិយា ឆន្ទំ
 ជនេតិ វាយមតិ វិយំ អារភតិ ចិត្តំ បក្កុណ្ណាតិ
 បទហតិ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ ចេតសោ-
 វិនិត្តានំ បហាទាយ ឥមេ ចត្តារោ សម្មប្បធានា
 កាវេតញ្ចាតិ ។

សម្មប្បធានវគ្គោ តតិយោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

ញ៉ាំងឆន្ទៈ ឲ្យកើតឡើង សង្វាត ប្រារព្ធព្យាយាម ផ្គង់ចិត្ត តម្កល់ចិត្ត
 ដើម្បីញ៉ាំងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់កើតឡើង ឲ្យកើតឡើងបាន
 ១ ដើម្បីញ៉ាំងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យបិតនៅ មិន
 ឲ្យវិនាសទៅ ឲ្យរឹងរឹតតែចម្រើនឡើង ឲ្យធំទូលាយ ឲ្យចម្រើនពេញ
 លេញ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនសម្មប្បធាន ៤ យ៉ាងនេះ
 ដើម្បីលះបង់នូវចំណងរបស់ចិត្ត ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ សម្មប្បធានវគ្គទី ៣ ។

ចតុត្ថោ ឥទ្ធិបាទវគ្គោ

[៧៥] បញ្ចមាណិ ភិក្ខុវេ សិក្ខាទុព្វល្យាណិ ។
 កតមាណិ បញ្ច ។ ចាលាភិចាតោ ។ មេ ។
 សុរាមេរយមជ្ជប្បមាណជ្ជានំ ។ ឥមាណិ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ច សិក្ខាទុព្វល្យាណិ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ
 បញ្ចន្នំ សិក្ខាទុព្វល្យាណំ បហាណាយ ចត្តាហេ ឥទ្ធិចាទា
 ភាវេតព្វា ។ កតមេ ចត្តាហេ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ធន្តសមាធិប្បធានសម្មារសមណ្ឌកតំ ឥទ្ធិចាទំ ភាវេតិ
 រិយសមាធិប្បធានសម្មារសមណ្ឌកតំ ឥទ្ធិចាទំ ភាវេតិ
 ចិត្តសមាធិប្បធានសម្មារសមណ្ឌកតំ ឥទ្ធិចាទំ ភាវេតិ
 រិមំសាសមាធិប្បធានសម្មារសមណ្ឌកតំ ឥទ្ធិចាទំ ភា-
 វេតិ ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចន្នំ សិក្ខាទុព្វល្យាណំ
 បហាណាយ ឥមេ ចត្តាហេ ឥទ្ធិចាទា ភាវេតព្វាតិ ។
 (ទ្វិបទសេសា ឥទ្ធិចាទវសេន វិត្តាវេតព្វា) ។

ឥទ្ធិបាទវគ្គទី ៤

[៧៥] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយនេះ មាន ៥ យ៉ាង ។ ហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺបាណាតិបាត ១ ។ បេ ។ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយ មាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនឥទ្ធិបាទ ៤ យ៉ាង ដើម្បីលះបង់នូវហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយ ៥ យ៉ាងនេះ ។ ឥទ្ធិបាទ ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចម្រើនឥទ្ធិបាទ ដែលប្រកបដោយឆន្ទសមាធិ និងបធានសង្ខារ ១ ចម្រើនឥទ្ធិបាទ ដែលប្រកបដោយវិរិយសមាធិ និងបធានសង្ខារ ១ ចម្រើនឥទ្ធិបាទ ដែលប្រកបដោយចិត្តសមាធិនិងបធានសង្ខារ ១ ចម្រើនឥទ្ធិបាទ ដែលប្រកបដោយវិមំសាសមាធិ និងបធានសង្ខារ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនឥទ្ធិបាទ ៤ យ៉ាងនេះ ដើម្បីលះបង់នូវហេតុនៃសិក្ខា មានកម្លាំងថយ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ (បទដ៏សេសទាំង ២ ត្រូវសម្តែងឲ្យពិស្តារដោយអំណាចឥទ្ធិបាទផងចុះ) ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[៧៦] បញ្ចមេ ភិក្ខុវេ ចេតសោវិនិពន្ធា ។

កតមេ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាមេសុ
អរិករកោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ច
ចេតសោវិនិពន្ធា ។ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចុ
ចេតសោវិនិពន្ធានំ បហាឆាយ ឥមេ ចត្តារោ ឥទ្ធិ-
ចាទា ភាវេតព្វា ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុ ឆន្ទសមាធិប្បធានសម្មាសមណ្ឌកតំ ឥទ្ធិចាទំ
ភាវេតិ រិយសមាធិចិត្តសមាធិវិមសាសមាធិប្បធាន-
សម្មាសមណ្ឌកតំ ឥទ្ធិចាទំ ភាវេតិ ។ ឥមេសំ ខោ
ភិក្ខុវេ បញ្ចុ ចេតសោវិនិពន្ធានំ បហាឆាយ ឥមេ
ចត្តារោ ឥទ្ធិចាទា ភាវេតព្វាតិ ។

ឥទ្ធិបាទវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា បដានា ចតុរោ បទេ
ចត្តារោ ឥទ្ធិចាទាបិ បុរិមេហោតេហិ យោជយេតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ នវកនិបាត

[៧៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណង់របស់ចិត្តនេះមាន ៥ យ៉ាង ។
 ចំណង់របស់ចិត្ត ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ក្នុងសាសនានេះ មិនទាន់ប្រាសចាកតម្រេកក្នុងកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណង់របស់ចិត្តមាន ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនឥទ្ធិបាទ ៤ យ៉ាងនេះ ដើម្បីលះបង់នូវចំណង់
 របស់ចិត្ត ៥ យ៉ាងនេះឯង ។ ឥទ្ធិបាទ ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចម្រើននូវឥទ្ធិបាទ ដែលប្រ-
 កបដោយធនូសមាធិនិងបធានសង្ខារ ចម្រើនឥទ្ធិបាទ ដែលប្រកបដោយ
 វិរិយសមាធិ ចិត្តសមាធិ វីរិយសមាធិ និងបធានសង្ខារ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនឥទ្ធិបាទ ៤ យ៉ាងនេះ ដើម្បីលះបង់នូវ
 ចំណង់របស់ចិត្ត ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ ឥទ្ធិបាទវគ្គ ទី ៤ ។

គប្បីប្រកបសតិប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាង បទគីសម្មប្បដ្ឋាន ៤ យ៉ាង ឥទ្ធិបាទ
 ៤ យ៉ាង តាមន័យដែលមានមកហើយក្នុងខាងដើមផងចុះ ។

បញ្ចមោ វគ្គោ

[៧៧] រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ នវ ធម្មា
កាវេតព្វា ។ កតមេ នវ ។ អសុភសញ្ញា មរណា-
សញ្ញា អាហារេ បដិក្កុលសញ្ញា សព្វលោកេ
អនភិវតសញ្ញា អនិច្ចសញ្ញា អនិច្ចេ ទុក្ខសញ្ញា ទុក្ខេ
អនត្តសញ្ញា បហានសញ្ញា វិរាគសញ្ញា ។ រាគស្ស
ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ នវ ធម្មា កាវេតព្វាតិ ។

[៧៨] រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ នវ ធម្មា
កាវេតព្វា ។ កតមេ នវ ។ បឋមជ្ឈានំ ទុតិយជ្ឈានំ
តតិយជ្ឈានំ ចតុត្ថជ្ឈានំ អាកាសានព្វាយតនំ
វិញ្ញាណព្វាយតនំ អាតិព្វញ្ញាយតនំ នេវសញ្ញា-
នាសញ្ញាយតនំ សញ្ញាវេទយិតនិហេដោ ។ រាគស្ស
ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ ឥមេ នវ ធម្មា កាវេតព្វា ។

វគ្គទី ៥

[៧៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនធម៌ ៧ យ៉ាង ដើម្បី ដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។ ធម៌ ៧ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីសម្គាល់ថា មិនល្អ ១ សេចក្តីសម្គាល់ ដោយមរណានុបស្សនាញាណ ១ សេចក្តី សម្គាល់ ក្នុងអាហារថាជារបស់គួរខ្លើម ១ សេចក្តីសម្គាល់ ក្នុងលោកទាំង ពួងថា មិនគួរត្រេកអរ ១ សេចក្តីសម្គាល់ថា មិនទៀង ១ សេចក្តី សម្គាល់ ក្នុងរបស់ដែលមិនទៀងថាជាទុក្ខ ១ សេចក្តីសម្គាល់ ក្នុងរបស់ ដែលជាទុក្ខថា មិនមែនរបស់ខ្លួន ១ សេចក្តីសម្គាល់នូវរបស់ដែលត្រូវ លះបង់ ១ សេចក្តីសម្គាល់ថា គួរនឿយណាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនធម៌ ៧ យ៉ាងនេះ ដើម្បីដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

[៧៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនធម៌ ៧ យ៉ាង ដើម្បី ដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។ ធម៌ ៧ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺបឋមជ្ឈាន ១ ទុតិយជ្ឈាន ១ តតិយជ្ឈាន ១ ចតុត្ថជ្ឈាន ១ អាកាសានញាយ- តនជ្ឈាន ១ វិញ្ញាណញាយតនជ្ឈាន ១ អាកិញ្ញញាយតនជ្ឈាន ១ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ១ សញ្ញាវេទយិតនិរោធ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើនធម៌ ៧ យ៉ាងនេះឯង ដើម្បីដឹងច្បាស់ នូវរាគៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

[៧៩] រាគស្ស ភិក្ខុវេ បរិញ្ញាយ បរិក្ខុយាយ
 បហាធាយ ខយាយ វយាយ វិរាគាយ និរោធាយ
 ចាកាយ បដិទិស្សក្កាយ ឥមេ នវ ធម្មា កាវេ-
 តព្វា ។ ទោសស្ស មោហស្ស កោធស្ស ឧបនា-
 ហស្ស មក្ខុស្ស បលាសស្ស ឥស្សាយ មច្ឆវិយស្ស
 មាយាយ សាថេយ្យស្ស ចម្កស្ស សារម្កស្ស មាណស្ស
 អតិមាណស្ស មទស្ស បមាទស្ស អភិញ្ញាយ
 បរិញ្ញាយ បរិក្ខុយាយ បហាធាយ ខយាយ វយាយ
 វិរាគាយ និរោធាយ ចាកាយ បដិទិស្សក្កាយ ឥមេ
 នវ ធម្មា កាវេតព្វាតិ ។ ឥទមវោច ភកវា ។
 អត្តមនា តេ ភិក្ខុ ភកវតោ កាសិទ្ធំ អភិទទ្ធី ។

នវកនិបាតោ សមត្តោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ នវកនិបាត

[៧៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគួរចម្រើននូវធម៌ ៧ យ៉ាងនេះ ដើម្បីកំណត់ដឹង ដើម្បីអស់រលីងទៅ ដើម្បីលះ ដើម្បីអស់ទៅ ដើម្បីសូន្យទៅ ដើម្បីនឿយណាយ ដើម្បីរលត់ ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីរលាស់ចោលនូវរាគៈ ។ ភិក្ខុគួរចម្រើនធម៌ ៧ យ៉ាងនេះ ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បីកំណត់ដឹង ដើម្បីអស់រលីងទៅ ដើម្បីលះ ដើម្បីអស់ទៅ ដើម្បីសូន្យទៅ ដើម្បីនឿយណាយ ដើម្បីរលត់ ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីរលាស់ចោលនូវទោសៈ មោហៈ កោធនៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ ឥស្សរាមច្ឆរិយៈ មាយា សាថេយ្យៈ ចម្កៈ សារម្កៈ មានៈ អតិមានៈ មទៈ បមាទៈ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ព្រះសូត្រនេះចប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពេញចិត្តត្រេកអរនឹងភាសិតរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

ចប់ នវកនិបាត ។

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គុត្តរនិកាយស្ស នវកនិបាតោ

ទសមោ ភាគោ

មាតិកា

អង្គ

បណ្ណាសកោ

បណ្ណាសកេ	សម្ពោធវគ្គោ	បឋមោ.....	១
	សីហនាទវគ្គោ	ទុតិយោ.....	២២
	សត្តារាសវគ្គោ	តតិយោ.....	៨២
	មហាវគ្គោ	ចតុត្តោ.....	១១៥
	បញ្ចាលវគ្គោ	បញ្ចមោ.....	១៩៩

បណ្ណាសកាសង្កហិតា វគ្គោ

បណ្ណាសកាសង្កហិតវគ្គេសុ	ខេមវគ្គោ	បឋមោ.....	២១១
	សតិប្បដ្ឋានវគ្គោ	ទុតិយោ.....	២១៥
	សម្មប្បធានវគ្គោ	តតិយោ.....	២២២
	ឥទ្ធិបាទវគ្គោ	ចតុត្តោ.....	២២៧
	វគ្គោ	បញ្ចមោ.....	២២៩

សុត្តន្តបិដក

អង្គក្នុងនិកាយ នវកនិបាត

ទសមភាគ

មាតិកា

លេខទំព័រ

បណ្ណាសក

បណ្ណាសក	សម្តោធវគ្គ ទី ១	១
	សីហនាទវគ្គ ទី ២	៤៤
	សត្តារាសវគ្គ ទី ៣	៨៤
	មហាវគ្គ ទី ៤	១១៥
	បញ្ចាលវគ្គ ទី ៥	១៩៩

បណ្ណាសកាសង្កហិតវគ្គ

បណ្ណាសកាសង្កហិតវគ្គ	ខេមវគ្គ ទី ១	២១១
	សតិប្បដ្ឋានវគ្គ ទី ២	២១៥
	សម្មប្បធានវគ្គ ទី ៣	២២៤
	ឥទ្ធិបាទវគ្គ ទី ៤	២២៧
	វគ្គ ទី ៥	២២៩

